

Giới thiệu Để Gió Cuốn Đi

Để Gió Cuốn Đi là câu chuyện xuất phát từ một cô gái tên Khánh An. Sau bao biến cố trong cuộc sống, cô và người em trai của mình đã quyết định vào Sài Gòn để tìm kiếm một cuộc sống mới cho mình. Tại nơi đây, cô đã gặp và kết bạn được với những con người đồng cảm với hoàn cảnh của cô và thật sự yêu thương cô. Chính vì vậy đây sẽ là một câu chuyện nói về tình bạn, một tình bạn đẹp xoay quanh năm nhân vật Khánh An, Băng Giang, Thanh Thanh, Nhật Nam và Quang Nhật.

Để Gió Cuốn Đi có lối dẫn truyện hài hước, ngôn từ sống động nên sẽ có lúc ôm bụng cười sặc sụa và cũng sẽ có lúc lặng mình cùng với từng hoàn cảnh nhân vật trong truyện. Những nhân vật của chúng ta đều là những người con thiếu vắng hay không trọn vẹn tình cảm của bố mẹ, nhưng với sức mạnh của tình bạn mà họ đã cùng nhau vượt qua, cùng nhau lớn lên để trưởng thành, cùng nhau sẽ chia những nỗi buồn vui trong cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Chap 1

5h30 sáng tại Thành phố Sài Gòn

“Reng reng reng” Tiếng chuông báo thức kêu, Khánh An tỉnh dậy mà không đợi hồi chuông thứ hai vang lên. Với chiếc chuông báo thức nhẹ nhàng tắt đi, cô bước xuống giường chỉnh lại chăn màn rồi tiến đến bên cửa sổ.

“Soạt” tấm rèm cô kéo ra, khe nhú mây trước sự thay đổi ánh sáng nhưng lập tức khuôn mặt điềm tĩnh ấy lại về với vẻ thường ngày. Hôm nay trời rất xanh, những tia nắng ban mai thấp thoáng chen nhau rọi vào căn phòng màu kem luôn gọn gàng và sạch sẽ của Khánh An. Vươn người thưởng thức vị của nắng sớm một lúc rồi cô mới quay bước vào phòng tắm để vệ sinh cá nhân.

Năm phút sau cô bước ra ngoài với đầu tóc gọn gàng. Tiến đến chiếc tủ quần áo và khoác lên trên mình bộ đồng phục mới của trường SunShine, Khánh An tự ngắm mình trước gương và chỉnh tề lại mọi thứ sao cho gọn gàng. Hôm nay có thể nói là một ngày quan trọng với cô bởi hôm nay cô sẽ chuyển đến trường cấp 3 SunShine, nơi mà cô vào bằng chính suất học bổng toàn phần của mình.

Nhìn đồng hồ mới 5h45', đeo máy mp3 vào tai và cầm chiếc cặp lên, cô ra khỏi phòng mình và vào nhà bếp để làm bữa sáng cho hai chị em. Khi bữa ăn hoàn thành, cô nhẹ nhàng tiến về phòng của cậu em trai còn đang say giấc bên chú gấu bông mà cô tặng dịp sinh nhật. Khẽ mỉm cười rồi tiến đến bên giường cậu em và ngồi xuống:

“Bảo Bảo của chị dậy đi em, 6h rồi, dậy ăn sáng còn đi học nào”.

Đó là em trai của Khánh An : Khánh Bảo. Ở nhà cô gọi bé là Bảo Bảo, cậu bé có lẽ là người duy nhất đúng nghĩa của cô với từ người thân. Khánh Bảo năm nay học lớp 3, kém cô những 9 tuổi nhưng cậu rất yêu và thương chị mình. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng với cái giường thân yêu, cậu bé đã chịu dậy nhưng khuôn mặt đầy nhõng nhẽo coi rất dễ thương: “Chị Hai buổi sáng vui vẻ” rồi thom chọt vào má cô một cái rồi nhanh chân chạy vào toilet. Khánh An khẽ cười trước cậu em trai khóm khính lại đáng yêu của mình, định tiến vào giúp Bảo vệ sinh cá nhân nhưng lại có tiếng vọng ra:

– “Bảo bảo không cần chị hai giúp đâu, Bảo Bảo lớn rồi, cô giáo bảo thế”

Khánh An lắc lắc đầu rồi trở lại bếp và chuẩn bị ăn sáng. Máy phút sau bé bảo chạy ra với bộ quần áo đồng phục đẹp đẽ, đầu tóc gọn gàng, mặt mũi sạch sẽ, khoe với chị hai:

- Chị hai em xong rồi, chị hai thấy bé Bảo có ngoan không, bé Bảo có giỏi không

An An tiến đến xoa đầu cậu em trai mình và đáp lại

- Bảo Bảo của chị giỏi lắm, thôi vào ăn sáng đi em, kéo lại muện học đấy.

- Dạ ! Cậu bé ngoan ngoan ngồi vào bàn ăn và ăn bữa sáng mà chị đã chuẩn bị cho mình.

Khánh An xem lại sách vở cho cậu em trai rồi nhét vào cặp bé một hộp sữa trước khi cậu bé đi học. Bảo Bảo ăn xong nhanh nhẹn lấy chiếc cặp rồi đeo vào người

- Bye bye chị Hai, Bảo Bảo đi học đây ạ

- Ừ, đi cẩn thận nhé em – Khánh An cẩn thận dặn dò cậu em trai của mình

- Vâng ạ! Em đi đây hai

An gạt đầu rồi mỉm cười , có lẽ nụ cười của Khánh An chỉ có thể dành cho người em trai này, một đứa trẻ mà cô luôn yêu thương bởi cậu bé cũng như cô, không còn được cảm nhận tình yêu thương của cha mẹ, cô thương Bảo vì em còn quá nhỏ để chấp nhận sự thật mặc dù cô cũng rất đau lòng nhưng vì Khánh Bảo, vì ba mẹ mà cô có thể chấp nhận ...Nhưng cô có thể đứng vững được khi bao nhiêu khó khăn và chông gai đang ở phía trước mà cô phải đứng vững để vượt qua.....

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Chap 2

Khi Bảo Bảo rời khỏi nhà, An nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay. Đã 6h20' rồi, vội dọn dẹp rồi cô cũng đeo cặp và đóng cửa nhà để đi học. Từ nhà của Khánh An đến trường SunShine cũng không xa chỉ mất tầm 15' đi bộ nên An An quyết định quốc bộ đến trường. Kiểm tra khóa cửa cẩn thận rồi tiện tay đeo phone vào tai , An An bắt đầu sải bước trên con đường đến trường.

Đã hơn một lần bóng tối tới gần

Và tôi từng nghĩ tôi sẽ dừng lại

Đoạn đường sao quá dài

Niềm tin cứ ngán lại

Chẳng biết đâu là tương lai

Đâu ngày mai?

Đã hơn một lần nước mắt ngán dài

Nhiều khi bật khóc giữa chốn đông người

Chẳng ai nghe thấy tôi

Từng nhịp tim rã rời

Tự giấu đi niềm đam mê giữa quãng đời lẻ thê

Và bàn tay đã có lúc muốn buông xuôi rồi đấy

Và ánh mắt có lúc muốn khép thật chặt

Đã hơn một lần

Cũng hơn một lần

Nhìn lên cao bầu trời sao những ước muốn nôn nao

Tự hỏi vì sao tôi sinh ra

Tự hỏi vì sao tôi lớn lên

Và giờ chẳng cần biết lý do

Không đo

Tôi vẫn bước tới menh mông cuộc đời

Bầu trời này là của tôi

Và giờ tôi nâng tôi bay lên

Chạm vào nơi tôi từng ước mơ

Chẳng thể nào lãng phí nước mắt

tôi cũng đã rơi chơi vơi con đau bao nhiêu lâu rồi

Tôi mới có ngày hôm nay

Trời hôm nay thật đẹp, vừa đi vừa cảm nhận cái nhẹ nhàng của nắng sớm, vừa chìm đắm trong những giai điệu nhẹ nhàng của ca khúc mà cô rất thích “Đã hơn một lần – Hải Yến Ido”. Một cô gái với khuôn mặt dịu dàng nhưng không chút cảm xúc đang đeo phone sai bước đi giữa hai hàng cây cỏ thụ xanh mướt của phố phường Sài Gòn đã thu hút sự chú ý của khá nhiều người. Nhưng cô không để tâm, chính xác là cô mặc sự xuất hiện của họ, những lời đó cô chẳng thiết nghe, cô vẫn nhìn thẳng mà bước đi.

Chợt có làn gió nhẹ lướt qua làm tung bay mái tóc đen tuyền của Khánh An, đôi mắt nâu trong suốt nhưng lại mang một nỗi buồn không ai thấu được, làn da trắng hồng nổi bật khi được diện cùng bộ đồng phục màu đỏ đen của trường. Trông cô bây giờ rất đẹp, vẻ đẹp đúng chất trong sáng của tuổi 17, vẻ đẹp của vừa nhẹ nhàng lại giản dị nhưng lại gây cho người ta một cảm giác khó gần với bề ngoài lạnh lùng. Đúng vậy giờ vẻ đẹp của Khánh An chưa phải là vẻ đẹp thật của cô bởi đã được cô bao bọc trong một lớp băng lạnh, nếu ai đã may mắn được nhìn thấy Khánh An của một năm trước và so sánh với Khánh An của hiện tại sẽ thấy rất ngạc nhiên và có chút buồn.

Sau bao nhiêu chuyện đã phải trải qua với mình, cô đã mất đi phần nào niềm tin về cuộc sống, niềm tin về con người. Chính những người mà cô tin tưởng nhất đã lừa dối cô, đã rời bỏ cô lúc cô gặp khó khăn nhất, đau khổ nhất. Rất ít ai biết, Khánh An bây giờ trước đây đã phải trải qua một thời gian thật kinh hoàng và đáng sợ. Mất đi cha mẹ, mối tình đầu tan vỡ, bị họ hàng người thân xa lánh, ganh ghét, Khoảng thời gian đó với Khánh An như một cơn ác mộng, đến những người mà cô nghĩ sẽ có thể bên cạnh cô, động viên cô vượt qua nỗi đau mất gia đình cũng rời bỏ cô. Suốt một tháng trời cô đã khóc rất nhiều, đã suy nghĩ rất nhiều đến mức phải sử dụng đến những liều thuốc ngủ mới có thể ngủ được. Lúc đó cô rất sợ, chỉ mong được gặp lại ba mẹ trong những giấc mơ, được ủ ấm trong những vòng tay ấm áp, được tâm sự với mẹ những khó khăn bây giờ. Tự giam mình trong căn phòng kín mít, cô đã để Bao Bao của cô khóc rất nhiều, thật sự khi nhìn đứa em trai mình khóc không phải vì ba mẹ mà là khóc vì lo cho chị, sợ chị của mình làm sao, Khánh An cảm thấy đau lòng hơn. Sau một tháng đó, cô bước ra ngoài với một con người khác, không còn là một Khánh An hay cười hay nói, mà là một Khánh An lạnh lùng, ít nói, thậm chí có một chút nhút nhát và không còn tin tưởng vào con người nữa. Khánh An quyết định để những chuyện trước đây theo làn gió cuốn đi, cùng với đứa em trai đáng thương của mình vào trong Nam tìm một sống mới, một cuộc sống thoải mái hơn, không còn những nỗi buồn chôn cất.

Vừa đi vừa suy nghĩ về cuộc đời mình, suy nghĩ về những chuyện mình đã trải qua, An An cảm thấy ghê sợ và buồn bã cho số phận hẩm hiu của mình. Đang chìm đắm trong mớ ký ức dang dở, cô đâm sầm vào một người đi hướng ngược lại với mình. Cả hai cùng ngã ngửa ra nhưng chỉ thoáng chau mày chứ không có bất kì lời nói nào được cất lên. An An và anh chàng đó tự đứng dậy, phủi đi những vết bẩn trên quần áo. Lúc này Khánh AN mới ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô là khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc nhưng lại rất đẹp. Đôi mắt màu xám tro riêng biệt nhưng sao lại vô hồn và buồn đến vậy, làn da trắng hồng như con gái, đôi lông mày lá liễu, chiếc mũi thẳng tắp nói chung là chuẩn soái ca. Bất giác Khánh An lại đờ người “Anh ta lạnh lùng thật, lạnh hơn cả mình, mà nhìn cũng đẹp đấy chứ”. Một ký ức lại hiện về, nhìn anh chàng này cô lại nhớ về Khải Minh, Khải Minh cũng rất đẹp trai, trước đây cô và Khải Minh là một cặp rất đẹp.

- Nhìn đủ chưa ?

Cảm giác khó chịu khi cô nhìn mình lâu quá, chàng trai đành phải lên tiếng trước. Câu nói đó đã kéo Khánh An trở lại với thực tại. Đúng là giọng nói giống của anh ta giống mặt thật, nghe lạnh cả sống lưng. Nhưng đáp trả lại câu hỏi đó chỉ là cái im lặng, cô quay đầu bước đi vì cô nghĩ “Anh ta cũng đụng vào mình mà”. Chàng trai nhếch mép tạo thành nụ cười nửa miệng cực đẹp, nụ cười này không biết là vì ngạc nhiên hay tức giận, từ trước giờ chưa có ai dám bơ cậu một cách toàn diện như vậy mà chỉ có cậu bơ họ.

Khi Khánh An đi được mấy bước, cậu mới để ý cô mặc đồng phục của trường SunShine, ngôi trường mà cậu đang theo học thì lại nở một nụ cười nửa. “Cô giỏi lắm, sẽ còn gặp lại nhau”

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chap 3

Một lúc sau An An cũng đã đến cổng trường cấp 3 SunShine. Giống hệt như cái tên của nó, SunShine-Tia nắng, ngôi trường thật đẹp, bừng sáng như những tia nắng vậy. Không hổ danh là một trong số ngôi trường đứng đầu Việt Nam, từ cổng trường, phòng bảo vệ cho đến khu vực học tập đều rất khang trang và rộng rãi. Dù trước kia gia đình cô có thừa khả năng và muốn cô vào đây học từ đầu nhưng với tính cách ương ngạnh, không muốn học cùng lũ công tử tiểu thư thì gia đình có bắt ép cô cũng một mực không học. Có lẽ do duyên phận muốn Khánh An phải học ở đây nên lần nữa cô lại vào học tại ngôi trường này.

Đó là với trước kia nếu muốn học ở đây thì gia đình cô chỉ cần nói một tiếng với hiệu trưởng là ok luôn nhưng giờ điều đó không thể nữa, mặt khác Khánh An lại vào trường bằng chính suất học bổng toàn phần của mình. Khánh An đã từng ước mơ sau này trở thành một nhà thiết kế tài ba để kế nghiệp mẹ, nhưng giờ ước mơ đó cô đã gửi vào làn gió bay đi, mục đích của cô bây giờ là vào được Trường cấp 3 SunShine để học tập rồi sau này sẽ vào được Học Viện Cảnh Sát Nhân Dân, cô muốn làm một chiến sĩ công an, cô muốn tìm hiểu nguyên nhân sâu xa mà đã khiến bố mẹ cô phải chết, cô muốn những con người xấu xa đó phải chịu hình án thích đáng nhất trước Pháp Luật, trả thù cho bố mẹ - đó chính là mục đích duy nhất để Khánh An sống tiếp cho đến giờ.

Khánh An cực ghét những người hay soi mói chỉ trích này nọ, cô cho rằng những người chỉ biết soi mói người khác thì cuộc sống của họ thật vô bổ và nhàm chán, được may mắn sinh ra vậy mà không biết hưởng thụ, suốt ngày soi mói đời tư người khác thật không biết xấu hổ.

- Ê hình như là học sinh mới hay sao ý – HS1

- Nhìn cũng được đấy chứv.v

Cô mới chỉ đứng ở cổng trường để ngắm nhìn một chút vậy mà đã có những kẻ rồi những nhóm người bắt đầu bàn tán về cô. Chẳng để tâm đến họ, thực chất là cô khinh thường họ, kệ bọn họ cứ khen, cứ chê cô, kệ họ lãng phí cuộc đời này. Bật to thêm tiếng Mp3 một chút, Khánh An bước vào trường rồi đi tìm phòng hiệu trưởng.

Tại phòng hiệu trưởng : Cốc cốc – Vào đi

Cạch – Khánh An bước vào khẽ cúi chào

- Em chào cô

- Em là học sinh mới Nguyễn Khánh An ?

- Dạ - Khánh An khiêm tốn trả lời

- Cô rất ấn tượng với kết quả học tập của em ở trường cũ, dựa vào năng lực của em cô xếp em vào lớp 11A1, em đợi chút cô chủ nhiệm sẽ xuống đón em lên lớp

- Dạ

Ngay lúc đó một tiếng “cạch” nữa lại vang lên, bước vào là một cô giáo mặc tà áo dài màu xanh lam, khuôn mặt còn khá trẻ.

- Chào hiệu trưởng, hiệu trưởng gọi tôi ạ ?

Cô hiệu trưởng gật đầu rồi cất giọng lãnh đạm

- Đây là học sinh mới của trường ta – Nguyễn Khánh An, em ấy chuyển từ trường Lê Hồng Phong sang đây với thành tích học tập rất tốt, từ giờ Khánh An sẽ là học sinh lớp 11a1.

Cô giáo quay sang Khánh An nở một nụ cười rồi nói :

- “Chào em, cô là Nhật Hạ giáo viên chủ nhiệm lớp 11a1

- Em chào cô ạ - An An đáp

- Thưa hiệu trưởng, tôi xin phép đưa Khánh An về lớp”

-“Em xin phép lên lớp ạ”- Hiệu trưởng không trả lời chỉ gật đầu .

Hai cô trò chào hiệu trưởng chào hiệu trưởng rồi tiến thẳng về lớp 11a1

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chap 4 Đi qua hai hành lang và lên một cái cầu thang thì đến lớp 11a1. Lớp mới của Khánh An nằm ở tầng hai của dãy khối 11. Đến cửa lớp cô bảo An An đứng ngoài chờ một chút, không chút thái độ gì, cô đứng nép vào cánh cửa đợi.

Cô Nhật Hạ bước vào lớp, lớp đang ồn ào thấy cô vào thì ba chân bốn cẳng chạy về chỗ ngồi rồi cùng đứng dậy chào cô khi nghe tiếng hô “ Cả lớp

đứng” của lớp trưởng Băng Giang. Cô Nhật Hạ vẫy tay ý bảo mọi người ngồi xuống, rồi tiến đến bàn giáo viên để chiếc cặp xuống, nhẹ nhàng quay lại vị trí giữa bục giảng. Giọng nói nhẹ nhàng lại lần nữa được cất lên:

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có một bạn học sinh mới chuyển vào – Vừa nói cô vừa mỉm cười nhìn cả lớp như đợi chờ điều gì đó, cô biết lớp 11A1 này luôn hào hứng với những chuyện thế này và đúng như mong đợi, một học sinh nhanh nhẩu lên tiếng trước :

- Là trai hay gái vậy cô – Cô bạn Thanh Lanh Chanh dí dỏm

- Chắc là con gái đấy, sáng tui thấy bọn nó đồn ầm có học sinh mới mà – Uyên lên tiếng

- Con gái cũng được, lâu lắm lớp mình không thấy có con gái nhè, tui bây ha – Thăng Thăng nói rồi quay xuống chỗ bọn con trai gật đầu cái “cụp” rồi cười nhăn nhăn .

- Ê ê cái ông kia, không thấy mười bông hoa đây sao mà bảo không có con gái – Cô bạn Thanh lại đứng dậy nhìn thẳng cái tên trời oánh vừa phát ngôn gây sốc đấy.

- Đúng, đúng Thanh bà nói chí phải – Minh Trang cũng góp lời.

- Ô mấy bà là con gái hả, bây giờ tui mới biết đóhahahahahaha

- Cái dè tui bây muốn “ngủ rồi” phải không – Lũ con gái nghe xong đứa nào đứa nấy đứng dậy xắn tay áo lên như chuẩn bị ra trận.

- Híc, cô ơi, hép mi hót boy – Tụi con trai mặt tái mét, gương ánh mắt ‘cún con’ lên phía cô Nhật Hạ.

Cô giáo thấy tình hình không ổn, đành rui lòng lên tiếng cứu vớt những hotboy của lớp 11A1.

- Thôi nào mấy em, có gì ra chơi giải quyết còn bây giờ lớp mình chào đón bạn mới nào, cả lớp giúp đỡ bạn nhè. – Vào đi em ! – Cô Nhật Hạ gọi vọng ra.

Khánh An nghe cô gọi thì bước vào lớp và đứng ngay bên cạnh cô.

-Ồ.....Con nhà ai mà xinh thế không biết – Tụi con trai lại bắt đầu bàn tán.

- Dễ thương quá đi – Mấy bạn nữ cũng vui vẻ góp lời.Rồi bao nhiêu lời khen lại lần lượt cất lên.

Cô Nhật Hạ như đoán được trước thái độ này của cả lớp nên chỉ mỉm cười. Quay sang phía Khánh An như muốn xem phản ứng của cô học trò mới của lớp thế nào thì cô lại nhìn thấy cái nhử mày của An, cô nghĩ thầm “cô bé này khác biệt thật, không thích nịnh nọt đấy” và rồi lại lên tiếng để giải vây sự hỗn độn dưới lớp và biểu hiện của An.

- Em giới thiệu một chút về mình cho cả lớp nhè !

Khánh An gật đầu rồi từ từ cất giọng :

- Xin chào, tôi là Nguyễn Khánh An.

Khi nghe An giới thiệu xong lớp 11a1 cũng phải mất đến 30 giây bất động để lưu thông màn chào hỏi đó của cô học sinh mới. “Ngắn gọn, xúc tích, dễ hiểu” đó có lẽ là cụm từ duy nhất có thể diễn tả hết được câu nói trên của Khánh An. Một giọng nói nhẹ như gió mà cũng lạnh như gió khiến 25 ngôi sao của lớp 11a1 rùng mình, không ai bảo ai, tất cả mọi người cùng quay xuống bàn cuối cùng của tổ hai và cùng nhìn chăm chăm vào một đối tượng, và lần nữa những lời bàn tán lại vang lên.

- Nhật Nam có đối thủ rồi bà con ơi – vẫn là cô bạn Thanh lanh chanh khởi xướng.

- Ủ, sợ còn lạnh hơn cả cậu ta ý – Trang lên tiếng

- Linh mới nên mới thế thôi chứ tui thấy không bằng Nam thần của chúng ta đâu – Uyên hết nhìn An lại nhìn Nam rồi phán một câu khiến cả lớp gật cái “rụp”.

- Ôi chao ! Cứ tưởng được “lão bà bà-hiệu trưởng” cho bạn xuống một công chúa của trần gian, ai dè lại vớ được nữ hoàng băng giá, thật đau lòng quá đê.....hazziiii – Vâng, bạn Thăng lăm mồm cũng đã lên tiếng, vừa nói vừa đứng dậy minh họa khiến cả lớp được một trận cười vang tận mấy lớp khác.

Như cảm nhận có người bàn tán về mình, cuối cùng cái tên cuối lớp đang chống tay xuống bàn ngủ cũng đã chịu ngồi thẳng dậy. Vừa mới “ngóng” đầu dậy, cậu ta đã trưng lên khuôn mặt không chút cảm xúc của mình khiến cả lớp đang vui vẻ bàn tán thì quay trở lại với dáng vẻ “học sinh ngoan” ban đầu của mình.

Bây giờ cậu mới đánh mắt lên bục giảng bởi lúc nằm gục có nghe mọi người nói là có học sinh mới, nhưng cũng chẳng buồn hóng chuyện với những cái loa phát thanh của lớp này, với cậu thấy thế là “PHIÊN”. Lúc cả bốn mắt chạm nhau, cô thì nhanh chóng nhìn đi chỗ khác như phốt lờ cậu, không quan tâm cậu, còn cậu thì vẫn nhìn cô nhưng cũng chẳng có biểu hiện gì trên khuôn mặt, cũng không cất tiếng.

- Được rồi cả lớp. Khánh An em có thể tự chọn chỗ cho mình, lớp còn một số chỗ trống đấy em

- Vâng – Cô đáp hồ hững rồi quan sát xung quanh lớp, cô thấy chiếc bàn cạnh cửa sổ của tổ 3 còn trống. Khánh An quyết định chọn chỗ đó là nơi “cắm rễ” của mình tại lớp này.

Đợi cả lớp ổn định, cô Nhật Hạ bắt đầu vào bài giảng của mình

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Chap 5

Khánh An vừa mới “yên vị” ở chỗ ngồi của mình xong thì hai cô bạn bàn trên xằng sít quay xuống:

- Hê lu Khánh An, tui là Băng Giang bí thư kiêm lớp trưởng của lớp, chào mừng bạn đến với tập thể 11A1, rất vui được làm quen, sau này có gì cứ hỏi tui nhé – Giang vừa nói vừa đưa tay ra như muốn bắt tay.

- Tui là Thanh Thanh, mọi người gọi tui là Thanh Lanh Chanh nhưng tui không có lanh chanh mấy đâu, chỉ hơi nhiều chuyện thôi à, hi, làm quen nha – Thanh cũng giơ đôi bàn tay búp măng xinh xắn ra chào hỏi.

Khánh An nghe thấy hai cô bạn bàn trên bắt chuyện với mình cũng ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười một cái nhưng đáp lại chỉ là tiếng “chào” và cũng chẳng có ý định muốn bắt tay.

Hai cô bạn thấy thái độ của “lính mới” như vậy cũng chỉ biết nhìn nhau nhún vai một cái rồi quay lên. Nhưng cô bạn Thanh lại tỏ rõ thái độ khó chịu, vừa mới quay lên cái đã cần nhả “Cái con nhỏ gì mà khó ưa, chẳng chọc, bày đặt kiêu chảnh. ...bla bla”. Cô bạn cùng bàn thấy vậy cũng chỉ cười trừ “Chắc lính mới nên ngại ý mà, chấp làm gì”, hay bạn Chanh sợ bị vượt mặt hả...haha.

Vừa ngừng nói xong, bạn Băng Giang đã bị bạn Thanh lườm cho nổ cả con mắt, chỉ biết im lặng cố nhịn cười. Thấy căng căng, Giang đành phải lên tiếng dỗ dành:

- Thôi mà Thanh xênh gái bớt giận nha nha nha, tị bạn Giang đái ăn kem – Vừa nói Giang vừa làm khuôn mặt đáng yêu nhưng vẫn bị bạn Thanh cho ăn một quả “bơ” khổng lồ.

- Xin lỗi mà, bạn Thanh đáng ghét á lộn đáng yêu, nha nha nha....

Cuối cùng cô bạn Thanh cũng mỉm lòng:

- Ba cóc nha – Vẫn tỏ vẻ giận dỗi liếc sang Giang

- Uê nhiều thế....

- Không thì thôi

- Rồi rồi, ba cóc thì ba cóc, huê rồi nhá – Giang bĩu môi

- Tất nhiên, yêu Giang nhất, moa – Và bạn Thanh đã trở lại với dáng vẻ lanh chanh thường ngày

- Rồi tôi biết cô yêu tôi rồi, thôi trật tự học đi má, cô lại bắt lên trả bài giờ - Oki,hi hi – Băng Giang chỉ biết lắc đầu cười trừ với cô bạn quá ư là vô tư này của mình, đôi lúc còn tự thấy nể mình vì ngồi chung với nó suốt mấy năm trời mà vẫn chịu được cái tính “sáng nắng chiều mưa, buổi trưa thất thường” của nó.....haizzz.

Ngồi phía sau tuy đã cố tỏ ra lạnh lùng, không quan tâm, nhưng trước sự vô tư đáng yêu của hai cô bạn này mà Khánh An cũng phải nở một nụ cười mỉm, trong đầu chỉ nghĩ “hai cái đứa này..... phiền thật”.

Thấy sự hồn nhiên của hai nhỏ này mà Khánh An tự thấy buồn cho mình. Những điều đã từng phải trải qua như “giết chết” tâm hồn trong sáng của lứa tuổi học trò của cô. Cô muốn được trở lại như ngày xưa, ngày mà Khánh An lúc nào cũng tươi vui, cười nói....nhưng cô lại sợ, nếu như vậy cô lại không có đủ bản lĩnh, không đủ dũng khí để chống trả với mọi thứ, với những bọn bè của xã hội.

Khẽ lắc đầu để xua đi những suy nghĩ của mình, Khánh An lại tập chung nghe cô giáo giảng bài, rồi đọc sách nhưng hiển nhiên khuôn mặt không chút cảm xúc gì.

Từ nãy đến giờ vẫn có một người dõi theo từng cử chỉ, hành động của Khánh An. Thấy vậy cậu bạn Quang Nhật cùng bàn lên tiếng

- Ê thằng kia, hôm nay mày lạ nha, không ngủ nữa à hay sao mà đi nhìn con gái nhà người ta thế hả...haha, không ngờ thiếu gia Nhật Nam lại có lúc như này đây...hahaha.....

- Mày muốn lên bàn thờ ngắm gà hỏa thân rồi ăn chuối xanh rồi hả ? Cứ nói... tao đây sẽ cho mày toại nguyện. – Nhật Nam nhẹ nhàng đáp trả câu nói của Quang Nhật khiến cậu đơ người.

- Thui thui cái mồm mày, bạn bè bao nhiêu năm rồi mà còn bày đặt giấu này nọ, sao nhỏ đó làm gì mày mà khiến một cái thằng “miễn dịch với gái” như mày chú ý vậy hả...- Đã cố nói bình thường nhưng Quang Nhật vẫn phải nín cười để không cười thành tiếng trước sự thay đổi “đột ngột” của thằng bạn thân.

- - Đáp lại chỉ là sự im lặng rồi lại gục xuống bàn ngủ tiếp của Nhật Nam

Quang Nhật cũng chả mấy làm lạ trước thái độ này của cậu bạn. Có lẽ chơi với nhau lâu rồi nên riết cũng thành quen, nhưng đây là lần đầu tiên cậu thấy thái độ này của cậu bạn mình, trong đầu lại nảy ra một ý:

- Ê ê tao có cảm giác mày với con nhỏ Khánh An này phải dính nhau dài dàihaha

- Vớ vẩn

- Ha ha ha ha ha ha...Quang Nhật cười như chưa bao giờ được cười làm cả lớp quay xuống nhìn như nhìn “sinh vật lạ” , cậu thấy lỗ quá đành gãi đầu rồi mỉm cười chữa ngượng.

Cô bạn Thanh lại lên tiếng :

- Khổ, đứa nào giấu “đĩa bay” của bạn Nhật rồi thì mở lòng thương mà trả lại bạn ý đi, chứ ai lại để bạn ý sống ở miền xa lạ như này, không đâu người ta lại cho vào sở thú vì cười không đúng nơi, lên con không đúng lúc thì chếthahahaha

-HA HA HAHAAHAHAHAHAHa – Cả lớp được trận cười vỡ bụng trước câu nói của bạn Chanh, mà không để ý có người đang tối tăm mặt mặt

- Ê quả chanh kia nói gì thế hả - Quang Nhật nói như hét lên

- Ố tui nói rồi không nói lại lần hai đâu, mồm mồm lắm, hahahahaha- Vẫn cười điên dại

Thấy tình hình không ổn lại đang trong tiết, sợ ảnh hưởng đến lớp khác, cô Nhật Hạ phải lên tiếng gỡ vây

- Thôi nào Thanh Thanh không nói nữa, cả Quang Nhật nữa, sao lại tự dưng cười trong giờ như thế hả, có biết cô đang giảng bài không? – Cô Nhật Hạ đành mặt nói nhưng hình như vẫn đang cố tỏ ra nhịn cười.

- Em xin lỗi cô ạ - Quang Nhật nhẹ giọng.

- Thôi được rồi, lần sau đừng như thế nữa nhé, không lại khiến các bạn hiểu nhầm. Thôi nào cả lớp chúng ta quay trở lại bài.

Quang Nhật rồi xuống, quay sang lườm nguyệt thằng bạn “tốt” đang nhịn cười rồi lại lườm cô bạn “chanh”, trong miệng không ít lời chửi rủa “ Hai người biết tay tôi”

Cô bạn Thanh nhìn thấy cái lườm đầy cứng cười rõ tươi và lẻ lười như thách thức “ok đây chờ, tôi đây không sợ đâu nhé”. Và lớp lại yên ổn như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chap6

Reng....reng.....reng.....

- Oáp....cuối cùng cũng ra chơi rồi, đôi quá à...xuống căng tin đi mày ơi – Thanh vừa ngáp vừa nói với Băng Giang

- Suốt ngày ăn, mày sắp thành quả chanh tròn vo rồi đấy – Giang vừa cắt sách vở, vừa cười nói.

- Rồi rồi, có xuống không đây – Thanh nhăn mặt .

- Thì đi

- À Khánh An, bạn xuống căn tin với tụi này không- Giang quay xuống hỏi An

- Không cảm ơn – Khánh An đáp rồi cất sách vở rồi lúi trong cặp máy nghe nhạc ra đeo vào tai rồi bước ra khỏi lớp

- Kệ nó đi mày ơi, nó toàn bơ mày à quan tâm làm gì. thôi đi, tao đói lắm rồi.

Đang định đi có giọng nói vang lên

- Suốt ngày ăn, đúng là đồ con heo – Vâng, giọng nói này là của bạn Quang Nhật

- Ê cái tên trời đánh kia, mày vừa nói cái gì, có ngon nói lại xem nào – Thanh cất giọng cao vút, trợn mắt nhìn Quang Nhật

-Tao nói quả chanh mày sắp thành con heo rồi.hahahahaha

Thanh Thanh tối xầm mặt mày , xắn tay áo chuẩn bị lên trận

- Tao giết mày – Thanh gần giọng tiến đến chỗ Quang Nhật đang ngồi

Quang Nhật thấy vậy, đứng bật dậy chuẩn bị tư thế chạy. Thế là hai đứa chạy đuổi nhau xung quanh lớp làm cả lớp loạn cả lên

- Ê thằng kia có đứng lại không

- Ngu gì mà đứng lại.hahaha

Một vòng rồi hai vòng, ba vòng. Cuối cùng Băng Giang phải lên tiếng để chấm dứt màn mèo đuổi chuột này

- Thôi nào hai đứa, thế mày có định xuống căng tin không hả con kia, hay cứ ở đây mà oánh nhau

- Có có, đợi tao tí – May cho mày là bồn cô nương đây đang thiếu calo nhé, đợi ta đi nạp năng lượng rồi lên “trăm” mày.hừ

- Ấy gu, tại hạ chờ, tại hạ chờ.

- Hahahaha, thôi ... đi, mà Nhật với Nam, hai tụi mày xuống cùng tụi này không, đi

- Ai cho xuống mà xuống – Thanh liếc xéo Nhật

- Có, có – Nhật nhìn Giang rồi lờm Thanh- Không cho đây cũng cứ xuống đây, ê Nam, xuống căng teen đi

- Không đi đâu

- Không cũng phải đi- Nhật xuống chỗ Nam kéo cậu đi nên Nam cũng đành miễn cưỡng đi theo

*** Căng Tin trường ***

- Ê mày , nhò Khánh AN kia.kiểu dễ sợ, lúc nãy rù không xuống giờ lại thấy ở đây, đúng là muốn thân mà cũng không thân nổi mà – Thanh bắt mắt – Giang nhìn theo nhưng không nói gì

- Đây là người ta ý tứ, lạ bạn là trường nên mới thế chứ ai như mày... lạnh cha lạnh chanh

Thanh đang chuẩn bị gân cổ lên cãi lại thì Giang ngắt lời

- Thôi thôi , cho tao xin hai chữ “bình yên”muốn cãi muốn đánh thì ra chỗ khác nhá, đây là canteen đây, bộ tụi mày muốn làm tâm điểm chú ý của cái trường này hả, đi ăn mà cũng không xong, cãi cả ngày chưa chán à.

- Đúng là yêu nhau lắm, cắn nhau đau – Nhật Nam phát ngôn một câu làm hai nhân vật chính sốc

- Ê cái thằng kia mày nói gì hả, tao không điên mà yêu cái con/thằng dờ hơi kia - Hai bạn cùng nhìn Nhật Nam hét

Băng Giang khoắc vai Nhật Nam cười nhếch răng

- Ha Ha. Mày nói chí phải, không hổ danh “đệ” tao, phát ngôn toàn câu gây sốc.kekeke

- Áo tưởng quá rồi đây bà nội – Nhật Nam bỏ tay Băng Giang ra rồi gõ vào đầu Giang một cái rồ đau.

- Au... Thằng kia mày không biết đau à, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, đến tí mày mà mày còn làm thế rồi sau này mà ra giang hồ thì thế nào hả...bực cả mình. Rồi bây giờ có ăn không hay đứng đây cãi nhau hiệp nữa, 20 phút nữa vào lớp rồi đấy – Băng Giang bực mình...

- Có chứ, có chứ - Thanh nhanh nhẩu

- Đúng là..... – Nhật định nói thì

- Thôi, xin bố, bố mà nói câu nữa là lại chiến tranh thế giới thứ ba bùng phát đấy. Bây giờ mày với thằng Nam đi lấy đồ ăn đi, bàn củ nhè, ăn gì cũng được – Giang nói xong rồi kéo Thanh đi tránh sự xung đột lại xảy ra lần nữa. Hai thanh niên nhìn hai đứa bạn vừa kéo nhau đi rồi lại nhìn nhau cuối cùng cũng tiến vào khu vực lấy đồ ăn.

Băng Giang kéo Thanh Thanh tiến đến chỗ bàn mà mọi ngày họ thường hay ngồi tụ tập ở đấy. Những câu chuyện lại bắt đầu vang lên

- Ê mày lúc nãy tao thấy anh Nhật với anh Nam 1 l a 1 trong chỗ lấy đồ ăn đấy, công nhận nhìn đẹp trai dễ sợ - HS1

- Thế á, sao mày không bảo tao sớm, không biết giờ mấy anh ý lấy xong chưa nhi..hihi – HS2

- Mà tao thấy tụi nó bảo hai anh ý suốt ngày đi với nhau, có cả tin đồn là họ yêu nhau cơ...

- Chắc chỉ là tin vịt thôi, chứ hai anh ý mà ấy ấy nhau thì có mà đau lòng chết mất...

- Thôi kệ, ra chỗ lấy đồ ăn đi, chắc hai anh ý vẫn đang ở đấy

Hai cô bạn nghe thấy những lời bàn tán về hai thằng bạn thân của mình thì cười ha hả ha hả

- Ê mày, tụi nó nói thằng Nhật với thằng Nam đấy hả.....hahaha – Thanh Thanh cười chảy cả nước mắt

- Ủ ừ, chắc thế đấy.....haha – Giang cũng không kém phần

- Đẹp trai.....yêu nhau.....hahahaha – Thanh vừa lặp lại vừa cười nói

Hai tên kia vừa lấy đồ ăn bê ra bàn thì thấy hai con bạn của mình cười như “tiên”, Quang Nhật thắc mắc

- Ê, hai bọn mày cười gì đấy, lại lên con à...

Nhật Nam đặt đồ ăn xuống bàn rồi ngồi xuống cạnh Quang Nhật, không mở lời nào

- Lên con cái đầu mày ý – thanh đứng dậy cướp khay đồ ăn trong tay Nhật

- Thế sao cười – Nhật vẫn ngờ ngác không hiểu gì quay qua nhìn Băng Giang nhưng chỉ nhận được cái nhún vai và khuôn mặt đang cố nhịn cười của nó

- Đây tao kể cho mà nghe, lúc nãy có mấy em lớp 10 nhìn xinh xinh, dáng người nhỏ nhỏ cầm khay thức ăn, bước đi nhẹ nhàng.....

- Đẹp..... bà nội, vào chuyện chính đi

- Cứ bình tĩnh.... Rồi hai em đứng ở cái bàn đấy kia kìa, cách mình hai bàn ý

- Rồi sao – Quang nhật tò mò, khuôn mặt hiện rõ vẻ hào hứng hóng hót

- Hai em ý đứng nói chuyện với nhau – Thanh nói một câu làm Nhật tịt cả hứng, còn Thanh uống ly nước chanh tỏ vẻ khát

- Con dở người, tụi nó nói chuyện thì kệ tụi nó, liên quan gì tụi mày mà cười

- Chưa hết, chú cứ nóng.....mà mày có biết mấy em ý nói về ai không?

- Ai, nhanh đi mày

- Tụi nó bàn về hai bọn mày đấy.....hahaha

Định là không hóng mấy chuyện vớ vẩn này nhưng nghe nhắc tên mình Nhật Nam cũng ngẩng đầu dậy.

- Đây tao biết ngay mà, mấy em ý khen tao đẹp trai, học giỏi, soái ca phải không – Quang Nhật tự sướng

- Ủầy, mày đoán chuẩn thế, đúng là bạn tao – Thanh cũng không kém phần

- Đó là một sự thật hiển nhiên rồi, trong cái trường này ai mà không biết chứ, cơ mà tụi mày cười cái gì? - Nhật ngu ngơ con nai tơ

- À à, có gì đâu, mấy em ý còn bảo là.....Giang mày nói nốt đi, tao không nỡ.....hahahaha

Đến bước này rồi, Giang cũng không nhịn được mà cười thành tiếng

- Hahahaha.....Tụi nó bảo hai bọn màyYÊU NHAU.....hahaha

Hai cô bạn cười đến vỡ cả bụng còn hai thằng con trai thì đờ người một lúc, rồi đồng thanh

- Vớ vẩn

Hai thằng bạn nói cùng nhau cùng từ lại làm Giang với Thanh cười điên đảo hơn, thấy mọi người cứ nhìn vào bàn mình, Nhật Nam khó chịu đánh lên tiếng

- Thôi dẹp đi, mọi người nhìn kia, khó chịu quá

- Okê, okêhahaha

- Đúng, không cười nữa , ăn đi – Quang Nhật vừa nói, vừa nhét cái bánh bánh mỳ vào mồm Thanh Thanh làm cô bạn im luôn.

- Ê bọn mày thấy con nhỏ Khánh An mới chuyển vào lớp mình thế nào – Thanh vừa ăn vừa hỏi mọi người

- Tao thấy nhỏ cá tính mà, nhưng hình như không muốn hòa nhập với mọi người hay sao ý, thấy nhỏ cứ trầm trầm rồi lạnh lùng như kiểu không muốn kết bạn với mọi người ý. Mà tao thấy cái tính ý cứ giống ai ý – Giang góp lời rồi liếc Nhật Nam, nhưng lại bị Quang Nhật nhìn thấy. Như hiểu ý của con bạn, Quang Nhật cũng lên tiếng

- Còn ai vào đây nữa, Nhật Nam chứ ai. Mà tao thấy nhỏ này tài ghê cơ, không biết làm thế nào mà lại khiến thiếu gia Nam của chúng ta chú ý cơ đấy

- Thật áây gu – Thanh với Giang cùng hét lên

Vừa dứt lời, Quang Nhật đã nhận được cái lườm cháy mặt của Nhật Nam, làm cậu chỉ biết cười xòa

- Thôi, mày ăn đi, cái này ngon này....haha

- Ê Thanh, lúc về đi theo dõi Khánh An đi, không biết nhỏ ý có gì mà tao thấy hứng thú muốn kết bạn ý, tao cũng tò mò không biết gia cảnh của An thế nào.....đi nha

- Lại nữa, thế cái vụ đãi kem tui thì vứt đâu – Thanh méo mặt

- Thì hôm khác, thiếu gì lúc ý, đợi lúc nào “thuần phục” được Khánh An, tao đãi cả lũ luôn.....keke – Mặt Băng Giang đều hết sức

- Thôi thôi, ăn lẹ đi mấy người ơi, sắp vào lớp rồi, tiết sau tiết của bà “la sát” đấy – Giang giục mọi người

- Ờ, ờ xong rồi đây....

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chap7

Sau khi xuống căn tin mua chai nước khoáng để uống cho đỡ khát, Khánh An quyết định đi dạo quanh trường như để tham quan. Là một người thích sự yên tĩnh nên không khó để Khánh An quyết định tìm cho mình một chỗ ít người. Không hiểu vì sao từ lúc ba mẹ của mình mất, An luôn thích những nơi cao nhất như tầng thượng. Có lẽ với cô, nơi đây vừa ít người để ý, lại là nơi gần với ba mẹ mình nhất, cũng là nơi để cô có thể giải bày tâm sự, xả mọi muộn phiền khi hòa mình vào những làn gió thoảng qua.

Khánh An để ý thấy có một chiếc cầu thang nhỏ ở cuối dãy hành lang. Nó hơi khuất nên chắc không nhiều người để ý tới.

“Hình như cầu thang này dẫn lên tầng thượng thì phải” Khánh An nghĩ, rồi cũng từng bước tiến lên chiếc cầu thang này

Đúng như suy nghĩ của mình, điểm dừng của cầu thang này chính là một cái cửa đang đóng nhưng không khóa ổ. Mím cười như vỡ được vàng, Khánh

An nhẹ nhàng tiến đến và mở chốt cửa. Cửa vừa mở ra, ngay lập tức một làn gió nhẹ thoảng qua làm bay mái tóc mềm mượt của An An.

Khánh An rất thích gió, mỗi khi có buồn phiền gì, cô lại tìm đến những cơn gió. Chính cô cũng không hiểu tại sao mình lại thích gió đến vậy, cô chỉ biết mỗi khi có tâm trạng, những cơn gió như cuốn đi mọi buồn phiền trong cô vậy.

Ngôi trường này quả thật khiến An An bất ngờ, những ngôi trường trước của cô cũng có sân thượng nhưng đây là ngôi trường đầu tiên cô thấy có cái sân thượng to và rộng như vậy.

Nhìn xung quanh như thăm dò, Khánh An thấy có hẳn một chiếc ghế sofa dài như cũng có người biết đến và hay ở nơi này vậy. Gạt nhanh suy nghĩ đó trong đầu, Khánh An tiến đến phía lan can rồi ngồi xuống, dựa đầu vào thành tường

- Ê mày xem tập mới chưa ? – Thanh Thanh quay qua hỏi Giang

- Rồi rồi, đẹp trai không chịu được, phim hay kinh khủng

- Ở ờ chuẩn rồi, tập này hay nhò, ôi anh Ki Oppa đẹp trai chết mất – Tâm hồn Thanh đang trên mây bỗng một câu nói làm cô ngã chổng quèo xuống đất

- Đúng là con gái, suốt ngày phim mới phọt

- Ý kiến gì – Hai cô bạn quay sang trừng mắt về phía Quang Nhật, đồng thanh nói.

- Không không... hi hi

- Bọn mày vào lớp trước đi. – Nhật Nam cất tiếng phá vỡ cuộc trò chuyện của ba đứa còn lại

- Ê ể thằng kia mày đi đâu đấy, sắp vào lớp rồi – Quang Nhật gọi với theo nhưng chỉ nhận được cái đưa tay lên đỉnh đầu vẫy vẫy tỏ ý “mày không cần biết” của Nhật Nam.

- Thôi kệ nó, mình vào lớp trước – Giang nhìn theo cậu bạn quái dị của mình lắc đầu ngán ngẩm

* **

Nhật Nam tiến đến chiếc cầu thang cuối dãy hành lang và bước lên từng bậc. Đến tầng cao nhất, cậu ngạc nhiên khi thấy cửa hé mở. Trong đầu lại hiện lên một suy nghĩ

“Hôm trước xuống, mình nhớ chốt khóa lại rồi mà, chả nhẽ có ai lên đây ?” Bước chân của Nhật Nam như nhanh hơn tiến đến phía cái cửa sắt đã gỉ màu. Nhẹ nhàng mở chiếc cửa ra, Nhật Nam ngạc nhiên khi đập vào mắt cậu là hình ảnh một cô gái rất xinh đẹp đang tựa đầu vào thành tường phía lan can, đôi mắt nhắm hờ trông như đang ngủ. Đôi môi của Nhật Nam khẽ lên tạo một đường cong tuyệt đẹp cùng một suy nghĩ trong đầu “ Lại gặp nhau rồi”.

Đút hai tay vào túi quần, Nhật Nam nhẹ nhàng tiến đến chỗ cô gái đang ngủ kia, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Trên sân thượng giờ chỉ có hai người, cả hai đều mang những vẻ đẹp của thiên sứ.

Như cảm nhận có người ngồi cạnh mình, Khánh An khẽ mở đôi mắt màu cà phê sữa ra, cô khẽ giật mình khi ngồi bên cạnh mình lại là cậu bạn đùng phải sáng nay. Thật ra từ lúc cánh cửa kia được mở ra lần nữa, Khánh An đã biết có người lên đây bởi đơn giản vì cô không có ngủ mà chỉ nhắm hờ mắt.

Một chút ngạc nhiên xen lẫn một chút hụt hẫng là cảm xúc của cô bây giờ. Mặc dù biết nơi đây không phải của riêng mình, nhưng Khánh An muốn “ích kỷ” một chút vì thật sự cô muốn có một không gian riêng khi ở trường, đặc biệt là giờ ra chơi, cô thật sự ghét sự ồn ào. Nhưng đến bây giờ, Khánh An đã phần nào đoán được, chủ nhân của những món đồ kia là ai.

- Sao lại ở đây ? – Nhật Nam hỏi nhưng đôi mắt vẫn nhắm

- – Khánh An không có ý định muốn trả lời

- Có vẻ tôi và cậu có điểm chung rồi.

-

- Đây là nơi tôi hay tới và không có ai biết đến nơi này cả.um.cậu có thể đến đây.một mình – Giọng Nhật Nam vẫn đều đều, đôi mắt kia cũng từ từ mở ra.

-.....

Đáp trả lại những lời nói của Nhật Nam chỉ là sự im lặng của Khánh An nhưng trên môi cô lại nở lên một nụ cười hé như vớ được vàng. Nụ cười ấy đã

thu vào tầm mắt của Nhật Nam và trong đầu cậu lại hiện lên một suy nghĩ. “Cô ấy vừa cười sao.....đẹp thật đấy”, cậu lắc đầu để xua đi suy nghĩ đó.

Khánh An nhận ra vừa rồi mình bị “lố” nên nhanh chóng quay trở lại với khuôn mặt thực tại, rồi cả hai lại tạo nên một sự im lặng như lúc đầu.

Reng.....reng.....reng

Chuông báo vào lớp đã vang lên. Khánh An nghe thấy tiếng chuông thì đưa tay gỡ cái headphone trên tai xuống rồi rút vào túi áo. Cô đứng dậy bước về phía cánh cửa sắt kia mà không nhìn Nhật Nam đến một lần.

- Cảm ơn.... – Khánh An cất giọng nhẹ nhàng. Đôi chân vẫn sải bước đều đều rồi nhẹ nhàng mở cánh cửa và bước xuống.

Nhật Nam sau khi nghe câu nói của Khánh An thì nở một nụ cười, một nụ cười thật sự. Cậu cũng không hiểu vì sao mình lại làm vậy nữa, cô gái này mới gặp nhau lúc sáng mà đã khiến cậu phá bỏ luật của mình, thật không thể tin nổi.

Nhật Nam ngồi nghĩ mông lung một lúc rồi cũng đứng dậy tiến về lớp để học tiết còn lại.

~ Lớp học

~ Khánh An bước vào lớp rồi tiến xuống bàn học của mình, lôi cuốn sách giáo khoa ra đọc. Nhật Nam cũng vào lớp ngay sau đó. Vừa mới yên vị vào chỗ của mình, Nhật Nam đã bị ba đứa kia “tra khảo”

- Ê thằng kia, mày vừa đi đâu đấy – Quang Nhật quay xuống

- Đứng đây – Thanh Thanh cũng góp lời.

- – Nhật Nam lườm nguýt hai cái đứa lăm lờ kia, rồi đảo mắt qua chỗ Khánh An.

Thật không ngờ, cái “liếc mắt đưa tình” kia của cậu đã bị ba đứa bạn kia nhìn thấy. Ba đứa nhìn nhau cười tủm tỉm rồi đồng thanh “ Có vấn đề hahaha”. Khó nổi một đứa nói thì không sao, đây lại cả ba cái mồm góp vào nên gây sự chú ý của cả lớp làm mọi người đang nô đùa bỗng dừng quay xuống hết chỗ của Nhật Nam đang ngồi.

- Bị điên hết rồi à – Nhật Nam khó chịu nhíu mày với ba đứa kia.

- Không, không, hề hề.....không có gì đâu, không có gì đâu, bà con về chỗ đi – Quang Nhật giải vây.

- Thôi cả lớp ổn định cô giáo vào rồi kia – Băng Giang nghiêm giọng để ổn định lớp, trong đầu một ý nghĩ lóe lên “ Mình biết là mình không nhìn nhầm người mà, hehe, mong là Khánh An có thể thay đổi được thành bạn dì của mình”

Cô giáo bước vào lớp , một tiết học nữa lại bắt đầu với lớp 11A1

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chap 8

RengRengreng

- Oáp.....Ôi buồn ngủ quá mẹ ơi... Học văn mà như ru ngủ ý – Thanh Thanh vừa than vãn vừa cho sách vỡ vào cặp để chuẩn bị ra về.

- Chịu mày luôn ý, học hành thế này thảo nào toàn 6 với 7 – Băng Giang cười cười trêu Thanh

- Thế là cao rồi, môn gì thì môn chứ riêng văn với tao thế là quá đỉnh rồi. – Thanh đáp lại.

Trong khi hai cô nàng kia đang mãi nói chuyện thì Khánh An đã thu dọn sách vở xong, đeo tai nghe rồi bước ra khỏi cửa lớp để đi về.

.....

Như nhớ ra được điều gì đấy, Băng Giang quay đầu xuống bàn Khánh An để ngó rồi vùng tay đập nhẹ vào người Thanh Thanh

- Ê ê mây , nhỏ Khánh An đâu rồi
- Ai biết, chắc về rồi
- Đi nhanh, mây quên mình phải làm gì rồi à – Giang kéo Thanh chạy nhanh ra khỏi lớp
- Làm gì.....à à rồi nhớ rồi, đi chậm thôi mây làm như đi ăn cướp không bằng- thanh cũng vội quơ cái cặp rồi chạy cùng Giang
- Học....học....học
- Nhỏ kia rồi.....gi mà đi nhanh thế không biết – Giang thờ dốt
- Rồi sao giờ mây, đi theo nó à – Thanh vẫn ngu ngơ như con nai tơ.
- Thì chả đi theo
- Ờ ờ, ế mà hình như nó đi bộ mây ạ.
- Hình như thế , thôi đi – Giang kéo Thanh đi.
- Khoan, vào lấy xe đã.
- Con hăm, nó thì đi bộ, mình đi theo dõi mà đi xe để nó phát hiện à – Giang nhấn mặt.
- Ồ ha, thế hai con ngựa sắt của mình vút đâu, chả nhẽ tí lại quay về trường lấy à. Tao đâu có rảnh – Thanh lại giờ thối than vãn.
- Ừ cũng đúng,à gọi thằng Nhật với thằng Nam mang về hộ cho – Trong đầu Giang hiện lên một ý tưởng
- Rồi xe tụi nó vút đâu
- Vút đâu kệ tụi nó chứ, việc của nó là mang xe về nhà an tọa hộ bọn mình, rồi xe bọn nó thì tính thế nào thì kệ, đâu liên quan mình đâu. Nhanh đê, mây gọi hai thằng ý đê, cẩn thận mất giầu nhỏ đó giờ,
- Thôi mây gọi đi, máy tao hết tiền rồi....hì hì
- Rồi, để tao gọi.....calling “Nhật Nam đáng ghét”
- Nhật Nam : Nghe
- Băng Giang: Nam hờ mây, về chưa ?
- Nhật Nam : Chưa, đang cùng thằng Nhật lấy xe.
- Băng Giang : Hề hề.....hỏi thế thôi, mây với thằng Nhật mang xe tao với con Thanh về nhà hộ nhé, tao với nó đi có việc xú, thế nhé, thanks trước, bye bye.
- Nhật Nam : Này nàytút tut tut
- Xong chưa mây – Thanh hỏi
- Rồi rồi, phải nhanh chứ, không tụi nó từ chối thì chết ...kekeThôi đi – Băng Giang nở nụ cười của thiên thần quỷ rồi cùng Thanh Thanh đi theo Khánh An.
- ~ Bên phía nhà xe
- ~~ Sao đây mây, hai con kia gọi à – Quang Nhật vừa dắt xe ra rồi hỏi Nhật Nam
- Ồ, tụi nó nhờ mình mang xe về hộ, lại đi đâu ý – Nhật Nam vừa nhìn vào cái điện thoại rồi lắc đầu.
- Rồi mây có từ chối không
- Chưa kịp thì nó đã tắt máy rồi
- Haaaa..... Rồi giờ sao hả mây – Quang Nhật đen mặt
- Cất xe mình vào rồi đi xe tụi nó về chứ sao.
- Aizz, sao lúc nào hai con nhỏ đây cũng hành mình vậy trời, sau vụ này phải đòi tụi nó trả cát xê mới được.

Quang Nhật than vắn cho Nhật Nam nghe nhưng quay ra đã thấy Nhật Nam dắt xe quay lại nhà gửi rồi.

- Ê đợi tao với thằng kia. *****

~ Quay lại

~~ Nhà nhỏ ở đâu mà xa dữ vậy, đi bộ 10 phút rồi chứ ít gì, trời thì rõ nóng, aizz tao không đi nữa – Thanh Thanh nhăn nhó

- Thôi, đã lỡ đi rồi thì đi luôn đi, mà mày nhỏ nhỏ cái mồm thôi nó phát hiện giờ.ây ấy né né...- Giang kéo Thanh núp vào bụi cây gần đấy

- Đi nhanh nhanh mày, nó vào hẻm kia -Hai cô bạn nhanh chân chạy theo Khánh An để không bị mất dấu.

- Phù may quá, suýt mất dấu – Băng Giang thở phò

Đến giờ Thanh Thanh mới để ý xung quanh, cô cất tiếng.

- Ê Giang, khu này là khu nào thế nhể, ở đây hơn chục năm rồi mà tao không biết – Thanh Thanh thắc mắc, đảo mắt khắp nơi

- Ở đây nói tao mới để ý đấy, này giờ cũng phải qua mấy cái ngõ rồi chứ ít gì, mà công nhận khu này ít dân với yên ắng quá ha mày, chả bù cho chỗ mình – Giang nói nhưng mắt vẫn dán vào cô bạn gái phía trước.

- Công nhận, khu này thoải mái thật đấy, nhiều cây xanh nữa chứ, nhưng nhìn xung quanh hình như nằm vón vện trong một khu đất rộng vậy như kiểu khu đô thị mới ý.... Ê nó rẽ vào quán gì kia mày, hình như mua thức ăn hay sao ý, né... né nhanh

- Con chào đi ạ – Khánh An lễ phép

- An đây hả con,lâu lắm mới thấy con ghé qua, thế hôm nay mua gì ủng hộ Năm đấy con? – Di Năm bán hàng vui vẻ khi thấy Khánh An vào.

- Nhà con vẫn còn thức ăn đi ạ, đi lấy thêm cho con ít thịt ba chỉ với rau với .

- Ủ, con đợi đi tí.đây con cầm này

- Của con hết bao tiền vậy gì – Khánh An hỏi rồi kéo cặp để lấy ví.

- Thôi con, chỗ này có bao đâu, rau này là rau sạch nhà di trồng đấy con, thôi về nấu cơm cho thằng Bảo ăn đi, lần sau ra mau cho đi nữa là được rồi.

- Con cảm ơn di nhưng di cứ thế này con ngại lắm, hay di cứ nhận đi ạ, lần sau con còn ra tiếp – Khánh An nói rồi cúi tiền vào tay di Năm – Thưa di con về ạ !

- Ở cái con bé này – Di Năm gọi với theo nhưng Khánh An đã cầm túi thức ăn đi nhanh về nhà “ Cái con bé này thật là”

~~Quay lại chỗ của Giang và Thanh

- Ấy, nó ra rồi kia, đi thôi – Thanh lanh chanh kéo cô bạn đi

- Rồi , bình tĩnh đã, sao lúc này chán nản kêu than mà giờ sung thế

- Chịu, tự dưng tao lại tò mò về nhỏ này quá, thôi đi

Cảm giác có người đi theo mình nên bước chân của Khánh An như nhanh hơn, cô vòng vào một cái đường khác và đi thật nhanh

- Ê ế , nhỏ đi đâu rồi mày, vừa thấy đây mà – Thanh thắc mắc rồi ngó dọc ngó xuôi

- Ủ, tao cũng không thấy, chả nhẽ nhỏ vào nhà rồi – Giang cũng quay 360 độ tìm kiếm Khánh An

-.....

- Sao đi theo tôi – Khánh An cất giọng lạnh lùng , đi ra từ một cái hẻm khuất

- Ôi mẹ oi.....Bạn định dọa chết bọn này à – Thanh Thanh giật mình, lên giọng nhìn thẳng vào Khánh An nói.

Khánh An nhún mày trước thái độ của cô bạn kia, đảo mắt sang Băng Giang như tìm câu trả lời.

- Nhẹ lời thôi con kia..... Hi hi Khánh An à, tụi này có đi theo bạn đâu, ủa mà nhà bạn ở khu này hả - Băng Giang cố tỏ ra ngu ngơ hỏi Khánh An.

- Ở ờ đúng đấy, tội này đi về mà, về nhà mà mày nhớ - Thanh Thanh cười trừ với Băng Giang, tay còn đẩy đẩy cô bạn như muốn nói .“ điễn cùng tao”
 - Thanh Thanh nói đúng đấy, tội này đi về mà, hi hi – Băng Giang cũng “diễn” cùng
 - – Khánh An không nói gì nhưng trung ra bộ mặt lạnh nhất có thể, hai tay đan vào nhau như tra hỏi hình sự, hết nhìn Thanh rồi nhìn Giang khiến hai cô bạn rùng mình.
- Trước sự im lặng đến lạnh người của Khánh An, Băng Giang đành phải thú tội.
- Thìthật ra là tội này cũng chỉ muốn biết nhà bạn thôi mà Khánh An.....À đây là nhiệm vụ của tội mình, lớp mà có học sinh mới thì phải tìm hiểu rõ profile của người ấy, nhớ nhớ mày nhớ - Băng Giang kiểm bừa một lí do.
 - Đúng ,đúng đấy, đây là nhiệm vụ - Thanh Thanh hiểu rõ Băng Giang quá mà.
 - Rồi từ nãy giờ hai cậu đi theo tôi ? – Chân mày Khánh An đã dần ra, giọng cũng nhẹ đi phần nào.
 - Ủ....- Thanh và Giang cùng đồng thanh nói, rồi cùng trung ra bộ mặt như “con nít đang nhận lỗi”
 -
 - Thôi, đằng nào cũng đến đây rồi, nhà Khánh An ở khu này hả? Cho tội này trú nhờ trưa nay được không, trời nắng quá à với cả xe đạp để ở trường rồi...hi hi –Băng Giang lên tiếng, giọng “ngọt sớt”
 - Cái Giang nói đúng đấy, An cho tội này tá túc ở đây bữa nha nha nha..... trời nóng quá à, mà tui cũng đói nữa, nãy định đi ăn thì con hâm này kéo đi theo bạn luôn, làm cái dạ dày của tui đánh trống nãy giờ nè .

- Tội với hai người đã thân đến mức độ ấy ? - Khánh An lạnh nhạt
- Thì trước lạ sau quen mà , mày ha – Giang quay qua nháy mắt với Thanh
- Ở trước lạ sau quen mà , hi hi,thôi... đi, nhà bạn ở đâu vậy? – Thanh Thanh nói xong thì kéo Khánh An với Băng Giang đi luôn.

Khánh An lắc đầu với hai cô bạn quá sức “ ngây ngô” này, trong đầu nghĩ “thôi thì trưa nay đành cho hai con vẹt này ở nhờ thôi chứ biết sao”.

Khánh An dẫn cô bạn của mình đi một đoạn nữa rồi vòng qua hai cái hẻm . Bỗng đứng Thanh Thanh cất lời

- Ê Giang , sao tao thấy chỗ này quen quen ta , ế chỗ kia chả phải là chỗ An vừa mua thức ăn sao ?

Không ai bảo ai, cả hai quay qua nhìn Khánh An , Băng Giang mở lời.

- Chả....chả nhẽ, bạn biết tội này đi theo từ trước rồi à ?

Khánh An không nói gì chỉ gật đầu một cái.

- Rồi bạn bắt tội này đi lòng vòng nãy giờ ? – Thanh há hốc mồm

Một cái gật đầu của An làm hai đứa kia nản luôn, khóc ròng cả lũ “ mẹ ơi, trời thì rõ nắng...huhu”

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Chap 9

Khánh An cùng hai cô bạn đứng trước một căn nhà ba tầng màu kem khắp nhà rất nhiều cây xanh.

- Oa, nhà bạn đây hả Khánh An, đẹp thật đấy - Hai cô bạn đều tỏ rõ vẻ ngạc nhiên và thích thú khi nhìn thấy ngôi nhà của An.

Không để ý đến những lời nói của hai người kia, Khánh An mở chiếc cổng sắt màu xanh ra rồi đứng bên cạnh , ý mời vào. Thanh và Giang vừa vào sân nhà Khánh An thì chạy nhảy khắp nơi, cả hai rù nhau ra chỗ sau vườn để tham quan.

- Ô ôi, nhà bạn đẹp thật đấy, nhiều cây dữ, ở khu vườn còn có bộ bàn ghế đá nữa chứ, ngồi học ở đây thì chỉ có tuyệt cú mèo thôi – Băng Giang bày

giờ khác hẳn một cô lớp trưởng đầy mẫu mực sáng nay.

- Ôi vườn oải hương này đẹp quá à, bạn trồng hả - Thanh quay qua hỏi An nhưng chỉ nhận được cái gật đầu của bạn.

- Ê Thanh , Khánh An cũng thích hoa oải hương giống nhóm mình nè. ... À nhóm mình là tớ, nhỏ Thanh, thằng Nhật Nam với Quang Nhật ý , cả lũ đều thích oải hương luôn , căn bản là do chơi với nhau từ nhỏ nên không thích cũng phải thích ...hề hề - Giang quay qua giải đáp cho An mặc dù cô không hỏi.

- Thôi được rồi, hai cậu vào nhà đi – Khánh An nhẹ nhàng mở lời.

Cả ba cùng bước vào nhà của Khánh An, bước vào đây hai cô bạn còn há hốc mồm hơn nữa. Không hẳn là những món đồ cổ đắt tiền như bên nhà hai bạn nhưng hầu như mọi thứ đều được làm bằng kính và gỗ, cách sắp xếp cũng rất tự nhiên, không rườm rà, đặc biệt là ngôi nhà rất sạch sẽ và thoáng mát.

- Hai cậu ngồi đi

- Khánh An à, bạn có biết là hôm nay gặp bạn tụi này bị bất ngờ từ sáng đến giờ không.

Khánh An chỉ cười nhẹ, rồi lên tiếng.

- Hai cậu uống gì, nước lọc, nước hoa quả hay sữa ?

- Cho tụi mình hai cốc lọc đá nha, nóng quá trời.

Trong khi đợi Khánh An vào lấy nước, hai cô bạn đảo mắt khắp nhà nhìn mọi thứ.

- Nước đây, hai cậu uống đi – Đặt nhẹ hai cốc nước xuống dưới bàn

- Thanks nhiều. ...Đã quá – Thanh Thanh tu một hơi hết lên cốc nước.

- Ừc ừc , công nhận mát thiệt, đỡ khát hẳn

- Uống nữa không ? – Thôi, uống thế thôi tí còn ăn chứ, hì hì

Từ khi chuyển từ Hà Nội vào đây, đây là lần đầu tiên cô gặp hai người bạn mà cô cảm thấy rất thoải mái khi bên cạnh, chắc bởi vẻ ngây ngô, thánh thiện lại rất trong sáng của họ, mà cô bị cuốn theo. Cũng tốt, cô sẽ đỡ buồn chán hơn khi ở cái nơi “đất khách quê người” này.

- Mà Khánh An này, nhà bạn rộng thế này chắc ba mẹ cũng làm to nhì

- Nhỏ Thanh nói tớ mới để ý, sao không thấy hai bác vậy An ?

-.....- Tự nhiên Khánh An lại buồn hẳn đi , làm hai cô bạn kia thắc mắc.

- Ồ, bạn sao vậy, tui....tui hỏi sai gì sao .

Khánh An lắc đầu

- Ba mẹ tôi mất rồi.

- Ôi, tớ xin lỗi, tớ không biết

- Không sao đâu

- Thế căn nhà này ...bạn ở một mình hả ? – Thanh trầm giọng hơn

- Không, tôi ở cùng em trai. Thật ra, tôi là người Hà Nội chứ không phải người Sài Gòn, căn nhà này là lúc ba tôi còn sống đã mua cho tôi để sau này lập nghiệp.

- Thảo nào bạn nói giọng Bắc, nhóm tụi này cũng là người Bắc nè nhưng vào Nam cũng lâu rồi nên mới đổi thành nói giọng Nam đó. Mà giờ Khánh An đừng nói cậu-tôi nữa, nghe xa lạ lắm, đằng nào chúng ta đã làm bạn rồi mà gọi tớ-cậu hay mày-tao đi nha, nghe cho nó thân quen – Giang đưa ra ý kiến bằng tiếng nói Hà Nội thân thuộc với mình.

- Cái Giang nói đúng đấy mà gọi mày-tao đi, chứ tui thấy gọi tớ-cậu nghe nó cứ giả tạo sao sao ý , hề hề,.... oa lâu lắm rồi không nói tiếng Hà Nội, hay giờ có mỗi nhóm bọn mình thì nói giọng Bắc đi ha – Thanh Thanh vui vẻ.

- Được đấy , Khánh An thế nào?

- Ừ.

- Sao hờ hững thế...Rồi nhé, giờ thì chính thức là bạn rồi nhé, chào mừng Khánh An gia nhập nhóm mình , giờ thành nhóm “5 anh em siêu nhân rồi” haha, đợt sau này có hai thằng kia nữa, anh em mình phải làm một bữa thật hoành tráng để chào mừng thành viên mới mới được. Còn bây giờ.....ọt ọt... tui đói quá An ơi, cho tui ăn...- Thanh Thanh đang hào hứng thì xuống giọng luôn làm hai đứa kia cười ha ha.

- Hahahahahaha – Sao mày suốt ngày ăn thế là Chanh?

- Còn tại đứa nào mà nãy tao không được ăn hả, giờ muốn chết không mà trêu tao nữa , aizzz bực cả mình.

- Thôi được rồi, hai người ngồi đây đi, để tôi đi nấu.

- Đã bảo là tao-mày rồi mà – Đồng Thanh

-

- Để tụi này giúp nha.

- Ủ, nhưng có biết nấu không thế ?

- Bạn ơi, bạn là bạn hơi coi thường tụi này nhé. Giờ làm gì? – Thanh hỏi

- Nhặt rau đi, còn Giang ướp thịt hộ t...ao nhé, còn tôi đi cắm cơm.

- Ok.....Nhưng nói chưa quen thì thôi, mà tao-mày là tiếng Bắc mà, chắc ở Hà Nội An cũng ít bạn phải không

- Ủ, có nhưng không thân.

- Mà An này, Giang thấy An ít nói với ít cười , cái này là do từ trước nay rồi hay do sau.....biến cố vậy – Băng Giang lựa lời.

-.....

Khánh An không trả lời . Thấy không khí có vẻ trầm xuống, Thanh lên tiếng giải tỏa

- Ê căn nhà này to vậy mà bạn ở không thấy sợ mà à – Thanh Thanh nhặt rau nhưng cái mồm vẫn không nghỉ được, đúng với chủ trương “ tay làm mồm nói”

- Tôi ở với em trai nữa mà.

- Nhà to vậy mà hai người ở thì tiếc lắm.....ê An, sau này tụi tui thường xuyên qua đây chơi được không, coi như học nhóm đi với cả cho mày đỡ buồn – Thanh đâm chiêu

-

- Nó nói đúng đấy, nha nha nha – Giang đang thái thịt cũng dơ con dao sang phía An như chờ đợi câu trả lời, không cho thì “châm” ngay.

- Ừc, cậu cứ bỏ con dao xuống đã.....thế nào cũng được – Khánh An miễn cưỡng trả lời.

- Dê, yêu An nhất ...

- Tao là tao thấy mày khác người lắm An ạ, biết là lính mới rồi nhưng tao cứ có cảm giác mày có tình lạnh lùng, không muốn thân quen kết bạn với mọi người xung quanh vậy, đâm ra lúc đầu thấy ghét mày dễ sợ ý, sorry nha, nhưng tiếp xúc nhiều mới thấy cũng dễ gần. Cái tính của mày giống hệt một người mà mày chắc cũng biết – Thanh Thanh suy luận như bà già rồi kết luận một câu gây tò mò cho người khác.

-- Khánh An không nói gì chỉ cười trừ rồi quay đầu qua phía Thanh như ý muốn hỏi “ai?”

- Thì thằng Nhật Nam chứ ai, cái thằng mà mày và phải lúc sáng sớm rồi gặp lúc giờ ra chơi ý, nó cũng trong nhóm mình đấy, ngồi bàn cuối tổ hai ý.

Thoáng chốc Khánh An nhìn mày “sao họ biết?”

Băng Giang như nhận ra Thanh Thanh nói sai gì đó thì khẽ “e hèm” một tiếng, rồi trừng mắt với Thanh Thanh. Bây giờ cô bạn này mới nhận ra mình nói bị lỗi quay sang dùng ánh mắt “cún con” cầu cứu Giang.

- À thật ra là sáng nay lúc cậu va vào Nhật Nam thì tụi này đi ngay sau ý mà – Giang nói hộ Thanh rồi quay qua lườm cô bạn “Đúng là Thanh Lanh Chanh, mày còn cái gì giấu được nữa không vậy trời”

- Hi – Thanh Thanh khóc ròng “đúng là cái mồm nó hại cái thân mà”

Băng Giang lại lên tiếng tiếp

- Nhưng làm bạn đến giờ cũng được chục tiếng rồi mà tui vẫn thấy An vẫn để khoảng cách với bọn này nhiều lắm, từ giờ làm bạn với bọn này rồi thì nói nhiều hơn với cười nhiều hơn nhé, có gì cứ chia sẻ với bọn tui chứ đừng cất giấu trong lòng làm gì, Tui biết đây không phải là tính cách thật sự của bạn nên cứ sống thật với bản thân khi bên cạnh tui này nha. Tui này thật sự muốn bạn cảm thấy thoải mái nhất khi chơi cùng, căn bản bởi chúng ta giống nhau cả thôi. – Giang nói nhưng trên môi nở nụ cười buồn.

- Bọn này chơi với nhau từ bé xù à, nhà bốn đứa lại gần nhau nữa. Ừ thì bố mẹ làm to, gia đình giàu sang nhưng tui này luôn cảm thấy buồn với trông trãi. Tui ngày xưa suốt thành tự kỉ đấy, may mà có tui này sang nhà rủ đi chơi cùng. Riết rồi lớn lên cùng nhau, học ở trường cũng năng nặc xin bố mẹ cho học cùng lớp, rồi nghỉ hè bốn đứa tự đi chơi riêng, có vụ gì hay đứa nào trong nhóm bị bắt nạt là mấy đứa còn lại sống chết với nhau luôn ý. Kể ra thì có vẻ khoe khoang bạn bè thật nhưng bên cạnh tui nó nhiều lúc còn vui hơn ở nhà ý, nói chung là tao coi tui nó như gia đình vậy, rất tự hào.

- Ai bạn bè rồi gia đình với cô.....áo tưởng – Giang nghe con này nở quen rồi nhưng vẫn phải móc nó một câu cho đỡ ngứa mồm.

- Tội nói hai thằng kia chứ đâu nói cô, súrrrrrr – Giang thích diễn thì Thanh diễn cùng.

Từ nãy giờ Khánh An im lặng nghe câu chuyện của họ mà không nói gì. Thật sự An cảm thấy an toàn và thoải mái khi bên cạnh hai cô bạn này. Đã rất lâu rồi cô không còn được cái cảm giác vui vẻ bên những người bạn. Trước kia gia đình cô giàu sang, cô đã có rất nhiều bạn, nhưng đến lúc cô cần nhưng người bạn bên mình nhất thì họ lại lần lượt rời xa cô. Sau này cô mới nhận ra, họ kết bạn với mình là vì tiền của mình chứ không phải muốn làm bạn thật sự với mình, lúc mình không có tiền họ lại vứt bỏ mình như vứt một món đồ chơi không còn giá trị sử dụng. Vì vậy mà cho đến giờ cho rất sợ tiếp xúc với người khác, không muốn thân quen quá với người khác, bởi cô sợ, cô sợ bị bỏ rơi, sợ bị xem là trò đùa của người khác một lần nữa, quá thực..... rất đau.

- Ày....nghĩ gì mà đơ ra thế hả, nhanh đi tao đói lắm rồi – Thanh đưa An về với thực tại

- Ở ờ, nhưng phải đợi em tối nữa.

Khánh An vừa rút lời thì ngoài cổng vọng vào một tiếng nói trong veo.

- Chị Hai ơi, em về rồi – Bảo Bảo nhanh chóng cất giày rồi chạy thẳng vào bếp

- Ở nhà có khách hả chị hai, bạn chị ạ?

Khánh bảo giương đôi mắt to tròn lên nhìn Khánh An

- Ừ, Bảo đi học về rồi hả em, hôm nay học ngoan không, lên thay quần áo rồi xuống ăn cơm – Khánh An cúi xuống xoa đầu Bảo Bảo.

- Dạ ngoan ạ - Khánh Bảo quay qua hai cô bạn của Khánh An

- Em chào hai chị ạ - Bảo khoanh tay chào lễ phép.

Thanh và Giang thấy vậy bỏ đồ xuống, rồi tiến về phía cậu em trai kia.

- Dễ thương quá à, chào em, chị là Băng Giang, bạn của chị hai em, em tên gì?

- Em tên Khánh Bảo ạ - Bảo bảo mỉm cười đáp lại.

- Bảo ngoan quá à, chị là Thanh Thanh, cũng là bạn của chị hai em nè.

- Vui quá, chị hai có bạn rồi, thế mà em cứ lo chị hai không chịu tìm bạn chơi cơ....hazì – Bảo Bảo thở dài như ông cụ non.

Hai cô bạn kia nghe Bảo nói vậy thì cười ầm lên, Khánh An thì chỉ biết lắc đầu trước cái gọi là “già trước tuổi của em mình”

- Được rồi Bảo Bảo, lên cất sách vở đi em, chị dọn cơm xong rồi – Khánh An nhắc nhở.

- Vâng ạ - Khánh Bảo lon ton chạy về phòng mình thay quần áo rồi cất sách vở.

- Em mày dễ thương quá, nhìn xinh zai dễ sợ luôn ý, ôi cái má bánh đúc của nó kia, muốn cắn quá.

- Thôi ngồi xuống ăn đi, nó ra giờ đấy

Thay quần áo xong, Bảo Bảo lon ton chạy ra

- Ôi đói quá, chị ơi cho em xin bát cơm – Cầm cái bát trên tay, Bảo đưa ra trước mặt Băng Giang vì cô ngồi gần nồi cơm nhất

- Oki.....của em đây, ăn nhiều vào nhé

- Vâng ạ, em mời ba chị ăn cơm

- Mời mọi người ăn cơm – Ba cô nàng kia cũng đồng thanh nói, rồi nhìn nhau cười hi hi.

Bữa cơm diễn ra đầy vui vẻ và đầy tiếng cười đùa của Thanh Giang và bé Bảo, thỉnh thoảng Khánh An cũng góp mấy lời nhưng cũng chỉ ậm ừ cho có. Hôm nay có khách nên căn nhà của Khánh An có phần ấm áp và đỡ trống trải hơn, bữa cơm cũng vui hơn khi bình thường hằng ngày chỉ có hai chị em bên chiếc bàn ăn rộng lớn. Khi thấy đứa em mình nô đùa vui vẻ bên hai người bạn mới quen, An cũng cảm thấy vui lây, cô còn sợ với cái tính cách hồn nhiên đáng yêu của em mình, hai đứa bạn kia sẽ lại tranh dành Bảo Bảo với cô mất.

Pính pong...pính pong.....cách, cánh cửa sắt to dùng được mở ra.

- Con chào cô ạ - Quang Nhật lễ phép

- Nhật đấy hả, vào nhà đi con, ủa mà cái Thanh Thanh không về cùng con à ? – Một người phụ nữ trung niên nhưng lại rất quý phái hỏi thăm Quang Nhật.

- Dạ thôi cô ạ, con mang xe sang hộ Thanh Thanh, hôm nay cô ấy có việc gì đấy nên nhờ con mang xe về giúp ạ....à Thanh nó còn nhắn là không ăn cơm ở nhà đâu ạ.

- Ôi cái con bé này.....Cảm ơn con nhé, phiền con quá, hay ở lại ăn cơm với cô chú một bữa nha.

- Con cảm ơn cô nhưng giờ con còn phải quay lại trường lấy xe nữa ạ. Con xin phép.

- Ủ, lần sau sang chơi nhé – Mẹ của Thanh Thanh vẫn rất nhẹ nhàng.

- Vâng ạ, con chào cô

Nhật bảo tạm biệt nhẹ Thanh xong thì chạy sang phía nhà Giang để đợi Nhật Nam.

~ Phía nhà Băng Giang

~Pính pong...Pính pong. Cách

- Con chào bà ạ, bà mới lên chơi ạ ? – Nhật Nam lễ phép chào hỏi bà nội của Băng Giang.

- Nam hả cháu, từ bà mới lên hôm qua.....Cái Giang lại bắt con mang xe về hộ à, con bé này suốt ngày hành bạn.

- Không sao đâu ạ, con quen rồi – Nhật Nam nói tỉnh bơ.

Bà của Băng Giang là một người rất hiền hậu và “xì teen”. Vì biết bố mẹ của Giang hay đi công tác xa, lại thương đứa cháu nội bé bỏng của mình, nên thỉnh thoảng bà lại bay vào Sài Gòn để cô cháu gái đỡ buồn và tủi thân. Vì vậy mà ở nhà, Giang luôn được cưng chiều nhất, lúc nào bố mẹ mà la mắng thì bà nội lại ra mặt “nó còn nhỏ có biết gì đâu mà mắng nó, kệ cứ cho nó chơi đi”, thế nên mà ở nhà Giang luôn bị bà coi là một đứa trẻ chưa lớn, cần được săn sóc, đến nỗi cô nhiều lúc phải thốt lên “con lớn rồi mà nội”, bố mẹ với anh hai mà ở đây thì cũng hùa theo “bà cứ chiều nó thế nó đâm hư đấy” nhưng bị đốp lại ngay “cô cậu đi làm suốt ngày thì biết gì, cháu tôi nó còn nhỏ lắm”. Đặc biệt bà rất quý Thanh, Nam và Nhật, mỗi lần tụi nó mà sang chơi là bà dẫn cả nhóm đi khắp thành phố, ăn kem, KFC,...vì vậy mà cái biệt danh “bà nội xì tin” luôn được mấy đứa kia gọi khi gặp bà.

- Nam ơi xong chưa mày, đi thôi.....ơ bà nội....con chào bà ạ, dạo này bà khỏe không ạ ? – Quang Nhật đi qua gọi Nam, thấy bà của Giang nên cũng lễ phép hỏi thăm.

- Nhật hả cháu, mới mấy tuần không gặp mà nhìn vẫn thế ha, xem ra cháu cũng bị cái Thanh bắt nạt hả? Khổ thân hai đứa cháu tôi – Bà vừa nói vừa lấy tay xoa đầu Nhật với Nam.

- Bà cứ chiều cháu, mà cháu lớn rồi, bà cứ xoa đầu cháu thế này.....cháu ngại lắm – Quang Nhật gãi đầu, khuôn mặt phụng phịu y như trẻ con.

- Tiên sư mày, tụi bây chỉ to cái xác thôi chứ với bà tụi bây còn bé lắm...hahaha – Hai bà cháu cùng cười ha hả, giọng cười vang khắp một khu làm người đi đường cũng phải quay đầu nhìn.

Nhật Nam cũng cười nhưng chỉ cười mỉm không thành tiếng, rồi cậu lên tiếng.

- Để con cất xe vào cho Giang ạ

- Ủ ừ, để vào chỗ kia ý con – Bà nội cũng quay sang chỉ vị trí để xe cho Nam

- Chắc hai đứa vẫn chưa ăn gì, hay vào đây bà nấu cho mà ăn. Nhờ thằng Nam mang xe về hộ chắc cái Giang cũng không ăn ở nhà rồi phải không ?

- Dạ vâng, Giang nó nhắn không ăn ở nhà ạ. Để lúc khác tụi con sang ăn bù nha bà, giờ tụi con phải lên trường lấy xe nữa...chứ không con ở lại liền, lâu quá rồi không được ăn cơm nội nấu...hihi – Vẫn là Quang Nhật lên tiếng.

- Ủ, ừ thế hai đứa đi đi, lúc nào cả mấy đứa sang đây chơi với bà nhé.

- Vâng ạ, con chào bà – Nhật và Nam đồng thanh, rồi quay đầu , chân tiến thẳng về trường.

Cái nóng bức giữa buổi trưa của Sài Gòn làm hai thanh niên đang sải bước dưới ánh nắng gắt phải đổ mồ hôi và nhăn mặt mày.

- Hai cái con kia đi đâu mà để bọn này mang xe về hộ thế không biết. Trời thì rõ nắng, nếu không phải làm cái nhiệm vụ cao cả chết tiệt kia thì giờ này tao đã yên phận tại nhà ngồi điều hòa uống nước mát rồi không.rõ bức mình – Quang Nhật cắn nhằn đủ thứ

-.....

Nhật Nam không nói gì nhưng trong đầu cậu biết hai cô bạn kia đi đâu. Cậu phải bó tay với cái trí nhớ ngắn hạn kia của Nhật Nam. Hai cái đứa kia vừa mới nói lúc về sẽ đi theo cô bạn mới chuyển vào lớp lúc sáng nay ở căn tin mà giờ cậu đã quen rồi.hazzi, không ngờ cũng có lúc Quang Nhật thông minh thế này.

Biết là thằng bạn bên cạnh không có ý định bắt chuyện với mình nên Quang Nhật cũng yên lặng ngay sau lúc đấy, cả hai cùng đi về trường Sunshine để lấy xe rồi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chap10

- Oa, no quá.....công nhận An nấu ngon thiệt đó – Thanh Thanh vừa xoa bụng căng tròn của mình, vừa bình luận sau bữa cơm trưa.

- Chị hai em nấu ngon số một đấy....chị hai ha – Khánh Bảo giờ ngón tay cái hí hửng khoe tài của chị gái.

Khánh An cùng Băng Giang thu dọn bát đĩa cho vào bồn.

- Được rồi, để đó tôi dọn cho, cậu với Thanh ra ngồi xuống nước với ăn hoa quả đi

- Không được, An nấu cơm rồi mà, để đây cho cái Thanh nó rửa cho, không mất công nó lại bảo mình tranh việc của nó. - Giang nhấn mạnh chữ “tranh việc” làm Thanh Thanh đang uống nước thì suýt sặc.

- Mổ....sao lại là tao ?

- Không mày thì ai, nãy mày nhặt được rổ rau thôi chứ có làm gì đâu.

- Thì mày cũng có làm gì đâu...mà ai bảo tao nhặt mỗi rổ rau, tao còn giúp mày....ĂN nữa chứ..... – Thanh phụng phịu

- Nhiều việc quá ha.....

- Thôi được rồi, hai cậu là khách, để đó tôi rửa cho.

- Ủ.....ngại quá, để mình giúp An nha – Thanh nhẹ giọng rồi quay sang lườm nguýt Thanh Thanh – Mày đi quét nhà đi rồi gọt hoa quả đi, để tẹo nữa lão nương còn ăn.

- Rồi.....đúng là bà chằn, cái đồ có mới nói cũ, trọng sắc khinh bạn.hừ - Thanh Thanh nói thầm trong miệng, vẫn tỏ ra bức xúc

- Tao nghe hết rồi nha Thanh.- Giang đang rửa bát nhưng tai vẫn nghe.

- Hề hề - Thanh cười xòa nhưng vẫn tỏ ra ảm ức.

Rửa bát xong

- Rửa xong rồi à, ra ăn quả nè, tao vừa gọt xong.

- Ủ - Giang cùng An từ nhà bếp bước ra, tay vẫn còn đọng vài giọt nước ,rồi cả hai cùng ngồi vào ghế sofa.

- Cho em nè – Giang giờ miêng đưa hẩu được sắc nhỏ cho Bảo.

- Em xin – Cậu bé cầm xong rồi lại dán mắt vào cái tivi để xem tiếp bộ phim hoạt hình đang chiếu dở.

“Mimimimimimini. Mimini only mimi. Mimimimimimini. Mimini sexy mi – nhạc chuông điện thoại của Thanh vang lên

- Thăng Nhật gọi mày ơi – Thanh quay sang Giang

- Thì nghe đi À à bật loa lên.

- An-nyong-ha-sê-yo , you “hao- sang- nĩ” ai ?

- Yo yo cái đầu mày ý, hai bọn mày biến đi đâu mà bắt tao với thằng Nam mang xe về hả .

- Hồi ngu. ...đi chơi chứ đi đâu. ...mềng bực oi, ăn no gì đâu á – Thanh Thanh đang diễn rất sâu.

- Tụi mày ngon lắm, trong khi bọn tao phải xả thân hi sinh giữa cái thời tiết gần bốn chục độ ở cái Sài Gòn này để vác hai con ngựa sắt của tụi mày về, còn tụi mày lại ngồi điều hòa quạt mát ăn uống này nọ là sao hả, đã thế còn không nhờ vả đảng hoàng nữa chứ, chả nhẽ tao vớt luôn con xe của tụi mày đi.

- Ế, sao biết tụi này ngồi điều hòa vậy, keke, ta nói. ...nó mát gì đâu ýhaha – Cả lũ ôm bụng cười

- Mày...mày

- Hahahahah – Điện thoại của Nhật vang lên bao nhiêu tiếng cười.

- Thôi được rồi Thanh, đừng trêu nó nữa.Bạn Nhật đẹp trai, cảm ơn bạn đã quần tử mang xe tụi này về giúp nha, sau này khi việc lớn thành công, Thanh Thanh sẽ bao hai bọn mày một bữa thật hoành tráng. ...Thanh nĩ - Giang nói

- Tụi mày nên tự hào khi có một thằng bạn có lòng dạ bao la như tao. Quang Nhật này xưa nay không chấp nhặt trẻ con, lần này là tao bỏ qua cho mày nha Thanh, (dạ vâng, tạ ơn công tử ạ), thôi cúp máy đây.

- Ồ, byetút tut tut

- Điện thoại của tao mà làm như điện thoại mày không bằng ý Giang, cúp máy tạm biệt như thật ý.

- Thì tiện luôn mà.à An có điện thoại riêng không, cho mình số luôn đi

- Có , 0912*****.

- Thế mạng xã hội, Facebook ?

- Nguyễn Khánh An , viết không dấu, avata hình Bảo với tôi.

- Oki, có gì sau này tụi này gọi nhé.ây đã một giờ rồi, tụi này phải về thôi, chiều còn đi học thêm nữa... lấy đồ đi mày – Giang giục Thanh

- Ừ, mà trời nắng thế này hai người định về kiểu gì ?

- Hay gọi thằng Nam qua đón hả mày – Thanh lên tiếng

- Dờ hoi, bây giờ mà gọi tụi nó nữa, tao cá chắc mai mày khỏi đi học để ở nhà dưỡng tai đó...

- Cũng đúng ha, nhưng nắng thế này chả nhẽ mày định cuộc bộ à.tao đẹp chứ tao đâu có điên. ...

Giang méo mặt...

- Thôi kệ nó đi An, hình như sáng nay nó chưa uống thuốc , mà khu này có xe taxi không vậy? chứ mình sợ gọi người ta cũng không biết đường vào.

- Có đấy, để tôi gọi cho.alo anh Mạnh à, em An đây, anh cho một xe ra nhà em nhé.vâng, chào anh.ok rồi đó, cứ ngồi đây tí đi, anh ý sang giờ.

- Cảm ơn An nha, sau này tui hậu tạ sau nhé.

Khánh AN không nói gì chỉ mỉm cười cho qua. Trong lúc đợi xe, hai cô bạn kia trêu nhau rồi nô đùa quanh nhà, An chỉ biết ngồi nhìn, trong đầu còn nghĩ “không biết nhà mình hay nhà tụi nó vậy trời”.

“Bíp...bíp...bíp” Tiếng còi xe vang lên trước cổng nhà An.

- A xe đến rồi – Thanh kêu lên

- Tui mình về nha An.chị về nha Bảo, ôi thằng bé đã ngủ rồi à – Giang cầm cặp sách lên quay qua chào An rồi liếc sang nhìn Khánh Bảo – Mẹ ơi, nó ngủ nhìn yêu quá à, An đưa bé vào phòng ngủ cho thoải mái, chứ ngủ ở ghế thế này hay bị giật mình lắm đấy (ngửa cổ lên nhìn An)

- Ủ, thôi hai cậu về đi, xe đang đợi kìa – An giục.

- ĐÓ, chưa gì đã đuổi người ta rồi, thôi về đây, bye An nhé, chào nhóc Bảo hộ tao luôn – Thanh không lúc nào không thể geo người khác.

Khánh An chỉ mỉm cười trước câu nói đùa của bạn

- Để tui tiễn hai người – Cô cùng hai người bạn bước ra chiếc xe đang đỗ trước cửa nhà.

- Bọn này về đây, lúc khác sang chơi với An nhé. À mà mai đợi tui qua chở đi học nhé, nhớ đấy, si diu ờ gën, bye

Thanh Thanh cũng giơ tay ra tạm biệt Khánh An, cô gật đầu coi như lời tạm biệt với hai người.

Khi chiếc xe ra đến ngõ, cô mới quay đầu bước vào nhà mình.

“Haizzzz, lâu lắm nhà mình mới nhiều tiếng cười như hôm nay”, An nghĩ, môi mỉm cười nhưng hai ngón trỏ vẫn xoa xoa thái dương để giải tỏa cơn đau đầu. Vào đến phòng khách, thấy đứa trai bé bỏng của mình đang say giấc trên chiếc ghế sofa, đôi môi còn nở một nụ cười như gặp một điều gì đó rất vui trong giấc mơ, bao nhiêu mệt mỏi từ sáng đến giờ như tan biến hết.

Ngồi xuống bên cạnh để ngắm nhìn Bảo một lúc, Khánh An mới dang tay, nhẹ nhàng bế Bảo về phòng ngủ cho thoải mái như lời căn dặn trước khi đi của Băng Giang. Cần thận chính chắn hẳn cho gọn gàng rồi mới về phòng mình.

Cạch. Khánh AN bước vào phòng của mình, một căn phòng không quá rộng nhưng lại rất sạch sẽ và gọn gàng. Tiến đến chiếc giường thân yêu của mình, cô thả mình xuống một cách nhẹ nhàng. Trong đầu cô đã dự định ngủ một giấc cho đầu óc được thoải mái hơn vì gần đây cô bị thiếu ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chap11

Vừa mới chop mắt được mấy phút thì chuông điện thoại của Khánh An vang lên

“So as long as I live I’ll love you.”

Ngồi dậy rồi với chiếc điện thoại vừa mới vút ở trên chiếc bàn, cô nhìn màn hình và khẽ nhún mày. Trên màn hình hiển thị tên “Chị Mộc Miên” trong đầu lại có suy nghĩ “chị Miên gọi mình giờ này làm gì nhỉ?, tay cũng vuốt màn hình để nghe máy.

- Alo ,em nghe.

- Alo, cô có phải người thân quen của số này không?, cô này bị ngã xiu ở đường ABC tôi đang đưa cô ấy đến bệnh viện, cô đến xem có được không .

Khánh An đang nhắm mắt nghe thấy vậy liền mở mắt đứng bật dậy.

- Vâng đúng ạ, xin lỗi có thể đọc lại địa chỉ không, tôi đến ngay đây. Vâng tôi cảm ơn.

Cầm vội lấy chiếc áo vắt trên chiếc ghế rồi đeo chiếc túi xách và cầm chiếc ví, An đi nhanh ra ngoài. “Chị ấy lại bị sao nữa không biết”. Vừa đi cô vừa bấm điện thoại.

“ Alo anh nghe đây,có chuyện gì nữa à?”

“ Anh Mạnh à, anh đèo bạn em về đến nhà chưa? Qua chở em đi chỗ này lát được không , chị Miên bị ngã người ta đưa vào viện, giờ em phải vào xem sao.

“ Sao, Miên làm sao mà ngã?, được đợi anh chút, anh qua liền” – Giọng nói của anh Mạnh đang từ vui vẻ trở nên gấp gáp vô cùng. Nghe điện thoại xong, anh cũng cầm chìa khóa xe ra lấy ôtô đánh sang nhà An.

Khánh An cũng chẳng bắt ngờ là mấy khi người ta lại gọi cho cô, vì chắc là do chị Miên luôn lưu số của An ở đầu tiên với cả cô cũng vừa mới liên lạc với chị ấy lúc sáng nay. Từ lúc cô chuyển lên Sài Gòn sống thì ngoài dì Tâm và anh Mạnh thì cô còn khá thân thiết với chị Miên. Chị Miên rất tốt với cô và cũng chỉ hơn cô vài tuổi nhưng lại rất hợp tính nhau. Nếu cô đại diện cho mùa đông lạnh giá thì chị Hoa lại là cô gái của mùa thu nồng nàn. Một con người

tốt tính và luôn nghĩ cho mọi người là cụm từ mà Khánh An nghĩ về chị. Lúc An đi tìm việc làm thì chị Hoa đã giúp cô rất nhiều vì vậy mà An luôn có ấn tượng tốt với người con gái đầy mộc mạc và giản dị này, có lẽ vì vậy mà chị cũng có cái tên rất đẹp- Mộc Miên. Hai chị em thân và coi nhau như gia đình vậy, có gì cũng chia sẻ với nhau nhưng chủ yếu là chị ý tâm sự với cô chứ cô lại ít khi nói lên những suy nghĩ của mình cho người khác. Một người nói và một người nghe, ấy thế mà lại hợp tính nhau. Không chỉ An mà cả bé Bảo cũng rất thích người chị này.

Còn về anh Mạnh thì bị cảm nắng chị Miên ngay từ lần gặp đầu tiên. Anh Mạnh và cô biết nhau từ bé nên khi cô chuyển về đây sống, anh Mạnh và dì Tám đã giúp cho rất rất nhiều. Trong một lần chị Miên qua nhà cô ăn cơm mà bữa đấy anh Mạnh cũng nổi hứng sang đây chơi thế là hai người gặp nhau. Tính tình thì khỏi nói “một trời một vực” luôn. Lúc chị Miên ra mở cổng, cứ tưởng là thằng sỗ Khanh định quấy rối khu phố thế là cho anh ý một đòn karate như xương luôn, rồi hai người cãi nhau chí chóe suốt cả buổi đấy. Đến Khánh An còn giật mình khi người chị hiền dịu mà cô biết ngày nào nay lại biến mất tiêu đi đâu, giờ lại gân cổ lên “sống chết” với người anh mà cô cho là anh trai này. Sau này cô mới biết là họ gặp nhau từ trước và trong hoàn cảnh quá ư là “nhạt”. Chuyện là thế này, lần ấy chị Miên đi làm về thì gặp anh Mạnh. Với cái tính cách tung tung và lảng nhảng của mình, anh ý đã lỡ “cát lòi dụn dụn” và động tay vào người chị Miên. Chị ý lần ấy sợ tái cả mặt, gạt tay ra rồi chạy mất dép. Từ đó mà chị ý quyết đi học võ để sau này mà có gặp lại chắc chắn hẳn sẽ phải như tử. Oan gia thế nào hôm đấy mở cổng ra lại là khuôn mặt đáng ghét kia, thế là chị tưởng hẳn đến để dụ dỗ Khánh An thế là cho hẳn hai cú đá “tung trời” làm hẳn ngã chổng quèo, rách cả áo. Khánh An nghe thấy tiếng chửi lộn ngoài cổng thì chạy ra xem, nào ngờ lại được chứng kiến màn độ “mòm” giữa hai cái con người này. May mà An lên tiếng giải vây và hòa giải sự hiểu lầm giữa hai người nếu không thì nhà cô sẽ sáng nhất đêm đấy mất. Tội đấy, anh Mạnh nhắn tin hỏi cô số điện thoại của chị Miên và thừa nhận là bị “sốt” từ lúc về. Khô nổi anh Mạnh để lại ấn tượng cho chị Miên dữ quá nên cũng tội nghiệp cho ông ý theo đuổi rồi từ tình bao nhiêu lần mà chưa lần nào thành công. Mà anh Mạnh cũng thuộc dạng “mặt dày” bám riết lấy Mộc Miên đến nỗi chị phải dọa “Anh mà theo tôi nữa, tôi biến luôn đi chỗ khác là khỏi tìm đấy” làm anh ý đen hết cả mặt. Từ lúc đấy, anh cũng không còn lêu lổng ăn chơi nữa, vì sợ chị Miên nhìn thấy lại càng ghét anh hơn.

Vậy nên khi nghe điện thoại, Khánh An nghĩ ngay gọi cho anh Mạnh. Biết trước là anh ý sẽ lo lắng nhưng không ngờ lại quá như vậy làm An bỗng dưng nở nụ cười thay cho chị Miên.

Để nhà thế này thì không được, mà bây giờ mới gần hai giờ chiều, Bảo lại mới ngủ được một lúc không nỡ gọi dậy. Khánh An đành viết một lời nhắn cho Bảo rồi khóa trái cửa rồi ra cổng đợi anh Mạnh. May mắn thay khi vừa khóa xong anh Mạnh cũng vừa lái xe tới. Khánh An nhanh chóng lên xe, cùng anh đến bệnh viện X.

- Anh, đi thôi, bệnh viện X- An ngồi vào ghế phụ lái rồi nói địa chỉ cho anh Mạnh.
- Ok, em thắt dây an toàn vào đi, anh đi nhanh đấy – Giọng nói cũng khá là gấp rút.
- Anh cứ bình tĩnh đi, chắc chị Hoa không sao đâu, chị ấy mạnh mẽ lắm.

An Mạnh từ đấy không nói gì, khuôn mặt bỗng trở lên lạnh tanh, tập chung lái xe với một tốc độ rất lớn đến bệnh viện.

Kitttttttt.

- Em vào trước đi, anh đi gửi xe rồi vào luôn – Anh Mạnh quay sang nói với An
- Vâng – Cạch – Khánh An mở cửa xe rồi chạy thật nhanh vào trong khu vực cấp cứu.

Đến chỗ tiếp tân An hỏi.

- Chị cho em hỏi, vừa có bệnh nhân nào mới vào đây, chị ngắt không? – Khánh An hỏi nhưng khuôn mặt không cảm xúc làm chị nhân viên giật mình, nói vội.
- Có, vừa chuyển vào phòng hồi sức rồi em.

Khánh An nghe đến chữ “phòng hồi sức” thì chạy đi luôn.

Đi hết một lượt thì An thấy phòng hồi sức.

Cạch. An mở cửa ra và nhận thấy có sự xuất hiện của hai người nữa.

- Chị Hoa.....Khánh An bước nhanh đến giường bệnh của Miên.

Thấy chị Miên mắt nhắm, tay đang phải truyền dịch thì An quay sang hỏi người phụ nữ mặc áo blouse trắng đứng bên cạnh.

- Bác sĩ, chị ấy bị làm sao – Khuôn mặt vẫn bình thường nhưng vẫn tỏ rõ sự lo lắng.
- Cô ấy do làm việc quá sức và ăn uống không điều độ nên mới bị ngắt. May là cậu này đưa đến kịp thời, nếu không thì sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng, cần chú ý nhắc nhở bệnh nhân để tránh trường hợp như hôm nay.
- Thế bao giờ chị ấy được xuất viện ạ?
- Đợi lúc nào cô bé tỉnh lại và đỡ mệt hơn thì có thể về được. Tị nữa người nhà đi làm thủ tục.
- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Khánh An tiễn bác sĩ ra khỏi phòng rồi mới quay trở lại nói chuyện với người đàn ông kia.

- Chú có phải là người đã cứu chị ấy và gọi cho cháu – Khánh An nói bằng giọng dễ nghe

- Phải, lúc tôi đi qua thì thấy cô này bị ngất nên đưa vào đây

- Thay mặt chị ấy cháu cảm ơn chú ạ - Người đàn ông cũng khá ngạc nhiên trước sự kiêu lời của An nhưng cũng vui vẻ bắt tay với An.

Khánh An đang nói chuyện với chú kia thì anh Mạnh chạy vào giường của Hoa rồi nắm chặt lấy tay cô, hơi thở rất mạnh, có lẽ anh đã chạy rất nhanh.

- Miên, em làm sao thế này? – Khuôn mặt Mạnh tỏ rõ vẻ lo lắng đến tột cùng. Nhìn cô gái bé nhỏ mà anh ngày ngày theo đuổi giờ đang nằm trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt làm anh cảm thấy tim mình nhói đau.

- Chị ấy không sao đâu, chỉ do mất sức nên ngất xỉu thôi, anh đừng quá lo lắng, bác sĩ bảo khi nào chị ý tỉnh thì có thể xuất viện.

Thế Mạnh không nói gì (tên của anh ý là Thế Mạnh), tay vẫn nắm chặt tay của Mộc Miên, mắt trong rồi khỏi khuôn mặt của cô.

Khánh An và người đàn ông qua đường nhìn vậy cũng chỉ lặng im nhưng trong đầu mỗi người lại mang một suy nghĩ riêng.

- Thôi, cô cậu đến rồi nên tôi xin phép – Có lẽ chú kia không muốn làm mất đi sự riêng tư của hai người nên lựa lời.

- Vâng, để cháu tiễn chú – Khánh An cũng biết ý nên cũng cùng người chú kia ra khỏi phòng bệnh.

Không gian bây giờ im lặng đến lạ thường, phải chăng là do cách âm tốt ? Trong căn phòng bệnh trắng xóa, hình ảnh một người con trai khề nâng niu đôi bàn tay của cô gái, đôi mắt chưa giây nào rời khỏi khuôn mặt kia, mà sao trông thật buồn.

- Mộc Miên à.....anh xin lỗi.....là anh không tốt phải không em.....em tỉnh lại đi.

Và rồi cứ thế, từng giây, từng phút cứ lặng lẽ trôi đi. Nhưng...mọi thứ vẫn vậy, vẫn là hành động đấy, vẫn là ánh mắt ấy và vẫn là khuôn mặt ấy.....

~ Phía Khánh An

~Khánh An đã có ý định bắt xe giúp chú kia nên theo chú đó ra tận phía ngoài cổng. Trên đường ra hai người cũng nói chuyện.

- Cháu tên là gì?

- Cháu tên Khánh An ạ.

- Ô, cái tên hay quá, cả cái cô bé kia nữa Mộc Miên, tên rất hay. Cháu là người Bắc hà, cô bé kia chắc là người quen của cháu, đúng chứ.

- Dạ...

- Ta nhìn có vẻ thấy chàng trai kia rất tốt, có vẻ cậu ấy rất yêu cô bé kia, ta nhìn mà thấy ghen tị với lũ trẻ bây giờ quá.

Trước lời nói đùa của chú kia Khánh An bất giác nở nụ cười.

- Cháu chưa biết tên chú

- Cứ gọi ta là chú Tư được rồi...haha

- Vâng, cháu cũng sẽ chuyển lời cho chị Miên, cháu cảm ơn chú lúc này đã giành chút thời gian của mình để đưa chị cháu vào viện.....cháu có chút lòng thành coi như muốn thay chị Miên cảm ơn chú, tuy không nhiều nhưng mong chú nhận... - Khánh An nói xong nhét vào tay chú kia tờ tiền 200 ngàn.

- Haha, ta giúp được cô bé là ta thấy vui rồi, còn chỗ tiền này, cháu để mà mua đồ bồi dưỡng cho con bé, ta thấy nó bị suy nhược cơ thể trầm trọng đấy

– Chú Tư thấy vậy thì cầm lại chỗ tiền và dúi vào tay Khánh An.

- Thế thì ngại quá ạ, vậy chú đi gì đến đây ạ

- Ta đi taxi.

- Vậy chú để con trả tiền taxi được không ạ, như vậy chúng con sẽ thấy đỡ ngại hơn.

- Thôi không cần đâu, ta có tiền rồi, cứ cầm lấy đi, nhìn mấy đứa thế này thôi chứ ta biết cũng chả có tiền đâu, cái gì đáng thì hẵng dùng chứ đừng lãng phí con ạ. Lòng thành của mấy đứa thì ta xin nhận, cứ cho đây là thứ mà mấy đứa cảm ơn ta đi...haha

Khánh An không nói gì, bởi hiện tại trong đầu cô bây giờ quá nhiều suy nghĩ. Xã hội bây giờ mà còn có những người tốt thế này, quả thật là hiếm, có lẽ hôm nay cô đã học được một bài học về cuộc sống quá đắt giá rồi.

- Chú tốt quá....
- Ha ha, thôi, con vào với bạn đi, tiền ta tới đây được rồi, ta tự về được
- Vâng, con cảm ơn chú lần nữa, sau này mà có dịp gặp lại, con và chị con sẽ hậu tạ chú sau ạ.
- Được rồi, được rồi, ta về đây.

Khánh An lễ phép cung kính cúi đầu chào chú Tư. Khi thấy chú đi quá cửa, cô mới quay đầu vào.

Định tiến về phòng luôn nhưng nhớ đến lời dặn cần bồi bổ cho chị Miên nên cô đi thẳng đến canteen của bệnh viện.

Giờ này đã quá bữa trưa lâu rồi nên nơi này không quá đông người. Tiến đến gian hàng bán cháo dinh dưỡng, cô mua một suất cháo thịt băm với hành vì chị Miên rất thích ăn món này. Rồi An mua thêm hai ly sữa TH và chai nước suối nữa rồi mới quay trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Chap 12

Cạch, Khánh An mở cửa nhẹ nhàng nhất và bước vào trong, đặt đồ lên trên mặt tủ. Cô ngạc nhiên khi lúc cô ra khỏi phòng cho đến lúc quay trở lại, mọi thứ vẫn không hề thay đổi một chút nào, cả về vật và người.

Thấy An vào nên Thế Mạnh nhẹ nhàng đặt tay của Mộc Miên xuống, rồi quay qua nhìn An.

- Chị ấy vẫn chưa tỉnh à anh?

Thế Anh chỉ lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Em mua chút cháo để lát chị ý tỉnh lại thì bắt ăn, kiểu này chắc do bỏ bữa đây mà
- Con bé này, chả bao giờ nghe lời người khác vậy, có mỗi việc ăn thôi mà cũng không chịu ăn, thật khiến người khác đau lòng mà – Giọng nói của Thế Mạnh vừa có một chút trách móc lại pha chút dịu dàng quan tâm.
- À thế cái chú lúc nãy.....- Như nhớ ra điều gì, anh quay lại hỏi An.
- Em tiền chú ý về rồi, muốn đưa chú chút tiền để cảm ơn nhưng chú ý không nhận. Trả giúp tiền xe chú ý lại bảo để dành mua đồ cho chị Miên bồi bổ, thật không ngờ giờ còn có những con người tốt như vậy.
- Đấy em thấy chưa, đến họ còn nghĩ cho em như vậy mà giờ còn chưa tỉnh là sao... - Thế Mạnh quay đầu lại trách móc một cô gái đang nằm trên giường bệnh, còn chưa tỉnh.

Khánh An mỉm cười trước hai con người này, không chịu nổi sự sến sảm của anh Mạnh, nên cô đành cắt lời.

- Chị ý tỉnh giờ ý, sắp hết lọ nước truyền rồi mà, anh đi thanh toán viện phí đi.
- Anh muốn đợi cô ý tỉnh.
- Em biết là sự thật phũ phàng nhưng vẫn phải nói anh ạ....chị ý tỉnh thì anh cũng không hơn được mấy đâu, anh cứ đi đi...
- Haizzzz, được rồi, em chăm Miên giúp anh. Đợi cô ý tỉnh, anh phải mắng cho một trận, tội này nặng, không tha được.

Thế Mạnh đành phải đứng dậy, đi ra khỏi phòng. “Cạch” anh cố đóng cửa một cách nhẹ nhất.

- Rồi đó, ông ý đi rồi, bà chị bớt diễn sâu lại cho tôi đi, tỉnh đời nào còn giả bộ nữa chứ...haizz – Thế Mạnh vừa ra khỏi phòng cái là An lên tiếng luôn.

Mộc Miên nghe vậy thì cũng mở mắt, mỉm cười nhìn An.

- Chỉ có em hiểu chị, mà sao em biết chị tỉnh rồi vậy – Mộc Miên dù đang rất mệt nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ nhất.

- Đẹp cái khuôn mặt của chị bây giờ đi, muốn diễn trước mặt em thì cần chuyên nghiệp hơn chút nữa, chỉ có cái ông anh khù khờ ngu ngơ vì tình kia của em mới không nhận ra thôi – An tiến đến phía giường, đỡ đầu Mộc Miên ngồi dậy.

- Đừng nhắc đến anh ta nữa

- Thôi đi bà chị của tôi ơi, được người ta quan tâm chăm sóc sướng quá nên bày đặt kiêu chảnh à – An cầm ống mút và hộp sữa rồi đưa cho Mộc Miên bắt uống.

- Không uống đâu

- Tốt nhất là chị đừng giữ mấy cái tính trẻ con đấy ra trước mặt em, uống đi mà còn lấy lại sức, chuẩn bị mà nghe anh Mạnh giảng bài – Mặt Khánh An đánh lại, giọng cũng nghiêm hơn

Tất nhiên do sợ nên Mộc Miên không dám không uống, cầm hộp sữa tu hết một hơi.

- Chị cũng đừng nói thế, nghe tin chị vào viện, anh ý còn lo cho chị hơn em nhiều, là anh ý ngồi với chị suốt đến lúc chị tỉnh dậy, chắc mấy câu sến sẩm anh ý nói, bà chị nghe hết rồi phải không, còn giả bộ - An liếc nhìn Miên cười đều, còn Miên bị nói trúng tim đen nên suýt nữa sặc sữa.

- Anh ta phiền chết đi được – Mộc Miên vẫn cố vớt vát chút hình ảnh còn lại.

- Chị cũng không bắt đâu, suy ra cuối cùng hai người hợp nhau lắm, ông trời không nỡ tách đâu. Chị cũng bắt kiêu ngạo lại chút đi chứ em thấy ông ý tội quá. Ha Ha

- Cái con bé này ,sao dạo này mày nói nhiều thế hả.

- Người ngoài mà nhìn vào thì có ai bảo là chị đang bị ốm không. Không biết anh Mạnh làm gì chị mà biến chị thành một con người hoàn toàn khác thế này – Khánh An vừa nói vừa lắc đầu.

- Vớ vẩn, lấy chị hộp sữa nữa đi, mà cái cặp lồng gì kia, cháo thịt băm à, em gái hiểu chị ghê.

- Áo tường à, tôi mua về cho người bệnh ăn chứ không mua cho chị - Cô mở lời trêu chọc.

- Á, đau đầu quá – Mộc Miên bắt đầu với sự nghiệp diễn sâu của mình nhưng nào ai biết được chữ “ngờ”, chị vừa kêu lên thì đúng lúc Thế Mạnh đi vào, anh thấy vậy vội vàng chạy đến.

- Miên,em sao thế, đau ở đâu, để anh gọi bác sĩ - Thế Mạnh đang định chạy đi gọi bác sĩ thì Miên kéo tay lại.

- Không cần, tôi không sao, khỏe rồi, đang “diễn” tự dựng anh vào làm gì hả, đúng là cái đồ khó ưa...hừ - Mộc Miên tỏ vẻ giận dỗi.

Thế Mạnh há hốc mồm không hiểu chuyện gì xảy ra. Anh nhớ là 10 phút trước, cô gái này vẫn đang nằm trên giường bệnh, mãi không tỉnh, sao giờ lại thành ra thế này.

- Diễn cái gì cơ ?.... em khó chịu trong người à, nói anh nghe đi, đừng giận anh, tội nghiệp anh lắm

- Đẹp, anh đẹp ngay cái giọng đấy đi cho tôi, nghe mà nổi da gà. Tội nghiệp cái gì chứ,tại anh cả đấy, tôi sắp thành công rồi mà.....hừ - Miên nói xong thì giận dỗi, quay mặt đi chỗ khác. Thế Mạnh lay lay tay “này, này” nhưng đều bị gạt ra. Thấy khó hiểu nên quay ra hỏi Khánh An.

- Cô ấy bị làm sao vậy, chả nhẽ bác sĩ tiêm lộn thuốc cho chị em nên mới thành ra thế này?

- Anh...anh – Lần này thì chính thức chị miên giận anh Mạnh thật .

Khánh An từ nãy đến giờ được đứng xem phim tình cảm mà phải cố nhịn cười để không bật ra thành tiếng. Nghe câu hỏi của anh Mạnh như vậy thì không nhịn nổi cười nữa, cô ôm bụng cười ra cả nước mắt.

- Em đó, cười cái gì, hai anh em mấy người bắt nạt người bị bệnh, lại còn không cho tôi ăn nữa chứ , thật quá đáng mà – Giọng nói của Miên tỏ rõ về âm ỉ, như sắp khóc đến nơi.

Thế Mạnh nghe vậy mới hiểu ra mọi chuyện, quay sang trách móc Khánh An.

- Sao em lại không cho chị ý ăn, bác sĩ dặn cần phải bồi bổ mà, cái con bé này.....- Thế Mạnh nói vậy rồi đứng dậy tiến đến chỗ cặp lồng cháo rồi đổ cháo ra bát, định đưa cho Mộc Miên ăn.

- Hai người thôi đóng phim tình cảm cho em nhờ, sến sẩm không chịu được. Chị Miên à, người ta quan tâm chị như vậy mà sao chị nỡ phũ phàng thế.

Nghe cô nói vậy, Miên cũng chẳng nói gì lại. Khánh An đón bát cháo trong tay của Thế Mạnh “để em”, bón cho Mộc Miên ăn.

- Thôi An, để cho cô ý ăn lấy lại sức, đừng trêu cô ý nữa

- Lại còn bênh nhau nữa chứ, anh xem, này giờ chị ý còn sung sức hơn cả người khỏe mạnh ý chứ - Mộc Miên ảm ức lắm, nhưng vì “ăn” cô bất chấp tất cả.

- À đúng rồi Miên, sao em lại bỏ bữa rồi làm việc quá sức như vậy hả. Anh nhắc em bao nhiêu lần rồi, đấy hôm nay ngắt ở ngoài đường rồi đấy. Đây đâu phải tính cách của em, chưa bao giờ em khiến người khác lo lắng mà – Thế Mạnh bỗng đứng lên giọng rồi lại xuống giọng, đúng kiểu “vừa đám vừa xoa”

- – Một phần là do Mộc Miên biết lỗi của mình, một phần là do cô đang bận làm việc lớn là “ăn” nên không muốn cãi lại với Thế Mạnh.

Từ lúc đó, chả ai nói câu gì nữa cho đến lúc Mộc Miên ăn xong. Anh Mạnh thì giúp cô thu dọn đồ đạc vì cô không chịu ở lại bệnh viện lâu hơn nữa, còn Khánh An thì đi chợ rồi dọn dẹp giường chiếu.

- Bây giờ rồi An ?

- Gần 5 rưỡi chiều – An nhìn đồng hồ ở tay rồi trả lời câu hỏi của Miên.

- Hôm nay em không đi làm à, muộn rồi đấy – Mộc Miên như nhớ ra cái gì đó nên giọng nói gấp vô cùng.

- Không sao đâu, em gọi quản lý rồi, đến muộn chút chắc cũng chẳng sao – An cười cho qua rồi lại thu dọn tiếp

- Chị xin lỗi, tại chị mà em phải đi làm muộn – Chị tự dưng cúi mặt xuống nhìn gạch lát ở phòng.

- Từ bao giờ mà chị lại khách sáo như vậy. Chút nữa đưa chị về rồi em đi luôn vẫn chưa muộn hẳn mà.

- Thế còn nhóc Bảo, em không về thì ai nấu cơm cho nó ăn?

- Cơm trưa còn mà, em để lại lời nhắn cho Bảo rồi, chị không cần lo quá đâu .

- Thôi được rồi, bây giờ anh đưa Miên về tiện đường đưa An đi làm luôn – Mạnh quay qua góp ý kiến khi thấy không khí có vẻ trũng xuống.

- Không cần đâu, anh cứ đưa chị ý về đi, chỗ em làm gần đây mà, em đi bộ được, đi như thế bất tiện với mùa đường lắm. (Quay sang Miên)...Chị bây giờ ăn uống với làm việc cho hẳn hoi, đừng có mà đi làm về muộn rồi lười ăn tối, sáng lại không chịu ăn. Như vậy hại sức khỏe lắm, tính chị em hiểu, tham công tiếc việc nên mới thế này đấy. Tối nay em xin quản lý cho chị nghỉ, cả ngày mai nữa, chị ở nhà mà dưỡng sức đi. Anh đưa chị ấy về hộ em nhé, em đi trước đây. – Khánh An nói xong rồi tạm biệt hai người để đi làm

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chap13

Đề trang trải cho cuộc sống nên ngay tuần đầu tiên khi vào Nam, Khánh An đã đi tìm việc làm. Không chỉ làm ở một nơi mà cô làm ở ba nơi khác nhau. Trước kia, ở trường cũ của cô chỉ yêu cầu học mỗi sáng nên thời gian còn lại vào buổi chiều và tối cô dành chọn cho làm thêm. Lúc làm nhân viên bồi bàn cho một tiệm bánh khá nổi tiếng của Thành phố, lúc thì làm ở quán cafe, hai việc cứ thay ca nhau. Một thời gian cô còn đi dạy gia sư, nhưng sau này cũng cần có thời gian cho việc học nên An nghỉ công việc này. Vậy nên hàng tháng cô vẫn đủ sức để chi trả học phí cho Bảo và mua một số đồ dùng cần thiết cho cả hai chị em. Bây giờ sang trường này, tuy được lợi về khoản học phí cho đến khi ra trường nhưng thỉnh thoảng lại phải học thêm vào ca chiều nên có lẽ Khánh An phải thu xếp công việc của mình lại cho thật hợp lý.

Tuy vừa phải học, vừa phải làm nhưng An luôn biết tận dụng mọi thời gian rảnh để học bài. Giờ ra chơi, cô có thể tìm những nơi vắng vẻ như là thư viện hoặc tầng thượng để học, có lúc còn mang cả sách vở đến chỗ làm thêm để nếu vắng khách sẽ tranh thủ ôn được một chút.

Chiều và tối nay cô phải làm thêm ở tiệm cafe, mà tiệm này cũng chỉ cách bệnh viện tầm ba phút đi bộ. May mắn cho cô vì hôm nay vắng khách nên ông quản lý không phạt gì cô, nhưng cô không thể xin cho chị Miên nghỉ tối nay được vì nội quy nếu muốn nghỉ thì phải xin phép trước một ngày thì mới được đồng ý. Với tính cách của An thì cái chuyện dùng những lời lẽ ngọt ngào ra để giải thích và mong quản lý thông cảm thì không bao giờ xảy ra. Với cô không là không mà được là được, nên cô đành phải làm thay cả ca của chị Miên vào tối nay.

Vào thay bộ đồng phục của nhân viên rồi Khánh An bắt đầu vào công việc của mình.

Trong lúc vắng khách, An tranh thủ gọi điện về cho Bảo Bảo.

“Alo, chị hai à, em nghe”

“Bảo à, dậy lâu chưa em?”

“Em vừa mới dậy, chị hai đi đâu vậy ạ?”

“Ừ, chị đi có việc, giờ chị đang đi làm, tối chị mới về, Bảo tự hâm lại thức ăn rồi ăn cơm nhé, không phải đợi chị đâu”

“Vâng – Giọng của Bảo có chút buồn”

“Ngoan, tối chị về”

“Vâng, em chào chị”

“Ừ”

Khánh An vừa cúp máy thì con trai ông chủ quán đi đến, nở một nụ cười “chết người” nói chuyện với An.

- Hôm nay em làm thay cho Miên à ?

- Vâng – Khánh An hồ hững đáp rồi lại tiếp tục công việc dọn dẹp của mình.

- Sao em hồ hững với anh thế, từ lúc vào quán anh thấy em nói chuyện với mỗi Mộc Miên, bộ em không thích bọn anh à?

Khánh An bê khay cốc chén đi luôn, coi lời nói của anh chàng đó như không khí, để lại anh với khuôn mặt ngệt ra nhìn theo cô.

- Ấy chà, không ngờ công tử Tuấn Đạt sát gái lại bị một con bé bồi bàn làm ngơ, mặt hình ảnh quá đi – Một cô gái khá là xinh đẹp và có phần trẻ con bước đến, mắt cũng dõi theo bóng Khánh An rồi mở lời chào anh.

- Ôi giật mình, cái con bé này, mày thì biết cái gì – Tuấn Đạt gõ lên đầu cô bé Quỳnh Anh vì dám mĩa mai anh.

- Au, ai cho anh đánh em. Anh nên chấp nhận sự thật đi, trời vẫn còn sáng chùng chùng kia kìa, chưa tối đâu nên chuyện này trăm phần trăm là thật...hì hì. Mà em không thích con bé kiêu ngạo ấy cho lắm, chả hòa đồng gì cả. Với cả em thấy anh không hợp với nhỏ kia đâu, mà tốt nhất đừng hại con nhà lành nữa....haizz

- Cái gì mà con bé với cả nhỏ kia, cô ấy lớn hơn mày một tuổi đấy, mà mày học đâu ra cái thói ăn nói đầy hả. Bé tí mà bày đặt lên giọng chỉ dạy anh mày. Lớn với ai thế không biết – Tuấn Đạt cũng trêu cô em gái đáng yêu.

- Hức, không nói với anh nữa, bỏ gọi anh kìa – Quỳnh Anh giật dỗi dậm chân rồi quay đi luôn.

Tuấn Đạt lắc đầu trước sự trẻ con của đứa em gái mà anh chưa bao giờ coi là đã lớn.

~ Bên Thế Mạnh và Mộc Miên

~~ Em đi được không ? Hay để anh bế ra xe?

- Anh vớ vẩn, tôi tự đi được.

Mộc Miên mới đi được mấy bước mà suýt ngã, may mà Thế Mạnh đứng ngay bên cạnh nên kịp đỡ.

- Đấy, cứ mạnh miệng cho lắm vào – Anh trách móc chị rồi cúi người, bế bổng Mộc Miên lên.

- Aaaaa, cái tên lăng nhăng này, thả tôi xuống, tôi tự đi được – Mộc Miên hét ầm lên, còn Thế Mạnh cứ đi, trên môi nở một nụ cười “sảo quyết”

- Tốt nhất là em nên trật tự đi, đừng có mà cứng đầu nữa, anh vút vào thùng rác đấy.

- Anh dám á, tôi thả c..h.....- Câu nói chưa thốt hết ra, Thế Mạnh đã đứng trước cái thùng rác chuẩn bị tư thế.

- Á á....đừng mà, đừng mà, tôi im ...được chưa – Mộc Miên tái mét mặt.

Thế Mạnh nở một nụ cười chiến thắng, thẳng hướng ra xe trước sự chứng kiến và ngưỡng mộ của nhiều người.

“Eo ôi, họ hạnh phúc chưa kia”, “ôii chị kia sướng thế”, “gato quá à, híc híc, mình mà được như thế thì nguyện ốm suốt đời “.....

Bao nhiêu lời bàn tán vang lên, Mộc Miên thì ngượng chín cả mặt, rúc đầu vào hõm cổ anh để mọi người không nhìn thấy nữa

- A, anh đi nhanh lên đi, ngại chết mất – Trước sự phản ứng của cô, anh nở nụ cười miễn cưỡng.

Ra đến xe, Thế Mạnh nhẹ nhàng đặt cô vào ghế phụ lái, rồi thắt dây an toàn cho cô. Mọi thứ diễn ra rất nhẹ nhàng và tình cảm. Còn Mộc Miên có lẽ do ngại quá nên chả dám nói gì, mặt vẫn đỏ phừng phừng, ngồi yên cho Mạnh làm gì thì làm (đừng nghĩ bậy nhé).

Trên đường về cũng vậy, dường như Miên quay trở lại con người hồi trước, dịu dàng, ít nói. Thế Mạnh thì thảnh thơi quay sang nhìn Miên rồi cười ngây ngốc.

- Vẫn ngại à cô bé , anh xin lỗi mà, chỉ có làm như thế em mới bớt lời lại được, anh sắp thùng mùng nhĩ rồi – Anh nói rồi lấy tay chỉ vào tai mình.

Mặt Miên mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn.

- Anh đừng nhắc cái chuyện đấy nữa.có ai đối xử với người bệnh như anh với cái An không.thật bức mình mà.

- Thôi được rồi, bây giờ muốn đi ăn không hay về nhà luôn đây.

- Về.- Mộc Miên đang dõi lòng mình.

Anh chẳng nói gì nữa, chăm chú lái xe, còn cô gái ngồi bên cạnh cũng giả làm ngơ luôn mặc dù không đúng ý mình cho lắm, trong đầu còn chửi thầm “đúng là chả hiểu tâm lý con gái gì cả”. Từ lúc đó cô giận dỗi rồi quay mặt sang bên kia ngắm đường phố, ngắm chán chường rồi lại lờ điện thoại ra lướt facebook hoặc chơi game.

Thế Mạnh đánh xe vào lề đường, trước một tiệm mì spaghetti rồi quay sang nói với Mộc Miên.

- Ngồi đây đợi anh chút – Anh mở cửa ra ngoài luôn, Miên chả kịp nói gì.

Vì vẫn đang mãi chơi pikachu nên cô cũng không để ý bên ngoài lắm, vì vậy mà cô cũng chả biết Thế Mạnh định đi đâu. Tự nhiên cô thấy buồn ngủ, chắc là thuốc bây giờ mới thấm, cất điện thoại vào túi áo, cô ngủ thiếp đi luôn.

Lúc trở lại xe, anh đã thấy cô đang ngủ ngon lành thì không khỏi buồn cười. Vừa mới đi chưa đến 15 phút mà cô đã ngủ rồi, không chịu đợi anh gì cả. Nhìn hai suất mì trên tay rồi lại nhìn cô gái, bây giờ anh chẳng biết làm gì nữa, đành vút tạm ra hàng ghé sau, rồi khởi động xe về nhà của Mộc Miên.

Trên đường đi, anh cố đi mức độ thấp nhất để cô có thể ngủ tròn giấc, có lẽ cô đã mệt mỏi lắm rồi. Một người luôn nhắc nhở những người xung quanh phải biết giữ gìn sức khỏe như cô, bây giờ chính mình lại là người phải nhập viện thì thật buồn cười. Cái cô bé này, chỉ biết quan tâm đến người khác mà chả chịu chăm sóc cho mình, quả thật khiến người khác đau lòng mà.

Có lẽ do tư thế ngủ giữ yên một lúc khá lâu, nên Mộc Miên thấy mỏi và động người, lúc đó cô cũng tỉnh ngủ luôn. Mờ mắt ra, Mộc Miên quay sang trái và nhìn thấy một người con trai cũng đang nhắm mắt như đang ngủ. Cô khá ngạc nhiên vì có vẻ cô ngủ thiếp đi đã khá lâu rồi, giờ đã là bảy rưỡi tối. “Cái tên khó ưa này, sao về đến nhà rồi mà không gọi mình dậy chứ”- Mộc Miên nghĩ trong đầu. Đang định mở cửa để ra ngoài thì một bàn tay giữ lại.

- Sao? Định trốn à.

- Không, nhà tôi chứ làm như nhà anh ý mà phải trốn. Mà tôi tưởng anh đang ngủ cơ mà.

Thế Mạnh gật đầu.

- Là trực giác tình yêu đánh thức anh dậy.

Mộc Miên méo cả mặt.

- Cái tên dở hơi này – Cô mở cửa xe, ra ngoài luôn.

Anh mỉm cười, rồi vội ra phía yên sau xách cái túi to dùng lên và cũng mở cửa xe ra ngoài luôn.

- Em hết tên để gọi anh chưa, hết khó ưa , lẳng nhăng, điên rồi bây giờ lại dở hơi nữa, chịu em luôn, bộ gọi “anh Mạnh” khó thế à, anh cũng đâu đến nỗi hư hỏng như vậy, từ lúc theo đuổi em, anh thay đổi rồi bấy bi à - Anh xoa đầu cô.

- Izzz, xoa anh thích xoa đầu tôi thế, mà tôi thích gọi anh thế nào thì kệ tôi chứ, bộ liên quan đến nhà anh à - Cô gạt tay anh ra khỏi đầu mình.

Biết là không cãi lại nổi Mộc Miên nên Thế Mạnh cũng chỉ cười xoa cho qua, mặc dù nhưng câu nói của Miên quá là “cùn” luôn.

- Không định mời anh vào nhà sao? Em đối xử với người đã săn sóc mình cả chiều như vậy à.

- Không

Miên phũ phàng từ chối nhưng anh vẫn đi theo cô lên nhà.

Đến trước cửa ngôi nhà, thì Mộc Miên quay lại nói với Thế Mạnh.

- Anh đúng là đồ mặt dày mà.

- Mặt anh dày hơn từ lúc yêu em đấy – Anh lấy tay còn lại xoa đầu Miên như một thói quen.

- Hừ.....Cạch.....thế anh có vào không.

- Từ từ.

Cả hai cùng bước vào căn nhà của Miên. Căn hộ của Miên cũng không phải là to quá cũng chẳng bé quá, đủ cho hai người ở. Lúc đầu cô chỉ đi thuê phòng trọ ở nhưng sau một thời gian đi làm thêm, cùng với số tiền tích góp trước kia, cô đã mua được một căn nhà nhỏ cho riêng mình.

Thế Mạnh đi xung quanh nhà tham quan.

- Công nhận nhà em sạch sẽ thật đấy, trang trí cũng rất đẹp và tinh tế – Anh gật gù khen ngợi.

- Anh nên cảm thấy vinh dự vì được vào nhà của tôi đấy, xem nào ngoại trừ Khánh An và bé Bảo, anh là người thứ năm bước vào căn nhà này, sau một người con trai.

Đang ngắm nghía mọi thứ thì câu nói vừa rồi của Miên lọt vào tai anh, anh quay phắt lại, nắm chặt hai bờ vai cô, trừng mắt hỏi.

- Thăng nào, em cho thăng nào vào nhà em ngoại trừ anh hả ?

- Đau, tên này vô duyên nhể, nhà tôi cho ai vào thì kệ tui chứ - Cô lắc vai để có ý nhắc khéo Thế Mạnh bỏ tay ra.

Như hiểu được ý tứ của Miên, anh bỏ tay mình ra nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt kia như muốn biết đáp án.

- Anh lại nghĩ linh tinh gì phải không, tôi không giống mấy cô gái bạn bè của anh đâu. Anh trai tôi tìm nhà cho tôi thì chắc chắn người đó là ông ý rồi. Đùng là xấu từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong mà, đầu óc toàn nghĩ bậy nghĩ bạ gì đâu.

Nghe xong câu trả lời của Miên thì anh thở “phù” một cái.

- Sao em cứ nghĩ xấu về anh thế nhỉ, đúng là trước kia anh có hơi lăng nhăng một chút nhưng chưa bao giờ vượt mức cho phép cả nên em cứ yên tâm. Mà nãy anh có làm em đau không.

- Nghĩ sao không hả trời, anh thử coi, một người to cao như anh, cái tay lại rõ to với khỏe, giữ chặt vào cái bờ vai nhỏ nhắn của tôi. Thử hỏi cảm giác thế nào.

- Thôi được rồi, anh xin lỗi, em ngồi nghỉ ngơi đi, để anh tự túc – Anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa, rồi cầm chiếc túi kia lên, đi thẳng xuống bếp.

- Cái tên này định làm gì nữa hả trời, thôi kệ.....- Mộc Miên cầm điều khiển tivi nằm xuống, ghế định bật phim lên xem, nhưng chưa nằm xuống hẳn lại bật ngồi dậy – Khoan đã, đây là nhà mình mà – Cô vội xò đôi dép rồi bước xuống nhà ăn.

- Cái tên khó ưa kia, anh định làm cái gì vậy hả - Mộc Miên chưa xuống đến bếp mà đã nghe thấy giọng người.

Nghe thấy giọng cô, anh quay lại lờm nguyt.

- Cái cô bé này, sao cứng đầu thế hả, anh bảo em nghỉ ngơi cơ mà, xuống đây làm gì.

- Anh hay quá ha, nhà tôi mà, có phải nhà anh đâu, tránh ra coi.....tôi xem anh làm cái gì.

Miên đẩy người Mạnh qua một bên, làm anh suýt mất đà ngã.

- Oa, spaghetti à, ngoan quá, anh mua cho tôi hả - Mộc Miên tròn xoe mắt khi nhìn thấy đồ ăn.

Thế Mạnh mỉm cười thay cho cái gật đầu, rồi kéo cô ngồi xuống ghế, bê đĩa mỳ ra trước mặt cô.

- Lúc nãy dừng xe, anh vào mua cái này nè, quay lại đã thấy em ngủ ngon lành rồi, may mà anh bảo họ cho vào túi giữ nhiệt nhé, không thì khỏi ăn.

- Ừcccc , ăn được hả

“ gật , gật”

Mộc Miên cầm đĩa lên định xúc ăn, nhưng vẫn ngẩng lên dò xét Thế Mạnh lần nữa.

- Người không cho cái gì vào đây để đầu độc ta đấy chứ.

Anh nghe xong, cười như điên dại.

- Hahhaa, cô nương xem nhiều phim kiếm hiệp quá rồi ấy, ăn đi, không chết đâu mà sợ.

- Tôi tin anh lần này – Cô nói xong rồi cầm cúi vào ăn, còn anh thì nhìn cô ăn mà suýt sặc cười.

- Ôi, ngon quá.....lần sau có mua, thì mua ba suất vào nhà, tôi hai anh một...à mà sao anh không ăn – Chưa đến 5 phút, cô đã “đánh bay” đĩa mỳ khổng.

- Ủ, anh không đói, em ăn thêm đi – Anh nói xong rồi kéo đĩa mỳ của mình sang cho Miên.

- Gì nữa đây, anh định biến tôi thành con heo hả - Miên nhìn đĩa mỳ mà vẫn còn thèm thuồng lắm, cô chu mỏ nói với Thế Mạnh.

- Em ăn đi mà lấy lại sức, anh không đói đâu.

- Là anh nói nhé, tôi nể anh nên mới ăn đấy – Nói vậy nhưng mắt Miên cứ dán vào đĩa mỳ nóng hôi từ nãy tới giờ.

Vậy là tối đó, có một cô gái no quá không ngủ được, còn một chàng trai đói quá nên phải đi kiếm mỳ ăn liền để ăn.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Chap 14

22h00

Quán cà phê đã vắng khách đi khá nhiều. Khánh An vẫn đang dọn dẹp mọi thứ.

- An à, 10 giờ rồi, em thu dọn rồi về trước đi, để chị làm nốt cho, em làm từ chiều đến giờ còn gì – Chị Mai làm cùng ca với cô lên tiếng.

- Không sao đâu, em làm nốt được – Tuy làm cùng khá lâu nhưng cô vẫn giữ một khoảng cách với Mai

- Không được, em cứ về đi, chị bảo quản lí cho, em xem đồ mờ hôi nhể nhai rồi kìa. Từ tối đến giờ chị thấy em làm suốt chứ đã ăn cái gì đâu. Thôi nghe chị, về đi, rồi kiếm cái gì mà ăn lót dạ không lại xỉu ra đây đây – Mai cướp lấy khay cốc chén trong tay Khánh An rồi đẩy cô đi vào phòng thay đồ.

Thật sự bây giờ Khánh An cũng đã mệt lử rồi, chị Mai nói đúng, bụng cô đúng là đang bị đau, mà lại còn bị đau từ tối đến giờ. Chị ý có lòng tốt nên An cũng nhận.

- Vậy làm phiền chị - An nói với giọng bình tĩnh nhất để không bị lộ ra. Cô ôm bụng đi vào phòng thay đồ.

Thời tiết Sài Gòn thật khắc nghiệt. Buổi trưa thì nắng chang chang, bây giờ lại se se lạnh. Đã hơn mười giờ đêm nên đường phố đã thưa thớt dần. Ngắm nhìn một lúc rồi cô bắt đầu sải bước trên con đường về nhà. Đang đi, tiếng chuông điện thoại quen thuộc của cô lại vang lên “So as long as I live I’ll love you...”

Là chị Miên gọi cho cô, cô ấn tay vào bụng thật chặt để ngăn cơn đau một lúc rồi nghe máy.

- Em nghe – Tuy đã cố che dấu nhưng trong giọng nói của cô không phải là không có sự mệt mỏi.

- Ủ, em tan ca chưa.

- Em vừa tan, chị đỡ chưa

- Sao, giờ mới tan á, 9h30 là phải tan rồi chứ....chị cũng đỡ rồi – Miên hoảng hốt khi nghe An nói.

- Tôi nay quán đông chị ạ.

- Ủ, chị xin lỗi An nhé, nếu không tại chị thì em đã không phải làm hai ca liên tiếp thế này.

- Không sao đâu chị.

- Ủ, mà giọng em sao thế, mệt quá hả, hay lại đau bao tử rồi, từ tối đến giờ ăn gì chưa?

Bao nhiêu câu hỏi của Mộc Miên vang lên một cách tới tấp.

- Em ăn rồi, em không sao đâu chị - Cô đã nói dối chị mặc dù thực tế cô chưa ăn gì, có lẽ vì vậy mà con đau bao tử của cô bất ngờ ập đến.

- Ủ, đừng giấu chị gì nhé, có gì gọi cho chị ngay đây, thôi về nhanh rồi nghỉ ngơi đi, chị cũng hơi mệt nên cúp máy đây, bye nhé – Thật ra Mộc miên biết Khánh An đang nói dối, nhưng vì cô hiểu An nên cũng không muốn làm phiền An nữa. Tính cô bé này, chị đã quá hiểu, có gì nói là cô sẽ nói ngay, ngược lại, nếu không thích thì nửa lời cũng không chịu.

- Vâng, chị cũng nghỉ ngơi đi – Cô cúp máy.

“Chết tiệt, sao tự dưng lại đau bao tử chứ, đã lâu rồi mình có còn bị đau nữa đâu...aizzzz” – Khánh An miệng vang lên một câu chửi thề. Vì cũng khá lâu rồi cô không bị đau bao tử nên có lẽ giờ con đau mới dậy và cô đến mức mồ hôi nhễ nhại như vậy. Cô đành cắn răng chịu đựng để bước tiếp về nhà.

“Bíp bíp” - Một tiếng còi oto vang lên từ đằng sau cô

- Người đẹp muốn về kè không ?

Nghe thấy tiếng xe và tiếng người nói, Khánh An quay lại nhìn.

- - Khi biết trong xe là Tuấn Đạt, cô quay lưng đi tiếp.

- Thôi nào cô gái, lên xe anh chở về, muộn lắm rồi, con gái đi giờ này nguy hiểm lắm – Tuấn Đạt vẫn cho xe chạy chậm chậm đi theo Khánh An.

-.....

Cạch – Thấy An cứ bước mà chẳng nói với mình một câu, Tuấn Đạt đành xuống xe, cầm tay cô kéo ngồi vào xe.

- Đúng là, phải dùng biện pháp mạnh mới chịu mà. – Vứt cô vào ghế phụ rồi anh lên xe, phóng đi luôn.

Nếu là ngày thường, An nhất định sẽ cho anh ta một cước tung người, nhưng giờ đến sức để mở miệng cô cũng chẳng còn nữa rồi, đành làm phiền anh ta một đoạn vậy.

- Em ít nói thật đấy, bảo sao mọi người bảo em khó ưa rồi kiêu chảnh – Anh vừa lái vừa quay sang tám với cô.

-

- Thôi được rồi, anh đầu hàng, nhà em ở đâu, đọc địa chỉ đi.

- Đi thẳng đến ngã tư thì dừng lại – Cô nói với giọng khá mệt mỏi.

- Ok, em muốn nghe nhạc không ?

-.....

- Nhà em có mấy anh chị em thế, bố mẹ không ở cùng em à.

-

Không những không nhận được câu trả lời của cô, mà anh còn nhìn thấy cái nháu mày khó chịu mà Khánh An dành cho anh. Cũng không có gì khó hiểu, bây giờ An đang mệt, thêm cả con đau bụng triền miên nữa, những lời nói của anh chả khác nào làm tăng thêm cho cô một căn bệnh nữa đó là đau đầu. Như nhận ra cái ý tứ trong cái nháu mày của cô, Tuấn Đạt biết là An không thích mấy câu hỏi thế này nên đành im lặng và lái xe tiếp. Tuy vậy thỉnh thoảng anh vẫn quay sang nhìn An, bây giờ anh mới để ý ra một điều kì lạ.

- Em thấy nóng à, sao mồ hôi lại nhễ nhại thế kia, trong xe có điều hòa mà, chả nhẽ bị ốm – Tuấn Đạt định giơ tay sờ trán cô, nhưng bị cô gạt ra luôn.

- Dừng xe – Cô lạnh lùng nói.

- Sao vậy, chưa đến mà.

- Tội bảo dừng xe – Khánh An từ trước đến nay ghét người là bị người khác động chạm vào mình, nhất là tụi con trai, nên cô mới bực mình và bắt dừng xe.

Kít. Cạch.

Khánh An mở cửa xe rồi đi thẳng luôn, mặc kệ những lời gọi của Tuấn Đạt.

- Đi đâu đấy, lên xe anh chở về.....An.....An - Tuấn Đạt mở cửa xe và chạy theo An nhưng đột nhiên cô nói.

- Tôi cấm anh đi theo tôi.

“Ồ, mình làm gì sai à” Anh đứng nghĩ một lúc, quay ra đã chẳng thấy An đâu rồi, đành lắc đầu bỏ cuộc, lên xe và đi về.

~ Về đến nhà

~Khánh AN mở cửa bước vào nhà. Cậu em trai đang học bài nghe tiếng mở cổng thì chạy ra xem

- Chị hai về rồi à, sao hôm nay chị về muộn thế, chị ăn gì chưa ? Mà sao chị chảy nhiều mồ hôi thế, chị lại bị đau bụng à.

- Ừ, chị không đói lắm, tí chị ăn, thế em ăn chưa ? - Khánh An đang cố lảng đi câu hỏi cuối cùng của cậu em trai

- Dạ rồi.

- Ừ, ngoan lắm, thôi đi ngủ sớm đi em, gần 11 giờ rồi.

- Vâng – Khánh Bảo nghe vậy thì đi vào phòng học tiếp, nhưng trong đầu bé cứ thấy quên quên cái gì.

Cô bước từng bước một xuống nhà bếp. Một tay vừa ôm bụng trái, tay còn lại Khánh An tìm mấy viên thuốc giảm đau rồi bỏ hết vào mồm uống một hơi nước. Uống thuốc xong cô lấy bình nước để đun nước nóng, trong đầu cô định pha một cốc sữa nóng để uống cho ấm bụng. Trong lúc chờ nước sôi, Khánh An ngồi nghỉ trên ghế để đợi cơn đau bớt đi. Bây giờ cô mới lôi điện thoại ra xem, có 2 tin nhắn từ hai số điện thoại lạ. Là số của Giang và Thanh, chắc lúc tối gọi cho cô không được nên họ mới nhắn tin. Xem qua một lượt rồi An lại cất máy đi. Cô ngồi dậy và lôi trong tủ lạnh ra một hộp sữa đậu nành. Múc mấy thìa sữa bột ra cốc rồi đổ nước sôi vào, An khuấy đều cho bột tan ra và để vào tủ lạnh cho nguội bớt đi.

Khánh An xắn tay áo và rửa chỗ bát đĩa tối nay Khánh Bảo ăn cơm. Tuy Bảo đã lớn, có thể cầm com và dọn nhà giúp chị nhưng việc rửa bát, Khánh An chưa có thời gian để dạy bé rửa. Có lần thấy cô đi làm về mệt quá, về nhà là vào phòng luôn. Thấy vậy Bảo mới bắc ghế lên trước bồn rửa và rửa bát. Nào ngờ chưa rửa được ba phút thì “choang” một cái, cả mâm bát đĩa vỡ tan tành trên sàn nhà. Khánh An đang nằm nghe tiếng vỡ của thủy tinh hốt hoảng chạy xuống nhà. Lúc đó đập vào mắt cô là cậu em trai mình đang đứng trên chiếc ghế chiếc bồn rửa, tay chân rồi mặt mũi tèm nhem xà phòng đang nhắm mắt méo mòi nhìn đồng bát vỡ vụn dưới sàn. Lúc đó, cô chạy nhanh đến chỗ cậu bé rồi bế cậu tránh xe chỗ đổ rồi mới hỏi nguyên nhân và lý do bát vỡ. Có lẽ do sợ quá mà Khánh Bảo khóc nức lên “Oa, em thấy chị hai mệt nên muốn rửa bát hộ chị, nhưng, nhưng.....” Lúc đó cô mới hiểu là Bảo muốn giúp cô, vậy mà lúc này cô cứ tưởng nó lại nghịch phá gì chứ. Trong tình huống dở khóc dở cười này, An cũng chẳng biết làm thế nào, nên mắng hay nên khen Khánh Bảo đây? Lúc đó cô đành dỗ bảo khóc rồi lại lật đật thu dọn bãi chiến trường do Bảo bày ra. Từ đó, cô không dám để bảo đụng vào bát đĩa nữa.

Rửa xong mọi thứ, cô lôi cốc sữa từ trong tủ ra và uống một hơi dài. Khi thấy bụng mình ổn hơn, An rửa chiếc cốc rồi tắt đèn nhà cửa rồi quay trở về phòng.

Vừa mới vào phòng, cô để chiếc túi xách treo lên giá rồi bước vào nhà tắm. Khánh An mở mức nước to nhất, cô xối thẳng vào mặt mình để tỉnh táo hơn và giải tỏa những áp lực của ngày hôm nay.

Một lúc sau, An bước ra với bộ đồ ngủ chằm bi mà chị Miên mua tặng dịp sinh nhật trước. Mái tóc đã được sấy khô từ bên trong. Không nghĩ ngợi nhiều, cô thả mình xuống chiếc giường êm ái.

Có vẻ cơn đau đã dịu đi nhiều. Nhìn đồng hồ đã 23h05' rồi, bây giờ cô cũng chẳng còn sức mà học bài nữa, thôi thì mai dậy sớm ôn bài vậy.

“Hôm nay mệt mỏi và vất vả quá rồi, ngủ thôi” – An tự nói với mình, nhưng trằn trọc mãi.

Mọi chuyện từ sáng đến giờ, mà An cứ tưởng mình đi chạy “show” vậy. Bất giác cô lại nhớ đến bố mẹ cô, quay đầu sang nhìn bức ảnh cả gia đình mình đặt ở trên bàn học, một giọt lệ của cô bỗng rơi xuống “Ba, mẹ, An An mệt quá, ba mẹ ôm con vào lòng như ngày xưa đi”. Cô nhớ đến những ngày mà ba mẹ cô còn sống, mỗi khi có chuyện gì, mẹ cô lại ôm cô vào lòng, động viên cô...Bây giờ mọi thứ đã không còn, Khánh An đành phải tự mình đứng lên, cô luôn nhớ lời dạy của mẹ “Là con gái nhưng mình không được yếu đuối” Mỗi khi có chuyện gì, cô lại nhớ đến câu nói này của mẹ mà bước tiếp, mặc dù đã rất nhiều lúc, cô muốn gục ngã.

Cứ trôi theo những dòng suy nghĩ của mình, đôi mắt kia cũng dần trĩu xuống, cuốn theo Khánh An vào giấc mơ đẹp, giấc mơ mà cô được gặp lại ba và mẹ cô.

~Cùng lúc đó, bên một ngôi nhà ở phía xa xa, có một chàng trai cũng trằn trọc mãi không ngủ được. Trong đầu cậu cứ hiện lên hình ảnh cô gái đã đâm vào mình lúc sáng, rồi lại học chung lớp với cậu, đã khiến cậu phá bỏ đi nguyên tắc của mình. Và anh chàng đó chính là Nhật Nam.

“Aizz, mình điên rồi, sao lại nhớ đến con bé đó chứ” – Nhật Nam vò đầu bứt tóc, rồi lôi cái điện thoại ra nhắn tin cho Băng Giang.

From Băng Giang nhắn lại.

Nhật Nam: Ê Giang, trưa nay đi theo nhò An thế nào ?

Băng Giang đang học bài nghe tiếng “bíp, bíp” thì mở điện thoại ra, ngạc nhiên khi thấy dòng tin nhắn của thằng bạn thân.

Băng Giang : tiên sư mày, mấy nghìn năm mới nhắn cho tí mày một tin mà lại hỏi về đứa con gái khác là sao hả (biểu tượng cảm xúc tức giận)

Nhật Nam : :3 , vào vấn đề chính đi, mà mày có phải con gái đâu.

Băng Giang: Biến đi. Khỏi hỏi. Mà tao thấy mày lạ nha, có bao giờ mày quan tâm đến đứa con gái nào đâu, bây giờ lại hỏi tao về nhỏ Khánh An là sao hả.hay là.....ke ke. CHẾT chính mình nhé.

Nhật Nam: Vớ vẩn, bạn bè trong lớp quan tâm nhau thì sao :3

Băng Giang: Thôi đi, sao IQ mày cao mà EQ lại thấp như vậy hả, càng cãi càng cùn. Sao ? giờ muốn hỏi cái gì đây, nói luôn là nhiệm vụ trưa nay thành công mỹ mãn nhé :D

Nhật Nam: Số điện thoại .

Băng Giang: Gớm, thích con nhà người ta rồi thì nói luôn đi, số nó là 0912*****

Nhật Nam: Ok, thank .

Định không nhắn nữa nhưng một suy nghĩ lại hiện ra trong đầu Băng Giang, cô cười tham hiểm.

Băng Giang: Ê, trưa nay tao lỡ hứa với Khánh An là mai đón nó rồi, mai mày qua địa chỉ X đường Y, cái nhà màu xám ý, đón nó hộ tao nhá. Ths

Nhật Nam: :3 mày gài tao đúng không.

Băng Giang: Tao đã phải bán đứng bạn bè cho mày số nó rồi, giờ nhờ mày giúp lại tỏ thái độ hả thằng kia. Giờ sao CÓ GIÚP KHÔNG ? hả.

Nhật Nam: :3 đúng là bà chán, thôi bye, ngủ ngon.

Băng Giang cười điên đảo lên, trong đầu nghĩ “ Cuối cùng cũng có đứa làm thằng đệ mình thay đổi rồi, quả là mình không nhìn nhầm người.Trời ơi, ai mà vừa đẹp vừa thông minh vậy trờihahahaha”

Đang cầm điện thoại nên cô nhắn cho Thanh luôn :

From Thanh xấu gái.

- Ê, chanh, mai không cần đón nhỏ An nữa đâu nhé :P đi thẳng luôn.ke ke

From Băng Giang cún

- Oki, mà sao lại không phải đón ?

Băng Giang :ke ke, tao bảo thằng Nam đón rồi, hahahaha, khỏe quá.

Thanh Thanh : Mày khôn ha, như con “cún” nhà tao ý , :P

Băng Giang : Mày ngon lắm con, thôi ngủ đây, bye bye.

Thanh Thanh : Ok, cún ngủ ngon mơ tao nhéhaha

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chap 15

Sáng hôm nay không giống mọi ngày, An phải dậy sớm hơn thường lệ để ôn bài cho ngày hôm nay. Tối qua cô đã uống thuốc giảm đau rồi nhưng hình như cốc sữa chưa đủ cho cái dạ dày của cô nên đêm thành thoáng nó nhói lên một cái, làm giấc ngủ của cô bị chập chờn. Thấy bụng đói đói, An đành kiểm gì ăn rồi học tiếp.

Khánh An mở tủ lạnh ra nhưng trong tủ cũng chẳng còn nhiều đồ, mà còn cũng là thức ăn phải ninh lại mới ăn được, bây giờ mà nấu thì đánh thức Bảo dậy mất, giờ mới 4 giờ sáng. Đang định đóng tủ lại rồi nhịn luôn nhưng may thay bên cánh tủ lạnh còn hộp sữa Fami nữa. Cầm hộp sữa về phòng, Khánh An sẽ vừa học và vừa uống.

Mở từng trang sách rồi ôn lại bài, làm bài tập về nhà.v.v. Mọi công việc được An làm từ tốn và theo một trình tự nhất định. Cô nhanh chóng giải quyết xong đồng bài vở của mình vì Khánh An có một tư duy khá nhạy bén, đối với cô những bài tập cơ bản này không thể làm khó mình. Vì vậy mà cô mới

có thể xuất sắc nhận được phần học bổng toàn phần mà mình rất tâm đắc này.

Làm xong hết mọi việc, nhìn đồng hồ mới điểm 5h20'. Như một thói quen, An tiến đến bên chiếc cửa sổ, tưới nước cho chậu cây cảnh của mình rồi cầm một cuốn sách đi xuống khu vườn trong nhà.

Ở vườn nhà cô trồng rất nhiều loại cây ăn quả và loại hoa, nhiều nhất là hoa oải hương, loài hoa mà cô thích nhất. Lúc còn sống, ba cô cho lắp một cái xích đu giữa vườn oải hương, đến bây giờ vẫn còn. Mỗi lúc mệt mỏi hay có niềm vui, cô đều ra đây ngồi. Mùi thơm nhẹ nhàng của loại hoa cỏ này làm cô cảm thấy thanh thản và thoải mái.

Khánh An nhẹ nhàng tiến tới và ngồi vào chiếc xích đu, cầm cuốn sách mình mang xuống, chú tâm đọc từng trang một. Được một lúc An đứng dậy cầm vòi nước và tưới cây cảnh. Với cô nơi đây là nơi còn lưu lại nhiều kỉ niệm của ba mẹ mình nhất nên Khánh An rất trân trọng và tỉ mỉ chăm sóc khu vườn nhỏ này mỗi ngày. Vậy nên khu vườn cô luôn tràn đầy sắc màu của các loài hoa và hương vị thanh mát của thiên nhiên. Di chuyển đến vườn nha đam xanh mướt, cô hài lòng khi thấy những chiếc lá của mỗi cây đều căng mọng và khỏe mạnh. Khánh AN ngồi xổm xuống để ngắm nghía những bụi nha đam, cô phát hiện ra một cây nha đam con bé xíu vừa mới mọc. An mừng rỡ như có phát hiện mới, cô đi nhanh ra phía cuối vườn, lấy một cái chậu nhỏ đã có đất sẵn trong đây và cầm cái xúc đất. Cô định sẽ mang nhánh nha đam nhỏ kia trồng vào cái chậu này và đặt lên phòng mình.

Đang mải mê chậu lô hội trong tay, lúc An đi qua phòng bé Bảo thì thấy có tờ giấy nhớ dán trước cửa phòng của bé. An cầm tờ giấy lên đọc thì thấy trong đó có viết với một dòng chữ rất nắn nót và đẹp “ Hôm qua em quên nói với chị Hai. ...hi. ...hôm nay trường em được nghỉ, để thầy cô làm gì ý, chị Hai không cần phải gọi em dậy đâu nha. Yêu chị hai, buổi sáng tốt lành “bắt tim phập phập”

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chap16

Thay xong bộ đồng phục, An tiến đến chiếc bàn học của mình để thu dọn sách vở và xuống nhà, chuẩn bị đi học.

Hôm nay bé Bảo không phải đi học nên Khánh An lười không nấu bữa sáng luôn. Nhìn đồng hồ mới 6h30, trong đầu cô nghĩ “thôi thì hôm nay đi sớm hơn chút vậy”. Như nhớ ra gì đấy, cô lôi trong cặp ra tập giấy nhớ và viết lại lời nhắn cho Bảo : “ Chị đi học ở trường, lúc nào dậy thì sang đi Năm mua tạm gì đấy mà ăn sáng nhé. Sorry bây bề, tiền chị để trên nóc tủ lạnh nhé. Yêu em”

Khánh An viết xong rồi cũng dán lên cửa phòng của Bảo, rồi đeo headphone vào tai, cầm chùm chìa khóa và đi ra khỏi nhà.

Vừa khóa cổng xong, An cẩn thận cất chùm chìa khóa vào cặp. Đang định xải bước đi thì có một chiếc xe đạp đi đến và đỗ song song với cô.

- Sao bảo 6h40 mới đi ? Giờ mới 6h35 mà.

Giọng nói trầm ấm này tuy xa lạ mà lại rất quen thuộc. Đúng, chính xác là giọng của Nhật Nam, cậu bạn cô mới quen hôm qua.

Ngạc nhiên. Đó là trạng thái của An lúc này. Cô quay mặt sang nhìn thẳng vào mặt của Nam nhưng không nói gì.

Như hiểu ý của An, Nam lên tiếng.

- Cái Giang nhờ tôi sang đón cậu, nó bận.

- Là cậu nhắn tin cho tôi ?

Nam gật đầu thay cho câu trả lời.

Nếu nói Khánh An “phũ” thì đúng là cô rất phũ phàng với bất kì ai, kể cả quen hay lạ. Nói An tốt thì cô cũng rất tốt, và đặc biệt tốt với những người mà cô xem là bạn hoặc hơn nữa. Nói An là một con người biết quan tâm người khác cũng không sai, vì cô là một người luôn suy nghĩ cho người khác nhưng phải có lợi cho mình. Chính vì vậy, tuy không phải một người mê tin hay cô hủ nhưng với An, những hành động vào buổi sáng rất quan trọng cho cả ngày hôm đó. Nếu sáng sớm mà bị từ chối hay xua đuổi, vừa làm cậu bạn mình “xui xẻo” cả ngày, lại cũng chẳng có lợi gì cho mình. Vậy nên cô từ tốn nói.

- Giang nói địa chỉ nhà tôi cho cậu?

- “gật”

- Cậu đợi bao lâu rồi.

- Lúc nhận được tin nhắn, tôi thay đồ rồi qua đây luôn. Đúng lúc cậu vừa ra khỏi nhà.

Khánh An gật đầu như hiểu chuyện.

- Bây giờ đi được chưa, nãy giờ được 3 phút rồi đấy – Nhật Nam nói

Thôi thì cái ý tưởng đi học sớm để tận hưởng không khí ngày mới của An biến mất. Chả nhẽ bây giờ cô lại thẳng thừng “Tôi không cần, tôi có chân nên đi bộ được”. Như vậy thì ác với cậu bạn kia đã vất công đi từ nhà cậu ra đây quá, mà nhờ đâu cả ngày hôm nay cô toàn phải từ chối như vậy thì sao.

- Cảm ơn, nhưng tôi nghĩ không cần phiền cậu như vậy – Nhưng cô là ai? Là Khánh An cơ mà. Cậu bạn kia mới quen chưa được hai ngày, mà dùng từ quen cũng chưa chắc vì mới nói chuyện được mấy câu. Vậy có sao cô phải quan tâm đến số phận của cậu ta làm gì. Câu nói này là lịch sự lắm rồi, nên nói xong cô định bước đi luôn.

- Lên đi, tôi không muốn thất hứa với bạn - Giọng của Nam trầm hẳn xuống, tuy vẫn nhẹ nhàng nhưng khiến người khác nghe như một mệnh lệnh.

An suy nghĩ một lúc, rồi quyết định ngồi ra yên sau của chiếc xe đạp của Nam.

Thấy cô bạn đã “yên vị” sau một hồi “trầm tư suy nghĩ”, Nam bắt giác mỉm cười.

- Cậu cảnh giác quá đấy.

Nam nói xong rồi đạp xe đi luôn. Khánh An nghe trong lời nói của Nam có chút chế giễu thì khẽ nhún mày. Định lên tiếng đáp trả nhưng lại cảm thấy không cần thiết nên thôi.

Hai con người, hai giới tính khác nhau nhưng lại giống nhau về tính cách. Cả hai đều rất “kiêu, chảnh” nên vì vậy để có những lời nói qua lại trên con đường đi học là một việc quá là không thể. Vì vậy mà tuy trong đầu rất nhiều suy nghĩ, rất nhiều điều muốn nói nhưng miệng không cho phép nên thôi. Không khí im lặng được kéo dài trên cả quãng đường, chỉ có những tiếng xe cộ, tiếng chim hót bên đường lấn át đi sự yên tĩnh đó.

~ Học viện Sunshine

~Kitttttttt. Đến trước cổng trường, Nhật Nam bóp mạnh phanh nên gây ra tiếng kêu khá lớn. Như một quán tính, Khánh An đổ người về phía trước, hai tay đặt lên eo của Nhật Nam.

Như nhận ra sự vô ý của mình, An lúng túng rút tay về. Không ai bảo ai cả hai cùng nói.

- Xin lỗi – Cả hai lại nhìn nhau rồi lại trao nhau một nụ cười mỉm.

An đang định nói gì đó thì ở phía bên kia đường có một tiếng hét gọi vọng sang.

- Anh hai, anh hai.chờ em

Một cô bé gái tầm học cấp một chạy lại.

- Học học học, ôi mệt quá - Cô bé mặc bộ đồng phục của trường cấp 1 nổi tiếng TA S, khuôn mặt trông rất xinh xắn.

- Bảo Anh, sao em lại sang đây ? - Nhật Nam ngạc nhiên

- Nè, đồ ăn sáng của anh, em bảo chị Út làm đó. Mà sao sáng nay anh đi sớm thế, em dậy đã không thấy anh đâu rồi. Chị Út thì bảo anh đi học rồi. Anh đó, không chờ em đi cùng – Cô bé cất chất giọng trong veo, chu môi lên nói với Nhật Nam, lại còn có chút dỗi hờn với anh của mình.

Nam nghe cô em gái nói vậy thì một tay lấy đồ ăn, tay kia đặt lên xoa đầu cô bé.

- Thôi được rồi, anh xin lỗi. Hôm nay anh bận giúp chị Giang đón bạn nên không chờ Bảo Anh đi được. Mà lần sau không cần mang đồ ăn sáng cho anh đâu, kì lắm – Nam vừa nói vừa xoa đầu cô bé như một thói quen.

- Azzzzzz, đừng xoa đầu em, rối tóc bây giờ, em lớn rồi chứ bộ, sao anh hai cứ xoa đầu em thế hả - Bé gạt tay của Nam trên đầu mình rồi chống tay vào hông, chu môi lên “mắng” anh.

- Ủ ừ, lớn lắm rồi, sắp thành bà cụ non đến nơi rồi - Nam cười xoa

Ba con người, ba trạng thái khác nhau. Nhật Nam đang cười đùa, cô em gái kia thì đang dỗi xì mặt lườm anh của mình, còn Khánh An thì “đơ” luôn. Thật không ngờ là cô lại nhìn thấy cái giây phút này. Mới biết nhau gần một ngày, với tính cách của cậu bạn cô còn tưởng cậu không biết cười nữa chứ, bây giờ thì quả thật Nam làm An “ngạc nhiên toàn tập rồi”.

- Xì, không nói với anh nữa – Bảo Anh bây giờ mới nhận ra sự xuất hiện của một người nữa, mới quay sang hỏi Nam.

- Ai vậy anh hai.ế ế, chả nhẽ cái việc chị Giang nhờ anh là chở chị xinh đẹp này đi học à. Thảo nào anh còn không cả ăn sáng đã phóng xe đi. .hề hề.

- Đây- Nhật Nam đang định lên tiếng thì cô em gái của anh đã cướp lời trắng trợn.

- Em chào chị xinh đẹp, em là Nguyễn Bảo Anh, em gái dễ thương của anh Nguyễn Nhật Nam, rất vui được biết chị, chị tên là gì? – Cô bé quay sang ngẩng cổ lên nhìn An, tay giơ ra như muốn bắt tay làm quen với cô, đôi môi nở một nụ cười rõ tươi.

Khánh An nghe Bảo Anh nói “chị xinh đẹp” thì suýt bật cười thành tiếng. Bây giờ cô mới chính diện quan sát và ngắm cô em gái của Nam. Phải nói Bảo Anh rất xinh và dễ thương, khuôn mặt bầu bĩnh, cặp má bánh đúc khiến ai nhìn cũng muốn cắn, đôi mắt tinh nghịch biết cười, đôi môi chúm chím hồng đào, đặc biệt khi cười trông rất xinh nữa, sau này hẳn sẽ là một mỹ nhân. Càng nhìn càng thấy hai anh em nhà này giống nhau, đặc biệt là giống ở đôi mắt, rất to tròn, cả hai đều có đôi mắt màu xám rất riêng biệt nhưng lại mang sắc thái khác nhau. Cùng là anh em, bề ngoài cũng gần như hai giọt nước, vậy sao tính cách lại tương phản nhau vậy trời. Đó cũng chính là lí do Khánh An thắc mắc từ nãy đến giờ. Có vẻ Nhật Nam rất yêu quý em của mình nên mới cười nhiều và trêu chọc nó nhiều đến vậy. Bất chợt, An nhận ra mình và Nam lại có chung một điểm nữa giống nhau.

Thật sự cái khuôn mặt ngây thơ, trắng như sữa kia khiến ai không thể nhìn mà không cười được. An ngồi xôm xuống để có thể dễ trò chuyện với Bảo Anh hơn. Cô cũng giơ tay ra để đáp lại cái chào tay của bé.

- Bảo Anh hả. Chào em, chị tên là Khánh An, rất vui được làm quen với em. Năm nay Bảo Anh bao nhiêu tuổi rồi?

- Em năm nay 8 tuổi ạ.

- Tám tuổi mà “chững chạc” thế này sao. Em trai chị cũng bằng tuổi Bảo Anh đấy.

- Hi hi.....Đấy, anh hai nghe thấy chưa, chị An còn bảo em chững chạc đấy nhé, anh cứ kêu em còn nhỏ này nọ.

- Ủ, chững chạc lắm. Thôi được rồi để anh đưa “Bảo Anh chững chạc” sang trường- (quay sang Khánh An) – Cậu lên lớp trước đi – Thật sự Nhật Nam cặn lời trước cô em gái của mình.

- “gật đầu”.....Bảo Anh đi học ngoan nha, lúc nào chị cho hai đứa gặp nhau nhé, chị lên lớp đây - An lên tiếng tạm biệt bé Bảo Anh

- Vâng, em chào chị ạ, đi thôi anh hai – Cô bé khoanh tay lễ phép chào An, rồi kéo Nhật Nam đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chap17

Nhật Nam đèo Bảo Anh sang ngôi trường cấp 1 mà bé đang học. Trên đường đi thấy lạ lạ, Nhật Nam lên tiếng.

- Sáng chưa ăn đủ nên bây giờ không có sức nói hả “Ỉn”. Sao hôm nay em im lặng thế.

- Xiiiiiiii.....anh thì biết cái gì cơ chứ...em đang suy nghĩ, là suy nghĩ đấy. Anh không thể im lặng được à, đúng là phiền phức mà.

Nhật Nam sờ khóc dở cười trước cô em gái của mình. Những lời nói thế này thì ai bảo nó mới tám tuổi chứ.

- Suy nghĩ á.....hahaha, cẩn thận bạc tóc đấy em gái.

- Anh đúng là không biết điều, người ta đang suy nghĩ cho anh đấy.

- Dạ, tôi xin rửa tai, ngửa cổ nghe cô thỉnh giáo.

- Anh hai này, em thấy chị Khánh An đó được đấy. Xinh xắn, hiền đạm, không giống mấy cái cô con gái của đối tác của bố, vừa chảnh lại chất cả tấn phần lên mặt. Nói chung chị An đấy chuẩn làm chị dâu em.

- Sao trước đây một mực đòi chị Giang cơ mà.

- Thì đó là trước đây, do em còn bé chưa có suy nghĩ chín chắn với cả em không biết anh là đệ của chị Giang chứ bộ. Hai người mà lấy nhau thì có mà loạn luân à.

- Cái gì.....đệ á. Cái con nhỏ đấy bảo anh là đệ nó á - Nam mờ to mắt.

- Gì mà con nhỏ cơ, sao anh lại nói tí mình như thế chứ. Em méc chị Giang cho coi. Mà anh đừng có nhảy cóc sang chuyện khác như thế chứ.

- Em gái à, anh mới quen cô ấy hôm qua. Hôm nay chỉ giúp chị Giang chờ cô ấy đi học thôi, chứ làm gì như Ỉn nghĩ đâu.

- Kệ chứ, em nói rồi đấy nhé, em duyệt chị ý rồi, anh cứ ti tê lẳng nhăng với cô khác thử xem, em xử đẹp đấy.

Nhờ có cuộc đối thoại giữa hai anh em nên khoảng cách như rút ngắn lại, thoáng cái đã đến trường của Bảo Anh.

- Được rồi, suy nghĩ linh tinh vừa thôi cô bé, vào học đi – Nhật Nam đèo Bảo Anh tới trước cổng trường rồi cẩn thận dặn dò.

- Anh đó, toàn lảng đi chuyện khác thôi.....hừ.....em vào học đây - Cô bé giận Nam nên đan chéo tay trước ngực quay đầu và bước đi luôn.

- Này, không chào anh à.

- Không – Trái với lời nói, Bảo Anh đưa tay lên đỉnh đầu vẫy chào Nam nhưng không quay đầu lại.

Nhật Nam mỉm cười nhìn theo bóng Bảo Anh rồi quay đầu xe đạp trở về trường.

~ Trở về trường

~Sân trường bây giờ đã khá đông học sinh. Ai cũng mang những khuôn mặt với những trạng thái khác nhau ,đeo chiếc cặp xách bước vào lớp học. Khánh An cũng vậy, cô cũng đang từng bước tiến về dãy phòng học của mình.

Cùng lúc đó, ở nhà xe bước ra là hai cô gái quen thuộc. Đó là Băng Giang và Thanh Thanh.

Giang đang kể lại mẩu tin nhắn tới qua cho Thanh nghe, cả hai đang cười sặc sụa, thì ánh mắt Thanh đổi về một nơi xa xăm.

- Ê ê, Khánh An kia phải không

- Đâu.....ờ đúng rồi đấy, sao mà tia nhanh thế.

- Chuyện tao mà lì.

- Công nhậntinh giống hệt con tó

- Mà....khôn nạn vừa thôi, chết đi con tó – Thanh Thanh giờ tay bóp cổ Giang

- Thôi, tao xin – Giang đành giờ tay đầu hàng.

- May cho mày là tâm trạng của lão nương giờ đang tốt, không mày xác định nha con.

- Rồi.....à mà sao lúc nãy trong nhà xe tao có thấy thằng Nam đâu, An mà mới đi đến kia thì thằng Nam phải đang gửi xe chứ. Chả nhẽ tao không để ý.

- Chịu, mày hỏi tao thì hỏi cái đầu gối của mày thì hơn đấy. Mà thôi, muốn biết thì ra hỏi thằng cái An ý.

- Ồ - Giang nói rồi kéo tay chạy thẳng đến chỗ An đang đi.

- An, Anchờ tó với ...học học..

Khánh An nghe có người gọi mình mà giọng quen quen nên đứng lại và ngoái đầu lại nhìn. Đúng như ý nghĩ của cô , đó là hai cô bạn gòi đánh kia.

- Sao mà chạy nhanh thế con kia, tao còn chưa ăn - Giang ôm bụng

- Xi, tao cũng đã ăn đâu – Quay sang An – Hê lu bạn yêu, gút mo ning mít xì An.

Khánh An mỉm cười đáp lại lời chào của hai cô bạn kia.

- Ủa ủa, thằng Nam không đi cùng cậu à, hôm qua tó nhờ nó qua đón An mà. Trá nhẽ nó bùng. Hừ, tị phải xử đẹp nó mới được.

- Nam đưa em đi học rồi – An lên tiếng để tránh Giang hiểu nhầm Nam.

- À à, hiểu rồi, hiểu rồi. Số thằng này hôm nay may – Giang nói xong quay sang cười với Thanh tùm tùm.

- Cười gì, tôi cần một lời giải thích – Cô khoanh tay lại, khuôn mặt “hình sự” nhìn hai đứa đang cười như điên dại kia.

- Giải thích gì – Thanh ngu ngơ

- Ủ đúng, giải thích chuyện gì vậy Giang ?

-- Cô vẫn nhìn chăm chăm vào hai đứa nhưng không nói gì.
- À.....chuyện đấy hả - Suy nghĩ một lúc, Giang thốt lên.
- À.....hóa ra chuyện đấy – Thanh cũng hùa theo.
- Chuyện đấy là chuyện gì ? – Giang quay qua hỏi Thanh
- Ai biết.....
- Thế mà làm quá cả lên bà nội..dịch ra – Giang đẩy Thanh ra rồi tới ôm lấy cánh tay của Khánh An
- Sorry bạn An xinh gái nha, vì hôm qua hứa với bạn là hôm nay chờ đi học...nhưng mà...ờ...nhưng mà...ờ, tại tớ bận..đứng rồi, bạn đón cái quả Chanh bự kia kia, xe nó bị hỏng. Đúng không Thanh, tối qua mày chả nhắn tao là xe mày hỏng mà.
- Khi nào, hôm nay tao đi xe mà – Giang đang “so deep” nhưng Thanh có vẻ chưa hiểu ý

Giang sán lại gần Thanh néo vào hông cô một phát

- Au , mày không biết đau à con kia – Lúc này cô mới để ý đến cái nháy nháy của Giang, giờ cô mới hiểu Giang đang bảo cô “diễn cùng”
- Ờ ờ đúng đúng, xe tớ bị hỏng nên nhắn con Giang qua đón, ai dè sáng nay hết hỏng rồi nên mới đi đến trường..hì hì...đừng giận tui này nha...tội nghiệp tớ lắm

Hai cô bạn kia đang giương cái khuôn mặt “vừa khóc, vừa cười” cho An xem làm suốt nửa cô không kìm chế được mà bật cười thành tiếng. Nãy giờ xem hai diễn viên đang diễn rất “so deep” kia diễn mà cô thấy thông cảm cho họ. Có vẻ do chơi với nhau lâu quá nên bị lây cái bệnh ấy của nhau. Thấy họ đang chờ câu trả lời của mình, An nói:

- Ủ - Tất nhiên cái màn nói dối siêu “sâu” của Giang với Thanh không qua mắt được cô rồi. Trả lời cho có lệ, cô quay người và bước đi luôn, để lại hai con người đang trong trạng thái “đơ” giữa sân trường.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Chap 18

- Ấy, hai con điên, sao đứng đơ cả lũ ở đây thế hả - Quang Nhật không biết từ đâu chạy tới, đập hai phát vào lưng của Thanh và Giang. Cái đánh đã giúp cả hai đang lạc lõng giữa vũ trụ bao la ngã bộp xuống Trái Đất.
- Au, sao mày đánh mạnh thế thằng kia. Sáng sớm đã điên mới dờ, sao mày cứ mở mồm ra là làm vấy bẩn đi ngôn ngữ Tiếng Việt thế hả - Bây giờ Thanh đã trở lại và đủ sức để “chiến đấu” với thằng bạn “trời đánh” của mình.
- Mạnh cái gì, theo tao thấy nhờ cái cú đánh uy lực của tao mà bọn mày mới về với thực tại được đấy. Sao tự dưng hai đứa lại đứng đơ đần giữa sân trường thế hả. Có trai đẹp à – Nhật nói xong rồi quay dọc quay ngang như tìm kiếm gì đó.
- Đẹp cái đầu mày – Lần này cả hai cô bạn kia phang cả cái cặp vào đầu cậu.
- Cái bọn không biết thương hoa tiếc ngọc kia, sao bọn mày phủ thế hả - Nhật ôm đầu meo mếu
- Ôi, làm bạn Nhật đau hả, cho Thanh xin lỗi nha. Để Thanh THƯƠNG HOA này “bốp”, TIẾC NGỌC này “bốp”. Ông nội diễn sâu vừa thôi, xuống đi cho con nhờ, mới sáng sớm đã tự sướng, đau hết cả tai.

Băng Giang đứng xem hai ngày kia “oánh nhau” mà ôm bụng cười.

- Mày cười cái gì – Đồng thanh nói.

Giang nhún vai tỏ vẻ không biết.

- Thôi dẹp đi, không cãi lại bọn mày. Ờ thấy thằng Nam đi học chưa, sáng tao qua gọi nó mà chị Út bảo nó đi từ sớm rồi - Nam hỏi
- Chưa thấy mặt nhưng biết nó đang đưa bé Bảo Anh sang trường – Thanh trả lời băng quơ.

- Sao biết – Nhật nhăn mặt như khi.

- Biết thì biết thôi... nhiều chuyện – Thanh và Giang đồng thanh nói rồi kéo nhau lên lớp.

Bây giờ lại thêm một người nữa bị đờ sáng sớm. Nhưng ca này nhẹ hơn vì sức công phá của hai người kia không lớn lắm, một lúc là khỏi liền. Bây giờ Nhật mới chạy như “ma đuổi” theo Giang với Thanh.

- Ê hai con kia, đợi tao với – Cậu chạy lại rồi chen giữa hai đứa, khoác vai nhau đi lên lớp.

Lúc Nhật, Thanh và Giang lên đến lớp thì đã thấy Khánh An ngồi ở chỗ mình và đang đọc sách. Cả hai như vớ được vàng, tung tăng chạy đến chỗ An, mỗi người nói một câu.

- Ê, sao lúc này không đợi bọn này lên lớp cùng cho vui, toàn đi trước à – Thanh

- Cậu đọc gì thế, sao chăm quá vậy – Giang.

Khánh An chỉ ngẩng đầu lên cười với họ một cái rồi lại cúi xuống chăm chú đọc. Hai người kia thấy vậy chỉ biết nhìn nhau nhún vai rồi trở về chỗ.

Trước sự không bình thường của hai cô bạn kia, những học sinh hiếu kì đã lên tiếng.

- Ê lớp trưởng, lớp phó. Từ khi nào hai cậu thân với học sinh mới quá vậy? – Thắng lăm mồm luôn là người mở đầu cho những cuộc vui.

- Trưởng với phó cái gì, bọn này có tên hết đấy. Giờ thì đi làm trực nhật đi, hôm nay đến lượt mày đấy Thắng hân – Thanh lại bộc lộ cái tính đánh đá của mình.

- Rồi, làm liền, nhắc hoài, mắc mệt à – Thắng tiu tiu đi lau bảng.

Quang Nhật khi chứng kiến cảnh tượng đó cũng không kém ngạc nhiên phải lên tiếng.

- Này chanh, tao cũng thắc mắc đấy

- Sao mày lăm chuyện thế hả thằng kia, như đàn bà con gái ý – Thanh đã sẵn sàng.

- Thôi kệ mày đấy, tao đang đói nên không chấp mày. Giang mày nói tao biết đi.

Băng Giang quay sang cười với Nhật

- Oki, nhưng cái gì cũng có giá của nó, mày bao bọn tao ăn sáng đi.

Đúng là lớp trưởng Băng Giang của lớp có khác, cái gì cũng phải thực dụng.

- Có loại bạn nào như bọn mày không? Thôi được rồi, đợi thằng Nam đến rồi đi một thể.

Cùng lúc đó.

- Đến rồi đây. – Nam đeo cặp lệch một bên bước vào lớp.

- Đấy, vừa nhắc tào tháo, tào tháo tới liền, sau này chết thiêng phải biết.

- Chết mày – Tự xưng Thanh và Giang đồng thanh nói.

Đúng là vậy, chưa đến mức “chết” nhưng Nhật cũng phải “hấp hổi”

- Thiêng cái đầu mày – Nam vừa giáng xuống đầu Nhật cái cặp hẵn 3kg giấy của mình.

- Au, ngày gì thế không biết, bọn mày khôn nạn vừa thôi chứ, sáng sớm mỗi đứa cho một phát.

- Cái mồm nó hại cái thân thôi. Than thở gì – Nam thản nhiên ngồi vào chỗ của mình như không có chuyện gì xảy ra.

- Thì mày cũng phải nhẹ tay thôi chứ. Mà thôi bỏ đi. Mày ăn sáng chưa hà?

- Có đây rồi nhưng chưa ăn – Nam mò trong ngăn bàn ra xuất ăn sáng của mình.

- Ồ, xuống căn tin ăn luôn đi. Đi thôi hai đứa kia.

- Ok

Cả bốn người đang định đứng dậy thì Bằng Giang quay xuống rủ An

- Ê An, sáng ăn sáng chưa, đi cùng tụi này luôn, thằng Nhật bao mà.

An nghe Giang nói vậy thì ngẩng lên nhìn thái độ của mọi người nhưng chỉ kết một câu.

- Cảm ơn, tôi không ăn đâu.

- Thôi đi đi mà An, đi mà nha An – Thanh cũng phối hợp với Giang nhưng cô xuống hẳn bàn lôi kéo An.

- Đi cùng đi, sáng cậu chưa ăn – Nhật Nam bỗng đứng cất tiếng rồi đứng dậy xỏ tay vào túi quần, đứng đứng bước ra khỏi lớp.

Nhật Nam sau khi đứng ngây ngơ một lúc, như hiểu ra chuyện thì:

- À.....chết chình chình, có vấn đề. Ê có phải đó là nguyên nhân không (đánh mắt sang Giang với Thanh)

- Bingo !!!

- Há há há, thằng này gặp phải khắc tinh rồi à, chứ tao nhớ tháng trước cho nó đi tìm phòng rồi mà.....ê ê thằng kia đợi tao đi với – Nhật tự ki một lúc rồi cũng chạy theo Nam

Thấy hai thằng bạn đã “cao chạy xa bay” rồi nên Thanh với Giang cũng phải tiến một bước.

- Thôi mà, không đi cũng phải đi – Mỗi người kéo một tay An ra khỏi lớp để lại cho các bạn trong lớp ánh mắt ngạc nhiên đến tột cùng. Khánh An bị hai cô bạn kia kéo đi thì cũng chẳng làm được gì, miệng chỉ “Ồ ồ” mấy cái rồi cũng ngoan ngoãn đi theo.

Lúc cả nhóm đi ra khỏi lớp cũng chính là lúc những lời bàn tán bắt đầu nổi lên

- Sao tao thấy nhỏ học sinh mới đây còn thân với tụi Nam Giang hơn cả bọn học cùng nhau lâu năm như mình vậy – Minh Trang mở to mắt.

- Chuẩn đấy. Mà thôi kệ, ê Trang trực nhật cùng tao đi không tị lớp trưởng lại kiểu ầm lên giờ - Thắng có vẻ cũng đồng tình với ý kiến của Trang

- Kệ mày chứ, làm đi nha, cô lên, chai dồ – Trang còn cố tình đến vỗ vào vai Thắng mấy phát như động viên rồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Cả năm đứa đang tay trong tay kéo nhau xuống căn tin của trường. Vì đây học của khối 11 cũng gần chỗ đấy lên thoáng cái đã đến nơi.

Đang gần đến, Thanh bỗng đứng dừng lại, đánh ánh mắt vào trong căn tin, rồi nhả mặt.

- Đùa à, sao hôm nay tự dưng đông thế.

- Ồ đông thật - Giang cũng đồng tình

- Giờ sao, tao đói lắm, không ăn không học nổi đâu, mà cũng chả muốn chen chúc vào kia – Thanh ôm bụng than thở.

Rất nhanh thôi, trong đầu Giang nảy ra một suy nghĩ:

- À, hay giờ thế này đi. Nhật, mày đi mua đồ ăn rồi mang ra sau vườn trường nha, hình như cái tạo xong rồi đấy. Tao cá là không đứa nào bén mảng đến chỗ đấy đâu.

- Được đó, được đó....đi đi – Thanh nói rồi kéo ba đứa còn lại đi luôn, để lại Nhật đang suýt “bất động”.

- Hazi!!!, cái bọn này đúng là – Quang Nhật bất lực, dứt tay vào túi quần rồi tiến vào căn tin đông nghẹt người.

~ Sau khu vườn

~~ Oa, đúng là cái tạo rồi có khác, nhìn vẫn thế ha – Thanh há hốc mồm

- Con dờ, câu trước với câu sau của mày liên quan dễ sợ ý. Thế này là có thay đổi rồi đấy – Giang cốc lên đầu Thanh một cái rõ đau, can tội phát ngôn bừa bãi.

- Mày không biết đau à con kia, lúc nào cũng cốc đầu tao. Này nhá tao mà bót thông minh đi hay có bị làm sao ở đầu mày phải trách nghiệm đấy – Thanh xoa đầu mình.

- Xi, đợi lúc đấy rồi tính nha con. Thôi tìm chỗ ngồi đi. Ra chỗ bãi cỏ kia đi – Giang đảo mắt một vòng rồi quay mặt nói lên ý kiến với mọi người.

Sau khi cả bốn người đã êm mộng dưới bãi cỏ xanh ngắt, Thanh với Giang bắt đầu sự nghiệp “buôn dưa bán lẻ” của mình.

- Ê Giang mày xem tập hôm qua ra chưa? Hay kinh dị luôn – Thanh Thanh là người mở đầu cho việc buôn bán đầy kịch tính này.
- Chưa, định chiều nay đi học về rồi xem này – Giang đang mân mê mái tóc mây của mình.
- Ỉ, chán thế... Ế An có xem phim đấy không? Hậu duệ mặt trời ý - Thanh đang cảm thấy thất vọng tràn trề vì không bán được dưa cho Giang.
- Không – An cười xòa đáp trả. Cũng đúng thôi, đến thời gian rảnh cô còn chả có chứ lấy đâu ra thời gian xem mấy bộ phim Hàn Xéng suốt mướt đấy.
- Người ta còn bận việc này việc kia, chứ ai đâu như mày, tối ngày phim với phốt. Tao cá là mày chưa làm bài tập về nhà đúng không.
- Hề hề, chỉ có mày hiểu tao. Mà tị nữa trong giờ làm là được ý mà, với cả tao bùng suốt, sắp chai mặt đến nơi rồi, chắc bà giáo không để ý đâu. Có gì lớp trường đỡ mấy câu là ok ngay ý mà.
- Đợi đấy mà mơ nha con. Xem có đứa lớp phó nào như mày không.

Nhật với An chỉ ngồi không nghe hai đứa con gái “nhiều chuyện” kia buôn, chán chán thì lấy tay vật cọng cỏ nghịch nghịch.

- Sao cái thằng trời đánh kia làm gì mà lâu thế không biết. 15 phút nữa vào lớp rồi mà còn chưa thấy đồ ăn đâu – Thanh xem đồng hồ ở tay mình rồi cắn nhẩn.
- Đến rồi đây – Đúng lúc đó, Nhật cầm trên tay túi đồ ăn không to không nhỏ tiến về phía bốn người kia đang ngồi.
- Đúng là rùa bò, mỗi cái việc mua đồ ăn thôi mà cũng lâu – Tuy cắn nhẩn nhưng mắt của Thanh cứ dán vào túi đồ ăn trong tay Nhật.
- Xi, tao không nói với mày..... Đây, của mày.....của mày.....của An này – Nhật ném đồ ăn cho ba đứa con gái, mỗi người một cái bánh và một hộp sữa tươi.
- Của tao đâu? – Không thấy phần của mình, Nam lên tiếng.
- Chà phải mày có rồi sao, nhìn đi, tao đâu có thừa tiền – Nhật gỡ cái mặt “ngây thơ vô số tội” trợn tức Nam.
- Thiếu gia Nhật mà cũng sợ “thừa tiền” cơ á. Ô mai gọt – Giang lên giọng trên trợn.
- Thì cũng phải tiết kiệm chứ
- Xỉ, tiết kiệm cái gì cơ chứ, ki bo thì có. Sao chỉ có mỗi sandwich với sữa thế thằng kia – Chỉ có thể là tiếng nói thánh thót của Thanh
- Thế là ngon rồi, mày có biết là bao nhiêu trẻ em trên thế giới này phải nhịn ăn mỗi ngày không hả. Lại còn bày đặt “được voi đòi hai bà chung” nữa chứ.
- Này nhé, thôi ngay cái giọng ý đi nhé. Chứ ít cũng phải mua cái gì nó dễ nuốt tí chứ.
- Khó nuốt thì đã có sữa đấy thôi. Tao biết là bọn mày thích sữa lạnh nhưng sáng sớm uống lạnh không tốt, mà bọn mày lại là con gái. Đấy, thấy tao tâm lý chưa. Với cả chả nhẽ mua bát phở, đi đi lại lại, lúc bê xong được năm bát có mà vào lớp từ tám đời nào rồi, ăn uống gì nữa. Đã thế cái căn tin chật ních người, nhức mũi không nổi. Mày mà nhờ cái nhan sắc trời phú của tao nên mới chen vào trước được đấy, không thì bọn mày cứ ngồi đấy mà đợi dầy cổ, hết ăn – Nhật giờ giọng phân bua.

- Ồ, cũng chí lý, thôi ăn tạm cũng được, hi hi, cảm ơn mày nhé – Thanh chớp mắt.
- Thôi thôi, dẹp cái khuôn mặt với giọng nói này của mày đi, cứ chanh chua như mọi hôm tao quen rồi, nghe nổi hết cả da gà – Nhật nhăn mặt, sờ sờ cái tay đang nổi da gà da vịt lên – Quay sang Nhật – Còn mày nữa, đồ ăn sáng đâu lôi ra mà ăn đi chứ, ngồi đấy mà nhìn à.
- Đây, tao bảo không ăn hời nào – Nam cầm túi đồ ăn đag đặt bên cạnh rồi tháo ra.
- Ê, cũng sandwich với sữa à.....hahaha.....sao cái gì cũng phải giống nhau mới chịu được thế - Thanh cười, suýt bị sặc sữa.
- Ha ha, ai mang bữa sáng cho mày thế, chứ đời nào mày mang đồ ăn sáng đi học – Nhật thắc mắc.
- Bảo Anh – Nam nói tay cầm miếng bánh ăn ngon lành
- Ồ, à mà bọn mày kể rõ đầu đuôi chuyện đấy xem nào, tao mới hiểu mang máng là sáng nay thằng Nam chở An đi học thôi.
- Thì chuyện nó là thế đó – Thanh mồm nhai nhồm nhoàm.

Khánh An nghe nhắc đến mình, đang nuốt miếng bánh mà suýt bị nghẹn. Nam thấy vậy cũng liếc nhìn Nhật.

- Nhiều chuyện, ăn đi này – Cậu nhét miếng bánh mình đang cầm trên tay mình vào mồm Nhật để nó bớt nhiều chuyện đi.
- Thôi tha cho nó đi Nam – Giang nãy giờ yên lặng, thấy Nhật tội tội nên lên tiếng giải vây.
- Hức, có mỗi lớp trưởng là quan tâm tớ thôi – Nhật giả vờ sụt sùi, tựa đầu vào vai Giang.
- Ủ ừ, thương thương, lần sau nhớ mua thêm chai nước suối nữa nhé – Giang “diễn” cùng thằng bạn mình.

Là con trai nên Nam và Nhật là hai người giải quyết bữa ăn nhanh nhất, lúc sau thì tất cả cũng xong luôn. Như nhớ ra chuyện gì, Thanh hồ hởi nói:

- Ê ê, giờ tao mới nhớ ra. Nhóm mình có thành viên mới nên phải giới thiệu chút chứ nhì.
- Đúng đấy. Tao với Thanh thì Giang biết rồi, hai bọn mày làm quen đi. Đây, đồng hương của chúng ta, Nguyễn Khánh An, từ giờ sẽ gia nhập nhóm mình. – Giang khoác vai An rồi đánh mắt nhìn Nhật với Nam.
- Ok, đơn giản. Hê lu Khánh An, tui tên Nguyễn Quang Nhật – Nhật galăng giờ tay ra làm quen với An.
- Biệt danh Nhật thôi, lấm mồm như con gái, bị bệnh tự sướng từ trong trứng. Tính nó đồ đồ hấp hấp nhưng chơi với nó vui lắm – Thanh thêm mắm muối giúp Nhật.
- Ai khiến mày nói hả con kia. Thôi được rồi, tao sẽ coi đó là một lời khen.

Khánh An chỉ biết cười xòa.

- Nam, Nguyễn Nhật Nam.
- Cái thằng này, mày không thể nói nhiều hơn được hả. Tao thấy ngoại trừ cô Nhật Hạ, bọn tao với gia đình mày, còn lại toàn xưng tôi- cậu. Thảo nào chả có ma nào dám động đến mày là phải rồi – Giang đánh Nam một cái làm cậu nhủu mày.
- Giống hệt Khánh An – Thanh nói rồi vỗ tay cái “bốp”. Hai đứa hai cũng gật đầu cái “rụp” rồi ngồi ôm bụng cười mắc mề hết với nhau.
- An với Nam nghe vậy thì lại nhìn nhau, chả ai bảo ai, cùng nhau nói “Chả liên quan”. Ba đứa kia thấy vậy, lại cười sặc sụa thêm trận nữa, phải để Nam lườm mới thôi, nhưng mặt hai cũng biểu rõ chữ “nhịn”.
- Nguyễn Băng Giang, Nguyễn Thanh Thanh, Nguyễn Khánh An, Nguyễn Nhật Nam, Nguyễn Quang Nhật.....hahaha, sao cũng toàn Nguyễn thế này – Thanh Thanh bỗng bộc miệng nói.
- Ờ ha, mà đồng hương là sao thế Giang? CHà nhẽ..... - Nhật nhìn Giang.
- CÒn chả nhẽ cái gì nữa. An cũng là người Hà Nội giống bọn mình đó, nhưng nó mới chuyển vào đây mấy tháng thôi. Ờ.... xem nào, gia cảnh cũng giống giống đấy.
- Thảo nào, bọn mày lại chịu làm quen rồi mất hẳn một buổi để theo dõi – Nhật gật gù.
- Ê hèm – Gang với Thanh tròn tròn mắt nhìn Nhật, rồi quay sang cười rõ tươi với An – Không phải đâu, nó ăn nói bậy bạ đấy.
- À...à...giờ chúng ta có năm người rồi, 3 nữ 2 nam vui quá. Thành 5 anh em siêu nhân rồi – Thấy tình thế đang bị “lố” nên Thanh bịa tạm ra một chuyện để lờ đi.

- Con dờ người, cái gì mà 5 anh em siêu nhân cơ. Trẻ trâu, thế mà cũng bày đặt xem siêu nhân chứ. 5 anh em của người thì chỉ có một đứa con gái thôi đây thì.....xùy – Nhật nhìn tổng thể ba đứa rồi lắc đầu.
- Ý mày là gì hả thằng kia – Thanh lườm.
- Nó nói đúng đấy, bọn mày là con gái hả, giờ tao mới biết đấy – Đúng là Nam, trầm thì trầm thật nhưng một khi đã lên tiếng thì “gao phải xay ra được cả kim cương”.
- Hai bọn mày đi chết đi, đúng là có mắt mà như mù mà, khổ thân mới tí tuổi mà mắt đã nặng như thế. Lũ trẻ bây giờ...hazii – Thanh như bà già phán.

Nam với Nhật nghe vậy thì đen xịt mặt. Cứ tưởng là làm cho bọn kia tức điên lên nhưng lại bị “gậy ông đập lưng ông”

Ba đứa con gái kia tình bơ như không. Cũng đúng thôi, người khác nhìn bề ngoài thì ai cũng bảo dịu hiền ngoan ngoãn, nhưng chỉ có những đứa bạn lâu năm chơi với nhau mới biết con người thật của nhau. An thì chắc chắn là “tinh” rồi, vì đây đã là tính cách của cô. Còn Giang với Thanh, hai đứa bề ngoài nhìn hiền hiền nhưng toàn có những trò đùa mà đến tui Nhật, Nam với bố mẹ còn thấy sợ. Từ nhỏ đã chả được coi là con gái rồi.

Có vẻ như lời nói của Thanh hơi bị “thảm” nên...

- NGUYỄN THANH THANH – Nam với Nhật cùng nhau gần gũi.

- Ưc, lớp trưởng ơi hép mi – Thanh giờ khuôn mặt cún con nhìn Băng Giang.

Bạn thân mà nên thân ai nấy phải lo chứ. Thấy vậy nên Giang cũng mở lòng tốt, lo đi luôn.

- Tóc cậu đẹp thế An, đẹp nhờ, lại rõ mượt nữa chứ - Giang quay sang tán chuyện với An như để trừu tức Thanh Thanh.

- Sao mày lơ lửng nào hả Giang, đúng là trọng sắc kinh bạn mà. Tao đi đây, tao sẽ phù hộ cho bọn mày – Thanh giả vờ quệt nước mắt.

- Ủ, ừ, mày đi thanh thân nhé. Tao hứa sẽ đền thấp nhang cho mày và đốt tiền vàng cho mày hàng tháng nên mày cứ yên tâm mà hưởng thụ nhé – Giang giờ mới quay sang “diễn” cùng bạn, tay cũng quệt nước mắt các kiểu.

Ba đứa kia trở mặt lên nhìn, nổi hết cả da gà da vịt.

- Cắt, đẹp đi hai bà nội, diễn sâu dễ sợ - Lần này là An lên tiếng vì cô cũng sắp không chịu nổi rồi.

- Bọn mày sau này khỏi cần kiếm việc cho khổ, tao nghĩ làm diễn viên cũng đủ sống rồi – Nhật rùng mình

- Tao có người quen làm ở bệnh viện tâm thần đấy, cần đặt chỗ giữm không. Người nhà nên chắc giá cũng rẻ thôi – Nam phũ phàng.

- Hi hi, không cần đâu, cảm ơn – Trước sự ném đá quá dữ dội của dư luận, hai đứa kia chỉ biết nghệt mặt cười, nhìn thâm thương vô cùng.

An, Nhật và Nam chỉ còn biết lắc đầu cho qua trước cái căn bệnh “hiếm nghèo” không chữa nổi của hai đứa này.

- Tao có ý này. Để chào mừng thêm thành viên mới, anh em quẩy một bữa đi. À, hay ra nhà An đi, được không An? – Thanh hào hứng nói rồi nhìn An hỏi ý kiến.

- Được, nhà cũng chỉ có mỗi hai chị em thôi mà. Sang lúc nào cũng được.

- Hôm nào – Nhật hỏi

- Tỉ triển luôn đi, tan học cái vào nhà An luôn. Gọi xin phép một cuộc là ok ngay ý mà – Thanh vẫn rất hào hứng.

- Hôm nay á, tao bận rồi. Trưa thầy u tao đi nước ngoài về, chả nhẽ phạt làm con lại không ra sân bay đón – Nhật nghe Thanh nói thế, mặt buồn tui nguỉ luôn.

- Đúng là cái thằng, toàn làm mất hứng của anh em thôi. Nhưng phụ huynh phải ưu tiên hàng đầu là đúng rồi – Thanh ánh Nhật cái rõ mạnh.

- Sorry mà, hay để cuối tuần này đi. Hôm đấy tao mua đồ ăn là được chứ gì.

- Ồ, Nhật nó nói cũng đúng đấy. Với cả hôm nay mẹ tao cũng gọi về ăn cơm, chắc chiều bố mẹ lại đi công tác hay sao ý – Giang nhẹ nhàng.

Đúng lúc đấy tiếng chuông vào lớp reo.

“Reng.....reng.....reng”

- Thôi chuyện đấy lúc khác tính sau, chuông reo rồi, vào lớp thôi – Giang là người đứng dậy đầu tiên rồi lấy tay kéo lũ còn lại đứng dậy cùng.

- Uề, sao vào nhanh thế. Tiết đầu môn gì thế hả lớp trưởng – Thanh Thanh đứng lên còn vịn vẹo người mấy cái cho đỡ mỏi rồi mới đi.

- Tiết của cô Nhật Hạ đấy, đi nhanh lên – Nam trả lời thay Giang.

Rồi cả lũ kéo nhau đi lên lớp sau bữa ăn sáng đậm bạc và cuộc trò chuyện vui vẻ cùng nhau

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Chap 19

Băng Giang vừa mới đi đến cửa lớp học đã nói to với cả lớp:

- Trục nhật chưa đây ?
- Rồi – Đồng thanh nói.
- Ồ, tốt....về chỗ đi, cô sắp lên rồi kìa – Về mặt của Giang rất ư là quan tâm luôn.

Một lúc sau cô Nhật Hạ cũng lên lớp. Thấy cô vào, Băng Giang làm nhiệm vụ như hàng ngày:

- Cả lớp đứng
- Nghiêm.Chúng em kính chào cô ạ - Mặt ai nấy đều đang nín cười.

Trước sự trẻ con của mấy đứa học trò cô Hạ cũng phải bật cười.

- Mấy cái đứa này, lớn đầu hết cả rồi đấy mà còn chơi mấy cái trò này. Được rồi, mấy anh chị ngồi đi, lần sau đừng như vậy nữa nhé. Mấy thầy cô lớp khác thấy lại phê bình lớp ta đấy.

- Vâng, thưa cô – Mấy đứa trả lời như hét lên cho cả trường nghe thấy.

Khi cả lớp đã ổn định chỗ ngồi, thấy cô mở máy tính, mấy cô cậu học sinh đã trao nhau những cái nháy mắt nhiệt tình.

- Uề, hôm nay cô có bộ áo dài mới đẹp thế - Thắng bắt đầu sự nghiệp của mình.
- Cả tóc nữa kìa, cô vừa nhuộm lại phải không cô ? Màu đẹp dễ sợ.....

Bla , bla, bao nhiêu lời khen ngợi nổi lên như để lấy lòng cô giáo của mình.

- Cảm ơn,tôi không dám nhận đâu ạ. Khởi tón nước bọt sáng sớm đi, dù có khen hay nâng cô lên 18 tầng mây thì cũng không thoát khỏi kiểm tra bài cũ đâu. NHẢ – Cô Nhật Hạ cười tươi rồi nhìn cả lớp, nhấn mạnh chữ KIỂM TRA BÀI CŨ. Có vẻ cô đã quá quen với cái chiêu trò “nịnh hót” này của cả lớp.

- Uề, chán thế..- Ủ rũ hẳn.

Như một thói quen , cô lại đứng ra giữa bục giảng. Mà mỗi lần như thế này lại sẽ có một tin “hot” cho cả lớp.

- Hôm nay cô có một tin mới cho lớp mình đây.
- Tin gì vậy cô, tin gì vậy cô ? – Thắng lại nhanh nhẩu.
- Có oppa nào ghé trường mình ạ - Phương Linh điệu đà cầm mớ tóc bím, nhìn cô đắm đuối.
- “lắc đầu”
- Chẳng nhẽ sắp có một sự kiện tầm cỡ chẳng? Cô cho lớp mình đi ăn hờ cô ? – Minh Trang đứng dậy, hai tay nắm trước ngực như mong đợi.
- Ngồi xuống đi mày, lúc nào cũng ăn....ăn.....Học Viện lại mở cuộc thi nào hờ cô - Tiến Đạt ngồi bên cạnh Trang đứng dậy nói, làm cho Trang khê mặt

Bla bla bka.....bao nhiêu câu hỏi vang lên nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu của cô chủ nhiệm.

- Thôi được rồi, lớp trật tự đi. Có tin gì mới vậy thưa cô – Băng Giang luôn là người phải đứng lên để dẹp loạn. Và cũng giống thường lệ, cô luôn là người “tĩnh” nhất trong lớp 11A1 nên Giang luôn được mọi người tin tưởng và tôn lên làm con chim đầu đàn cho lớp.

Thấy lớp đã ổn định hơn, cô Hạ mới hùng hồn nói.

- Đúng là có một sự kiện tầm cỡ, nhưng nó không phong phú đến nỗi như trí tưởng tượng của mấy em đâu – Cô Hạ cười.
- Nói nhanh đi cô, cô làm bọn em hồi hộp sắp rớt tim ra rồi này – Thanh Thanh cũng không tránh khỏi sự tò mò.
- “Mim cười” Các em biết đấy, cũng giống như hằng năm, thời gian này chúng ta sẽ phải trải qua kì thi cuối kì để kiểm tra học lực của học sinh. Sao, có bất ngờ không ?
- “im lặng“.....”Bất động”
- KHÔNG Ạ.....CHẢ CÓ GÌ ĐẶC SẮC CÔ ƠI- Đồng thanh hiệp hai, rồi mặt ai cũng như bánh đa ỉu.
- Ôi trời, tưởng gì, lại thi nữa hả cô , sao thì hoài vậy – Những quả tim non nớt của 26 học sinh lớp 11A1 đã bị cô Hạ dội cho một nước gáo lạnh.

- Cô làm tội em mất hứng quá cô ơi.
- Sao nhanh thế cô, em nhớ là vừa mới thi năm ngoái mà.
- Lớp trật tự đi, nghe cô Hạ nói tiếp đã – Lời lẽ tuy nhẹ nhàng nhưng lại mang một lực công phá rất mạnh, khiến 25 học sinh còn lại đều phải nghe theo (lớp trưởng)
- Kỳ thi năm nay cũng giống như mọi năm. Chúng ta sẽ kiểm tra tất cả các môn theo đề của phòng. Riêng 3 môn Toán, Anh, Văn, chúng ta sẽ có thêm một bài test nâng cao để kiểm tra học lực. Từ đó sẽ đánh giá học sinh xem có phải chuyển lớp hay không. – Cô Hạ nói với chất giọng không cao cũng không trầm nhìn cả lớp rồi lại tiếp tục.
- Chính vì vậy mà cô muốn nhắc lớp mình trong thời gian này phải dành nhiều thời gian cho việc học hơn nha. Tạm gạt mấy anh Oppa Hàn Quốc đẹp zai sang một bên rồi thì xong cây sau nha mấy bạn nữ .
- Vâng ạ - Thanh Thanh hô to nhất trong mấy bạn nữ.
- Ủ, cứ to mồm đi, tao chóng mặt lên xem mày “nhìn” xem phim được mấy tiếng - Giang ngồi cạnh không khỏi trêu chọc.
- Hừ...Đúng là chỉ có mày hiểu tao thôi Giang yêu quý - Thanh lúc đầu tỏ vẻ kiên định, xong lại xà vào ôm chầm lấy Giang làm cho cô.....thấy bình thường (chuyện quá quen như cơm bữa rồi)

CÔ Hạ tiếp tục

- Được rồi, tất nhiên cô sẽ nhìn vào hành động chứ không nhìn vào lời nói. Vì vậy mà mấy đứa phải cố gắng thật nhiều nhé. Tuy lớp ta là lớp có 1-0-2 của trường, toàn là những học sinh tiêu biểu nhưng ta không được chủ quan hay lơ là. NHỚ CHƯA ĐÂY?
- DẠ NHỚ.
- Thanh đứng dậy nói hộ ý kiến của mấy bạn ngồi xung quanh mình đang thắc mắc:
- Cô ơi, nếu lần này lớp mình mà không có ai phải chuyển lớp thì cô tổ chức cho lớp một chuyến đi chơi nha cô – Thanh góp lời.
- À, nhân tiện đây cô cũng thông báo luôn. Đề động viên các học sinh hoàn thành tốt kì thi, học viện của chúng ta sẽ tổ chức cho lớp nào có kết quả thi tốt nhất và đứng đầu trường một chuyến đi chơi xa.
- Thật hả cô - Thanh Thanh như hét lên
- “gật đầu”
- Hoan hô. Lớp mình nhất định phải giật giải này – Cả lớp vỗ tay ầm ầm
- Đi xa là đi đâu vậy cô ? - Tuệ Hân hào hứng hỏi
- Ừm.....cô cũng chỉ nghe phổ biến vậy cũng chưa biết là sẽ đi đâu. Nhưng...nhà trường sẽ tài trợ cho chuyến đi này từ A tới Z, và các em chỉ cần chuẩn bị đồ dùng cần thiết thôi.
- Tuyệt vời.....hoan hô - Bàn ghế bị đập om sòm
- Oa, nghe thôi đã thấy thích rồi. Lớp mình cố gắng nha – Quang Nhật hào hứng đứng dậy cùng động viên mọi người.
- “gật gật” Nhất định phải có rồi - Một số bạn đáp trả lại lời nói vừa rồi của Nhật.

Đến Băng Giang cũng cảm thấy hứng thú với tin này.

- Đây là một tin rất thú vị cũng có thể sẽ kích thích các lớp khác rất nhiều đấy. Vậy nên cuộc đua này sẽ căng go hơn nhiều so với mọi năm – Giang đưa ra ý kiến của mình.

Cô Hạ đồng tình

- Lớp trưởng nói đúng đấy. Để cạnh tranh với lớp khác một cách công bằng thì chúng ta không chỉ dựa vào cá nhân mỗi người mà còn phải dựa vào sức mạnh của tập thể. Cô biết lớp mình là một lớp chọn nhưng mỗi bạn lại có một khả năng riêng. Có thể bạn này giỏi môn này nhưng lại kém môn khác, và ngược lại. Vì vậy mà cô muốn những bạn nào có thể mạnh vào môn nào sẽ có thể giúp đỡ các bạn yếu hơn để chúng ta có thể cùng nhau tiến được không nào.
- Dạ được ạ.

Cô nói tiếp:

- Ngoài những giờ học trên lớp, hay giờ ra chơi, chúng ta cũng có thể xây dựng theo mô hình học nhóm hoặc hai bạn trong một bàn cùng tiến. Để các em thấy thoải mái hơn và có sự lựa chọn riêng cho mình, nên cô sẽ không bắt buộc chia nhóm hay bắt các em phải làm theo ý này. Cô tin 26 học viên lớp 11A1 có những bộ óc thiên tài, và có những suy nghĩ riêng, cách học riêng cho mình. Riêng bạn Khánh An mới chuyển vào lớp mình nên có thể chưa hiểu quy chế thi, vậy nên cô nhờ Giang và Thanh giúp bạn nhé.

- Vâng ạ - Thanh và Giang nhìn An cô tươi cười trả lời cô.

- Được rồi. Cô tin tưởng vào lớp mình đấy nhé.

- VẮNG Ạhahaha.

26 học viên lớp hồ âm ỉ cả lên. May là lớp học ở đây cách âm khá tốt nên không ảnh hưởng đến các lớp khác.

Lúc đầu khi nghe cô Hạ phổ biến về kì thi, Khánh An cũng có cảm thấy hơi lo lắng. Cô ngạc nhiên với thái độ của các bạn học sinh còn lại trong lớp. Nghe tin thi cử mà không bạn nào tỏ vẻ lo lắng hay sợ hãi cho đến cả Giang, Thanh, Nhật và Nam cũng bình thản như không, họ có vẻ hào hứng và tự tin với chuyện đi chơi như nắm chắc phần thắng trong tay. Điều này lại làm An lo lắng hơn vì cô mới vào trường được hai hôm mà tuần sau đã bắt đầu thi các môn rồi. Nhưng may là các Thành và Giảng giúp nên mọi chuyện có vẻ sẽ tốt hơn. An nghĩ “Có lẽ phải dành nhiều thời gian để ôn thi hơn rồi”

Cô Hạ thấy lớp có vẻ hào hứng quá nên đành ra tay dẹp loạn

- Được rồi, được rồi, không cười đùa nữa. Lấy sách vở ra xem lại bài cũ đi, cô chuẩn bị kiểm tra miệng đấy – Cô Hạ hiền từ nói rồi quay về chỗ bật máy vi tính lên.

- Uề, vẫn kiểm tra sao cô – Học viên 1

- Nãy giờ hơn 10 phút rồi mà. Học bài mới thôi cô không không kịp giờ đâu ạ. Tiết sau phải học bù thì sao bọn em có thì giờ ôn thi ạ - Học viên 2.

Cô Hạ chỉ cười.

- Chính vì sắp thi nên mới phải kiểm tra đấy. Yên tâm là không có chuyện học bù đâu, từ bây giờ chỉ ôn thi thôi – Xem nào.....điểm văn của lớp mình full hết rồi à, không tồi đâu nhé – Tay cô đang di chuyển lên xuống để tìm người kiểm tra.

- Ta có nên kiểm tra học lực của học sinh mới chút không nhỉ ? Khánh An, em học bài chưa ?

- Rồi ạ - An đáp.

- Ủ, mời em lên bảng.

Sau khi nghe cô nói vậy, đến mấy chục bạn ở dưới thở “phù”. Trong đầu vẫn tạ ơn ông trời. Khánh An từ tốn cầm quyển vở lên bảng.

- Cô đã xem qua bảng điểm của em gửi từ trường cũ. Đúng là rất phù hợp để vào lớp 11A1 đấy. Điểm của Khánh An rất xuất sắc cả lớp ạ, môn nào cũng rất cao. Nhật Nam giờ có đối thủ cạnh tranh cùng rồi nhé – Cô Hạ đánh mất xuống chỗ của Nam nhưng cậu bạn chỉ cười không nói gì.

- Điểm văn của em cũng rất cao đấy. Cố gắng khi sang trường này vẫn giữ được phong độ nhé. Trường mình học nặng hơn các trường khác em ạ.

- Vâng.

- Ủ, nghe cô đọc câu hỏi đây. Em hãy nêu nghệ thuật đặc sắc và nội dung của tác phẩm Chí Phèo của Nam Cao?

Khánh An do sáng nay đã học bài nên trả lời câu hỏi của cô giáo đặt ra một cách dễ dàng. Cô Nhật Hạ còn hỏi thêm một câu hỏi phụ nữa nhưng cũng không làm khó được An. Và tất nhiên điểm 10 tròn trịa đã thuộc về An.

- Tiếp tục phát huy nhé – Cô Hạ xem qua vở rồi đưa cho An để về chỗ.

- Vâng – An về chỗ ngồi của mình trước sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ của nhiều bạn học sinh trong lớp. Khi đi qua chỗ của Giang và Thanh còn nhận được lời khen ngợi “Giỏi quá à”.

Cô Nhật Hạ có vẻ rất hài lòng về học sinh mới mà hiệu trưởng phân vào lớp mình.

- Bạn Khánh An rất chăm phải không cả lớp ?

- Dạ.

- Vậy là chắc lớp mình không còn lo bị học sinh mới kéo thi đua xuống rồi phải không ?

- Tất nhiên rồi ạ.....hoan hô – Lớp được đà cái lại âm ỉ hết cả lên.

- Thôi thôi được rồi. Mở sách ra, cô sẽ ôn lại từ đầu cùng các em.

- Vâng ạ....

Và cứ thế tiết học trôi đi theo thời gian. Dù chỉ là tiết luyện tập nhưng dưới bài giảng của cô Nhật Hạ, mọi thứ lúc nào cũng rất khác lạ và sôi động. Cô luôn có những giáo án dạy học rất riêng biệt, nên môn Văn “khó nuốt” lại trở nên nhẹ nhàng hơn. Vì vậy điểm tổng kết cuối năm về môn Văn của lớp 11A1 thuộc dạng cao so với toàn học viện.

Reng.....reng.....reng.

- Chà đã hết giờ rồi à. Vừa kịp lúc ôn xong nhé – Cô nhìn cả lớp rồi đùa nói.

- Dạ, lão bà bà căn giờ quá chuẩn.

- Rồi rồi, nội dung ôn tập của ngày hôm nay chỉ có vậy thôi. Các em về đọc lại nhé. Còn về đề cương ôn tập cô sẽ đăng trong nhóm trên Face của lớp mình nhé. Mấy đứa về lên down xuống mà học nhé. À lớp trưởng về cho Khánh An vào nhóm luôn nhé. Mà An có face không em? – CÔ cẩn thận đứng ra giữa lớp dặn dò.

- Có ạ - An đáp.

- Ủ, về kết bạn với cô nhé.

- Tớ nữa.....tớ nữatớ nữa.....- Bao nhiêu ánh mắt nhìn xuống chỗ An như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Thôi, mấy cái đứa kia, có gì nhẹ nhàng thôi chứ, An nó hốt rồi kia. Quay lên đây, vẫn đang trong đất diễn của cô mà – Không Hạ chà vò gằn giọng.

Mấy đứa xí xồn kia nghe cô nói vậy ngay lập tức quay lên, khoanh tay lên mặt bàn..rất ngoan ngoãn.

- Rõ – Mặt đứa nào cũng nghiêm chỉnh.

- Chuyện quan trọng nhất đây này.....Lớp nghỉ - CÔ cũng tỏ vẻ nghiêm túc rồi lại cười tươi rói, vẫy tay chào cả lớp rồi ra khỏi lớp.

- Ôi trời, cô đúng là – Lớp lại nhao nhao cả lên.

- Cả lớp đứng – Băng Giang đứng dậy hô.

- CHÚNG EM CẢM ƠN CÔ Ạ - Đồng thanh đứng dậy cúi chào cô.

- Rồi rồi nghỉ đi.....à à nhớ mai sáng nghỉ chiều học nhé.

- VÂNG Ạ. Nhắc hoài vậy cô – Có mấy học sinh suýt ngã vì cái “à à” của cô.

- Hề hề. Cô sợ bọn mày quên thôi, lại mất công khùng bỏ điện thoại cô.

Cô Hạ nói xong rồi thẳng bước lên phòng giáo viên luôn.

~ Chỗ Khánh An ngồi

~~ Cô chủ nhiệm lớp mình “lạ” quá nhỉ - An nhìn theo bóng cô Hạ.

- Tất nhiên. Đảm bảo không tìm được người thứ hai giống lão bà bà của tụi này đâu nhé – Thanh Thanh từ lúc nào đã lòi từ trong cặp ra gói bim bim tộp tộp ăn.

Nhật Nam thấy vậy không nhịn được cười:

- Đã giống quả Chanh rồi mà còn suốt ngày ăn vặt.

- Kệ tao chứ, ăn thì vẫn phải ăn. Mày chưa nghe câu “Có thực mới vực được đạo à”. Đạo này cây bài vớ vắt vớ nên phải ăn mới chiến tiếp được.

- Có mà cây bài vớ, cây phim thì có – Giang tiện tay lấy một miếng bô vào mồm mình nhai.

Thanh đang cầm gói bim bim mời mấy người xung quanh, lúc quay đến chỗ Nhật thấy cậu ngồi thất thần thì đứng dậy tiến tới ngồi cạnh Nhật hỏi :

- Thăng điên, ăn không. Mọi hôm thấy đồ ăn thì tự tức cơ mà, hôm nay phải để tao dâng tới mồm thế. Sao.....sắp nghèo à? – Mặt Thanh đang rất tỉnh, không có chút nào gọi là quan tâm.

- Không ăn – Nhật vò tóc.

Thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng, Thanh tạm bỏ gói bim xuống, tay khoác lên vai Nhật về mặt hình sự.

- Sao sao, mày bị làm sao. Đến tháng à ? Hay bị đá? Chà nhẽ mày sắp ngòm thật....Ồ mai gót, lại sắp tốn tiền à. Có chết cũng nhớ mời bọn tao mấy bữa rồi hăng đi nhá.....hồ hô hô.

- Sao cái mồm mày cứ mở ra là chọc ngoáy người khác thế nhờ. Đi ra chỗ khác – Nhật bực mình, dặt mạnh cái tay đầy thịt trên cổ mình ra.

- Thì ra.....sao phải nóng – Thanh hậm hực về chỗ. Mặt còn mếu mếu nhìn Giang nhưng chỉ nhận được lời nói không ra tiếng của cô “cho chết”

Thái độ này của Nhật không chỉ mỗi Thanh thấy lạ mà cả Nam với Giang đều thấy khác thường. Nam đang nghịch điện thoại cũng phải bỏ xuống, quay qua hỏi Nhật.

- Làm sao?

- Ồ, mày sao đấy Nhật ? – Giang cũng hỏi luôn.

- Không sao – Bây giờ thì cậu nằm hăn xuống bàn.

- Đẹp cái sự nghiệp diễn xuất của mày đi. Ngồi dậy và nói, không thì biến đi chỗ khác cho không khí nó đỡ ô nhiễm – Nam lạnh giọng.

Quang Nhật nghe vậy thì lạnh cả gáy. Đúng là bạn bè từ nhỏ nhưng cậu cũng không nuốt nổi mấy cái lời nói đe dọa này của Nam. Nhật ngẩng đầu dậy cười hì hì nhìn Nam rồi lại xụ mặt.

- Giờ mày có nói không đây. Diễn cho cái An xem à, mày xem mặt nó quan tâm không – Giang đan chéo tay trước ngực, đứng dậy ngồi xuống bàn An cho tiện nói chuyện.

- Bạn bè thế đấy. Thấy tao buồn mà không hỏi han quan tâm, cứ tra hỏi như tội phạm ý. Không nhẹ lời hơn được chút à ?

- 5...4 – Nam bắt đầu đếm.

- Rồi rồi, khỏi đếm.....Tao khổ quá bọn mày ơi – Lại bắt đầu.

- SAO – Cả bọn mất bình tĩnh, cùng nói rõ to.

- Đây.....tự xem đi.....ôi cái cuộc đời tôi – Nhật đưa điện thoại cho Giang, rồi lại than thở.

Giang nhận điện thoại của Nhật rồi mở ra xem.

- Xem gì hả mày ? – Tay vẫn đang lướt trên màn hình.

- Thì cái tin nhắn đó. Cái tin đó đó

- Trong đây viết gì vậy mày – Thanh cũng không khỏi tò mò, cúi xuống xem cùng bạn.

- “Anh hai ơi, 1 tháng nữa em về nước đấy.” – Giang dừng dừng nói cho mọi người cùng nghe, giọng đều đều – Rồi sao ? – Đánh mắt hỏi Nhật.

- Thì đó, con nhỏ đó sắp về nước rồi. 1 tháng nữa, cái lúc đấy vừa lúc mình thi xong mà.....ông trời ơi, sao ông nỡ làm vậy với con.....huhu.

- Anh hai?.....Vậy là An Nhiên hả - Nam hỏi

- Ồ.....chính nó đấy.

- Nó về thì sao ? – Thanh cũng hỏi.

- Thì tao sắp khổ chứ sao. Đợt trước nó về một tháng là tao nghèo rồi, lần này nó mà ở luôn thì tao chết luôn mất.....Sao tao đi chơi được. Bọn mày cứu tao với.

- Anh trai tốt nhất năm – Nam nghe xong lại cầm điện thoại lên chơi như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Ồ, biết chuyện – Giang cũng bắn một câu rồi lại về chỗ.

Nhật đánh ánh mắt sang Thanh chờ đợi.

- Thanh.....- Thanh thấy vậy cũng chớp mắt mấy cái, còn đứng dậy sang bàn của Nhật, nở nụ cười thân thiện.

- Ủ.....Tao lấy gói bim để quên – Rồi trở về bàn ngồi ăn cùng Giang với An, cơ mặt cũng co lại luôn.

Như nhớ ra gì đó, Nhật quay phắt sang nhìn An với ánh mắt con mèo, làm cô đang đọc sách mà cảm thấy nổi da gà.

- Đừng nhìn tôi – Nói xong còn tặng kèm cái nhún vai rồi ăn bím bím cùng hai đứa kia.

Nhật thấy thái độ của bọn bạn như vậy thì đen mặt, toàn thân tỏ ra ảm khí.

- BỌN MÀY CHẾT HẾT ĐI – Cậu nói xong rồi cũng lôi điện thoại ra nghịch như thằng bạn bên cạnh. Bây giờ trong lớp 11a1 mỗi việc mỗi việc khác nhau nhưng cùng chung mục đích là ôn bài. Nhóm Giang hôm nay không xuống căn tin vì đơn giản mới hết một tiết, bụng vẫn chưa biểu tình. Bảo là “ôn bài” cho hoành tráng chứ có mỗi Giang với An trong nhóm là ngồi đọc sách hân hoan thôi. Nhớ đến lời nói lúc nãy của cô, Giang búng tay một cái rồi quay xuống thảo luận với mấy đứa kia.

- Ê bọn mày, tao thấy ý cô Hạ hay đấy, anh em học nhóm đi. 5 đứa, vừa đẹp một nhóm luôn.

- Không ý kiến – Nhật mở lời đầu tiên.

- – Nam không nói gì.

- Ý hay đấy, cậu thấy thế nào hả An? – Thanh

- Tôi thế cũng được – An đáp.

- Cái bọn này....TẬP CHUNG XEM NÀO.....HAI THẲNG KIA BỎ ĐIỆN THOẠI XUỐNG – Giang tức vì thái độ dửng dưng này của bọn bạn, đành phải lớn giọng.

Trước đây, trong 4 đứa, ngoại trừ Nam thì không nói làm gì, Giang là người có tiếng nói nhất nhóm. Nhìn vậy nhưng Giang rất ít nói, chỉ trừ với bọn bạn, còn lại thì hầu hết không nói mấy, nhưng một khi mở lời thì nghe rất thuyết phục. Vì vậy mà mấy trò quái quỷ do bọn bạn cô bày ra, nếu Giang không lên tiếng mà ủng hộ nhiệt tình thì không có giáo viên nào trách phạt được.

Nhật với Nam nghe vậy đành phải ngoan ngoãn cất điện thoại đi và nghe Giang nói.

- Tốt. Cứ là tao phải nặng lời là thế nào. E hèm, nãy anh em bàn là cuối tuần này vào nhà An chơi đúng không?

- Không, đập phá mà – Thanh ngây ngô.

- Ủ, rồi tôi cho cậu biết thế nào là đập phá – An nhìn Thanh cười.

- Thôi, nghe tí nói.....Nhân tiện đấy sao mình không học nhóm luôn. Đúng không?, một công lại đôi việc, quá tiện còn gì.

- CHỈ LÍ, CHỈ LÍ – Thanh gật đầu.

- Không bình luận – Nhật cười còn Nam không nói gì.

- Hi, tao hỏi cho có thôi chứ biết là bọn mày PHẢI đi hết mà. À quên, ý An thế nào? – Giang nhìn An

- Sao cũng được, mấy cậu đến lúc nào thì đến.

- An nói rồi đấy nhé, hôm đấy tớ cảm ơn cả ngày ở nhà An luôn – Thanh vòng tay ôm An.

Băng Giang hài lòng với suy nghĩ của mình, định nói gì đó nữa nhưng đúng lúc chuông reo vào lớp.

- Ok, An nói vậy là được rồi. CÓ gì thứ bảy bàn tiếp, giờ học đi.

- Oa, tao mong đến chủ nhật quá bọn mày ơi – Thanh ôm má mơ mộng.

- Lo mà học đi kìa con, tiết tiếp theo là sử đấy, ngồi đấy mà mơ mộng, tí lại phải lên bảng trả bài thì lại ăn trứng – Giang mở lòng tốt nhắc nhở bạn.

- Tao học đấy, mày cứ trừ ẻo tao hoài, mắc miết à – Thanh xì mặt luôn.

Và cứ thế, những tiết học trôi đi trong sự chăm chỉ học bài của các học viên để chuẩn bị cho kì thi cuối kì.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Chap20

~ Giờ ra về

~Reng Reng Reng

- Tiết học kết thúc ở đây. Các em chú ý về xem lại kĩ bài vở để ôn thi nhé – Giáo viên dạy Toán

- Vâng ạ - Đồng thanh.

- Được rồi, lớp nghỉ đi

- Chúng em cảm ơn cô – Cả lớp đứng dậy chào cô. Cô giáo gật đầu ra hiệu cho học sinh nghỉ rồi xách cặp ra khỏi lớp.

Bộ óc non nớt của mấy bạn học sinh như chỉ muốn nhìn thấy cái hiệu lệnh này, ao này thì nhau cầm cặp sách “bay” ra khỏi lớp. Nhóm của Giang luôn là những người về muộn nhất lớp vì đơn giản họ không thích chen chúc trong cái nhà xe đông nghẹt người.

Bây giờ khi trong lớp chỉ còn 5 học sinh, nhóm Giang mới thông thả đeo cặp lên, từng bước ra nhà xe. Trên đoạn đường, Giang như nhớ ra gì đó, quay qua hỏi Nam

- Ê Nam, mày đeo cái An đi rồi thì chở nó về luôn đi, chả nhẽ lại để nó cuốc bộ về à ?

- Không sao, tôi đi bộ về được – An trả lời thay Nam

- Thôi nào An, cậu phải để thằng Nam nó giữ chút tự trọng của thằng con trai chứ. Phải không mày – Thanh nhấn mạnh chữ tự trọng, hất mạnh nhìn Nam

- Ô, thằng Nam mà đeo An về thì tao lại phải về một mình à – Nhật nghe vậy chau mày nói.

- Cái thằng xí xốn này, sao chứ chen vô chuyện người khác thế hở.....mày chết với tao nha con – Thanh hét một phát rồi mạnh vào lưng Nhật rồi cả hai rượt đuổi nhau khắp sân trường.

Mặt Nhật Nam vẫn không có gì thay đổi so với biểu cảm hàng ngày. Thấy vậy Giang cảm thấy bức mình.

- Lại nữa. Mày lại định giờ cái trò “bất cần đời” của mày ra hả. Nói một câu xem nào – Là bạn với nhau rất rất lâu rồi nên không lẽ nào mà Giang lại không hiểu câu trả lời trong sự im lặng của Nam. Nhưng lúc này đang có An, cô không muốn cô bạn mới này của mình bị tổn thương trước sự lạnh lùng thái quá của thằng bạn này.

Nam nhìn mặt :

- Tao đeo.

- ĐÓ. Làm như nói một câu là mày hết nước bọt không bằng ý – Quay sang An – Cứ để thằng Nam đeo An về nha. Trời nắng lắm, mày mà đi bộ về có mà “ngủ” đấy.....kekeke

-- An vẫn im lặng.

- Bỏ tay với hai con người này – Giang đã bắt lực trước thái độ của An và Na,, cô mặc kệ họ, chạy về phía của Nhật và Thanh đang đi trước đó, đứng thêm chút nữa chắc cô bị tăng xông mà chết mất.

~ Ngoài cổng trường

~Khi dắt xe ra đến cổng trường, cả lũ đứng chờ nhau dưới tán cây xà cừ gần đó.

- Ê BỌN MÀY.....Về thôi, tao lấy xong rồi – Nhật vừa dắt xe từ cổng trường ra, ý ới gọi.

- Mày lúc nào cũng lè mề thế Nhật. Trời thì rõ nắng, cứ bắt anh em phải đợi. GHÉT – Thanh vừa lau mồ hôi vừa liếc xéo Nhật.

- Rồi tao xin lỗi, được chưa thím hai - Nhật bĩu môi

- Ồ

Mọi người đã bắt đầu ngồi lên xe, thấy An có vẻ chần chừ, Giang giục.

- Ô kìa An, lên xe đi chứ. Tự túc là hạnh phúc đấy.

Khánh An nghe bạn nói vậy cũng đành ngồi ra yên sau của xe Nam, mặc dù chủ xe chả nói gì.

Cả năm người cùng nhau đạp xe về. Mặc dù trời nắng gắt nhưng những nụ cười khi trò chuyện của họ lại như tô điểm thêm cho sắc trời hôm nay. Thấy hai đứa bạn đáng ghét kia chả chịu đi hẳn hoi, Giang nhắc nhở.

- Thôi hai cái đứa kia. Tại nạn bây giờ

- Tại nó cứ trêu tao đấy chứ - Thanh chu mỏ cái rồi lườm nguyệt Nhật.

- Cho mày nói lại, ai trêu ai trước – Nhật cũng không vừa.

- Có ngon xuống xe làm một trận đê – Thanh tròn mắt, mạnh miệng nói

- STOP. Bọn mày có thấy cái trời nó nắng thấy mồ không hả. Lại còn thừa hơi mà đi cãi lộn nữa. Đứng là lũ dờ.....hơ hơ một quá – Giang đã dồn hết sức lực còn lại của mình để ngăn chặn một cuộc ẩu đả có thể xảy ra, mà người chịu thiệt chắc chắn là cô, Nam và An. Nói xong cô suýt đứt hơi.

Từ lúc đó, chả ai dám ho he câu gì nữa, nhưng hai con người kia vẫn trao nhau ánh nhìn thách thức như muốn lao vào xé xác nhau.

Lúc đến ngã rẽ vào hai khu, bọn họ chia làm ba. Giang và Thanh đi chung một đường, Nhật lẻ loi một đường, còn đường còn lại là xe của Nam chở An. Bình thường đến chỗ này thì Nhật và Nam cùng nhau đi nhưng bữa nay Nam phải chở An về An đành để Nhật bơ vơ một mình.

- Bye nhá – Nhật một tay cầm lái, một tay vẫy chào mấy đứa còn lại.

- Ồ, biến đê – Thanh phũ phàng.

- Bye nhá, nhớ chiều mai học nhé. Bye An nha, mày đưa nó về nhà cẩn thận nha Nam, nó mất một sợi tóc tao cạo trọc đầu mày – Giang chào mọi người, không quên đe dọa Nam.

- Biết rồi, nói mãi – Nam nói vọng lại.

- Chào nhé – An cũng vậy.

* Đường về nhà Thanh và Giang *

- Nhanh, đi lẹ mày ơi – Giang giục.

- Từ từ mày. Hôm nay mà lạ nha, cứ giục anh em hoài vậy, mắc tiêu à.....hahaha – Thanh trêu.

- Tiêu cái đầu mày, có thấy trời nắng không hả - Giang lườm

- Thấy. CỐ mà tao thấy lạ mới hỏi à nha. Mọi ngày mày có vậy đâu. Hôm nay tao có cảm giác mày cứ ngóng trông để về ý. Có vấn đề...kekeke - Thanh cười mắc mề.

- Đúng là chỉ có mày hiểu tao – Giang đập tay với Thanh ở giữa đường.

- Chuyện. Tao mà. Lão nương của 11A1 mà. Giờ sao, có kẻ không ?

- Ờ thì, nãy anh hai tao nhắn hôm nay ông ý về nước .

- Cái gì.....anh hai á. Tao còn chưa gặp ông ý bao giờ luôn, mày mà không nói tao còn suýt quên đấy.

- Ờ, tao cũng ngạc nhiên chứ bộ. Từ lúc ông ý ra đời đến giờ thì về Việt Nam được mấy lần. Mày không biết cũng phải, hồi đó tao với mày còn bé tí à, giờ cũng phải mười mấy năm rồi. Mà khổ nỗi, ông ý về lần nào là mày đi chơi lần đó. Haizzzzzzz, mày không có duyên với ông ý rồi. Nhưng không sao , chắc lần này về là ở đây luôn.....hahaha

- Tao phải công nhận, hai bác giấu con ghê thật – Thanh gật gù.

- Hahahahaha.....tao sắp có người oán hận cùng rồi – Giang lại cười như chưa bao giờ được cười.

- Coi kìa coi kìa.... Vui quá hóa rồ rồi à. Mất hình tượng quá đấy, còn đâu cô lớp trưởng dịu hiền đảm đảm nữa.....Haziii, thảo nào sau khi đọc tin nhắn, mày cười như một con điên trong lớp, lại không cho tao học nữa chứ.....Nặng lắm rồi - Thanh lắc đầu chê bai Giang. Hiếm lắm mới được một lần mà, toàn Giang chửi Thanh thôi.

- Xi, mày thì biết gì chứ. Anh em nhà người ta mấy năm mới tương ngộ. Chuyến này ông ý về tao phải bóc lột triệt để mới được...keke - Giang tỏ vẻ nguy hiểm

- Gớm, khoe khoang quá đấy. Mày làm tao tò mò về ông ý rồi đấy.....Ông ý tên gì nhỉ...hình như là cái gì Long ý

- Là Tuấn Long. Coi bộ mày cũng nhớ ra phết thây. Nhưng tự dung lại về nước thế này tao cũng cảm thấy lạ mày ạ. Không biết lại sắp có chuyện gì.

- Gớm, lo xa quá đấy. Bớt suy nghĩ lại đi, tóc sắp bạc hết rồi kìa.

- Ồ...hì hì.

Cả hai đang vừa đi vừa tám chuyện thì đột nhiên Thanh phanh gấp lại.

- Thôi chết tao rồi – Thanh méo mặt.

- Sao đây ? – Giang theo quán tính cũng đỗ xe song song với bạn’

- Tao quên mua quyển tiểu thuyết ngôn tình mới ra rồi.- Mếu máo rồi vò đầu.

- Giời ạ, mày làm tao tưởng có chuyện gì gấp lắm. Không mua hôm nay thì hôm khác mua, thế thôi mà cũng. – Giang lắc đầu.

- Nhưng số lượng có hạn, với cả quyền đầy hay lắm, không mua kịp thì hết mất.

- Rồi giờ sao ? – Giang nhìn Thanh.

- Quay lại mua chứ sao nữa – Thanh đạp xe quay đầu lại.

- Đúng là.....CÓ cần tao đi cùng mày không?

- Thôi dẹp đi bà nội. Làm màu à, về đi kìa, ông anh thân yêu của mày đang đợi ở nhà kia kìa, BÀY ĐẶT NÀY NỢ NỮA CÒ. Tao hiểu mày quá mà – Thanh bấu môi.

- Hi hi, thế thôi tao về nha..bái bai, chiều qua nhà tao chơi nhá – Giang được đà đi luôn, kéo Thanh lại giờ trời thì chết.

- BẠN BÈ TỐT THẾ CHÚ LẠI. Lượn đi cho nước nó trong – Thanh nhìn theo bóng Giang nói to rồi cũng đạp xe đi luôn.

Cô vừa đạp xe, vừa ngân nga bài hát yêu thích. Do mải mê quá, khi đi đến chỗ giao nhau lúc này, thì một sự cố xảy ra.

"Râm" "Kít"- Á áááááááááááááááááá.

Hình như cô vừa đâm vào một chiếc xe ô tô đi hướng ngược lại. Bây giờ cô đang ngồi trước đầu xe ô tô kia và ôm chân trái của mình, còn con ngựa sắt cũng ngã chổng quèo bên cạnh.

Người ngồi trong xe ô tô sau khi gây tai nạn cũng giật mình, mở vội cửa xe ra hỏi thăm.

- Em có sao không ? Cho anh xin lỗi – Đó là một anh chàng nhìn rất đẹp trai và menly. Dù chỉ mặc chiếc áo phông đen và quần thể thao thôi nhưng thân hình nhìn rất chuẩn, có vẻ là rất chăm tập thể thao. Nhưng đây chỉ là trong con mắt của mọi người, còn trong mắt Thanh Thanh thì xấu hoắc

- Anh thử bị ngã như vậy xem có đau không – Dù rất đau nhưng Thanh vẫn gân cổ lên cãi.

- Sao nằng lòi thế. Anh xin lỗi rồi mà – Anh Chàng có vẻ không hài lòng trước thái độ của cô bé này.

- Cái gì mà năng lời, tôi thế này là còn hiền chán đấy. Anh tưởng chuyện gì cũng xin lỗi là xong à. Đúng là cái đồ âm binh mà – Thanh bực mình.

- Rồi rồi, bây giờ em muốn sao ? – Sắp mất kiên nhẫn.

- Anh gây ra như vậy giờ hỏi tôi là sao? Bộ anh không có mắt à , hay mắt anh để dưới chân. Anh có biết như vậy là rất nguy hiểm không. Lái xe đã không nhìn trước nhìn sau rồi lại còn đi rõ nhanh nữa chứ. May là cái đường này nó vắng không thì anh nghĩ sẽ thế nào hả - Thanh hai tay ôm chân nhưng mồm vẫn không ngừng hoạt động.

- Này cô bé, em hơi quá lời rồi đấy. Nhìn em thế này chắc cũng chỉ bằng tuổi em anh thôi sao mà lại nói năng với người trên như vậy hả. Theo tôi thấy em là người đâm vào xe tôi chứ, sao có thể xồng một tràng ra như vậy chứ

- Hớ cái gì mà xổng ra một tràng cơ. Anh có biết sử dụng Tiếng Việt không vậy hả. Không biết thì giọng tai lên mà nghe chứ đừng làm vấy bẩn ngôn ngữ của người ta nhé. Còn nữa, anh bảo ai đâm vào ai cơ. ĐỪNG có mà thấy tôi hiền mà lấn tới nhé. Đồ xấu xa – Thanh cũng không vừa.

- “nhìn nhìn nhìn” Thôi được rồi, tôi thua. Giờ em muốn sao. Muốn tôi đền tiền ?

- Lại nữa. Anh tưởng cái gì cũng trả được bằng tiền sao. Nếu thế thì cái trái đất này còn cần gì cái gọi là công lí với chính nghĩa nữa. Chắc nhà anh giàu lắm nhờ, bây giờ anh định vung cục tiền ra đây rồi chuồn sao. Tôi đẹp chứ tôi đâu có ngu. Hừ

Anh chàng kia nghe vậy mà toát mồ hôi. Cũng đúng thôi, thời tiết thì nóng mà đôi co với một người khác rõ dữ dằn giữa lòng đường thì sao chịu nổi.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAanh làm cái gì thế.....thả tôi xuống...thả tôi xuống – Thanh la hét âm ỉ, tay chân vùng vẫy loạn xạ làm ai kia đang bế trên tay, chân đành di chuyển nhanh hơn và đặt vào lề đường.

- Em làm gì mà dữ vậy, tôi chỉ muốn giúp em vào chỗ râm hơn thôi mà. Em định giải quyết chuyện này giữa ngoài trời nắng chang chang kia sao.
- Hơ...hơ...Vậy mà tôi cứ tưởng.....Mà anh không có mồm hay sao, muốn làm gì cũng phải nói một tiếng chứ. Anh có biết cái hành động đó của anh khiến người khác hoảng sợ không hả.
- Này cô nàng đa nghi, em nghĩ gì thế. Tưởng gì cơ..... – Mặt cười gian kinh khủng
- Azzzzzzzz, cái tên biến thái này....Anh biến ngay cho tôi – Con tức của Thanh Thanh đã lên đến đỉnh điểm, cô định cầm giày để đuổi anh ta đi nhưng chưa kịp ném đã bị cánh tay nào đó cản lại.
- Đứng mạnh động, không cần đuổi tôi tự biến được – Anh nở nụ cười tà mị rồi quay đầu bước đi.

Trước cái thái độ ngông nghênh đó của anh ta, Thanh Thanh định đứng dậy đá cho tên đó mấy phát. Ai dè “cạch”-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – Hàng loạt chữ A lại phát ra từ mồm Thanh Thanh. Bây giờ cô chính thức bại liệt rồi.

- Ôi, em có sao không – Anh chàng kia nghe tiếng hét thì quay đầu lại xem thế nào. Đập vào mắt anh là hình ảnh Thanh Thanh đang ngã chổng quèo, mặt nhăn nhó như con khi.
 - Đúng là âm binh, đúng là âm binh mà. Sao gặp anh tôi lại xui xẻo như vậy hả. Ôi mẹ ơi, lại trật thêm phát nữa rồi...huhu
- Thấy tình thế không ổn, anh chàng kia lại định cúi đầu xuống làm cái gì đó. Nhưng lần này Thanh Thanh phản ứng nhanh.
- Ê..... ê tên điên kia, anh lại định làm gì nữa hả - Cô đan chéo tay trước ngực mình.

Do âm lượng từ mồm Thanh phát ra không nhỏ, anh chàng kia phải bịt tai mình lại rồi nói

- Có thể nói nhỏ lại chút được không. Bây giờ đường xá chả có ai, em hét lên như vậy người chịu trận là tôi chứ chả phải ai khác đâu.
- Chính vì đường xá không có ai nên tôi mới phải nói to đó. Nhờ đâu anh lại giờ thói xấu xa thì sao. Mà cũng đúng thôi, tôi đẹp mà nên chuyện đó có khả năng cao lắm chứ. Lại đúng lúc tôi bị trọ chân nữa, anh định thừa nước đục thả câu hả.

OMG, ôi trời ơi, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, có lẽ đây là cô bé đầu tiên có lever tự sướng cao ngất đến nỗi khiến anh phải đơ như thế này. Được rồi, cứ coi như hôm nay anh xui xẻo gặp phải “bà chẵn” bị bệnh điên (điên nặng) này đi.

- Trí tưởng tượng phong phú thật. Thôi không đòi co với em nữa, bây giờ tôi còn có việc gấp. Em muốn đền bù thế nào thì nói luôn đi. Hay tôi đưa em đi bệnh viện nhé.
- Haziii, cuối cùng anh cũng nói được một câu suýt tử tế. Tội cao thượng mà, anh có việc thì cứ đi đi, tôi không dám phiền. Mất công lại giao trứng cho ác – Thanh giọng nói hơi mỉa mai.
- * Nhìn thì xinh xắn đáng yêu mà sao đánh đá thế không biết. Khác hẳn với em gái mình* - Anh nghĩ.

Thanh Thanh đang cố dựa vào cái cây để đứng dậy. Anh chàng kia có ý muốn đỡ nhưng cô gạt tay ra. Từng bước loạng choạng bước tới con ngựa sắt đang hôn đất mẹ của mình và dựng dậy, dắt đi.

Hành động đó của Thanh lại một lần nữa làm ai kia đứng đờ đẫn nhìn theo bóng dáng Thanh. Khi bóng cô khuất dần, anh mới dần tỉnh lại. Như nhớ ra điều gì, anh xem đồng hồ trên tay mình.

Bất giác đôi chân mày của anh nhíu lại “đã muộn thế này rồi ư, giải quyết việc này tốn thời gian thật”. Chấm dứt dòng suy nghĩ, anh nhanh chóng leo lên xe và lái đi. Trong đầu của anh bây giờ đang rất rối loạn và xen chút bức bối “Đúng là xui xẻo tận mạng mà, ngày đầu về nước đã gặp phải đứ đừ bệnh hoạn này....Phải về nhanh thôi chắc bố mẹ với em đang đợi”.

* Chỗ Thanh *

CÔ nàng đang vừa dắt con xe đạp của mình vừa lết từng bước chân về nhà. Thanh đã thử leo lên đạp nhưng đôi chân không cho phép nên lại thôi. Cô định gọi điện cho người nhà đến đón nhưng xui nỗi điện thoại lại hết pin. Vừa đi cô vừa rửa tên đã dẫm vào mình

- Đúng là tên chết bầm mà, người gì đâu nhìn cái mặt đã thấy xui xẻo rồi. Vừa đau chân lại vừa không mua được truyện. Tốt nhất anh đừng để tôi nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của anh, không thì Nguyễn Thanh Thanh tôi gặp là đánh, gặp là đánh.....Gừ

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Chap21

~Phía An và Nam

~Như là một sự thật hiển nhiên và một chân lí không bao giờ thay đổi, trên quãng đường còn lại cả hai bạn trẻ này không ai “thốt” lên một lời. Khi đi đến một khúc quẹo, có một chiếc xe máy đi ngược chiều với tốc độ khá nhanh đang rẽ sang hướng Nam và An đi. Là một người khá cẩn thận nên trong tình huống này, mặc dù có hơi bất ngờ nhưng Nam vẫn nhanh trí rẽ lái sang hướng khác. Vì vậy mà cậu đã cho đầu xe quay sang phải và phải phanh gấp vì lại gặp trở ngại nữa là cái cây bên đường. Do phanh đột ngột nên do quán tính, Khánh An đã ôm vào hông của Nam và cả hai đứng bất động. Khi cái xe kia đi qua người hai người, Nam mới “tỉnh” lại và ngoảnh đầu nói cái tên phóng nhanh vượt ẩu kia.

- Đi gì kì vậy.

Nhật Nam còn lăm bắm máy câu có vẻ là chữ tên kia. Sau khi bình tĩnh lại cậu mới quay lại nhìn An.

Cảnh tượng bây giờ là nàng đang dùng hai tay mình ôm chặt eo chàng, còn chàng đang mắt to ngạc nhiên nhìn nàng đắm đuối. Cảm thấy mình đang bị “lố” An thu lại tay và quay đi chỗ khác để giấu đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình. Nhật Nam thấy vậy cũng ngại ngại:

- E.. hèm. Cậu có sao không ? – Giọng nói đã xen chút ngượng ngùng.

- Hà.....ờ, không sao. Hừm – An vẫn đang ngơ ngác, cô trả lời rồi leo xuống xe để Nam chỉnh lại xe của mình.

Nhật Nam cũng xuống xe xem xét lại xe có làm sao không. Vì phanh kịp thời nên con ngựa sắt của Nam tránh được cái cây to uyển oàng bên lề đường. Nhưng xui nỗi lại gặp phải cái đinh đi chọc vào làm xe bị thủng lốp luôn rồi.

- Chiết tiết, thủng lốp rồi – Nam bực mình.

- Đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa. Chỗ này không có chỗ vá đâu, phải dắt thôi – An thì có vẻ hơi buồn cười trước truyện này.

- Ờ - Nam nói rồi dắt xe xuống lòng đường.

Cả hai cứ đi mà không ai nói câu nào. Lần này Nam như cảm thấy có lỗi nên phải lên tiếng trước:

- Xin lỗi

- ...?..... Về chuyện gì? – An khá là ngạc nhiên khi nghe Nam nói vậy.

- Về chuyện này – Cậu trả lời rồi khẽ mỉm cười nhìn xuống mặt đường như che giấu sự ngượng ngạo của mình tỏ ra ngoài khuôn mặt.

- “cười” không cần thiết – An đáp ngắn gọn.

- – Ngay từ đầu Nhật Nam đã nghĩ cô gái kia sẽ trả lời như vậy nhưng không hiểu vì sao vẫn cứ muốn nói. Bây giờ cậu lại tự cười với bản thân mình rồi, đúng là cô gái này làm cậu phá đi luật lệ của mình quá nhiều.

Sau một hồi lết xác thì cuối cùng Thanh cũng đã trở về được với căn nhà của mình. Bình thường đi xe đạp từ chỗ đó về nhà đã mất 5 phút, bây giờ vừa dắt xe , chân lại đau, làm Thanh cảm thấy con đường nó dài như cả thế kỉ vậy.

Đến cổng nhà, cô chẳng còn sức để mở cổng nữa , đành phải gọi đi giúp việc.

- Di Lan ơi.....di Lan, mở cổng cho con với – Vừa gọi cô vừa ấn chuông um sùm.

Di Lan đang nấu cơm dưới bếp, nghe tiếng gọi của Thanh Thanh thì vội vã chạy ra mở cổng.

Cạch – Sao hôm nay lại phải gọi đi mở cổng cho thế này – Do chưa biết sự việc trước đó, đi vẫn vui vẻ trêu đùa Thanh.

- Hơ...con mệt quá, đi dắt xe hộ con với – Thanh Thanh chưng cái bộ mặt không thể thâm hơn ra nhìn di Lan làm cho đi giật cả mình.

- Sao con nhìn thâm vậy Thanh.....Ồm à, sao lại phải dắt xe thế này – Bây giờ đi mới giật mình , vội sờ đầu Thanh xem có làm sao không.

- Con không sao đi ơi, con vào nhà trước nha.

- Ồi, chân con làm sao kia Thanh, sao đi bước thấp bước cao thế kia – Di Lan hốt hoảng chạy tới đỡ Thanh ngồi xuống ghế sofa.

- Hơ, mệt quá, cho con xin cốc nước với

- Ủ, ừ để ta rót cho – Di rót cốc nước rồi, đưa cho Thanh.

Thanh Thanh nhận cốc nước rồi tu hết một hơi. Cô lại nhìn đi giúp việc – Cho con xin cốc nữa - Ủ....đây.

- ĐỒ một chưa con – Di Thanh điều chỉnh điều hòa rồi vuốt lưng cô, hỏi han.

- Đờ rồi ạ....hì hì – Thanh cười híp mắt

- Cái con bé này, làm bà già này lo lắng quá. Ở suốt quên, chân con sao vậy Thanh ?

- Hình như bị trẹo rồi di ơi, nãy con bị té xe – Thanh méo mếu, nãy giờ đi đau quá, chân cô bây giờ mất cảm giác luôn rồi.

- Trời ơi, đi đứng kiểu gì mà để té xe hả con. Đau, để ta xemSao sưng to vậy hả Thanh, như này có mà đau lắm à. Sao nãy không gọi ta kêu người ra đón, còn đi bộ về làm chi cho nó nặng hơn hả trời – Di nhăn mặt.

- Hi, điện thoại con hết pin....Ủi da đau di ơi...ĐAU – Thanh nhăn mặt

- Lại còn kêu à. Bố mẹ con mà biết thì con hết kêu nhá. Ngồi im để di xem nào..... “rắc...rắc”

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – CỐ về hôm nay là ngày A của Thanh, chỉ trong vòn vẹn một tiếng mà cô đã phải A đến 3 lần. Nhưng lần này hét xong cô cảm thấy dịu hẳn đi.

- Thế nào rồi, đỡ hơn chưa con ? – Di Lan nhìn Thanh hỏi.

- Di Lan number one, con đỡ hơn rồi. Khéo khi còn chạy nhảy được luôn rồi ý – Thanh cười hahahaha

- Vớ vẩn, cô mà không ngồi yên tôi sẽ nói chuyện này với ông bà chủ đấy – Di Thanh nghiêm mặt.

- Dạ..... – Thanh nũng nịu ôm di Thanh. Lúc này không phải vì cô không muốn theo cái tên kia đi khám bác sĩ, vì đơn giản ở nhà cô có một vị bác sĩ thực thụ, đó là di Lan. Từ nhỏ Thanh đã rất quậy phá nên bố mẹ cô phải chọn người giúp việc có trình độ bác sĩ sơ cứu cấp cao để về làm cho gia đình, vừa chăm sóc cho cô lại vừa chữa trị những ca như này, một công đôi việc, rất tiện lợi.

- Cái con bé này, lớn đầu rồi đấy, không thể đi đứng cẩn thận hơn được à. Sao cô cứ làm cái thân già này phải lo lắng nhỉ, suốt ngày trẹo chân rồi xây xát, y như con trai ý – Di Lan mắng yêu Thanh Thanh.

- Hi, có bệnh thì đi mới bận được chứ.....hìhì

- Thôi nhé, lần cuối cùng nhé. Không có lần sau đâu.

- Zét Xơ.....Thôi dẹp chuyện này sang một bên đi. Con có chuyện quan trọng muốn nói với di đây – Thanh đột nhiên nghiêm mặt, ngồi thẳng lưng.

-- Di Lan cũng tỏ vẻ quan trọng, khuôn mặt chờ đợi.

- CON ĐÓI QUÁ DI ƠI.....CHO CON ĂNNNNNNNNNNNN – Thanh kéo dài

- “bộp” cái đĩa này, cứ làm ta tưởng lại gây họa nữa chứ. Thôi được rồi lên thay quần áo đi rồi xuống ăn cơm. Ta xuống bếp dọn thức ăn lên cho.

- Con yêu di – Thanh nhanh nhẩu đứng dậy

- Cẩn thận cái chân – May mà di nhắc kịp không Thanh lại đi vào vết xe đổ lần nữa. Cô đành phải nhẹ nhàng từ tốn, bước lên từng bậc thang để trở về phòng mình.

Thanh thay xong bộ đồng phục ra nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bức bối, đành nhắn tin cho Giang giải tỏa nỗi niềm:

From: Băng Giang Cún

Thanh: Ê mày ơi, tao chết quá.... L

Giang: Đừng chần chừ mày ơi, ngay và luôn đi .v . Keke.

Thanh: 3 BẠN BÈ KHỐN NẠN THẾ LÀ CÙNG.....huhu, ai hiểu được lòng tôi....

Giang:Rồi...xin mẹ...bị làm sao? Không mua được sách à

Thanh: Nãy tao gặp thằng âm binh mày ơi. Đen không chịu được, vừa què cẳng lại không mua được sách....

Giang: uê uê, hấp dẫn thế, tiếp đề mày. Rồi sao nữa.

Thanh: Thì đó, tao đang đi mua thì bị thằng cha đó đâm vào.....3.

Giang: Ô mai gọt, thế rồi thằng đấy có sao không? Còn nữa, cái chỗ đường đấy nó có bị lún không ? ʘ

Thanh:.... Đi chết đi con tó.....

Giang: Keke, tao vẫn yêu đời lắm mày ơi, nhất là khi mày bị thế này ý. Không hiểu sao vui không chịu được.....hahaha

Thanh: Mày

Giang: Được rồi, kể nốt đi.....

Thanh: Thì giờ tao đang què này.....ây gu, đau vãi.....

Giang: Ồ, biết chuyện.

Thanh:.....

Giang: Thôi, bà tao gọi xuống ăn cơm rồi, tao lướt đây. Chiều sang nhà tao nhé. Bái bai bấy bi.

Thanh: BIẾN ĐI CON TỐ.....

Giang: J J J chiều kể nốt nhá. Tao đi tắm đây J

Thanh Thanh nhìn cái màn hình điện thoại mà mặt mày đen kịt lại. Cô tự hỏi sao mình lại có toàn những đứa bạn biến thái thế này cơ chứ. Đùng là tởn tiền điện thoại mà nó chả hỏi thăm mình được câu nào....

- Thanh ơi, xuống ăn cơm đi con – Di Lan cùng lúc đó gọi vọng lên.

- Vâng , con xuống liền – Thanh đáp, rồi đáp em điện thoại lên giường không thương tiếc, tập tễnh bước xuống nhà.

Di Lan thấy Thanh Thanh đang phải khó sở nhảy lò cò từng bậc xuống cầu thang đành mũi lòng thương cảm, ra đỡ cô xuống.

- Khổ thế chứ lại, sau này chữa nha con. Ông bà chủ mà biết thì con khó sống đấy Thanh.

- Hi, được thế thì càng tốt. Lâu lắm rồi họ có quan tâm con đâu.....

-- Lời nói đó của Thanh làm Di Lan không nói được câu nào nữa.

- Oa, mùi gì thơm thế di ơi – Vừa mới xuống đến tầng một, Thanh đã bị sức hút của đồ ăn làm quên đi cả cái chân đau, chạy thẳng vào bếp.

- Ồ kìa, cẩn thận – Di vội theo.

Vừa vào bếp nhìn thấy bao nhiêu món cô thích trên bàn, mắt Thanh sáng bừng, kéo Di Lan ngồi xuống cạnh mình rồi chuẩn bị công cuộc chiến đấu.

- Thôi con ăn trước đi, tị di ăn sau.

- Thôi mà di ơi, cả nhà giờ có mỗi con với di, di nỡ để con ăn một mình sao, chán chết đi được – Thanh lại giờ thói mè nheo của mình để thuyết phục Di Lan. Không chỉ vậy cô còn trưng bộ mặt “thiu” của mình ra nhìn đồ ăn nữa.

- Rồi rồi, ăn đi cho nóng, ta ăn cùng – Đúng là Di Lan khó qua ải mỹ nhân. Trước giờ ngoài Nhật Nam và Băng Giang, còn lại chưa ai không mũi lòng trước biểu cảm khó đỡ này của Thanh. Cũng có thể nói đây là một tuyệt chiêu của Thanh khi đối phó với những kẻ cứng đầu.

Khi Thanh Thanh đang định ăn, bất giác cô lại nghĩ về sự cố đáng bực mình lúc này. Đúng là “trời đánh, tránh miếng ăn”, bụng Thanh đang rất đói nhưng nghĩ đến cái khuôn mặt đáng ghét đó làm cô không nuốt nổi miếng cơm. Cuối cùng cô giờ miếng thịt nạc to ửng oàng ra trước mặt, coi đó là cái tên trời oánh lúc này, cho vào mồm, nhai ngấu nhai nghiền. Không chỉ thế, người cô còn tỏ ra ám khí đáng sợ, làm Di Lan ngồi cạnh cũng phải thương cho thân phận đứa nào vừa động vào Thanh.

Sau khi dọn dẹp bát đĩa xong, Thanh lại lết xác mình lên phòng nằm ngủ. Không biết là chuyện lúc này có gây ấn tượng quá sâu sắc với cô hay không mà nó cứ hành cô suốt buổi ăn cho đến lúc ngủ. Cứ lần qua rồi lộn lại, trần trọc mãi mà không ngủ nổi, Thanh bực mình quá ngồi thẳng dậy tự kỉ “Tiên sư cái thằng âm binh, tại ngươi mà ta không ngủ nổi. Tốt nhất sau này đừng để gặp nhau, ta sẽ trảm nhà ngươi”.

Nói xong, Thanh lại trưng cái bộ mặt thảm hại nằm ục ịch xuống giường.

Chán....Một từ để nói về thảm cảnh của cô bây giờ. Nhìn đồng hồ mới hơn 1h trưa. Thanh nghĩ “Bây giờ mà sang nhà con Giang có sớm quá không nhỉ

?” Sau một hồi đấu tranh tư tưởng ác liệt, Thanh quyết định bật dậy, thu dọn đồ đạc và rời khỏi căn nhà, để sang nhà Giang.....xem phim

Di Lan đang dọn dẹp nhà cửa thấy Thanh đeo túi xách xuống thì thắc mắc hỏi:

- Chân thế kia lại đi đâu hả con?
- Con sang nhà Giang chơi đây di ơi, con sắp hấp hối vì chán rồi – Mặt Thanh bây giờ không thể thảm hơn.
- Gớm, nói quá đi cháu gái. Hai đứa vừa gặp nhau lúc sáng thì chán cái gì cơ chứ.
- Con chán được mới tài cơ. Thôi con đi đây, di trông nhà giùm con nha – Thanh nói rồi đi ra cổng.
- Định đi bộ à, cẩn thận cái chân nhá, tẹo phát nữa là di không cứu nổi con đâu.
- Vâng ạ - Thanh ới vào.

Nhà Giang và nhà Thanh gần nhau nên chỉ mất tần mấy phút đi bộ thôi. Mọi lần sang nhà Giang đi bằng xe đạp chỉ mất hai phút, giờ đi bộ mà cảm giác đi hai tiếng vậy. Cũng tại cái cái tên chết tiệt nào đó khiến cái chân cô thành thế này không thì cô đã chẳng phải tốn công quốc bộ sang nhà bạn.

Kính cong.....kính cong:

Bên trong nhà.

Hoàng Dũng đang nằm trên sofa đọc báo nghe có người bấm chuông inh ỏi thì khó chịu:

- Chị Tươi ơi, ra mở cổng kìa.
- CHị Tươi với bà đi siêu thị rồi, anh ra mở cổng đê – Giang đang làm cái gì đó trong bếp, nói vọng ra.
- Ồ hay cái con bé này, giờ lại giờ thói sai người khác thế hả, sao không ra mà mở - Hoàng Dũng bất bình.
- Anh không thấy em đang bận à. Ra mở cái cổng thì anh què chân hay sao mà khó khăn thế - Giang đành đá quay mặt ra mắng anh hai mình.
-- Cạn lời.

Kính cong.....kính cong.....Giang ơi.

- Ra đây – Hoàng Dũng gọi ra rồi đứng dậy ra mở cửa. Anh không quên giơ nắm đấm ra oánh lên Giang.

Cạch....Mời vào.

Cánh cổng vừa mở ra cũng là lúc hai khuôn mặt chạm nhau. Mắt mở to, mồm há rộng, mặt cứng đờ. Cả hai người bất động trong mấy giây rồi đồng Thanh.

- Sao lại là anh/cô ?
- Tại sao không phải là tôi – Thanh hást mặt rồi chống tay lên hông ngang nhiên nói.
- Thế tại sao không phải là tôi.....À không sao cô lại ở đây?

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Thanh Thanh đang bực mình muốn giết người mà tự dưng người muốn giết lại xuất hiện ngay trước mặt.

- Ha, đúng là Trái Đất tròn không gì là không thể ha. Lại gặp nhau rồi. Tại sao tôi ở đây hả?VẬY tôi nói cho anh nghe ,tôi là bạn của cái chủ nhà này, rồi tại sao anh lại ở đây? –
- Tôi là.....- Hoàng Dũng chưa kịp trả lời thì Thanh đã nhảy vào mồm.

- Aaaaaaaaa. Khôi nói, anh là tài xế mới nhà cái Giang đúng không. Không biết hai bác làm sao mà lại chọn một người xấu từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong như anh làm người làm.HaZZZZZZZ, anh nên biết điều một chút đi, nếu muốn làm ở đây nên bỏ cái thói khinh người lúc trưa nay đi.

-- Ai đó mặt mũi tôi xâm lại, lạnh tanh, làm Thanh cũng thấy rùng mình trước sự thay đổi này.
- Cô nói cái gì cơ?.....Tài xế mới? – Giọng lạnh nhạt có thể.

Lạnh toát sống lưng, nhưng Thanh vẫn hùng hèn.

- Rồi sao, không phải à? Lại còn đứng đó, anh có tránh sang một bên để tôi vào không? Muốn bị trừ lương à – Thanh trợn mắt rồi định đẩy người anh ta ra để vào nhà.

Nhưng đời không như là mơ, Hoàng Dũng nghe Thanh nói vậy, không nhưng né sang một bên mà còn lấy tay giữ cửa không cho Thanh vào.

- Gì nữa đây, lại muốn gây chuyện à. Nói cho anh biết vụ trưa nay tôi chưa quên đâu. Tốt nhất đừng thêm dầu vào lửa – Thanh cố giựt cái tay kia ra nhưng không giựt nổi. Không hiểu cái tay làm bằng gì mà nó cứng ghê sợ. Thanh bất lực.

- Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng mà. Rắc, rắc – Thanh đang khởi động, bẻ ngón tay, bẻ cổ này nọ.

Nhưng động tác của cô tuy rất chuyên nghiệp nhưng trong mắt Hoàng Dũng như đang sắp diễn hề. Anh đang hứng thú xem cô bé này có thể làm được gì.

- Dzaaaaa – Thanh đang chuẩn bị giơ nắm đấm ra thì.....

- Dừng tay – Giang từ đâu chạy ra – Mày làm gì thế hả Thanh. Sao âm ỉ thế hả anh hai.

Thanh Thanh nghe vậy thì thu tay vào, nhưng ánh mắt không dời khỏi khuôn mặt kia. Hầm hầm đáp trả Giang.

- Tao đang thay mày trừng trị kẻ xấu đây. Sao nhà mày lại tuyển một tên nhân viên xấu xa thế này cơ chứ. Đúng là lừa người mà.....Mà khoan...mày vừa nói gì.....ANH HAI Á – Thanh bây giờ mới thấm câu nói của Giang, há hốc mồm chờ đợi câu trả lời của bạn.

- Hai người biết nhau rồi à, sao mày bảo không quen mà. Anh hai tao đó, Nguyễn Hoàng Dũng – Giang vẫn rất tỉnh.

Thanh hít một hơi thật sâu, còn lấy tay ngoáy ngoáy tai, rồi trở về khuôn mặt nghiêm túc hỏi lại Giang

- Mày nói lại xem.

- Ặc, giới thiệu với mày, anh là anh trai của tao Nguyễn Hoàng Dũng – Giang nói rồi còn cười thật tươi khoác tay anh mình.

- Xiu – Thanh vờ ngắt.

- O ơ con này, mày làm sao đấy. Thôi vào nhà đi, đứng đây để nướng à – Giang chưa biết gì nên vẫn rất ngây ngô kéo Thanh vô nhà.

- TRÁNH RA – Thanh lờm anh của Giang.

Nãy giờ có một thanh niên vẫn im lặng không nói gì. Anh đóng cổng rồi cũng vào nhà ngồi luôn.

Đến khi cả ba đã yên vị trên cái ghế sofa, nàng và chàng vẫn chưa thôi trao nhau ánh mắt hận thù.

Giang thấy lạ thắc mắc hỏi:

- Gì đây, hai người quen nhau à ?

- Ai thềm quen cô/anh ta ? – Đồng thanh

- Rồi. Giới thiệu với anh hai, đây là đứa bạn trời oánh của em Thanh Thanh, chắc anh cũng quên nó rồi. Còn đây là anh hai tao, nãy giới thiệu rồi nên khỏi lặp ha – Giang mỉm cười thân thiện.

- Biết rồi – Lờm nhau rồi mỗi người nhìn một phía.

Không khí bây giờ đang rất căng thẳng. Giang đang là người ở giữa nên có thể cảm nhận hai nguồn khí nóng và lạnh đối lập nhau đang tỏa ra và nghênh chiến với nhau. Thấy căng quá, Giang kiểm soát gì đó, đúng lúc nhìn thấy cái chân quần băng trắng của Thanh nên nói luôn:

- Ô, mày bị tẹo chân thật hả Thanh, tưởng đùa chứ

- Rảnh quá ha. Mày nghĩ cái vấn đề về nhan sắc tao mạng đi đùa được sao.

Giang toát mồ hôi.

- Rồi sao, kể lại coi xem nào.

- Chuyện cũng có gì đâu. Chỉ là có tên trời đánh, ăn không ngồi rồi, rảnh rang quá tông vào người ta, đã thế lại còn lôi tiền bạc ra để giải quyết sự việc nữa chứ - Thanh nói nhưng mắt chỉ dán đúng vào người Hoàng Dũng, lời nói cũng hết sức sắc bén, câu nào giết câu đấy.

- E hèm – Hoàng Dũng nghe vậy có hơi rùng mình.

- Ô, do ăn ở cả đấy. Tao công nhận cái tên đó quá đáng thật. Cũng may làm mày què rồi, chứ không tên đấy về với đất mẹ cũng nên – Giang đồng tình

với Thanh.

- Em gái hơi quá lời rồi đấy. Chưa biết đầu đuôi câu chuyện thế nào mà đã rửa anh mày thế là sao – Dừng khoanh tay ngồi nghe nhưng không thể không yên lặng.

- Xi, chuyện đàn bà con gái anh nghe làm gì.....MỒ.....anh nói thế là sao - Giang hết nhìn Thanh rồi lại nhìn anh Hai mình – ĐỪNG...dừng nói với em, cái đứa con gái lắm mồm anh bảo là con Thanh còn cái tên trời oánh là anh nha

- Ha, đúng là xấu tính xấu nết mà. Ngay đến cái cách xưng hô thôi cũng khiến người khác bực mình rồi – Thanh mĩa mai.

- Cô em nói gì cơ ?

- Giờ lại còn lằng tai nữa sao. Tôi từ trước đến nay luôn được mọi người khen là ăn to nói lớn, giờ anh không nghe rõ là sao đây.....Haizzzzông trời thật là bất công mà.

- Cô.....

- THÔI – Giang hét lên – Lớn đầu hết rồi mà cư xử như trẻ con thế hả - Anh hai, sao anh lại như vậy hả, thật là mất hình tượng quá đi. Vừa về nước đã gây chuyện rồi, lại còn gặp đúng bà chằn nữa chứ. Khổ thân anh hai của em

- Mày đang bênh ai thế con kia – Thanh tối mặt mày.

Giang thấy không ổn đành rót cốc nước mát đưa cho Thanh

- Thôi được rồi, tao xin lỗi mà, tao thay anh tao xin lỗi mày luôn. Giờ mày cứ uống cốc nước, ăn miếng bánh cho hạ hỏa rồi có gì chúng ta sẽ từ từ giải quyết ha – Quay sang anh hai – Anh vào bếp mang đĩa bánh em vừa làm ra đây .

- Rồi – Hoàng Dũng lết xác vào bếp bê đĩa bánh ra.

Giang nhìn Thanh

- Thôi mà, hạ hỏa đi mày. Chuyện này tao sẽ nói với bà nội để bà xử đẹp anh tao. Mày yên tâm đi. Ăn bánh đi này, tao mới làm đó, ngon cực – Giang dụ Thanh như dụ em bé.

Thanh giục miếng bánh tống hết vào mồm nhưng mắt không thôi lườm Hoàng Dũng. Thanh nhìn tổng quát một lượt, hết Thanh rồi lại Dũng, cuối cùng kết lại một câu.

- Này, tao thắc mắc một điều. Tại sao ông trời lại bất công như vậy nhỉ, cùng một gia đình với nhau sao có thể khác một trời một vực như vậy chứ. Một người thì quá hoàn hảo, một người thì quá tệ. Mày thì rõ hiền lành nết na, còn thằng anh mày thì ngoài xấu, trong càng xấu hơn.

Giang nghe Thanh nói vậy thì nín cười, quay sang đợi chờ biểu hiện của anh mình.

- Hơi quá lời rồi đấy cô em

- Đó, ngay cách nói chuyện là rõ rồi. Lúc đầu thì anh anh em em, sau lại em tôi, này thì cô tôi giờ lại cô em. Hazziii, tôi có thể thông cả cho cái vốn từ Tiếng Việt của anh nhưng nên học kỹ rồi hẵng về nước chứ. Không khéo lại bị người ta xé xác ra vì ăn nói đấy

-- Hoàng Dũng bực mình quá, đứng dậy đi thẳng lên phòng, đóng cửa cái RẦM làm hai cô em ở dưới tim suýt nhảy ra ngoài.

Ừc

- Xuất sắc, mày là người đầu tiên khiến ông ý mất bình tĩnh thế đấy Thanh ạ - Giang ngạc nhiên

-- Thanh vẫn thản nhiên ăn bánh, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Chap22

Tối nay Băng Giang quyết định dành cho mình một buổi để đi dạo, gạt việc học sang một bên để lấy lại tinh thần mặc dù kì thi đang cận kề ngay trước

mất.

Thời tiết hôm nay thật không đẹp chút nào. Mây trời âm u, gió rít mạnh từng cơn, lại càng làm nổi muộn phiền của cô tăng thêm. Lúc này Giang đang đi dạo bên bờ hồ. Có lẽ do buổi tối nên khá nhiều người cũng muốn ra ngoài như cô. Cặp đôi có, đơn phương một mình giống cô cũng có nhưng không hiểu sao cô lại thấy trống trải giữa dòng người đông đúc này.

Chiếc điện thoại trên tay cô đang rung từng hồi và cô cũng chẳng biết nên thế nào, nghe hay tắt máy. Cuối cùng cô đành phải tắt chiếc điện thoại kia cứ vang lên rồi lại tắt. Đó là những cuộc gọi từ người anh trai mới trở về của cô, cô biết anh đang rất lo lắng cho mình nên mới gọi điện nhiều như vậy, nhưng cô muốn có thời gian để lấy lại tinh thần. Hay đơn giản cô đang muốn ở một mình.

Chiếc điện thoại kia sau một hồi vang lên những bản nhạc cũng chịu lặng im. Băng Giang hài lòng với việc này. Cô tiến đến một chiếc ghế đá bên cạnh hồ nước và ngồi xuống.

Lúc này cô thấy mình rối kinh khủng, một bên là gia đình, một bên là bạn bè là số phận của mình sau này, cô nên chọn cái nào? Thật giống với lo nghĩ của cô lúc trưa, đúng là có chuyện xảy ra thật.

Băng Giang tự cười lạnh cho số phận của mình, lúc nào cô cũng như một con rô bốt nghe theo mệnh lệnh của bố mẹ vậy.

“Bố mẹ quyết định rồi, con học hết lớp 12, bọn ta sẽ cho con đi du học”. Không hiểu sao câu nói ấy cứ vang vọng trong đầu cô từ tối đến giờ. Bây giờ, với chiếc điện thoại đang cầm trên tay, cô có thể gọi cho Thanh Thanh, Quang Nhật hay Nam, những người bạn có thể sẵn sàng đến bên cô ngay lúc này, nhưng tại sao cô lại không lỡ? Là cô đang sợ một cái gì đó ư? Là cô đang sợ mất đi tình bạn này ư?

Băng Giang lại đứng dậy, hít một hơi thật sâu rồi lại bước đi tiếp.

Cô cứ đi, đi rất lâu, đi rất nhiều nhưng bản thân cô lại không biết mình đang đi về đâu. Tâm hồn của cô bây giờ không có trong người nữa rồi, nó đang lơ lửng ở đâu đó để đấu tranh tư tưởng với một ác quỷ khác.

Lúc cô tỉnh lại đã thấy mình đang đứng trước một tiệm Café khá nổi tiếng trong khu này. Đây cũng là nơi nhóm cô hay lui tới để vui chơi, trò chuyện mỗi lúc rảnh rỗi. Không hiểu có cái gì đó thúc đẩy muốn cô vào trong này và cuối cùng cô cũng quyết định theo cái linh cảm của mình.

Băng Giang mở cửa và tiến đến chiếc bàn cạnh cửa sổ, cô muốn ngắm nhìn đường phố lúc này.

Ngồi xuống một lúc, có một cô phục vụ mang tờ menu ra

- Quý khách dùng gì ạ? – Cô gái này khác lễ phép.

Băng Giang vẫn đang trôi mình theo những suy nghĩ, một lúc sau có mồi giật mình nhìn vào tờ thực đơn trên bàn nhưng cũng chẳng buồn nhìn người nhân viên.

- À..cho tôi một ly nước cam.- Lúc này Giang mới ngẩng mặt lên nhìn người nhân viên phục vụ -Ngạc nhiên, ngỡ ngàng, đó là trạng thái của cô lúc này - Ô, Khánh An? Sao cậu lại ở đây – Mắt Giang như muốn nổ tung vì ngạc nhiên hết cỡ.

Ngược lại với thái độ thái quá của cô bạn, Khánh An lại rất bình tĩnh:

- Tôi làm ở đây mà – Mỉm cười nhìn Giang.

- Làm ở đây á? Từ bao giờ vậy? Sao bọn mình không biết? – Giang hơi lớn giọng.

Khánh An thấy vậy chỉ cười.

- Được rồi không cần thái quá vậy đâu. Cậu uống nước cam phải không, đợi tôi vào pha cho.

-- Băng Giang bây giờ đang bị đờ một cách toàn tập. Cô vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một lúc sau, Khánh An bê một ly nước cam vắt ra và đặt trước mặt Giang.

- Mời cậu, tôi pha đấy, đừng chê nhé.e hèm, chúc quý khách ngon miệng – An đang làm những nhiệm vụ của một người phục vụ chuyên nghiệp.

Thấy An đang định đi ra chỗ khác, Giang vội kéo tay lại :

- Đi đâu.mau, ngồi xuống đây để tớ tra hỏi.

- Tôi đang làm việc mà –Khánh An chau mày, định gạt tay ra.

- Có khách đâu mà.không nói nhiều.ngồi xuống – Biết là không thắng nổi An nên Giang đã đứng hấn dậy, đẩy cô bạn ngồi vào ghế đối diện mà không để bạn kịp phản ứng.

- Nhưng.

- Có gì tớ chịu trách nhiệm được đưa, tớ là khách quan của quán này mà – Giang cướp lời luôn

Băng Giang cầm ly nước uống một ngụm rồi mới vào chủ đề chính.

- Rồi, giờ nói được chưa. Sao cậu làm ở đây? Làm từ bao giờ? – Mặt Giang nghiêm túc

- - An vẫn đang ngồi khoanh tay nhìn Giang, không một lời nói nào được thốt ra

Trước sự im lặng đó, Giang cũng đành bất lực :

- Phù.cậu cứ coi như đây là một nhiệm vụ của lớp trưởng đi. Các bạn trong lớp nên quan tâm đến nhau mà.

Khánh An suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Kiếm tiền, bươn trải cuộc sống.

- Ấc, cần kiếm lời vậy không? Thế cậu làm bao lâu rồi - Mặc dù nghe từ “bươn trải cuộc sống” Giang có hơi ngỡ ngàng nhưng...

- Vào Sài Gòn một tuần thì tôi đi làm luôn.

- Aaaaaaaa, vậy là cậu làm cũng lâu lắm rồi nhỉ - Suy nghĩ một lúc – MÀ không đúng. nói láo.cậu làm ở đây sao bọn này không biết, bọn tớ hay vào quán này lắm mà. Làm lâu như vậy không lẽ nào lần nào cũng không gặp, phải không?

Khánh An thờ dãi

- Không có gì là sai cả. Trước tôi làm pha chế, giờ làm phục vụ, các cậu không gặp là phải.

Băng Giang gật gù:

- Ra vậy. Cậu làm bọn này bất ngờ lắm đấy. Tôi cũng phải nể cậu đấy An ạ, vừa đi làm vừa đi học mà học hành vẫn đỉnh như vậy....MAX khủng.

Khánh An chỉ cười không nói gì.

- Cậu phải kiếm tiền nuôi em ăn học nữa vậy mà hai chị em cậu lúc nào cũng vui vẻ.....- Giọng cô ngày càng buồn đi

Băng Giang sau một hồi thất mắc này nọ lại trở về sự im lặng của mình. Là một người khá tinh tế nên Khánh An không khó để nhìn ra chuyện này.

- Còn muốn hỏi gì nữa không? – Đây không phải là An không muốn nói chuyện với Giang nữa mà là cô hiểu cô bạn kia đang muốn ở một mình. Có lẽ do sự lạnh lùng và thẳng quạ của mình nên làm Giang hiểu nhầm.

- “cười khổ” Cậu không muốn nói chuyện với mình sao? – Giọng buồn hẳn. Giang hết việc làm lại ngồi khuấy cốc nước cam để nghịch.

-- An nhúu mày ngồi nhìn Giang.

-Cậu.....có thể ra ngoài nói chuyện với mình chút không? – Mặc dù đang nói nhưng Giang vẫn không ngẩng đầu lên nhìn An. Phải chăng cô sợ ánh mắt lạnh lùng kia của cô bạn sao?

- Cậu biết là tôi đang làm việc mà

Băng Giang thờ dãi, không nói gì nữa

Cũng lúc đó, từ đâu đi đến một người lạ mà quen.

- Không sao, em cứ đi cùng bạn đi. Đẳng nào hôm nay quán cũng vắng, những người kia làm là được rồi.

Giọng nói đó là của Tuấn Đạt – con trai của ông chủ nhà hàng này. Trước đây anh ta bị “cảm nắng” Khánh An từ lần gặp đầu tiên. Anh còn galăng tiếp tay giúp cô vào làm ở tiệm cà phê này và có một niềm tự tin mãnh liệt sẽ chinh phục được cô bởi vẻ ngoài của mình. Nhưng do lòng dạ của An được làm bằng sắt đá cộng thêm vẻ bề ngoài lạnh lùng, không chịu nói chuyện với ai ngoài khách hàng và chị Mộc Miên gì đấy, đến anh cũng phải đầu hàng chịu thua. Hôm nay lại gặp một cô gái có vẻ là bạn của Khánh An, một lần nữa tính đào hoa của anh lại trỗi dậy. Thực ra anh đứng ở chỗ pha đồ uống khá lâu rồi và cũng đã nghe và chứng kiến hết cuộc nói chuyện đó rồi. Còn đang suy nghĩ xem nên ra mặt thế nào lại tự dưng vô được thời cơ tốt, tội gì anh lại không tận dụng nó luôn.

- Anh này là? – Lúc này Giang mới ngẩng đầu dậy, còn thất mắc nhìn An hỏi

- Có thể coi là quản lý – Còn An thì chẳng buồn nhìn anh ta một cái.

Anh chàng vẫn đứng ở đó, nở một nụ cười sát gáy nhìn cả hai, nhưng không chỉ An mà Giang cũng cho lơ luôn. Còn anh ta vẫn tự tin trai mặt sẽ vô được

vàng hiếm.

- Vậy.....- Giang ngáo ngo.

- Chào em. Anh là Tuấn Đạt, là quản lí của iệm cafe Tình Bạn.....ừm, cũng có thể coi là bạn của Khánh An – Tuấn Đạt lợi dụng lúc tay của Giang đang giữa khoảng chung mà cầm lấy để nắm.

Khánh An đang ngồi nhìn ra đường nghe từ bạn thì nhú mày, quay qua nhìn ấn Đạt với ánh mắt lạnh tanh.

- Ai..... - An đang định lên tiếng thì

- Vậy em tên gì nhỉ? Em cũng là bạn của An phải không – Vẫn nở một nụ cười thân thiện nhìn Giang.

- “gật đầu” Bằng Giang – Cô có vẻ không quan tâm cho lắm, cầm điện thoại lên nghịch

Như nhớ ra gì đó, Giang vội đặt điện thoại xuống.

- À.....anh vừa nói anh là quản lí phải không?

- “gật đầu”

- Còn bảo sẽ cho An về sớm ?

- “ gật đầu”

- Vậy cảm ơn anh. – Quay sang An – Anh quản lí cho cậu nghỉ sớm rồi mà, đi với mình một lúc được không – Lúc này Giang nhìn An với một đôi mắt buồn thiu, nhiều muộn phiền như trông chờ điều gì đó.

- Tôi.....

- Thôi được rồi An, em cứ đi cùng bạn đi. Em làm việc như vậy là được rồi, anh sẽ không trừ tiền lương ngày hôm nay của em đâu, cứ đi cùng bạn đi – Tất nhiên trước mặt một cô gái mình sắp sửa theo đuổi phải gây một ấn tượng cực tốt thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều.

Chưa lúc nào An thấy mình bất lực như lúc này. Từ tối giờ chả nói được câu nào tròn trịa vì toàn bị người khác nói chen vào. Đã thế cô không nhầm mình đang là cây cầu được anh chàng Tuấn Đạt lợi dụng để tán cô bạn của mình thì phải. Hazzzzzzzz

- Vậy cảm ơn anh – Quay sang An – Cậu thay quần áo đi mình chờ ở ngoài nhé – Lại nhìn Đạt – Tôi thanh toán, bao nhiêu tiền vậy?

- Tiền nong gì, cũng chỉ là cốc nước cam thôi mà. Em là bạn An thì cũng là bạn của Anh “nói nhỏ dần” không khéo sau này làm bồ anh luôn ý chứ - Tuấn Đạt đang ngày càng tăng cao lever tự sướng của mình.

Khổ nỗi tai của Giang rất thính nên mới được Thanh Thanh đặt cái biệt danh trong điện thoại là “Bằng Giang Cún”. Từ đầu cô đã không có ấn tượng tốt gì với anh chàng đào hoa này rồi lại còn có ấn tượng xấu nữa cơ. Giờ nghe được câu nói thâm này của anh ta thì cô phán luôn rằng “anh ta là một tên biến thái thấy gái là như chó điên xông chuồng”. Mặc dù hơi phũ phàng nhưng cụm từ đó đã quá hoa mỹ để dành cho anh ta rồi. CỐ muốn thoát khỏi chỗ này.

- Cảm ơn, nhưng không cần đâu – Mặt Giang bây giờ cũng lạnh tanh, cô rút trong túi xách ra tờ 20k rồi đặt lên bàn, lạnh lùng đứng dậy bước qua người Tuấn Đạt, không nhìn anh ta một câu. Lúc đứng song song với An còn không quên nhắc cô một câu “tớ đợi cậu”

Bây giờ chỗ bàn này chỉ còn lại hai người. Một người đang bị đơ vì thái độ của Giang và một người xoa đầu bất lực. Tuấn Đạt đột nhiên ngồi xuống đôi điện và lên tiếng

- Sao anh lại có cái cảm giác bị từ chối vậy nhỉ ?

-- Mặt An rất ư là quan tâm luôn, không có một chút biểu cảm nào

- Đúng là lạnh mới chơi được với lạnh mà. Sao đến bạn em cũng lạnh lùng vậy.....hazii, nhìn rõ xinh mà kiêu thế không biết..... - Tuấn Đạt than thở.

-- Giờ thì chính thức không chịu nổi rồi. Khánh An đứng dậy đi vào phòng thay đồ.

Tuấn Đạt thấy vậy cũng vội đi theo.

- Ó ó, em đi đâu thế, đang nói chuyện mà.

- Đi thay đồ, muốn đi cùng ? – Cô cũng thiết ngoại mặt lại.

Tuấn Đạt nghe xong như có tổ quạ bay qua đầu. Xong lại ngồi bịch xuống ghế, trầm tư suy nghĩ chiến lược “cua gái”. Cô gái này tuy không bằng Khánh An nhưng lại có một sức hút kì lạ, khiến anh chàng có một ước ao, một khát khao chinh phục được. Quả thật là rất thú vị mà.

Một lúc sau An ra ngồi, trên vai đeo cả túi xách. Có lẽ cô cũng sẽ về nhà luôn sau khi đi cùng Giang.

Tuấn Đạt thấy An đang bước ra cửa chính thì vội chạy lại, níu tay.

- Cho anh số Băng Giang đi

Khánh An nhìn cái tay đang cầm tay mình, nhú chặt mày lại rồi lại nhìn Tuấn Đạt như ra hiệu bỏ tay ra.

Như hiểu ra điều trong ánh mắt đó, Tuấn Đạt vội bỏ tay và ho một cái .

Giờ An lại đan chéo tay nhìn Tuấn Đạt như muốn hỏi tại sao

- Thì anh muốn của cô bé đó. Em giúp anh nha. Vụ này thành công anh sẽ mời em một bữa ra trò.

An nghe xong lạnh lùng quay bước ra đi. Một lần nữa, cánh tay đó lại bị kéo lại, không những thế lần này anh ta cầm hẳn vào mu bàn tay luôn.

- Thôi mà, giúp anh đi. Coi như em trả ơn anh đã giúp em vào đây làm...ok

Không dùng ánh mắt đe dọa anh ta giống lần trước, lần này Khánh An giật hẳn tay anh ta ra, gằn giọng nói.

- Thứ nhất, tôi chẳng có nhiệm vụ gì mà phải giúp anh. Thứ hai, cái gì mà trả ơn giúp em vào đây làm, anh nên nhớ là chị Mộc Miên xin ông chủ chứ không phải xin anh nên đừng ă nói hồ đồ. Thứ ba, hôm nay anh gan lắm rồi đấy, nắm tay tôi hai lần. Tôi còn chưa tính chuyện anh bảo tôi là “bạn” anh đâu – Giọng An càng nói càng lạnh, mỗi câu chữ như phóng ra một cục tuyết lạnh, ném thẳng vào tai Tuấn Đạt.

Một lần nữa anh bị đờ , không nói được gì. Khánh AN nhìn vậy chỉ cười lạnh rồi bước qua người anh ta. Đang đi như nhớ ra gì đó còn quay lại nói.

- À, bàn lúc này tôi chưa dọn dẹp, tí nữa anh dọn giúp tôi. Cảm ơn – Cô còn lịch sự nói lời cảm ơn trước rồi mới bước đi tiếp. Nãy giờ chắc để Giang đợi hơi lâu rồi.

Khi An khuất sau cánh cửa, Tuấn Đạt mới nuốt được câu nói vừa rồi. Mặt anh bây giờ thâm vô cùng, méo dọc méo ngang. Anh hết nhìn cánh cửa rồi nhìn chỗ cốc chén chưa dọn. Cuối cùng đành thở dài bất lực “Không biết mình là chủ hay cô bé đó nữa.....haizzzzz” Tất nhiên là đầu nghĩ nhưng tay vẫn phải làm. Anh đành lết xác ra thu dọn mà đáng nhẽ việc này anh không phải làm. Đúng là chết vì gái mà, đã trắng tay không kiếm được gì lại còn bị dất mũi. Có ai giống anh nữa không vậy trời.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chap23 Cách – Cánh cửa được mở ra. Khánh An nhìn thấy Băng Giang luôn vì cô đang đợi ngay ngoài.

- Xin lỗi để cậu đợi hơi lâu – An hạ giọng nói.

- Không sao đâu. An đi cùng là vui rồi, giờ ra bờ hồ đi dạo nha – Giang cười cho qua chuyện.

Khánh An gật đầu cho câu trả lời của mình. Lâu lắm rồi cô cũng không có thời gian đi dạo như trước nên đây cũng là cơ hội tốt để cô thả lỏng mình .

Giang mở lời trước để xóa đi không khí yên lặng nãy giờ :

- Vừa làm vừa học có mệt lắm không An ?

- Mệt nhưng quen rồi – An trả lời

- Ừm...hi

Cả hai, hai tâm trạng khác nhau đang bước đi trên đường. Cảnh phố phường ồn ã, náo nhiệt trái ngược hẳn An và Giang bấy giờ. Đi bên cạnh Băng Giang, An cảm thấy ở người bạn này đang có một nỗi buồn nhưng chưa nói ra được. Từ lúc Băng Giang bước chân vào quán, An đã cảm nhận được điều gì đó khác thường so với hàng ngày của Giang. Khuôn mặt lúc đó lạnh băng, không chút cảm xúc, lại xen chút nhợt nhạt ở đôi môi, khác hẳn với Băng Giang hàng ngày.

- Cậu có chuyện gì phải không – Khánh An bỗng dừng mở lời.

Có hơi chút ngạc nhiên nhưng không hiểu sao Giang lại thấy vui vui khi An, một người bạn lạnh lùng, bình thường không quan tâm tới ai giờ lại đang quan tâm đến mình.

- “cười” Chà.....trình độ của mình xuống cấp nhanh vậy sao. Trước giờ có mỗi thằng Nam là nhìn ra thôi, bây giờ cũng bị An thấu mắt rồi.hì hì

An nghe vậy thì cười nhẹ rồi từ tốn nói

- Có những thứ người ngoài nhìn vào sẽ thấy rõ hơn. Cũng như việc cậu đang khác rất nhiều với mọi ngày, chứng tỏ cậu đang gặp một vấn đề nào đó.....Tôi cũng từng như vậy đấy, nên có thể chia sẻ thì nên chia sẻ cho nhẹ người – Giọng nói của An dịu hiền hơn nhiều, nó không còn lạnh như mọi ngày nữa.

Thật lạ lùng, khi nghe những lời nói đó của An, Băng Giang lại tự dừng đứng lại, cúi gằm đầu xuống. Có lẽ cô đang muốn che đi những giọt nước mắt mà mình đã kìm nén từ tối đến giờ, nhưng bản thân cô lại không muốn mình khóc, nhất là trước mặt Khánh An, cô không muốn yếu đuối trước mặt cô bạn này. Cô sợ bạn nghĩ mình giả tạo, yếu đuối, cô sợ bao nhiêu cố gắng của bản thân sẽ bị sụp đổ mất.

Lúc Băng Giang đang cố hít thật sâu, điều hòa lại trạng thái của mình thì một cánh tay ấm áp đang ôm lấy người cô, tựa đầu cô vào vai họ. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Cứ khóc đi, cậu không cần phải kiềm chế trước mặt tôi đâu - An là vậy, cô là người nội tâm vì vậy để nhìn thấu một người khác không khó, và đương nhiên cô nhận ra Giang đang cố che giấu cảm xúc của mình.

Thật sự, đến lúc này, Giang không thể ngăn nổi những giọt nước mắt mặn chát này nữa. Cô khóc òa lên, khóc như một đứa trẻ con trong lòng mẹ mình. Nhưng,... người ôm cô bây giờ là ai, tại sao đến những lúc mình buồn người bên cạnh mình vẫn là bạn bè mà không phải gia đình mình chứ. Tại sao nơi mình luôn đặt niềm tin nhiều nhất lại là nơi mang đến cho mình những muộn phiền chứ.

Cô thật sự thêm lấm, thêm cái cảm giác được ngồi trong lòng bố mẹ như ngày xưa, có thể khóc cười bất cứ lúc nào. Nhưng bây giờ thì sao? Tại sao khi ở nhà cô không thể sống với chính con người thật của mình được? Tại sao cô cứ phải tỏ ra mạnh mẽ trước mặt họ.....Cô đang thật sự đau lắm. ...Rất đau...

- Huhuuuuuuuuu.....Họ quá đáng lắm, họ có nghĩ đến suy nghĩ của mình không chứ. Lúc nào cũng công việc.....thử hỏi họ có còn coi mình là con họ khônghức hức.....Mình đã từng, đã từng rất yêu thương họ, nhưng tại sao bây giờ họ lại muốn mình ghét bỏ họ vậy.....tại sao hả An.huhu – Và trong vòng tay ấy, Giang đã khóc nức lên, cô nói hết những gì mình đã giấu kín trong lòng. Thật sự cô không chịu nổi nữa rồi.

Khi nghe những lời tâm sự đầy, Khánh An cũng đã hiểu được phần nào câu chuyện của Băng Giang.

- Thôi được rồi, cậu cứ khóc đi, khóc cho nhẹ lòng. Nên nhớ, con gái có thể khóc nhưng không thể yếu đuối.....Thật ra, tôi hiểu được tâm trạng của cậu bây giờ. Giang à, mình có thể trách bố mẹ mình nhưng mình không có quyền ghét bỏ họ vì họ đã cho mình được sống trên đời này..... Trước đây tôi cũng đã từng rất ghét bố mẹ mình vì họ luôn đi công tác, bỏ mặc tôi ở nhà với Khánh Bảo và đi giúp việc. Thậm chí cả tuần mới được thăm ba bữa cơm có đầy đủ cả gia đình, rồi đến những buổi họp phụ huynh họ cũng bảo bạn không đi được còn nói “tôi mẹ gọi cho cô là được mà“. Những lúc đó tôi thấy rất buồn, không phải buồn cho tôi mà buồn cho Khánh Bảo. Tôi có thể chịu được nhưng với một đứa trẻ mới 6 tuổi như bé Bảo thì sao chịu nổi chứ..... Tôi đã từng tự hỏi, mình sinh ra trong một gia đình giàu có làm gì, thà nghèo khó nhưng lúc nào cũng ấm êm hạnh phúc có phải hơn không. Dù họ cho tôi rất nhiều, quần áo mới, laptop cho tôi hẳn một tài khoản ngân hàng để chi tiêu nhưng họ đâu có biết rằng tôi không cần những thứ xa xỉ đó. Rồi cho đến sau này, tôi mới thấy hối hận.....hối hận lắm Giang à.....hối hận vì sao trước đây mình không biết cảm thông với họ, không biết hỏi han họ đi làm có mệt không...mà còn trách móc họ đủ chuyện. Cái lúc tôi nhận ra mọi lỗi lầm của mình thì cũng là lúc ông trời mang bố mẹ tôi đi.....Khoảng thời gian đó với tôi chẳng khác nào địa ngục cả, nó tằm tởm và khó chịu vô cùng....Tôi không giống cậu, ngoại trừ Khánh Bảo thì không còn ai kể cả cô đi chú bác trong gia đình cũng bỏ mặc tôi. Nên.....vì vậy Giang à, bên cạnh cậu còn có những người bạn rất tốt. Tình bạn của các cậu khiến tôi ghen tị và ngưỡng mộ. Tôi có bạn nhưng tôi chưa đủ dũng cảm để có thể nói chuyện gia đình mình với họ, thậm chí khi tôi rời Hà Nội tôi cũng không nói với bất kì ai cả.....Còn về bố mẹ cậu.Mặc dù họ có quyền áp đặt cậu nhưng cái chính lại ở chính bản thân cậu. Khóc nốt lần này rồi mạnh mẽ đối diện với sự thật, mạnh mẽ nói ra suy nghĩ của mình, tôi tin là họ sẽ suy nghĩ lại và cảm thông với cậu mà – Khánh An cũng hơi xúc động khi chia sẻ những chuyện này. Ngoại trừ chị Miên thì Giang có lẽ là người thứ hai được nghe cô kể về chuyện gia đình mình.

- Hức...hức.....Oa.oa.oa.oa.....cậu đáng ghét lắm. Sao đến chuyện đấy mà cậu cũng nhìn ra chứ.....Oa tớ ghét cậu, bao nhiêu năm tu luyện của tớ.....huhuhu, cậu phải đền bù cho tôi. ...- Giang bây giờ không còn khóc vì buồn như lúc nãy rồi, giờ cô lại như một đứa trẻ đang khóc vì bị cướp mất cây kẹo đang mút dở. Trong tiếng khóc của cô còn pha thêm chút hối hận, đáng yêu vô cùng.

Vậy là Băng Giang khóc ngon lành trên vai của Khánh An, mặc cho một bên áo bạn đã ướt sũng, mặc cho những ánh mắt kì lạ của người đi đường, mặc cái thứ gọi là hình tượng. Bây giờ cô chỉ cần cái bờ vai này thôi, giờ cô chỉ muốn khóc thôi, khóc cho cái thứ gọi là buồn phiền sẽ không còn nữa...

Tình bạn là vậy đấy. Có những mối quan hệ chỉ mới được hai ba ngày nhưng họ có thể hiểu nhau như đã quen cả đời vậy. Đó chính là thứ gọi là tin tưởng, vì chỉ có tin tưởng họ mới chủ động làm quen, sẵn sàng nói ra những bí mật ẩn giấu trong lòng mình.

Sau một hồi tuôn nước mắt như mưa, cả hai lại cùng nhau đi tản bộ phố phường.

- Trời hôm nay âm u quá ha An, chắc sắp mưa rồi.....haizzz. Mưa mùa này có mà lụt đường phố mất thôi – Giang ngẩng đầu nhìn trời than thở.

- Ủ.....- Khánh An nghe bạn nói vậy cũng đáp bằng quơ, mắt cũng nhìn lên bầu trời đen kịt kia.

- Xi.....không thể nói nhiều hơn được sao. Lúc nào cũng thấy cũng ừ...rồi không...rồi cái mặt lúc nào cũng lạnh tanh vậy nè....bảo sao ai cũng bảo khó gần – Giang bất bình với thái độ của người bạn của mình. Cô vừa nói vừa biểu cảm trên khuôn mặt trông rất đáng yêu, khác hẳn cái vẻ mặt như com thiêu ban nãy.

Và tất nhiên trước cái bộ mặt con nít quỷ của Giang, An không thể nín được cười. Vậy mà cô còn nghĩ, người bạn này sẽ buồn cho đến khi nói hết ra với bố mẹ chứ, đúng là thay đổi như con tắc kè mà. Hazziiii..mấy người bạn này tốt mà phiền chết đi được..

Gọi đi dạo thôi nhưng ánh mắt Giang đảo khắp nơi. Khi đôi mắt to tròn kia dừng ở phía vỉa hè bên kia đường, bỗng dung nó sáng bừng lên như nhìn thấy vàng, mồm há rộng đến nỗi sắp nhét vừa cả quả trứng. Bỗng Giang đứng bất động một chỗ với hành động bất thường khiến An cũng tò mò nhìn theo hướng Giang đang nhìn, không biết có cái gì ở đó thế không biết.

- Cậu nhìn cái gì thế ?

- An.....An.....An An An.....KẸO BÔNG GÒN KÌA, KẸO BÔNG GÒN KÌA AN...– Giang vừa nói vừa lấy tay của mình lay tay của An như sợ bạn không nhìn thấy.

- Thấy.....Rồi sao? - Mặt vẫn tỉnh bơ

- Sao cái gì nữa.....sang mua ăn đi.....đi – Sau cái chữ đi đó, không để cho An kịp phản ứng, Giang đã lôi bạn đi như lôi một món đồ vật qua đường. An thì ngạc nhiên không kịp nói gì, chỉ biết “ồ” một cái nhưng đã bị kéo đi từ bao giờ.

* Phía quầy bán kẹo bông gòn *

- Con chào chú ạ, chú làm cho con hai cây kẹo bông gòn nha, lấy con một cái màu hồng, một cái màu trắng ạ. – Giang vừa chạy đến nơi đã tíu tít như đứa trẻ con vậy.

- Ủ, một hồng một trắng à. Đợi chú làm cho nhé - Chú bán kẹo chiều khách nói.

An chen vào luôn.

- Tôi không ăn đâu.....Một cây thôi chú ạ - An không phải không thích ăn đồ ngọt nhưng từ tối giờ cô cũng chưa ăn gì nên không muốn ăn.

Giang nghe An nói vậy thì lườm bạn rồi nói lại với chú bán kẹo

- Chú cứ làm hai cây đi ạ.

- Ồ....ờ - Chú mỉm cười vui vẻ.

- Tôi bảo.....

- Không ăn cũng phải ăn, miễn ý kiến. Ok – Giang chen lời rồi lại háo hức chờ cây kẹo của mình.

Hai cô gái lại trở lại phía bên kia đường, tiếp tục hành trình của mình.

- Xi.....chú thiên vị An quá à. Rõ ràng là mình bảo mua mà, sao chú lại làm cho An cây to hơn nhĩ - Giang phụng phịu như một đứa con nít lên ba

- Ha ha.....Thì nó cũng giống nhau thôi mà.....nè, đổi – An bật cười thành tiếng đành phải đưa cây kẹo bông trên tay mình cho Giang.

- Zê, thanh kiu bạn hiền.....hí hí – Giang hí hửng.

Khi đổi lại cây kẹo rồi mà Băng Giang cứ mân mê cây kẹo trong tay không chịu ăn mà cứ nhìn nó hoài, thấy lạ An thắc mắc:

- Sao không ăn đi ? Nãy còn thèm thường lắm mà.

- Nhìn đẹp quá An ơi, không nỡ ăn.....

- Xi.....mắm mắm ngon quá, không ăn tới ăn hộ choha ha – Khánh An chơi đùa, lấy tay nhúm một miếng bông to cho vào mồm, phá đi hình hài đẹp đẽ ban đầu của cây kẹo, khiến Giang đang bay lượn trên trời cùng đám kẹo bông thì rơi tõm một cái.

- AAAAAAaaaaaa.....ai cho cậu ăn.....bắt đền đi.....đứng lại – Cả hai rượt nhau quanh khu phố đến nỗi toát hết mồ hôi mới chịu dừng.

- Chơi xấu quá à – Giang lườm An

- Ai biểu không ăn, tôi ăn hộ cho là đúng rồi.

- Ai nói là không ăn chứ. Mà lúc này ai nói là không ăn ý nhỏ, giờ thì coi xem, gần hết cây kẹo 10k của tôi rồi kìa.
- Mua rồi thì phải ăn chứ. Cậu không biết là không nên lãng phí à, nhất là của chùa nữa – An hí hửng khiêu khích Giang
- Bạn hiền à, không phải đồ chùa đâu. Cho vay thôi, mai một tính cả vốn lẫn lãi nhé.
- Rồi rồi, ăn đi không chày bây giờ.

Băng Giang không giống An, cho cả cây kẹo bông lên mồm và cắn một miếng to đùng. Kẹo bông dính vào da mặt rồi vào mũi Giang khiến cô bây giờ chả khác gì con mèo. Làm An đang ăn cũng suýt không kiềm chế nổi.

Miếng kẹo to đùng đẩy khi vào cái mồm nhỏ nhắn xinh xắn của Giang thì từ từ tan ra. Vị ngọt của kẹo ngấm vào đầu lưỡi rồi trôi xuống cổ họng, đọng lại hương vị thơm ở đó.

- Kẹo ngon quá ha An, lâu lắm rồi tôi không được ăn cái này. Nhớ quá chừng.hì hì – Giang nói nhưng tay vẫn không quên đưa cây kẹo lên để mồm được ăn.
- Ủ. Nhưng ngọt hơn ngoài Hà Nội.

Giang bỗng quay mặt qua, gật đầu lia lịa, ngón tay cái còn gợn lên.

- Chuẩn chuẩn. Hồi trước, cứ lúc nào có dịp về Hà Nội chơi là bọn tui toàn đi ăn cái này thôi. Công nhận là kẹo Sài Gòn ngọt hơn thật nhưng ăn cũng ngon đây chứ. Mỗi vùng mỗi khẩu vị khác nhau mà.hì hì – Nói xong, cô bạn lại quay trở lại với nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này của mình, là ăn.

Cây kẹo trong tay An giờ chỉ còn hơn nửa. Những lời nói của Giang làm cô nhớ đến nhóm học võ cũ của cô. Trước đây, cô cũng rất thân với họ và bây giờ cô cũng đang rất nhớ họ.

- Chắc các cậu hiểu nhau lắm nhỉ - Giọng An có phần nào trầm đi một tí
- Còn phải hỏi sao, bọn tui hiểu nhau còn hơn bố mẹ hiểu bọn tui ý.

Thấy không khí có phần trầm đi, Giang bỏ cây kẹo sang một bên, kéo An vào ngồi ở một cái ghế đá có thể ngắm nhìn hồ nước, bắt đầu công cuộc tán gẫu tâm sự của mình.

- Hazziiii. Chắc cậu cũng biết rồi. Bọn tớ chơi với nhau từ nhỏ, có khi bố mẹ còn bắt thân nhau từ trong trứng cơ. Bố mẹ tớ, Nam, Thanh và Nhật là những người bạn rất thân, họ giúp nhau trong công việc, hình như còn bàn bạc thời gian sinh đẻ nữa hay sao ý, bọn tớ sinh gần nhau lắm.hì hì..... Chính vì vậy mà công ty của mỗi gia đình làm ăn rất thuận lợi và phát triển khá nhanh. Vậy nên họ đã tập cho bọn tớ cách sống tự lập từ bé và thường xuyên để bọn tớ ở nhà một mình, và tất nhiên lúc đó, bốn mảnh đời “bất hạnh” lại tìm đến với nhau. Nhìn cái Thanh với thằng Nhật hay vui vẻ là vậy nhưng chính bọn nó lại là người có nhiều tâm sự nhất trong nhóm. An có thể hiểu đơn giản là họ dùng cái khuôn mặt vui vẻ ấy để che đi sự tủi thân vốn có trong người của mình. Là bạn của tui nó, thấy nhiều lúc bọn nó phải nén chịu những nỗi đau ấy mà tớ cũng cảm thấy buồn và thấy mình thật vô dụng, không làm được gì cho tui nó ngoại trừ ở bên và động viên nhau. Còn thằng Nam, tính nó lạnh lùng như vậy cũng có nguyên do cả đấy. Trong bốn đứa thì nó phải chịu những sự huấn luyện khắc khe nhất từ gia đình. Họ muốn sau này nó kế nghiệp gia đình nên từ nhỏ đã bắt nó học như một cái máy, làm việc như một con rô bốt đã cài sẵn lịch trình. Hỏi vậy thì sao nó không lạnh lùng cho nổi. Thực ra, ban đầu nó không phải một người như vậy đâu mà do tác động từ gia đình khiến nó phải trở nên như vậy. Tất nhiên là bọn tớ có những ước mơ riêng, tương lai riêng.....cái Thanh Thanh thì muốn làm bác sĩ, Nhật thì muốn làm công nghệ thông tin vì nó giỏi mấy khoản máy tính với hack lắm, còn thằng Nam, nó muốn làm cảnh sát đấy.

Ngạc nhiên. Khi nghe Giang nói Nam muốn trở thành một người cảnh sát, trong người cô như có một cái gì đó rất lạ, nó như ép chặt tim vậy. “Cậu ấy cũng muốn trở thành cảnh sát sao? Tại sao lại giống nhau nhiều vậy chứ?” Bao nhiêu câu hỏi hiện lên trong đầu An nhưng cô vẫn ngồi yên để nghe Giang kể.

- Cậu muốn biết ước mơ của tớ không ? (Khánh An chưa kịp gật)Tớ sau này cũng muốn trở thành một bà hoàng của giới luật sư đấy..haha, nghe thật điên rồ phải không.hahaha. Haizzzzzzzz, chỉ tiếc là ước mơ chỉ là mơ ước, mọi thứ đều được sắp đặt sẵn rồi, kể cả tương lai của bọn tớ.hazziiiiii
- Giang nói hết rồi đứng dậy, vươn người một cái và quay đầu bước đi. Đi được mấy bước, không thấy bạn đi theo, Giang ngoảnh đầu lại.

- Đi bộ đi An, ngồi đấy nhiều muỗi quá à. Nó đốt hết chân tớ rồi, mất hết cả cảm xúc

HHHAHAHa, vậy mà Khánh An tưởng cô bạn không muốn kể nữa nên tránh né chứ. Ai dè.....

Vậy là An cũng đứng dậy và bước đi tiếp cùng Giang. Giang lại hỏi.

- Còn An thì sao ?

-- Im lặng

- Ồ.....không muốn nói cũng không sao đâu. Dù gì mình cũng mới quen có hai ba ngày à, không nói ra là đúng.hìhì.....MÀ KHOAN, này giờ mình nói những gì ý nhỉ.ô mai gọt.Cậu có cái bùa mê thuốc lú gì mà đi cùng cậu tớ lại muốn nói hết ra thế này. Ôi Thanh ơi, Nhật ơi, Nam ơi, cho tao xin lỗi – Giang đứng yên, chắp tay trước ngực và ngẩng cổ lên trời như tưởng tượng mấy ba cái đứa kia đang ở trên đó. Cùng lúc ấy, cả ba người đó đều bị hất xì một cái mà không rõ nguyên nhân.

Hôm nay là thứ bảy, còn chưa đến một tuần nữa là kì thi sẽ diễn ra. Không khí trong trường học có phần trầm đi nhưng vẫn không giảm đi phần nào nhiệt vào mỗi buổi sáng. Có lẽ do kì thi đang cận kề nên tinh thần học tập của các bạn học sinh tăng đột biến. Mới sáng sớm mà đã có rất nhiều bạn đã có mặt ở trường. Nhìn đâu cũng thấy những ánh mắt chăm chú đọc quyển sách dày cộp. Có bạn còn tranh thủ vào thư viện của trường tìm sách tham khảo chỉ để mong vượt qua kì thi tốt nhất. Trường cấp 3 Sunshine rất thoáng ở mọi khoản từ thể thao cho đến những hoạt động chung, nhưng riêng việc học có phần yêu cầu nặng hơn vì học sinh không hoàn thành tốt hoặc không đủ chỉ tiêu yêu cầu sẽ bị đẩy xuống lớp khác hoặc có thể bị chuyển trường luôn.

Không giống như phần đông học sinh kia, hôm nay mặc dù đi sớm nhưng Thanh Thanh không thể ngoan ngoãn, chăm chỉ như mấy bạn kia. Chỉ vì cái chân chết tiệt, tối qua do đi lại nhiều nên hậu quả là sáng nay nó không nhẹ đi mà còn có phần sưng thêm. Dì Lan một mực bắt tài xế đưa đi, không cho cô đi xe đạp, làm cô không có cơ hội cùng bạn bè đi học cùng, đành phải lủi thủi đi học sớm.

Băng Giang mới bước đến cửa lớp đã thấy con bạn “trời oánh” của mình nằm trườn ra mặt bàn... đọc sách. Cô đưa tay lên dụi mắt xem mình có nhìn nhầm không rồi đi nhanh về phía chỗ Thanh ngồi.

- “Yêu em từ cái nhìn đầu tiên”..... “Cốp” Trời ơi, thế mà con tưởng hôm nay trời đi vắng nên chị Thanh mới đến sớm để học bài chứ. Hóa ra đọc mấy cái truyện ngôn tình vớ vẩn.....hazziiii – Băng Giang còn tiện tay gõ vào đầu Thanh một cái rõ đau, chỉ vì sáng sớm mà làm cô tưởng bở.

- Đau mày, tao đang là bệnh nhân đây nhé – Thanh đặt “bộp” quyển sách xuống bàn xoa đầu mình, hết nhăn mặt rồi nhủ mày làm như đau lắm.

Giang nghe và nhìn cái hình động quá “lố” đầy của Thanh thì mở lòng “liếc” nhìn cái chân của nó một cái.

- Cho sướng, cái tội đi xe ngu.....Mà nói thế có hơi quá nhí.....Do ăn ở cả đây.

- Mày, lúc nào cũng ăn ở, câu đầy cũ rồi con ạ.....Haziiiiii.Chán quá mày ơi, chả có gì đọc cả. Đạo này phim cũng chả có, mày xem tao còn phải cày lại cái truyện từ đời nào rồi đây này – Thanh “trưng” cái bộ mặt thảm hại của mình ra nhìn Giang như cầu cứu gì đó.

- Nhìn tao làm gì. Chán thì học bài đi, sắp thi rồi đó mẹ, ngồi đây mà than vãn rồi đến cái lúc bị nhét xuống lớp khác thìhăng kêu.Ok - Lời nói của Giang nghe như khuyên nhủ nhưng lại là chậu nước nóng dội vào người Thanh trong cái thời tiết chảy mồ này.

- Thui thui cái mồm mày... Cũng tại cái thằng anh trời đánh của mày mà tao mới thảm như này nè. Chứ có phải tao không muốn học đâu, do điều kiện không cho phép đấy chứ, cái chân thế này thì học hành sao nổi – Thanh lại nằm trườn ra bàn than vãn đủ điều, làm như mình oan ức lắm, chỉ mong nhận được sự hào tâm của con bạn bên cạnh mình mà khổ nỗi nó vốn cái thể loại “bất cần đời” ngấm vào máu, muốn sửa cũng không sửa nổi.

- Đẹp. Diễn sâu quá đấy bà nội. Cái chân thì nó liên quan đến cái tay với cái đầu mày à. Oan ức cái nỗi gì, cứ kiểm soát này nọ mà trốn thôi, sau này đừng trách bạn bè không nhắc trước nha con.....

- Liên quan chứ (ngồi thẳng dậy) . Cái chân nó là một phần trong cơ thể tao. Chân mà đau thì mấy cái kia cũng đaunên.....cái tay nó buồn cho cái chân suy ra nó cũng bị lười, còn cái đầu mới quan trọng nhất nhá, nó là nơi điều khiển hoạt động của cơ thể con người mà, nên chắc nó thấy cái chân tao thành ra như vậy nên không khỏi lo lắng, khiến tao không tập chung nổi.....Đấy liên quan chặt chẽ mà – Thanh hào hứng xỏ ra một tràng, nhưng sau khi kiểm duyệt lại thấy nó hơi sai sai thì lại quay lại tư thế cũ.....chừa quê.

Băng Giang ngồi bên cạnh nghe Thanh giảng giải mà thấy đau hết cả tai mà chẳng ra một cái thể thống gì

- Lí sự cùn, thế sao mày còn lết được cái xác đi học?

- Thì hôm nay tao đi ô tô mà – Chu mỏ cái lại luôn

- Ý tao là vào lớp cơ.....- Giang nở nụ cười nửa miệng châm chọc

- Thì.....thì.....Mày quá đáng.....toàn bắt nạt tao.....Azzzz, không chơi với mày nữa – Thanh giận dỗi quay mặt sang phía kia.....đọc truyện tiếp

Băng Giang nhún vai tỏ vẻ không quan tâm

- Cứ tự nhiên. Tao chống mắt lên xem được mấy phút nhé – Rồi lại học bài tiếp.

Cùng lúc đó, đi vào lớp là Nam và Nhật. Nhật chưa thấy mặt đã thấy tiếng

- Sao hai bạn mày suốt ngày chỉ chóc thế, đau hết cả đầu

- Ồ - Đồng thanh.

Nhật ngệt mặt ra khi thấy cái thái độ không quan tâm này. Cậu thở dài rồi về chỗ mình. Đảo mắt quanh lớp một vòng, tay chân Nhật bỗng nổi hết da gà da ngán.

- Uề, sao chỗ nào cũng thấy học với học thế. Bọn này bị tẩu hỏa hết cả rồi à? Từ cổng trường vào toàn thấy đũa ôm cả chồng sách vở, rồi đến cái lớp mình cũng vậy luôn. NE

Thanh đang chán nghe được chuyện vui cũng quay xuống tám cùng Nhật.

- Một lai (like) cho mày. Tao cũng nể vì sáng sớm mà bọn nó đã học rồi. Hazi, không biết cái bọn mọt sách này dậy từ mấy giờ chứ...- Cũng tỏ vẻ lắc đầu như ai, tay còn mân mê vuốt cằm này nọ. Nói chung nhìn Thanh rất ngầu.

Nhật Nam đang nghịch điện thoại cũng xen lời vào

- Người ta tìm cảm hứng học từ sách vở, còn mày từ tiểu thuyết ngôn tình. Nể là phải – Giọng còn pha chút châm chọc.

“bộp” Băng Giang đặt mạnh quyển vở xuống bàn, quay sang bắt tay với Nhật Nam, mặt cười tươi

- Chuẩn. Không hổ danh đồ đệ tao, đúng là bao nhiêu công dạy dỗ cũng phải ra trò mà....Ke ke

- “Cốp” Đồ đệ này. Tao còn chưa hỏi tội mày đã nói cái gì với bé ĩn đầu nhá. – Sắn cái thước trên tay, Nam gõ vào đầu Giang một cái, vừa nhẹ mà vừa mạnh. Nói chung anh chàng này vẫn còn có cái gọi là thương hoa tiếc ngọc. Mà càng thương lại càng phải đập mới gọi là đúng.

- Cái gì mà hỏi tội cơ. Đó là một sự thật hiển nhiên, một chân lí không bao giờ thay đổi rồi bạn trẻ à.....hử - Giang xoa xoa cái chỗ bị thằng bạn hâm đánh, lườm nguýt nó một cái rồi quay lên đọc sách tiếp.

Thanh nhìn cảnh tượng này lại thờ dài, than vãn

- Sao hai bọn mày toàn hiệp lực bắt nạt tao thế. Đừng thấy tao hiền mà lấn tới nhá. Tao đẹp chứ tao đâu có ngu đâu. À mà lớp trưởng ơi, lớp mình còn phải học chiều hôm nào nữa không? Chữ như hôm qua chắc tao chết mất. Đi học giữa cái thời tiết bốn chục độ, lại còn phải đi lúc 12 giờ trưa nữa chứ, tao ngồi trong ô tô mà cũng thấy mệt theo.

Giang suýt sặc nước bọt khi nghe cái câu “tao đẹp chứ tao đâu có ngu”, mặc dù bạn bè lâu năm nhưng quả thực cái câu này nó có lực sát thương rất lớn, kể cả với những người thường xuyên phải nghe nó nổ như tại Giang.

- Ai biết, cái này mày hỏi cô chứ đừng hỏi tao. Ok – Như nhớ ra gì đó, Giang quay xuống nhìn Nam hỏi

- Mà đúng rồi, hôm nay mày không đèo An đi học à.

- Cậu ấy bảo không cần – Mắt vẫn dán vào cái điện thoại.

- Và rồi mày đi luôn? – “gật” – Bó tay – Lại quay lên

Thanh Thanh cày xong cuốn tiểu thuyết chán chường lại lôi điện thoại ra nghịch, lướt web, facebook. Quang Nhật trườn người ra bàn ngủ ngay khi vào lớp, Nam và Giang vẫn đang tập trung vào sự nghiệp của mình.

Khánh An một lúc sau cũng đến lớp. Đến cô cũng giật mình trước thái độ nghiêm chỉnh học tập của lớp này, đến làm trực nhật cũng không làm, ai nấy cũng đang cắm đầu vào ôn bài vở. Đang định về chỗ, có một bạn nữ lên tiếng. Nếu cô nhớ không nhầm thì bạn này tên là Chi

- Ê An, lau bảng giùm tớ với. Thanh kiu – Không quên nở nụ cười xã giao

Thanh Thanh dưới lớp nghe vậy thì nhíu mày, lên tiếng

- Gì đấy Chi, việc ai nấy làm. Không phải bắt nạt mà mới đâu nhé.

Linh Chi đang mải giải bài toán, thấy An vào mới nhớ vì sắp vào lớp. Không ngờ bị lớp phó hiểu nhầm, quay xuống cãi lại cô

- Dù gì chỉ là lau giúp cái bảng thôi mà. Tớ có bắt nạt gì đâu chứ, chẳng nhẽ bạn bè trong lớp không thể giúp nhau mấy cái việc vặt này này à. Sao tự dưng cậu lại thế, chính cậu mới đang thiên vị học sinh mới ý.

Cuộc cãi lộn này gây sự chú ý lớn đến cả lớp, ai nấy đều dừng mọi hoạt động của mình để theo dõi diễn biến. Một số thành phần cũng chỉ liếc mắt lên nhìn một cái rồi lại tiếp tục như biết trước kết quả. Đơn giản trong cái trường này, ngoại trừ Giang và Nam thì còn lại chẳng có ai cãi lộn lại Thanh Thanh cả.

Thanh nghe vậy mà máu dòn lên đầu:

- Cậu.....- Đang định cãi lại thì bị giật mình bởi tiếng hét của Giang

- THÔI. (quay nhìn Chi) cậu quay lên đi. Còn mày, không nói nữa. Tại sao chỉ vì những cái việc vặt như này mà phải bắt hòa chứ.

Khánh An chứng kiến cảnh tượng này mà thờ dài. Mới sáng sớm mà đã dính phiền phức rồi. Mặc kệ những người đang bàn tán dưới kia, cô lặng lẽ đi lau bảng rồi trở về chỗ.

Mọi người trong lớp ai cũng bắt chữ A miệng chữ O há hốc nhìn An trở về chỗ ngồi mình. Cảm nhận có quá nhiều ánh mắt nhìn mình, An lười biếng ngẩng đầu dạy “tặng” cho mỗi người một cái nhìn lạnh lùng, làm ai nấy phải cũng phải quay lại công việc của mình.

An về chỗ cũng mở sách ra học bài. Thanh Thanh vẫn uất ức, quay xuống trách An

- Mày lau làm gì chứ, kệ nó đi, sao lại có thể để nó dất mũi như vậy chứ.

Khánh An ngẩng đầu lên cười

- Chân cậu đỡ chưa ? – Cô đang lảng sang chuyện khác, thật sự An không muốn chuyện này nó lại to hơn nữa.

- Hi, nặng hơn xú – Thanh gãi đầu

- Ngu người – Nhật Nam tưởng đang ngủ gật ai dè lại phát ngôn một câu gây sốc đến mức độ đó. Chắc vụ ẩu đả vừa rồi làm cậu tỉnh giấc, và đang lấy lại cảm hứng để ngủ.

- Ồ - Thanh cũng chả buồn cãi lại, cô lại lôi điện thoại ra lướt tiếp.

Không khí lớp học lại trở về trạng thái ban đầu, họ trao đổi bài, giảng dạy cho nhau hiểu. Điều này càng cho thấy sự quyết tâm của lớp 11A1 trong kì thi này là rất lớn. Tất cả vì sự nghiệp đi chơi ! Khẩu hiệu đang được viết dưới bảng trắng của lớp cuối phòng học, làm thầy cô nào vào cũng ngạc nhiên xen lẫn buồn cười. Vì vậy mà 11A1 luôn khác biệt, từ thành viên trong lớp đến cách học tập, vui chơi, luôn là “độc” nhất trong trường.

Tưởng yên ổn được một lúc, Thanh bỗng đứng ngồi thẳng dậy, chăm chú nhìn vào màn hình, hét lên, lay tay mấy đứa bên cạnh

- AAAAa, bọn mày ơi, sắp ra phim Tắm Cám rồi này. Xem nào, đúng lúc thi xong luôn, anh em đi xem đê – Thanh lay tay An, Giang và cả Nhật với Nam làm cả lũ đang tập trung, trong đó có một người đang thiêu thiêu ngủ cũng phải giật mình.

- Trời ơi, cũng chỉ là cái phim thôi mà, có cần phá giấc ngủ ngàn vàng của tao không. Đêm qua đã phải thức khuya làm bài tập lão bà bà giao rồi. Đúng là cái con lạnh chanh mà . Hừ.Đề yên cho tao ngủ nghe chưa. Gừ - Quang Nhật sổ ra một chàng làm Thanh chỉ biết đơ chứ không nói được lời nào. Thấy tui thân, cô đành quay nhìn Giang với An như đề vớt vát hình tượng.

Khổ nỗi cả hai cô gái này như nhận ra được điều ấy thì lại càng bơ đi. Thanh nghệt cả mặt, biết là hi vọng mong manh nhưng cũng quay sang Nam.nhưng chỉ nhận được cái mỉm cười cho có rồi lại là cái khuôn mặt lạnh băng chà bá.

Thanh Thanh nắm chặt bàn tay, gân nổi lên chỉ chút, trợn mắt nhìn bốn đứa còn lại, đầu bốc khói ô nhiễm hết cả lớp, cuối cùng cũng không nuốt nổi con giặc.

- “UYỄNH” BỌN MÀY BẮT NẠT TAO.....Hừ - Cô đập mạnh tay xuống bàn, rồi cứ thế đi ra khỏi lớp trước cái nhìn “cảm thông” của các bạn còn lại.

- Ê, đi đâu thì đi, 3 phút nữa vào lớp rồi đấy – Giang tốt bụng với theo nhắc nhở.

Thanh Thanh cứ tưởng là bọn bạn kia sẽ đi theo rồi lôi kéo mình quay trở lại, xin lỗi rồi dứt lốt này nọ, nhưng đời quả không như mơ. Hảo huyền đâu mà lại còn bị nó xỏ xiên thế kia nữa.

- BIẾT RỒI – Không quên tặng bạn cái lườm rồi “bay” đi luôn.

Quang Nhật nhìn theo cái bóng của Thanh, không khỏi thắc mắc hỏi Băng Giang

- Có đúng là nó bị què không hả mày? Sao đi còn nhanh hơn cả bình thường thế.

- Thật đấy. Chứ mày nghĩ sao đời nào nó lại đi chịu ngồi ô tô đi học – Giang lắc đầu thờ dài..

~ Tiết sinh hoạt lớp

~Hôm nay là thứ bảy nhưng cô Nhật Hạ chỉ có một tiết ở lớp mình là tiết sinh hoạt vậy nên đến tiết 5 cô trò mới được đoàn tụ với nhau.

- Cả lớp đứng – Vẫn là giọng nói danh thép của lớp trưởng Băng Giang làm hơn mười mấy cái đầu đang gục xuống bàn và một số thành phần đang nô đùa trong lớp phải ổn định, đứng dậy chào cô.

- Chúng.em.kính.chào cô.ạ - Không giống như mọi bữa, lời chào hôm nay chỉ được phát ra từ một số cái mồm xinh xinh, thành ra câu chào cô mà chả khác nào tặng cô đĩa cơm thiêu cả, nó ỉu vô cùng.

Đến cô Nhật Hạ cũng thấy ngạc nhiên trước những cái gương mặt bơ phờ, không thể thảm hơn này. Cô không nói lên lời chỉ giờ tay ra hiệu cho học sinh ngồi xuống.

Thái độ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt của các bạn học sinh, tuy không gật gù như đầu giờ nhưng lúc này cũng chả khá khảm hơn chút nào.

- Trời ơi, sao nhìn mấy đứa thảm thế này? Vừa ra trận về hay sao thế ? – Giọng cô cao vút, mắt to hét cờ, hết nhìn đứa này rồi nhìn đứa khác.

Thắng trả lời thay các bạn

- Chưa ra trận nhưng bọn em đang tập luyện để ra trận cô ạ. Khổ nổi đợt tập huấn này nó nặng nề quá...hơ hơ – Đến bạn Thắng thường ngày nổi tiếng sôi động, không bao giờ biết mệt là gì nhưng trông bữa nay còn thảm hơn các bạn khác.

- Hơ.....thầy cô ác quá, cho bọn em bao nhiêu bài tập, làm mãi không xong cô ơi.....Em sắp lú rồi – Trang cũng than thở.

Đám Bể Giang nhìn thái độ của các bạn thì cười, riêng cô lớp trưởng lại không quan tâm đến chuyện này cho lắm, cô hiểu các bạn trong lớp quá mà. Tụi này đang làm khổ hơn thôi chứ mệt cái nỗi gì. Thôi thì yên cho bọn nó đi.

- Đừng nói với cô là cái kì thi này biến mấy đứa thành ra vậy nha.

Không ai bảo ai, cả lớp gật đầu (trừ một vài bạn thôi)

Đồng hành cùng cái lớp này gần hai năm rồi, nghĩ gì mà cô không nhận ra. Nhưng thôi.....

- Khổ thân mấy đứa ghê cơ. Thấy tụi mày chăm học thế cô còn thấy nể đấy, nhớ lại trước đây học thì ít mà phao bơi thì nhiều.....haha

Nghe được câu này, bỗng dưng lớp lại sôi nổi ngay

- Ê, ngày xưa cô cũng dùng phao ạ. Ô mai chúí – Linh Chi khởi xướng đầu tiên

CÔ HẠ nhún mày, giờ ngón trở lên miệng như ra lệnh yên lặng.

- Bậy nào, nghĩ sao mà nói câu đấy hả Chi, cô còn ác liệt hơn kia, coi phao là cái gì chứ - CÔ Hạ cười tươi rói.

- Ô ồ ồ - Cả lớp kêu ầm lên, mặt đứa nào cũng đang trợn mắt chờ đợi nghe cô kể tiếp.

- Sao phải phản ứng dữ dội thế. Thì cũng chỉ là đi học muộn, giả vờ ốm xuống y tế ngủ để trốn tiết, bật giáo viên, bôi mắt mèo rồi lá thị ra ghê giáo viên, giả chữ kí phụ huynh, thuê người đóng giả phụ huynh.....nói chung nhiều lắm.

Cô kể ra một tràng, 26 cái mặt dưới lớp đơ luôn.

- Xuất Sắc – Câu nói này vừa mới bật ra đã nhận được sự chú ý của cả lớp. Đồng loạt mấy đứa ngồi bàn trên quay hết xuống dưới nhìn vào đúng một điểm, đó chính là Nhật Nam. Ai ngờ chứ, ai ngờ là một người kiệm lời như cậu ta lại có thể phát ngôn gây sốc đến vậy. Thật là vi diệu.

Nam cũng không quan tâm cho lắm, nhưng hình như số lượng người nhìn hơi nhiều và thời gian nhìn hơi lâu nên cậu phải hất mặt lên trên như ra hiệu “ nhìn gì, quay lên mà nghe cô kể tiếp kia”. Tất nhiên là chả ai nhìn nữa, đơn giản cậu chỉ là diễn viên phụ, mà không người đi qua đường trong bộ phim này thôi.

- Cô kể tiếp đi cô – Thanh lên tiếng cứu vớt tình thế.

- Thì nói chung là mấy cái trò thời học sinh cô thử hết rồi, còn tới bến luôn cơ .he he. Nên.....e hèm, chớ đứa nào đại mà nghịch ngu giống cô nhé, cô biết hết đấy. Haha.

- Ha ha - Mấy bạn cười xuề, tạo không khí

- Nói thế thôi chứ sau này mới vừa cảm thấy hối hận vừa cảm thấy vui.

- Hối hận gì hả cô ? – Linh Chi sốt sắng

- Vui sao cô ? – Minh bốn mắt cũng tò mò

- Vui thì tất nhiên phải vui rồi. Đúng không. Cô nói thật chứ thời học sinh mà không có mấy cái trò đấy thì chả gọi là tuổi học trò. Còn hối hận ở chỗ.....- CÔ còn dừng lại để gây tò mò cho lớp. Bây giờ trong lớp không ai nói một câu gì, mặt đứa nào cũng nhìn chăm chú vào cô

- Hối hận.....vì không quậy được hơn nữa đóhaha.

- Òa.....òa.....òa...bá đạo.....quá bá đạo. Lão bà bà quá xuất sắc. Cô thật là thâm hậu cô ơi. CÔ nhận em làm đồ đệ đi cô – Nhật hứng thú đến nỗi đứng hẳn dậy, phai phác cổ.

Cô Hạ cũng gơ tay chào nghĩa hiệp.

- Quá khen...Quá khen..... Đây chỉ là một phần thôi. Do nghịch quá thế là năm lớp 12 bố mẹ bắt cô chuyển trường sang một cái trường rõ quy củ _ chỉ tay xuống mặt đất, mặt nhăn nhoe – chính là cái trường này đó. Rồi cô gặp được cái người gọi là khắc tinh. Người đó chính là cô giáo chủ nhiệm của cô và là hiệu trưởng của mấy đứa bây giờ đấy. Vậy là hết nghịch, hết chơi, cũng chả có bạn bè mà quậy cùng. Đâm ra phải trở lại bản chất vốn có, một học sinh ngoan hiền, học giỏi, chăm ngoan.....bla bla. Nói chung là lịch sử thời học sinh của cô hào hùng lắm, nói ra thì hơi mệt thật, giờ cô còn thấy sợ đấyhahaha – Cô Hạ kể xong mà còn thấy mệt, tay còn lau mồ hôi trên trán mặc dù lớp có hai cái điều hòa đang bật.

- Cô hiệu trưởng từng là giáo viên của cô sao.....Ồa, cái này còn sốc hơn nè.

- Vậy mà bọn em còn tự tin hiểu cô nhiều lắm.....Ai dè còn nhiều điều về cô tụi em chưa biết quá à - Thảo Mai nhẹ nhàng mân mê mớ tóc nói.

- Ha ha ha ha ha – Không chỉ cô mà cái giọng cười nhạt nhẽo của mấy đứa dưới lớp cũng cho thấy một đến mức độ nào. Cũng đúng thôi, chả ai nghĩ cô giáo nổi tiếng hiền lành nét na lại xì tin của mình lại có một quá khứ vang dội đến vậy chứ.

Cô đi về chỗ ngồi của mình, vừa mở cặp vừa nói.

- Này, cô kể cho vui thôi nhé. Cái này bí mật nhé mấy đứa, lọt ra ngoài ngại lắm. Mà mấy đứa chờ đại nhá. Chơi thì chơi nhưng đừng có mà làm quá, lúc to chuyện thì mệt lắm. Khi đấy chỉ khô cô với lớp trưởng thôi.....haha.

- Vâng tất nhiên rồi côhì hì – Đồng thanh, ngoan ngoãn khoanh tay lên bàn.

Cô cầm một sấp tài liệu trên tay, và đi xuống chỗ của Giang, chia thành bốn cho Nam, Nhật, Giang và Thanh.

- Bốn em giúp cô đăng tài liệu lên trang của lớp cho các bạn đọc nhé. Chia nhau ra không thì trích quỹ lớp đi phô tô cho nhanh Thanh ạ, mấy đứa thể nào cũng được miễn là có cho các bạn là ok.

- Vâng – Đồng thanh.

- Thế thì đi phô tô cho nhanh, nhiều thế này thì cô chia đứa nào thì đứa đấy phụ trách luôn nhé – Giang lên tiếng.

- Ok – Gật đầu rồi cất hết vào cặp.

Cô Hạ mỉm cười trước thái độ và hành động quyết đoán của cái nhóm này, cô lại sai bước lên bục giảng.

“Bộp bộp” CÔ vỗ tay để gây sự chú ý cho cả lớp, nhắc các bạn ổn định.

- Được rồi không bàn tán nữa. Kể chuyện thôi mà gần 15 phút rồi đó mấy anh chị ạ. Sinh hoạt mà chưa sinh hoạt được cái gì đâu.

Trang đứng dậy.

- Chính xác là tuần này không có gì để sinh hoạt ý cô ạ. Căn bản là các bạn quá ngoan, lớp không bị trừ điểm, không đi học muộn, không trốn tiết đi ngủ giống cô ngày xưa, không trọc nhặt bản ,.....

- Stop.....Không phải gẹo cô nghe chưa – CÔ lườm yêu bạn Trang – hì hì – rồi ngồi xuống.

Cô lại ôn hòa

- Vui chơi là một cái tốt. Giống như kiểu học là chính chơi là phụ, cái phụ chưa làm được thì làm sao làm được cái chính ý. Tất nhiên là cô ủng hộ mấy đứa với cái băng don “vừa học vừa chơi” dưới lớp nhưng những thời điểm quan trọng như lúc này thì nên tập trung cao độ hơn một chút cho việc học. Vẫn là lên mạng, nhưng mấy đứa có thể sót tài liệu tham khảo thay vì sót phim.....phải không các bạn nữ (ạ), rồi tìm các đề thay vì làm mấy hiệp liên minh phải không các bạn nam (vâng). Đó. Phải như vậy thì cái mục tiêu kia kia – chỉ vào cái bảng ghi chữ “tất cả vì sự nghiệp đi chơi” nó mới thành hiện thực được. Nghe chưa .

- Dạ rồi – Hết âm ỉ lên.

Cả lớp náo loạn rồi hào hứng đến mức cô bạn giờ tay rồi gõ thước mới chịu ổn định trở lại.

Cô lườm

- Thay đổi như chong chóng ý. Nãy thì chả khác nào cái bánh đa thiêu, giờ nhìn các anh các chị xem.....Thiệt là.

- Hì hì

- Tài liệu thêm cho môn văn và anh văn cô đã đưa cho bạn Giang. Liệu tối nay có thời gian đi phô tô luôn không mấy đứa.

- Dạ được ạ - Giang thay các bạn trả lời.

Cô gật đầu

- Ủ, vậy thì tầm sáng mai sẽ có tài liệu cho các em, chú ý về xem các phần cô đã đánh dấu sao nhé, những phần đó có khả năng sẽ có trong bài test của các em. Bên cạnh đó cũng nên xuống thư viện mượn những quyển nâng cao hoặc tìm các đề trước đây nhé.

- Vâng ạ

Cô Hạ gật đầu mỉm cười nhìn cả lớp. CÔ giờ tay trái của mình xem đồng hồ rồi nói.

- Chà, bây giờ mới hết có hai mươi phút, còn những 25 phút nữa mới hết tiết. Liệu từng này giờ có đủ để đi ăn kem không nhỉ - Cô vừa nhìn vừa nín cười.

Cô đã sai lầm khi nói ra câu này. Chỉ một câu thôi đã kích thích 26 cái não non lớp của các thành viên trong lớp. Vụ này cô sặc nghiệp thật rồi.

- CỐ CỐ CỐ CỐCó cô ơi – Lần này thì cái chợ nó bị vỡ thật rồi, ầm ầm hết cả lên.

- Đi ăn kem cô ơi.

- Kem.....kem.....kem.....kem.....kem.....kem – Hết thì là cái gì, đây còn đập bàn đập ghế như biểu tình cơ.

Cô Nhật Hạ hết nhũ mày rồi bịt tai. Phải trở lại bàn giáo viên mình gõ thước.

- DỪNG. Làm quá vậy mấy đứa. Người ta mà nói vậy thì chỉ ít phải lịch sự “thôi cô ơi, lương của cô cũng chẳng là bao, giờ cô cho bọn em về sớm để ôn bài là được rồi ạ” chứ, ai như mấy đứa.....ĐÚNG là ...

- Dây thần kinh xấu hổ bọn em bị đứt hết rồi cô ơi – Thanh đùa giỡn

- Chai mặt luôn rồi cô nên cô không cần ngại đâu ạ. Cô không muốn tiêu tiền thì để bọn em tiêu giùm cho – Thằng cười nhăn răng, mắt hí lại còn chả nhìn thấy tổ quốc đâu.

Đến cô còn hốt trước thái độ này của mấy đứa. Quả đúng cái câu “Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò” cấm có sai mà.

- Cô sợ bọn mày rồi đấy. Rồi. Thu dọn sách vở rồi lấy xe đi. Hẹn nhau cổng trường nhé. À quán nào đây, mọc quán nhé.

- Vâng.....Dzeeeeee – Đứa nào cũng tươi rói, nhanh cất sách vở rồi lao như bay ra lớp học. Mất hết cả cái hình tượng lớp 11 ngôi sao trước đây. Đến nhóm Giang cũng thấy hào hứng trước vụ này. Bỗng An quay hỏi Giang

-Không đi được không ?

Băng Giang và Thanh Thanh cũng đang chuẩn bị ra khỏi lớp nghe An nói vậy thì phải dừng bước.

- Sao vậy, An không khỏe à, hay có việc gì bận

-- Cô không trả lời, cúi đầu che đi vẻ xấu hổ của mình.

Hai cô bạn nhìn nhau cười, rồi quay sang nhìn Nam và Nhật. Tất nhiên là họ biết là với tính cách của An thì chắc hẳn cô ấy ngại và không muốn đi cùng. Thôi thì đành lấy thằng Nam làm bàn đạp vậy.

- Thôi mà An, đi cùng lớp đi cho vui. Đây là cơ hội để cậu hòa thuận hơn với lớp mình mà. Cậu nhìn thằng Nam kia, đến nó mà còn không phản đối mấy cái vụ ăn chơi này cơ mà. Đi mà nha, coi như nể tụi này mà đi nha An, đi đi nha – Hết Giang rồi Thanh năn nỉ, lôi cả thằng bạn thân vào, mặc cái lườm như muốn cháy da của nó.

Nhật cũng lên tiếng

- Hay An không có xe ? Hình như hôm nay cậu không đi cùng Nam mà

- Tôi có, hôm nay tôi đi xe đạp mà – Trả lời ôn nhu.

Thanh vỗ vai Nhật “đét” một cái rõ đau, làm cậu nhăn cả mặt

- Đơ, vậy còn chần chờ gì nữa. Đi thôi, không tụi nó chờ kia.

- Nhưng.....

- Không nhưng gì nữa.....Đi – Chẳng để bạn nói hết câu, Thanh với Giang mỗi đứa cầm một cánh tay của An, Nhật ở sau đây, còn Nam bợ vơ tay dứt túi quần mỉm cười theo sau. Cả đám đến cửa lớp còn không quên quay đầu lại nhìn với cô.

- Tụi em ra quán trước nha cô. Cô nhanh nha cô. Đừng có bùng tụi em đấyhí hí – Thanh choe chõe mồm, đúng giọng mãi chơi luôn.

Cô đang thu dọn đồ dùng cũng phải nhanh nhẹ hơn, gật đầu lấy niềm tin cho mấy đứa.

- Rồi, cứ ra trước đi. Yên tâm cô không bùng đâu, chỉ để mấy đứa trả tiền giùm thôi.

Nhật chen mồm

- Xi, gì chứ cái này đơn giản. Có mỗi trả tiền thôi cô cũng lười, cô cứ yên tâm đưa tiền cho em, em sẽ giúp cô trao tận tay bà chủ quán ạ. Thôi tui em đi trước đây, bái bai cô, đợi cô ở quán nhá – Giọng Nhật ngày càng vọng xa.

Cô Nhật Hạ lắc đầu. Có lẽ cô may mắn mới được ông trời gửi gắm đến lớp 11a1 này, một cái lớp luôn sôi động, giàu tình thương lại rất hòa đồng, đoàn kết. Đến cô còn không nghĩ là sau này mình sẽ làm giáo viên cơ, nhưng đúng là người không chọn nghề mà nghề chọn người. Cái nghề mình đã từng ghét cay ghét đắng khi còn là học sinh, sau này lại chính là cái cần kiếm cơm của mình. Đời không ai biết trước được chứ ngờ mà.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chap 25

Sau một hồi người ra trước ngóng người sau, người sau mặc kệ người trước, lớp 11a1 đã đông đủ dân và dàn xe thành một hàng đứng trước cổng trường chờ cô.

- Cô làm cái gì mà lâu thế không biết, chảy hết cả mồ đến nơi rồi – My béo lau mồ hôi than vãn.

Thắng đang buôn chuyện với mấy thằng bạn bên cạnh nghe béo nói vậy, nhảy vào luôn

- Mày chảy bớt mồ đi cho đỡ béo....hahahahahaha

Tràng cười của Thắng kéo theo tiếng cười của bao nhiêu bạn nam bạn nữ bên cạnh, làm My béo ngại quá trời quá đất, mặt xịu hẳn xuống. Thấy thế Minh Trang tốt bụng lên tiếng

- Đừng nói My béo như thế. Bọn mày không thấy từ năm ngoái tới năm nay nó sụt được kí ả. Hẳn 0.5 kg đấy. Đừng đùa.....My nhi - Cười nhăn răng

- “gật” “gật” – My được bạn bè nên cười tí cả mắt, xong lại tóm tèm gói bim bim trên tay còn galăng cho bạn Thắng nửa miếng – Nè ăn không? Thắng ăn đi, nhìn Thắng gầy quá ả. Mẹ My bảo phải béo béo mới xinh.

Bạn Thắng nghe My nói vậy lưng bỗng toát hết mồ hôi, nhìn nửa miếng bim mà bạn My chìa ra mà nuốt nước bọt cái “ực”, chỉ biết cười xuề.

- C.....cảm.....on. Cậu ăn đi cho béo.....hi hi – Cậu lấy tay đẩy lại miếng bánh về phía My. Nói xong được một câu mà méo cả mặt. Thôi, xin chưa, lần sau không dám động đến bà béo này nữa.

Thực ra My không có béo lắm, chỉ là hơi mũm mĩm chút thôi. So với mấy bạn nữ mảnh mai ở lớp thì có phần mập hơn thật nhưng cùng trang lứa thì My chưa phải béo. Bạn ý được cái chiều cao bù lại nên nhìn cũng cân đối. Cơ mà lớp có một số một thì phải có số không nữa nó mới đẹp cặp chứ (chỉ Thắng với My)

Trong lúc chờ cô ra nhóm Giang và Nam bàn bạc. Thanh lên tiếng đầu tiên

- Ê bọn mày mai thế nào đây?

- Vụ gì? – Nhật ngáo ngơ

Đang nổi hứng bỗng bị thằng kia dội cho gáo nước lạnh, mất hết cả hứng

- “bốp” Hồi ngu này – Thanh bang luôn hấn cái cặp vào đầu Nhật, làm cậu choáng váng

- Au....(xoa đầu) . Sao đánh tao hoài vậy mày

- Đánh cho nó tỉnh ra đấy. Khó thân thằng bé, mới có mười sáu mười bảy tuổi đã bị lăng trí.....haizzzzz, bảo sao cái câu “đời thật lắm bất công” nó lại đúng cơ chứ - Thanh lắc lắc đầu như thật, tiện tay còn phui cái cặp này quăng hơi mạnh tay nên bị rơi xuống đất.

Giang với Nam nhìn cái couple không bao giờ cưới này mà ngán ngẩm, còn An thì vẫn bình thường căn bản vì cô đang mải mê quyền conan mới ra. Đúng lúc Giang đánh mất sang chỗ An, thấy bạn đang chăm chú đọc cái gì đó liền cho xe dịch lên sát lại xe của An, nghiêng người nhìn bìa quyển sách, mồm đọc thành lời

- Thám tử lừng danh conan..... “bốp” Lớn đầu rồi mà còn đọc cô với chả nan. Nhóm có ba đứa con gái thì một con nghiện ngôn tình, một đứa mê truyện tranh. Tao đến hoang mạc lời với bọn mày rồi – Có lẽ do thói quen nên Giang cũng tiện tay oánh An một cái vào lưng. May là An không để ý cái đánh yêu đấy mà còn ra vẻ vui cười:

- Giải trí thôi mà. Chà phải lớp trưởng cũng thích đọc đôrêmon sao. Xét về conan với đôrêmon thì không biết cái nào trẻ con hơn ta – Thôi xong, An đã lên tiếng

Băng Giang bị nói chúng tìm đèn thì đỏ bừng mặt, mồm ngắc nga ngắc ngứ nói :

- Ồ.....ờ thì.....xì.....bỏ đi..... Rồi vụ mai tính sao đây, mấy giờ ? Chủ nhà lên tiếng xem nào. Không hay lại mang tiếng phá làng phá xóm – Giang lảng sang chuyện khác chữa quê.

An nghe đến mình cùng cái nhà của mình thì trong lòng thăm thở dài một tiếng “tưởng bọn nó quên rồi chứ” cô đành cất quyển truyện đang đọc dở vào cặp rồi quay ra buồn với bọn kia:

- Đến mấy giờ cũng được.

Nhật chen mồm vào

- Mai có ai ở nhà không? Ba mẹ An.....ơ xin lỗi, tui quên.....hi hi – Nhật nhận ra mình suýt lỡ lời, may mà chữa kịp thời không thì gây họa lớn mất. Nói xong cậu quay sang chỗ khác tự và vào mồm mình lại nhận được cái lườm cháy da từ Thanh Thanh, khiến cậu rùng mình, không còn nước bọt mà nuốt.

Còn Khánh An như quen với chuyện này nên cũng chẳng để ý gì:

- Không sao đâu. Nhà có mỗi hai chị em thôi. Có thêm em mình nữa chắc không sao chứ

- Không sao.....không sao... càng đông càng vui – Nhật như nhận ra có lỗi hờ nên tự mình chui vào để lấp đi, bù lại cho cái lỗi lầm ban nãy. Không quên cười với Thanh Thanh một cái như ý nói “ Tao biết tao sai rồi mà”, nhưng ánh mắt kia chỉ nhẹ đi chứ không hết.

Nhật Nam có vẻ cũng hào hứng với vụ này. Biết nhà Khánh An rồi nhưng cậu cũng chưa có cơ hội vào trong tham quan, nghe hai con bạn kia kể có vẻ nhà An cũng đẹp lắm, nên ít nhiều cậu cũng hiếu kì

- Vậy mai 8h30 nhé. Cắm rễ cả ngày ở đây được không An ?

Nhận ra Nam đang cười và nhìn vào phía mình làm An có hơi bối rối, cô cũng nhanh chóng đáp

- “ gặt đâu” ừ, thoải mái đi. Trưa mai ăn luôn ở nhà tớ đi.

Thanh từ đâu bay vào

- Tất nhiên rồi, phải ăn ở đây chứ. Hình như bữa trước bạn Nhật nhận mua thức ăn phải không bạn Nhật? Há Há há há- cười điên dại

Quang Nhật nghe thấy thế bỗng dừng cái mặt nó xụ xuống, miễn cưỡng đáp

- Ừ.....ừ.....Ừ. Tao.....tao... mua thức ăn – Thầm than vẫn “đúng là cái mồm nó hại cái thân mà”

Băng Giang búng tay một cái rồi chột lại.

- Ok rồi nhá. Vậy mai 8h30 anh em có mặt hết ở nhà An nhá. Thăng Nhật chưa biết nhà thì qua gọi thăng Nam nó đi cùng ..ok. Lúc đi mang theo sách vở tiện học nhóm luôn nhá. Bạn Nhật nhớ nhiệm vụ của mình nha bạn Nhật (nhìn Nhật cười nhăn răng chia buồn). Chủ nhà mai nhớ ở mở cửa tiếp khách cho chu đáo ha.

- Ok – đồng thanh đáp. Nói chung mặt ai cũng tỏ vẻ khá hào hứng, chỉ trừ bạn Nhật tội nghiệp đang lục túi tìm nốt mấy cái tài sản cuối của mình.

Đúng lúc này cô Nhật Hạ dắt xe ra. Vừa thấy chỗ bọn kia đã cho ầm ĩ hết một khu.

- Ủầy sao cô lâu thế cô ơi. Tụi em đợi mồm chân rồi – Hs1

- Kiểu này cô phải đền bù tụi em nha cô – Hs2

- Cô đứng buồn chuyện với thầy kính cận phải không cô ? kekeke – Hs3

- bla bla – Bao nhiêu lời trêu chọc cô phát ra làm mặt cô đỏ ửng

- Mấy cái đứa này, vớ vẩn, chờ có mỗi tí xiuuuu thôi mà đã than thở rồi. Sao, giờ đi ăn hay ngồi đây mà bình luận tiếp ?

Không ai bảo ai

- ĐI ĂN Ạ - hét ầm ĩ lên luôn, làm mấy cô đi chú bác đang đi ngoài đường cũng phải nhìn với ánh mắt cảm thông vào tụi học sinh.

Cô Nhật Hạ phát tay lên đầu ra hiệu “ĐI”. Và tất nhiên cô phải dẫn đầu tập đoàn 11A1 xuất phát, tiếp theo là nhóm lớp trưởng Băng Giang rồi dần dần lần lượt đi hết.

Nói chung mà có cái danh hiệu bình chọn cô giáo của năm thì chắc chắn cô Nhật Hạ sẽ là ứng cử viên sáng giá cho cái ngôi vị nữ vương rồi. Giáo viên chủ nhiệm lớp người ta đây chứ đâu.

~ Ở Mộc quán

~CÓ mỗi hơn hai chục cái xe đạp với cái xe máy của cô thôi mà dàn trận dài dằng dặc trước cửa quán nhà người ta rồi. Bảo sao có mấy người định vào nhưng lại thôi vì choáng váng và sợ hãi trước cái sức mạnh của lớp này.

Lão nương của lớp (Thanh Thanh) hăng hái đi vào đầu tiên. Mồm gọi to

- Chị ơi.....chị ơi. Gọi món chị ơi.

Thằng cũng hào hứng, vớt cái cặp sang cái bàn bên cạnh.

- Có món nào cứ mang hết ra chị ơi. Hôm nay lão bà bà bao.

Mấy bạn nam thì bê mấy cái bàn xếp chụm vào nhau thành một hàng dài, còn mấy bạn nữ cầm mấy cái ghế xếp xung quanh cho cả lớp cùng ngồi. Vị trí cao nhất và đầu tiên tất nhiên dành cho cô giáo chủ nhiệm đáng kính của chúng ta. Cả lớp ngồi xung quanh bao quanh hết gần 5 cái bàn bình thường, chỉ thế thôi là đủ cho thấy cái tầm ảnh hưởng nó to lớn đến chừng nào.

Chị Thúy chủ quán cầm quyển sổ ra, vẻ mặt tươi cười chào đón khách. Có lẽ do cái lũ này là khách quá quen, quen đến chai lì cả cái mặt rồi nên chị rất thoải mái trêu đùa cùng mấy đứa:

- Chà, hôm nay đổi gió nên chắc cô giáo đáng kính của mấy đứa mới bao đi ăn ha. Lâu mới được dịp, mấy đứa cứ xả hết đi. Yên tâm là có giảm giá cho mấy đứa còn cô chủ nhiệm thì miễn ha – Cười thân thiện

CÔ Nhật Hạ quay qua lườm chấy mặt bà chủ quán

- Mày đừng có mà vớ vẩn nhé. Phân biệt đối xử nó vừa vừa thôi. Bạn bè thế đấy.

- Hừ, ai bạn bè với mày (quay nhìn cả lớp) Gọi món đi mấy đứa .

- – Cô Hạ bị oxy hóa lời rồi.

Vốn cái quán này là quán quen của lớp 11a1 đơn giản vì là quán mà lớp hay lui tới, một điều quan trọng hơn là chị chủ quán có quan hệ thân thiết với cô chủ nhiệm của lớp ta. Hai người này chơi với nhau từ hồi đi học, đến giờ vẫn không tách ra được nhưng cứ hễ gặp nhau phải xô xía nhau vài cái. Chính vì bạn thân nên chị Thúy là cái người thường xuyên tiếp tay cho cô Hạ mấy cái vụ quậy phá ở trường. Nói chung thì cô Hạ mười thì chị Thúy cũng phải chín. Thời đi học không ai trong trường không biết về hai con người tiếng tăm lừng lẫy này. Khổ nỗi, chị Thúy lại có một niềm đam mê lớn với ẩm thực, vì vậy khi học xong cấp ba mặc những lời xin xỏ, rủ rê đi học trường sư phạm cùng của con bạn mình, chị lại đi học về khoa ẩm thực rồi tự mở cho mình một cái quán riêng và nhờ con bạn mình đặt tên là Mộc quán. Sau một thời gian hoạt động thì quán có những thành tựu nhất định, ví dụ như là nơi tụ họp của mấy cô cậu học sinh, ngay trước mắt thôi, cái đám 11a1 kia cũng chọn quán là nơi cắm rễ kia bàn việc nước rồi.

Khách quen à, menu thuộc hết rồi nên chả phải nhìn. Nhưng cô dạy là phải biết lịch sự, kính trên nhường dưới, phải để cô gọi trước mới đến lượt mình gọi. Không ai bảo ai, cả lớp nhìn cô chăm chú mỉm cười thật tươi. CÔ Hạ như hiểu ra ý, cũng bày đặt cầm tờ menu lên gọi món này nọ.

- Ồ, để cô gọi trước nha.....Xem nào, cho tao – Chưa kịp nói hết câu cái tờ thực đơn trên tay đã bị cướp mất, cùng một giọng nói hết sức bá đạo.

- Không cần đâu, mấy đứa cứ gọi đi. Nó uống nước lọc rồi, chị hiểu nó quá mà.

Miệng há hốc, người bất động là tư thế của cô Hạ bây giờ. Thật là trắng trợn mà, sao cô lại có loại bạn bè như cái đứa kia chứ. Khổ công cô thức một đêm trời mới nghĩ ra cái tên hay như thế cho cái quán này, lại còn chưa kể cái khoản đầu tư không bao giờ được nhận lại kại nữa chứ. Thật bất công mà.

Cả lớp cũng không nhịn nổi cười trước sự vui tính của chị Thúy. Minh Trang lên tiếng.

- Vậy cứ coi như cô gọi món rồi nha, tụi em hết nhiệm vụ nhé. Hay để lớp trưởng gọi món đi.....Lão đại, mày gọi luôn cho lớp đi.

Băng Giang đang nghịch điện thoại cũng cất vào cặp rồi nhẹ nhàng lên tiếng

- Ok, vậy chị cho em trước 26 cốc kem socola nha, 5 gói hạt hướng dương, 5 đĩa nem rán, ừm.....thế đã ạ.....(Ok) À à thêm một cốc lọc đá cho cô em nữa ạ. Cảm ơn chị - Băng Giang nháy mắt với chị Thúy.

- Ok, chị biết mà ,mấy đứa đợi trong ít phút nha, có liền đây – Ghi chép cẩn thận rồi chị Thúy đi vào trong. Lúc đi qua cô Hạ không quên mỉm cười triu mến vỗ lưng cô mấy cái như động viên. Cô Hạ đang đen kịt mặt như đứa trẻ bị bắt nạt vậy.

Giang như nhớ ra gì đó, nhìn quanh tìm An. Nhận ra cô cũng đã ngồi bên cạnh Nam thì thở phào mỉm cười, cô cứ lo là nó sẽ bùng chứ. Giang hỏi

- Mà An có ăn vị socola không thể, tớ lỡ gọi rồi. ...- Cười xòa khi nhận ra sự sai sót của mình.

Khánh An mỉm cười đáp

- Ăn được. Mà lớp mình ai cũng thích ăn socola hả?

Linh Chi hào hứng trả lời thay các bạn

- Không phải thích mà là nghiện ý An ơi. Bạn có thích ăn giống tụi này không

- “gật đầu” – Tất nhiên là cô hiểu một số bạn không thích nhưng vì hòa đồng nên cũng sẽ ăn chung. Ngại quá, nhưng cô cũng là một fan chung thành của socola mất rồi.

Bây giờ cô Hạ mới lên tiếng

- Vui vẻ nhì. Mấy anh chị hào hứng quá ha. Tốt dữ ha. – Giọng nói nghiêm hăn lại, còn có phần giận dỗi.

Vẫn luôn là Thắng mạnh mẽ nhất

- Tất nhiên rồi cô, lâu mới có dịp mà.....hi hi. Phải không bọn mày

- Yepppppppppp

Cô hết lườm cả lớp rồi quay sang lườm Băng Giang, làm lớp trưởng rùng mình. Lau mồ hôi trên trán

- Sao cô lườm em... ừc

- Đến lớp trưởng mà cũng bắt nạt cô hả. Gọi thoải mái quá ha, sao không gọi hết luôn cả cái menu đi.

- Hi hi.....thế thì ngại quá.....Vậy thì.....CHỊ THÚY ƠI CHO BỌN EM HẾT MẤY THỨ TRONG MENU NHA. NHANH NHA CHỊ... (OK- nói vọng ra).. (quay nhìn cô) Thay mặt lớp em cảm ơn cô ạ. Cô xòa quá cô ơi.

- Yêu quá cơ – Cả lớp đồng thanh

Lần này thì hán hán tài sản thật rồi, cô thật sai lần khi dây vào cái bạn lớp trưởng này. Tại sao ăn lại khiến con người ta có thể thay đổi như chong chóng vậy chứ. Cô Hạ tưởng nói vậy sẽ được lớp trưởng bênh vực như mọi ngày, đây khác nào “lời cô đập cô” đâu.

- Em tốt quá Giang ạ

- Dạ, cô bảo em phải làm gương cho các bạn nên phải tốt chứ cô – Giang cười tươi rói.

- LỚP TRƯỞNG MUÔN NĂM.

- Đa tạ đa tạ - Giang ngại quá cơ, lâu mới nghỉ hiệp được bữa.

Trong lúc chờ đợi, Thanh cũng tìm một ý tưởng nào đó cho lớp bàn cho đỡ buồn, và tất nhiên cô sẽ khởi xướng đầu tiên

- À cô ơi.....cô với thầy kính cận thế nào rồi ạ ? Hai người đã.....- Thanh vừa nói, hai ngón tay trở dần dần chìa vào nhau.

- Hai người sắp cưới chưa ạ ?

- Thầy đưa cô về ra mắt chưa ạ ?

- Bao giờ tụi em mới được ăn cỗ hả cô ?

- Liệu năm sau tụi em được bế em bé của cô không ?

Bla bla , bao nhiêu câu hỏi tới tấp dồn vào cô Hạ làm cô suýt ngừng thở, mắt mở to hết cỡ vì choáng váng, thêm phần ngạc nhiên nữa. Mặt cô ngệt hân ra, sao cái đám này chuyện nào cũng biết thế, mà toàn hỏi mấy cái vấn đề nhạy cảm không à. Cô gơ tay như bảo “bỏ đi, không buồn mấy chuyện vớ vẩn nữa” rồi cầm cốc nước uống cô hạ nhiệt.

Ai dè mới uống được một hớp thì có một giọng nói quen thuộc chen vào

- Hôn rồi, ra mắt rồi, sắp cưới rồi – CHị Thúy từ trong bếp bê ra cả khay kem, có vẻ chị đã hóng hót được vài chuyện của tụi nhỏ

“Phựtttttttt” Cô Hạ đã bị sặc. Chưa đến mức rửa mặt cho học sinh nhưng cái chậu cây li bên cạnh sáng được tưới nước giờ lại được rửa lá thêm phát

nữa rồi. Nhanh đặt cốc nước xuống cô đứng dậy bịt mồm chị Thúy lại như để ngăn cản những câu nói tiếp theo

- Mày nói linh tinh cái gì đấy. H. . .hôn cái gì. Ở đây toàn trẻ vị thành niên thôi đấy, ăn nói vớ vẩn.

Chị thúy đang đưa kem cho từng đứa bỗng bị bịt miệng suýt làm đổ một cốc kem thì bực mình, gạt cái tay vô duyên kia ra.

- Gì mà ngại chứ. Nhìn tụi nó thế này thôi chứ biết cả rồi đấy. Nhờ mấy đứa nhờ.

- VẮNG.

Chưa bao giờ, quả thật chưa bao giờ mà cô thấy mình bị si nhục như hôm nay. Thôi thì rút kinh nghiệm lần sau vậy, nhất định không thể bị tụi nó dè bẹp đi xuống thế này, mất hình tượng quá cơ.

Do hơn 20 cốc kem nên phải bê mấy lượt mới xong. Bọn nhỏ thì mong đợi, còn cô giáo thì ngồi rung đùi về mặt khác đến lạ thường.

Cả lớp và chị Thúy nhận ra được sát khí đang bao quanh người cô giáo nên không dám động vào nữa. Thêm phát nữa chắc vào viện hết luôn được ý chứ. Dù đã gần chục năm nhưng chắc nội lực nó không giảm đâu, động phải thì gãy cẳng bó cánh là còn nhẹ đấy.

- “ cách” đây vị hạnh nhân của chị, mời chị dùng ạ - Li kem cuối cùng, khác với các li kem còn lại, nó mang vị hạnh nhân, một vị mà chỉ có mỗi cô Hạ thích ở trong lớp.

Gần ba chục tuổi đầu rồi nhưng ai nói là cái tuổi này không được nghiện đồ ăn vặt chứ, ngay trước mắt thôi, cô Hạ cũng giống tụi kia, bị cuồng kem các bác ạ.

Nhìn thấy li kem đã gần mềm lòng rồi nhưng đang giận tụi kia nên phải làm sang, quay đầu đi hướng khác.

Cái thái độ con nít hờn này của cô khiến cả lớp mách cười còn chị Thúy thì nhăn mặt nhủ mày bữu môi.

- Già cái đầu rồi mà còn chấp con nít thế hả mày. Tao nói sai cái gì à. Ai chả biết ngày xưa mày còn ghê gớm hơn thế nữa, lại còn bày đặt giữ hình tượng trước học sinh nữa chứ. Bớt diễn sâu đi cho em nhờ đi chị. Giờ mày có ăn không ? hay để tao cho con tồ nó ăn. Chứ ít cũng phải nói một câu để cho tụi nhỏ nó còn ăn, mày ngẩng mặt lên mà xem tụi nó đang hóng chờ dự đồng ý của cô kia.

Trước lời đe dọa đó của con bạn, ai mà không sợ nổi chứ, đặc biệt là lằng phỉ đi cốc kem 15k thì tiếc quá còn gì. Thôi thì mặc kệ cái gọi là hình tượng, ăn đi rồi tính sau.

CÔ Hạ bóng cầm thìa lên ăn ngon lành khiến cả lớp buồn cười hơn nữa, cô thay đổi còn nhanh hơn gió thổi cơ mà. Thấy cô ăn tất nhiên mấy đứa kia cũng mới dám cầm thìa lên ăn

- Mời mọi người

- Mời cô, mời chị , mời mọi người

- Mời cả nhà nhé

Lịch sự mời trước khi ăn kem thì chắc độc mỗi lớp này thôi.

Sau đó nhân viên quán bắt đầu bê ra từng món một, xếp kín hết cả năm bàn. Tất nhiên là chỉ mấy cái món Giang gọi ban đầu thôi chứ cả cái menu có mà xếp cả quán chả hết. Là khách quen nên mấy câu trêu đùa kia chị Thúy cũng quen rồi.

Thắng lên tiếng

- Chị Thúy ơi, cô em lúc đi học ghê hơn như nào ạ

CHị Thúy cười nhìn Hạ thì bị cô lườm một cái cảnh cáo, nhưng kệ chứ, nó lườm kệ nó mình kể thì mình kể, hai chuyện khác nhau hoàn toàn, có liên quan đâu mà sợ.

Chị Thúy kê hẳn cái ghế ngồi xuống kể cho bọn nhỏ cái quá khứ huy hoàng kia, mấy trẻ có vẻ hào hứng lắm.

- Thì hồi đó nó cũng gọi là có chút nhan sắc nên được mấy thằng mù gái theo đuổi. Mà mấy đứa cũng biết hồi đó nó nhảy thế nào rồi đấy. Socola được tặng nó vui về nhận rồi về cho con tồ nhà chị ăn nên nó béo quá trời. Hoa 8/3 các kiểu nó cho biếu đi chút rồi tặng lại cho giáo viên rồi còn tro mặt bảo cho đỡ tốn tiền nữa chứ.

Bọn trẻ nghe vậy thì há hốc mồm, chị Thúy xua tay kể tiếp

- Thế thì đã là gì, mấy cái đấy nó chỉ bằng không phẩy một trên một trên mười độ bá đạo của nó thôi. Mấy cái thư tỏ tình nó nhét vào cặp giáo viên, khi ấy có thằng trùng với tên một ông thầy ở trường. Mà không biết thế nào nó lại biết cái cô ấy thích thầy ấy thế là bao giờ có thư là nó sửa lại tên rồi nhét vào cặp bà giáo kia. Riết cô giáo kia cứ tưởng được thầy viết thư tỏ tình này nọ nên lúc nào cũng trang điểm ăn mặc đẹp các kiểu chả khác nào con tặc kẻ nhưng không hiểu sao ông thầy lại không để ý. Thế là một lần cô ý đắc tội với con Hạ, nó lôi cái chuyện đấy đăng lên web của trường bằng nick ảo.

Vụ đấy bà giáo khê mặt tức anh ách luôn, truy ra mà không truy nổi vì nó dính trong mấy vụ internet lắm. Do dư luận quá ác liệt, bà giáo đã phải bye bye mái trường thân yêu về với mẹ già ở nhà. Sao thấy cô mấy đứa đình chưa

Đồng loạt cả lớp nhìn cô Nhật Hạ như không tin vào tai mình, ban nãy ở lớp đã sốc lắm rồi, giờ thêm chút nữa chắc về với mẹ đất cũng nên. Trong khi đó, cái người được coi là nhân vật chính thì hết nghịch lá, ăn kem, chơi điện thoại, nói chung là không quan tâm vào mấy cái lời nói đó cho lắm. Khi cả lớp nhìn thì chỉ cười xòa cho qua.

- Sao muốn nghe nữa không? – Chị Thúy căn bản vẫn hào hứng lắm. Mấy chuyện này chị cũng nhúng tay vào nên nhớ rõ như in, muốn quên cũng không quên được.

- Thôi, cho tụi nó ăn, không thì không nuốt nổi đâu. Từng đấy đủ cho tụi nhỏ mất bữa trưa rồi – Cô Hạ cười giục tụi nhỏ ăn.

- Ở cũng đúng. Nói chung cái lịch sử của nó cũng gần bằng lịch sử Việt Nam đấy. Thời gian còn dài, cơ hội còn nhiều, sau này sẽ có cơ hội tương phùng, yên tâm đi. Thôi không phá bữa ăn của mấy đứa nữa, ăn ngon miệng nha, chị vào dọn đây – Chị Thúy đứng dậy, tạm thời tạm biệt tụi kia.

- Chị cứ làm việc đi ạ.

Đi qua chỗ cô Hạ

- Nhớ thanh toán đủ nha mày.

- Biết rồi

Đám cô trò này lại vui về ăn bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Chap 26

Hiếm lắm mới có một ngày chủ nhật mà Khánh An vừa không phải đi học lại vừa không phải đi làm thêm. Bình thường ngày này cô phải đi làm từ sáng cho đến khuya lác khuya lờ mới về, nhưng hôm nay cô rảnh quá mức. Thứ nhất do bà chị Mộc Miên yêu quái trả ơn cái vụ đi làm thêm hộ bữa trước, thứ hai cũng do cái bà ý bảo nghỉ một hôm mà ôn thi cho tốt, bla bla. Chỉ có mỗi việc ấy thôi mà tối qua chị ý gọi cho cô và nói một tràng dài, có khi đến tận 15 phút. Đi học rồi làm về đầu đã ong hết cả lên rồi mà còn được nghe tụng kinh nữa thì còn gì bằng. Cô cứ day thái dương còn bà chị kia cứ nói không ngừng nghỉ. Tưởng đầu mỗi chuyện đấy thôi ai dè cứ lòng vòng hết từ chuyện này tới chuyện kia, từ chuyện tình yêu tình báo với anh Mạnh cho đến vụ ầu đã ở chỗ làm. ...Đang buồn ngủ díp cả mặt rồi nên nghe câu được câu không, chỉ biết ậm ừ, vâng rồi dạ.

Mãi một lúc lâu sau, bà ý mới chốt cho một câu “Mai nghỉ ở nhà đi, chị đi làm cho. Bye, ché ngủ đây baby, gút nai?”

Đến giờ cô vẫn thấy rùng mình. Khánh An tự nể phục mình vì có tính chịu đựng tốt, chịu được bà chị kia đến tận giờ đúng là một kì tích, đáng ghi vào lịch sử.

Mà đã thế sáng nay cô muốn ngủ thêm một chút thì lại bị cái Thanh Thanh đánh thức từ lúc 6h30, còn bảo sợ mày ngủ quên rồi không ai mở cửa cho lại phải trèo công vào các kiểu. ...Ôi sao cái ngày chủ nhật với cô nó lại xa vời đến vậy chứ.

Ngày nghỉ mà, bọn cấp một được nghỉ từ thứ bảy rồi kia, nên bữa nay ở nhà là một chuyện hiển nhiên. Bình thường cô cứ yên lặng đi làm cho bé Bảo nướng đến bao giờ cháy nhà thì thôi, nhưng hôm nay đành cho em trai bé bỏng chịu thiệt chút vậy, cứ coi như là giữ chút thể diện cho bà chị này.

Nhờ cái cuộc gọi thần thánh của Thanh mà An tỉnh luôn. Lúc đợi tụi kia đến cô tranh thủ ngồi lướt mạng bằng cái laptop của mình, tra đề thi rồi xem tập tài liệu cô Hạ gửi.Trong khi cô chị chăm chỉ ngồi máy tính thì cậu em trai lại cày truyện doraemon trong phòng.

Khánh Bảo đọc truyện chán chê mới thấy cái bụng mình nó biểu tình dữ dội, đành tạm ngưng việc lớn sang phòng chị hai cầu cứu.

Cạch. Cửa phòng được mở ra, đập vào mắt bảo là hình ảnh chị gái yêu của mình đang chăm chú nhìn vào cái màn hình laptop, tay lướt lướt các thứ. Đôi mắt tinh ranh kia bỗng nhiên to tròn hẳn lên. Cậu bé nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi lon ton chạy tới chỗ chị An, nhảy tót lên vai chị, ôm vai rồi bá cổ.... Khánh Bảo rướn người lên thơm “chụt” vào má Khánh An rồi nũng nịu, mè nheo nói:

- Chị hai ơi.em đóiiiiiiiiiiiii.- Chờ đói nói được ngân dài đến chục mét là ít, nghe thê lương vô cùng. ...

Từ lúc cái cửa kia được mở ra, thì Khánh An đã biết là có kẻ đột nhập. Tất nhiên là cô cứ thần nhiên xem hán làm được gì rồi xử đẹp luôn cho nhanh gọn lẹ. Ai dè tên này quá to gan, nhảy một phát lên lưng làm cô suýt ngã, lại còn dám cưỡng hôn cô nữa. Đúng là muốn ghét mà không ghét nổi mà.

Khánh An đẩy dịch cái laptop lên rồi đưa cả hai tay ra phía sau đỡ Bảo :

- Rồi rồi, xuống đi khéo ngã giò em.

- Hi hi.

Cậu bé nghe lời chị trượt từ từ xuống. Vừa mới tiếp đất chưa được mấy giây, Khánh Bảo lại vòng ra phía trước, chui qua cánh tay chị An, ngồi vào lòng đùi chị.

Hành động quá nhanh, quá nguy hiểm , khiến An tròn tròn mắt vì ngạc nhiên. Một lúc sau cô mới định thần lại được rồi cười xòa , lấy tay vuốt tóc em trai mình. Khánh Bảo được đà thể là ngồi nghịch máy tính của chị luôn, mặc kệ chị muốn vuốt vuốt nheo má thì tùy.

Thấy em mình vào youtube xem hoạt hình, An mới cười cười trêu chọc:

- Là dói hay muốn xem hoạt hình đây ?

Bé Bảo như bị nói trúng tim đen thì gật thót mình, chỉ biết quay lại nở nụ cười thân thiện hối lộ chị hai

- Hi.....em dói thật mà, nhưng cái hoạt hình nó cứ lôi kéo cuốn hút em đấy chứ. Suy cho cùng là tại cái phim này chứ không phải tại Bảo. À không, là tại chị hai mới đúng, ai biểu chị mở máy tính làm chi để em lại phải xem, đã thế bữa nay còn bắt em dậy sớm nữa chứ, bình thường ngủ đến trưa thì đỡ tốn bữa sáng rồi. Nói chung là chị hai phải đền bù cho em.

Ô mai gót, đây là lí luận của đứa trẻ cấp 1 ư ? Nó quá sắc bén, quá chặt chẽ đi. Đến Khánh An nổi tiếng thông minh mà còn phải gật gù trước cái lời nói ngây thơ này. Cô lại tiếp tục sự nghiệp vuốt tóc của mình :

- Hôm nay có bạn chị tới chơi nên mới để bé phải dậy sớm đấy chứ. Rồi sao, muốn hai đền bù cái gì nào ?

Một lần nữa đôi mắt kia lại sáng bừng lên:

- E hèm.....Làm ơn cho tôi một bát mì tôm một trứng, thêm chút tương ớt hình mặt cười bên trên.....và một cái hôn của chị hai.Thanh cùi – Cậu bé không biết cũng bị nhiễm đầu ra cái thể loại “diễn sâu” thần thánh đó. Cũng bày đặt làm người nhón, làm thượng đế kêu phục vụ các kiểu.....

Khánh An cũng phải lắc đầu với tình huống này. Tị nữa gặp mấy đứa “so deep” kia thì khác nào tư tưởng lớn gặp nhau. Nghĩ thôi mà thấy toát cả mồ hôi rồi....

Bé cậu bé từ trên đùi ngồi xuống ghé cho đằng hoàng, còn chỉnh lại khoảng cách màn hình cho thích hợp để em không bị cận cô mới nói

- Đạo này Bảo béo lên nha, nặng phết rồi đó. Kể ra chị hai nuôi cũng giỏi phết nhờ. Hay là ở lớp có bạn nữ nào buổi dưỡng cho đây.

Mặt Bảo bỗng dung đỏ ửng lên:

- CHị hai này, cứ chọc em hoài. Em mới lớp 3, mới có lớp 3 đó.....Em vẫn trong sáng lắm.....có thích ai đâu...

Thấy em mình bị hớ, An nhảy vào luôn

- Mặt đỏ kia.....Hai có nói gì đâu, sao tự dung lại khai hết thế này...Chết trình trình nhá....haha Bảo có người yêu rồi kia....

Lâu lắm rồi An mới có thời gian nô đùa xõa với em trai mình như lúc này. Như kiểu lâu rồi nên nó bị dồn nén ý, bây giờ được thời cơ thể là nó bùng phát luôn, làm mất hết hình tượng đoan trang, giản dị thường ngày.

Khánh Bảo mặt ngày càng đỏ lên, đến nỗi phải nhảy xuống ghế, đẩy Khánh An ra khỏi phòng của chị mình. Nói chung là cứ phải tự nhiên như ruồi.

- Chị hai đi nấu đi.....đi nấu đi.

Ngược lại với khuôn mặt như khi kia thì mặt An tỉnh ranh vô cùng, miệng cứ hết lời trêu trọc.

- Đỏ rồi kia.....đỏ rồi kia.....

Cho đến khi biết mình bị đuổi ra khỏi phòng mình An mới trở lại bình thường. Mím cười nhìn cánh cửa vừa đóng lại, An định xuống nhà nấu mì cho Bảo luôn nhưng một suy nghĩ lại hiện lên trong đầu, nụ cười mà quái kia lần nữa lộ lên

- Cách – Mặt đỏ rồi kia – Trước khi xuống còn không quên chìa mặt trêu Bảo lần nữa, rồi đóng cửa phòng chạy như bay xuống nhà dưới luôn. Đây thì lạnh lùng, đây thì khó gần. Bộ mặt thật của An là đây chứ đâu....

Lúc Khánh An vừa mới đi xuống tầng một, đúng lúc cái chuông để ghét nhà cô kêu inh ỏi cộng thêm tiếng hét gọi ứ ới ngoài cổng trời tai vọng vào. Mà nghe thì chắc chắn là giọng cái Thanh với thằng Nhật chứ chẳng lạc đi đâu.

- An ơi.....An ơi

- Khánh An dễ thương ơi mở cửa.....An ơi, tui tui đến rồi nè.....mở cửa An ơi...

Gọi với bấm chuông thì là gì, tui nó còn đập cổng bơm bơm cơ, có khác nào phá hoại hàng xóm không cơ chứ. May mà nhà An ở cái khu cũng gọi là không đông dân lắm, trật tự khu phố cũng thuộc dạng ổn định nên cái tui kia chưa bị hàng xóm xung quanh thả c** đuổi trộm là may rồi. Đúng là vượt xa sức tưởng tượng của cô tối qua mà, mới có được một phút thôi đấy, không biết hết ngày hôm nay nhà cô nó tan tác thế nào....

Chắc là hai đứa kia được cái Giang nhắc nhở nên tông có hạ xuống một chút nhưng cái mồm vẫn kêu thất thanh, sợ chủ nhà không nghe thấy hay sao ý. Giờ thì hay rồi, chó mèo hàng xóm bắt đầu nổi lên ở cái chốn vốn yên bình này....

Khánh An thấy tình hình không ổn, vội vã vợ chồm chìa khóa ra mở cổng, chậm chút nữa không khéo tui nó cho nhà mình sáng nhất đêm nay mất.

Cạch – Mấy người có cần phá nhà tui như vậy không hả trời..... - Cánh cổng chưa được mở hẳn ra mà mấy đứa ở ngoài đã nghe được giọng than vãn của Khánh An.

“Ta da” – Bốn người, mỗi người hai tay hai túi lớn nhỏ có hết giờ lên trước mặt An khoe . Thanh Thanh mở lời đầu tiên :

- Hi, bọn này sợ An không nghe thấy đó mà. Sao? Cái này bồi thường được không? An ăn sáng chưa ? – Mặt Thanh cứ phải nói là hớn hờ hết mức đi.

Giang chưa gì đã nhăn mặt huých cái Thanh

- Mày lúc nào cũng xỉ xồn Thanh ạ.....Hi, xin lỗi An nha, bọn kia nó làm hơi lố, nhưng chắc không sao đâu ha, mới nghe có tiếng chó sủa thôi chứ chưa thấy người cầm dép ra đuổi đâu.....hi hi

Hai cô bạn này hôm nay phải nói là nhìn dễ thương hết sức, mà không cả bốn bọn kia nhìn đều rất khỏe khoắn và cá tính đi. Chắc là cũng hẹn trước nhau mặc quần áo ở nhà cho thoải mái, có gì còn vận động chân tay cho nó dễ dàng. Còn An, cô vẫn mặc bộ váy trắng ở nhà từ tối qua, nói chung cả năm anh em siêu nhân hôm nay đều đẹp

Thấy ba đứa con gái cứ dằng xé đôi co mãi, cuối cùng Nhật phải lên tiếng

- Con xin mấy bà..... Rồi mày có cho bọn này vào nhà không đây hở An, mồm chân lấm rồi, đồ đạc nhiều quá trời nè..... – Cái giọng có khác nào than vãn không cơ chứ.

Thanh từ đâu nói xen vào

- Ai biểu mua cho lấm vào, ngu thì chết....hí hí

- Ồ ờ, bọn mày đưa hết đây để tao đi trả cho, đằng nào tao cũng rảnh..... - Nhật cũng không vừa..

- Thôi, lỡ mua rồi thì để bọn tao xử lí cho.....ahihí

Nam đang dựa người vào thành cổng cũng lên tiếng :

- Nếu mày không muốn thấy tên mình ở khắp các cửa hàng rằng “đừng bán cho tên biến thái này” thì ok, tui tao sẵn sàng.

Cái câu của Thanh Thanh đang làm Nhật đắc ý, bỗng tự dưng thằng Nam đáng ghét bay từ đâu vào làm bạn ý ngã bộp một phát xuống.....đất. Hoang mạc lời rồi....

Chắc An hiểu nếu bọn kia mà còn đứng ở ngoài này nữa thì chiến tranh giữa những người bạn lại nổi lên trận nữa mất. Học mấy buổi cùng là cô biết cái độ sát thương của cuộc chiến phi nghĩa này nó mạnh thế nào rồi. Thôi thì làm người tốt bảo vệ trái đất vậy

- Thôi không cãi nhau nữa, mọi người có vào không đây? - An đến toát mồ hôi với đám người này.

- Có.....có.....có.....vào liền vào liền.....ahiii – Cô còn chưa nép sang một bên cho bọn này dễ vào thì tui nó đã đẹp cô sang một bên và bất chấp tất cả.....

Vẫn là couple Thanh Nhật hào hứng nhất. Vừa vào trong sân nhà, hai đứa để túi thức ăn với cặp sách lên bậc thềm rồi chạy lăng xăng khắp nơi, gọi là tham quan các thứ. Ủ thì bạn Nhật có thể cảm thông được vì đây là lần đầu tiên bạn đến nhà An, nhưng cái Thanh Thanh có làm lố quá không, chẳng phải lần trước đã quậy tan cái vườn nhà cô rồi à.

Khác với hai đứa kia, Nhật Nam cũng quan sát nhà của An nhưng chỉ dút tay vào túi quần nhìn xung quanh thôi. Cái tính hiền đạm nó vốn ăn sâu vào trong máu rồi nên chắc bạn này muốn xả cũng khó xả nổi đây. CÒN An với Giang cầm mấy túi đồ ăn bị vứt chổng quẹo ngoài bậc thềm vào bếp, mặc kệ tui con nít ranh ngoài kia, việc ta ta cứ làm đã.

Mới bước chân vào trong nhà, Giang đã phải nức nở khen ngợi

- Nhà AN lúc nào cũng sạch quá ha, nhìn không một vết bụi bẩn nào cũng nên ý.

An chỉ cười cười đáp

- Thì chỉ có hai chị em nên có ai bày cho đâu mà bản. ...

Cả hai xách đồ vào bếp, Nam cũng theo sau phụ cầm đồ.

Vừa mới đặt mấy cái túi lên bàn ăn thôi mà chật hết cả diện tích rồi. Mua gì mà mua đủ thế không biết

- Mua gì mà nhiều vậy ? – Đến An còn phải nhăn mặt trước số lượng khủng này. Cho năm người ăn thôi có cần nhiều quá mức vậy không ? Chẳng nhẽ tụi nó là heo à?

- Hi, thằng Nhật nó mua đấy. Thức ăn chỉ chiếm ba túi thôi, còn lại toàn đồ ăn vặt với hoa quả ý mà. Không lo là không hết đâu, tụi nó ăn khỏe lắm, tị vừa học vừa ăn nó mới đúng cách.

Bốc hơi lòi trước lớp trưởng rồi.

Băng Giang giúp An gọt hoa quả rồi dọn dẹp xung quanh . Còn Nam mấy việc này thì bạn ý chịu, làm thì có làm được đấy nhưng chỉ sợ quả táo năm phần lúc gọt ra chỉ còn một phần thôi. Vậy nên chỉ biết ở bên cạnh ngắm nhìn và để sai vặt.

- Nam lấy tao cái đĩa này....Nam rót tao cốc nước.....Nam để sữa chua và tủ lạnh đi tị ăn cho mát....Nam.....Nam – Thật sự là Nhật Nam sắp 17 tuổi rồi, hai con người này đáng yêu quá, được đả nên sai hết từ việc này sang việc khác đây mà. Chưa bao giờ cậu lại ghét tên “Nam” đến thế....

Đến lúc nhận ra có sát khí xung quanh, cộng thêm cái bản mặt không thể nào ghê hơn thì hai đứa kia mới thôi hành hạ, nuốt nước bọt và tiếp tục công việc của mình.

Một lúc sau hai đứa mãi chơi kia mới lon ton chạy vào. Nhật chưa thấy mặt đã thấy lời rồi

- Uê ôi, công nhận nhà An đẹp thật đấy. Tao là tao kết cái vườn nhà mày rồi, đẹp gì mà đẹp giữ vậy. Tự trồng hoa đấy à? Tị ra đấy học nhé, hình như có bộ bàn ghế ngoài đấy mà.

Thanh Thanh từ ngoài đã đánh hơi được mùi đồ ăn, cô nhanh chân chạy vào làm việc lớn đã rồi mới bàn chuyện nước sau

Mồm nhai dưa hấu nhồm nhoàm, nhưng vẫn phải nói mới chịu được.

- Ủ, bữa trước tụi tao có ý định đó rồi, học ngoài đó cho mát...keke

Giang nhú mày khó chịu trước hành động của Thanh

- Cái con này, ai cho ăn, để tị nữa học rồi ăn đấy. Mà làm ơn nhai xong rồi hăng nói giùm đi, nói bao nhiêu lần rồi. – Còn không quên đánh vào cái tay hự kia nữa.

Chơi với nhau lâu nên cả bọn quen cái thói xấu này của Thanh rồi. Giang chẳng khác nào bà mẹ trẻ ở trong nhóm, luôn cần nắn nọ kia, đến nỗi mấy đứa còn lại nghe đến thuộc lòng rồi nhưng tính cũ khó sửa thì đành chịu thôi.

Đang mải mê với công việc của mình, Giang như nhớ ra gì đó quay qua hỏi An

- À đúng rồi, bé Bảo đâu An? Sao này giờ không thấy.

Nhật đang ngồi nghịch lọ hoa trên bàn cũng xen vào hóng chuyện

- Bé bảo? Em trai An à ? Sao không thấy nói gì thế?

Thanh lườm Nhật, xoáy luôn

- Có nói rồi, tại mày không nghe thôi. Mất lúc đấy cứ dán đi đâu ý, thì làm sao cái tâm nó chú ý được.

An cười:

- Trên tầng, đang xem hoạt hình và.....- Thôi xong ! Giờ An mới nhớ ra mình có việc chưa làm. Nãy hứa với cậu nhóc là nấu mì cho nó ăn mà quên bống mất, cũng tại cái lũ kia đến không đúng lúc mà.

Thấy bỗng dưng cô bạn ngệt mặt ra, lại còn chưa nói hết câu, Thanh lại hỏi

- Và gì ?

Mắt An đảo sang nhìn Thanh, nói

- Thanh, gọt hoa quả giùm tôi với. Tôi quên chưa nấu mỳ.....

Giang đang gọt táo cũng thắc mắc, Lần đầu tiên thấy An nói cụt đầu cụt đuôi vậy mà.

- Mỳ? Mỳ gì?

- Nấu cho bé Bảo ăn, nó đói..Sao lại quên được cơ chứ - An vỗ vỗ đầu mình trước sự đấng trí tạm thời này, cộng thêm mấy cái biểu cảm hết sức khó coi nữa làm bốn đứa kia ngạc nhiên tột độ.

Giang gật gù như nhận ra vấn đề, cô hạ con dao và quả táo xuống, đứng dậy nhìn Quang Nhật

- Mày nấu đi

Mặt Nhật xui luôn

- Thôi, để tôi nấu cho.....- An

Chưa để An nói hết câu, Giang nhảy vào luôn

- Còn mày, ngồi xuống và gọt tiếp đi, tốt nhất đừng để cái Thanh động vào nếu muốn cái đĩa hoa quả nó nguyên vẹn Ok. Yên tâm vào tài nấu mỳ của thằng Nhật đi, nó nấu ngon nhất nhóm đấy. (quay sang Nhật) còn đứng nghệt mặt ra đấy làm gì, làm ngay và luôn đi.

Rồi Băng Giang thẳng tiến bước lên tầng hai luôn, để lại cho An với vẻ mặt như con nai tơ nhớ mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Chap 27

Vừa lên cầu thang, Giang vừa nghĩ “ nếu đang xem hoạt hình thì chắc đang ở phòng An nhỉ”

Đây là lần thứ hai Giang đến nhà An nhưng cô chưa lên tầng hai nhà An nên cũng chẳng biết nó như thế nào. Lên hết cầu thang, Băng Giang đã nhìn thấy cái cửa gỗ đang đóng. Nhìn sang bên trái cũng vậy, còn phía bên phải là hành lang chắc dẫn tới khu vệ sinh nào đó...

Chưa xác định được đâu là phòng của An, Giang đành làm phải đóng tai đánh hơi tiếng ở bên trong. May sao ngay phòng đầu tiên đã có động tĩnh. Cô hên xui gõ thử cửa

“Cộc cộc”

-- Im lặng

“Cộc cộc”

-.....- Vẫn lặng im

Băng Giang đang định thử sang phòng khác nhưng có một cái gì đó kéo cô ở lại và mở cánh cửa kia ra. Tay đã đặt vào nắm cửa rồi nhưng vẫn phải suy nghĩ lại đã “ An bảo nhà chỉ có hai người nên chắc giờ.....Thôi thôi bỏ đi.....” Cảm thấy mình hơi lo xa quá, Giang xua tay để bay mấy cái suy nghĩ vớ vẩn đấy đi, nhẹ nhàng mở cánh cửa kia ra...

“Cạch” Giang đã cố gắng hết sức để không phát ra tiếng động. Khi đã xác định rõ mục tiêu ở trong phòng này, cô hí hửng như một con chuột đi trộm đồ, nhẹ nhàng từng bước tiến đến với cục thịt đầy mỡ kia.

Khi chỉ còn cách hai bước chân, cô đang định giơ tay lên và hù Bảo, nào ngờ một giọng nói trong trẻo pha chút nghịch ngợm vang lên

- Chị không cần hù em đâu chị Băng Giang à.

Thảm.....xấu hổ.....có lẽ là hai từ miêu tả trạng thái rõ ràng nhất của Giang lúc này. To đầu rồi mà còn dùng mấy cái trò con nít trên thang bé lớp 3, đã thế còn bị nó phát hiện nữa chứ. Không biết chui vào đâu cho đỡ ngượng, Giang đành cười xòa

- Hi hi, bị Bảo phát hiện rồi à. Mà sao em lại biết là chị mà không phải chị hai của em?

Cậu bé tạm dừng bộ phim hoạt hình quay qua nói chuyện với Giang.

- Em nhìn vào nó thôi, phản chiếu ngay cái cửa mà. Với cả hai em không chơi mới cái trò con nít đấy đâu. ...hihi – Khánh Bảo chỉ tay vào màn hình máy tính, ý nói là cậu bé thấy bóng của Giang qua cái màn hình này. Cánh cửa kia tuy được mở ra rất nhẹ nhàng nhưng ít nhiều sao qua tai được cái người ở lâu ngày trong cái nhà này như Bảo được ...

Giang ngại quá, phải lảng sang chuyện khác

- Em đang xem gì đấy.doraemon à? Ui tập này hay nè, chị cũng mới xem tối qua xong

Bảo như vớ được đồng minh, cũng hào hứng bình luận cùng.

- Vậy ạ, công nhận hay thiệt đó chị. Em xem lần thứ ba rồi đó chị, quá đã luôn. Mà chị cũng mê doraemon giống em à?

- Ủ, chị là fan lớn của truyện này mà. Bí mật nhé.hihi – Giang còn đặt ngón trỏ lên miệng, tỏ vẻ rất bí mật, nguy hiểm, làm cậu bé Khánh Bảo cũng giờ ngón tay theo, khuôn mặt hình sự không lớn.

Không ai bảo ai, tự dưng hai chị em cười ầm lên

“hahahaha hii ha hi haaa”

Hai chị em cứ ôm bụng cười sặc sụa, đến nỗi nhóm An ở dưới tưởng có chuyện gì hót hải chạy lên, để mỗi Quang Nhật ở lại trông nồi mỳ tôm đang nấu dở.

An nhanh chân nhất, cũng nhanh mồm nhất

“Sao đấy, sao đấy?”

Thanh Thanh cũng để theo “Ồ, sao mà cười to thế?” Còn Nhật Nam chỉ đứng ở ngoài, vẻ mặt không có gì thay đổi cả.

Hai chị em kia quay sang nhìn mấy người từ đâu xuất hiện rồi lại nhìn nhau cười tiếp. Còn Thanh, An, Nhật chỉ biết nhìn nhau khó hiểu. Thanh nhún vai tỏ vẻ “bó tay” còn lắc đầu than vãn

- Mày thông cảm, bệnh lâu năm nó bùng phát ý mà

Khánh An phần nào hiểu được câu nói này nhưng bé mới 9 tuổi thôi mà...

- Thôi không cười nữa, hai người làm sao thế - An có hơi bức mình, mặt cô đánh lại trông hơi sợ.

Bé Bảo và Giang nghe vậy không dám cười nữa, chỉ trả lời bằng quơ rồi nhìn đi chỗ khác tránh ánh mắt đáng sợ kia của An

- Có cười gì đâu chị hai

- Ờ ờ có cười gì đâu. ...

Nhìn cái mặt miễn cưỡng kia là biết đang nhịn cười đến mức độ nào rồi

Nhật Nam đang định lên tiếng thì dưới nhà vọng lên giọng nói thánh thót của bạn Nhật

- Mỳ chín rồi này, bảo thằng bé xuống ăn đi. ...

Khánh Bảo như vớ được thời cơ chín mồi, lay lay tay chị Giang ra hiệu khéo. Tất nhiên là Giang nhìn được cái ý tứ trong đôi mắt và cái tay đấy, cô nhanh mồm hét vọng xuống dưới

- Ờ ờ, xuống đây, xuống đây.- Quay nhìn bé Bảo – Lúc này Bảo kêu đói phải không em, xuống ăn đi em, anh Nhật nấu mỳ cho em kia.Đi – Vừa dứt lời, Giang định lôi bé đi ai dè lại bị cậu dắt lại, thành ra bây giờ là em dắt chị chuồn chứ không phải chị dắt em chuồn nữa rồi.

Lúc đi ngang qua Khánh An, Khánh Bảo còn nở nụ cười thân thiện chào hỏi rồi mới “bay” đi luôn.

Giờ đây chỉ còn mỗi ba người ở trên tầng hai là An, Thanh và Nam. Nói là ba chứ thực ra có mỗi An và Thanh ở trong phòng thôi, còn Nam thì. chưa dám vào.

Khánh An chỉ biết thờ dãi trước hai con người bá đạo kia. Quả đúng không nằm ngoài sự đoán của cô mà. An tiến lại cái bàn để tắt máy tính đi, bé Bảo sợ quá quên luôn cả tắt máy đây mà.haizzzzz.

Thanh bỗng đứng lên tiếng

- Phòng An đẹp quá à, giống hết chủ nó, giản dị và thanh cao nhỉ. Tao là tao thích kiểu này nhất đấy.

Tuy phòng cô cũng chẳng có gì gọi là phải giấu diếm nhưng An không thích người khác vào phòng mình cho lắm, nhất là còn đánh giá này nọ kể cả khen cô cũng không thích. Trước còn ở nhà kia, ngoài cô và bé Bảo ra thì không một ai được bước vào phòng cô kể cả bác giúp việc và bố mẹ. Từ dọn dẹp cho đến trang trí đều là một tay cô làm nên cô cảm thấy rất quý trọng căn phòng. Nhớ có một lần đối tác của mẹ cô sang nhà cô để bàn luận gì đó, cô ý còn mang theo cả một đứa trẻ tầm lớp 1 lớp 2 đi cùng. Vì phải trò chuyện công việc nên cả hai để bé kia tự chơi quanh nhà mà không có ai giám sát. Nhỏ thế nào hôm đấy An cũng quên không khóa cửa phòng vậy là em bé kia vào phòng cô chơi, nghịch phá hết luôn. Chiều hôm đấy An đi học về thì nhìn cửa mở có hơi bất ngờ nhưng cô nhớ ra luôn là sáng nay nhờ bạn gọi đi học sớm quá nên chưa kịp khóa. Khánh An cũng không lo lắng lắm vì trong nhà ai cũng biết tính cách của cô nên chắc chắn sẽ không tò mò đại đột mà vào. Ai ngờ, vừa bước chân qua cánh cửa, cái cặp trên tay cô đã rơi bộp xuống. Gì thế này? Phòng cô bị sao thế này? Cái giường cô chẳng khác nào ổ lợn cả. Sáng cô đã sắp xếp hai con gấu của cô gọn gàng để bên cạnh gối giờ thì con trên giường con dưới đất. Chưa kể cái ga giường nhăn nhoe, màu trắng tinh khôi giờ toàn vết giấy trẻ con. Cả bàn học của cô nữa, sao mấy quyển vở lại bị vẽ bậy bạ hết lên thế kia. Lúc đó mặt An tối sầm lại. Với tính cách của cô sẽ không la ầm lên mà thay vào đó đi vào phòng và đóng sầm cửa lại. Tiếng đóng cửa rất to, làm mẹ cô và bác giúp việc đang nấu cơm cũng phải giật mình chạy lên xem. An trong phòng vẫn giữ nguyên bộ mặt đấy, tiến đến chiếc giường một phát giật bung cả cái ga giường ra và thay bằng một cái mới vừa lấy ra trong tủ. Quyển vở kia cô không làm vậy, cô cầm quyển vở ở tay còn lại, tay kia cầm tấm ga dùng dưng sát khí bước ra ngoài. Lúc đấy ở bên ngoài mẹ cô và bác giúp việc cũng gõ cửa dứ dứ nhưng cô vẫn không quan tâm. Giờ cái cửa kia mở ra lần nữa, kèm theo khuôn mặt đáng sợ của An cùng mấy món đồ trên tay không khỏi làm hai người kia phải nuốt nước bọt. Khánh An nhìn cả hai một lượt rồi bước tiếp xuống cầu thang và đi tới chỗ thùng rác, thẳng tay vứt chiếc ga vào không thương tiếc. Mẹ An và bác giúp việc nãy giờ vẫn đi theo An không hiểu chuyện gì xảy ra và cũng không dám lên tiếng vì họ biết Nguyễn Khánh An đang rất tức giận, trước đây cả hai đều chứng kiến cảnh An tức giận đáng sợ thế nào rồi. Hành động của An làm mẹ cô bất ngờ đến nỗi không thể im lặng được nữa đành phải lên tiếng:

“Có chuyện gì thế hả An? Sao tự dưng con lại vứt tấm ga chài giường đi?”

Khánh An nhìn quyển vở trên tay, rồi lại nhìn mẹ mình. Cô bước đến trước mặt mẹ và địu quyển vở vào tay bà, lạnh lùng nói

“Ai đã làm, bảo người đó viết lại hết từ đầu cho con, không sai một chữ” – Giọng nói lúc đó rất kiên định và giữ dằn nhưng vẫn rất bình tĩnh. Cái gì không quan tâm nhưng riêng động đến sách vở của cô thì thật sự đã đi quá giới hạn mức cho phép của Nguyễn Khánh An này rồi. Không nói lời nào nữa, cô lại quay trở về phòng mình nhốt mình cả đêm cho đến sáng hôm sau luôn, bỏ cả bữa tối mặc dù trưa hôm đó cô cũng chưa ăn.

Sự tức giận đó của cô đã khiến mẹ cô bắt buộc phải hủy bỏ hợp đồng đó. Đứa trẻ mới tập viết kia cũng phải tự mình viết lại quyển vở khác cho cô vì mẹ cô hiểu cô đã nói vậy thì sẽ không chấp nhận mọi điều khác. Qua sự việc đó, cả bố và mẹ cô cũng hạn chế bàn việc ở nhà, nếu có cũng nói khéo với mọi người không cho con nhỏ theo. Vậy là đủ cho thấy tầm ảnh hưởng mạnh mẽ của Khánh An nó lớn đến chừng nào.

Đến giờ tính cách An có phần điềm đạm, kiềm chế và thoáng hơn nhưng thật sự cô cũng không muốn người “mới thân” có thể vào phòng cô. Khánh An tắt máy xong rồi kéo Thanh Thanh xuống nhà luôn:

- Thôi xuống nhà đi, chuẩn bị học thôi.- ĐI qua Nam, An cũng tiện tay kéo cậu xuống luôn, mặc kệ đời. ...

Nào ngờ mới xuống đến cầu thang tầng một, giọng nói trong veo của bé Bảo đã bay thẳng vào lỗ tai AN

- Uê, anh Nhật nấu mì ngon quá à. Em cứ tưởng hai em nấu ngon nhất rồi chứ, anh Nhật nấu còn ngon hơn chị An nữa.chụp ngon quá đi

An nghe vậy không tức giận mà còn thấy buồn cười. Cô nhẹ nhàng đi rót cốc nước lọc rồi đặt xuống bên cạnh cho Khánh Bảo, giọng nói có phần trêu chọc:

- Ăn từ từ thôi kéo nghen bây giờ. Mà cậu trở mặt hơi nhanh đấy cậu Bảo. Đừng quên tôi mới là cái người nấu mì cho cậu trong mấy năm trời nhè – Còn tiện tay xoa đầu bé nữa

- Em có chê mì chị nấu đâu, chẳng qua mì anh Nhật nấu ngon hơn thôi màhi hi – Rồi lại hi hục ăn tiếp.

Quang Nhật được khen thì đỏ hớt tai, cười tít cả mắt vào, đã thế còn được Giang để thêm một câu rõ hoành tráng

- Chuyện, nó dở mọi việc nhưng riêng nấu mì thì phải gọi là xuất sắc đấy. Nó sống cùng mì nên mới nắm rõ về mì ăn liền thế đấy. PHẢI KHÔNG BẠN NHẬT....

Nhật đỏ phồng cả mũi

- Mày nói hơi quá, chỉ là có công thức riêng thôi mà – Đang định thôi thì nhận ra điều gì đó không đúng, quay sang mở mắt to nhìn Giang – Cái gì cơ, mày nói ai dở mọi việc cơ con kia.

Băng Giang đang định lên tiếng thì Thanh đã nhảy vào

- Nói mày chứ ai. Khổ thế cơ chứ, nó nói gần được một phút rồi mà giờ mới thông à....Haizzzz lũ trẻ bây giờ thật tội nghiệp.

- Hahahahahahaha – Cả lũ cười ầm lên, kể cả bé Bảo cũng cười sặc sụa, suýt sặc mì tôm

Cái này thì chuẩn là bị ngã từ thiên đàng xuống địa ngục này. Quang Nhật đen khịt mặt, giần dỗi ngồi xuống ghế gặm táo ăn, mặc kệ lũ kia.

Thật sự quen với cái cảnh đứa này đá xéo đứa kia rồi nhưng Nam “bất cần đời” vẫn không nhin nổi cười. Cậu phải lên tiếng giải vây thôi

- Thế bao giờ học đây. Gần 9 giờ rồi đấy, học nhanh còn nấu nướng nữa chứ. – Nam vừa nhìn đồng hồ trên tay vừa bình tĩnh nói

Thanh Thanh nghe học chán luôn, nhảy xổ vào

- Cứ bình tĩnh đã, đợi bé Bảo ăn xong đã chứ. Bảo Bảo nhi

Bảo nghe nhắc tên mình thì ngẩng đầu lên cười nhăn răng với chị Thanh rồi nói một câu xanh rờn

- Khỏi đợi em đi, em ăn xong thì em sang nhà anh Mạnh chơi cơ. Không chơi với mấy anh chị đâu.

Khánh An quá tự hào, không hổ danh em trai của mình, biết tránh mặt các kiểu cơ.

- Ủ, sang đấy chơi cũng được nhưng đừng phá nhà anh ý nha, trưa ăn cơm bên đấy hay về hả em?

Băng Giang nói luôn

- Bên đấy là bên đấy thế nào. Tị về nhà ăn với bọn chị nghe chưa Bảo

- Vâng ạ.

Giang cũng bắt chước An xoa đầu Bảo, rồi quay qua nhìn hai thằng kia

- Bọn mày chuẩn bị đi, bê hai đĩa hoa quả kia ra ngoài vườn đi. Học ngoài vườn nha An, chỗ bộ bàn ghế ý

- Ok – An đồng ý ngay

- Bái bai mấy anh chị, em đi chơi đây. See you again. ... – bé bảo chạy lon ton đi luôn ngay sau giải quyết xong bát mỳ vĩ đại

Cung quá mà, thằng bé này khiến người khác không thể ghét luôn ý, đến Thanh còn tiếc

- Nhất An nhé, tao mong có đứa em cho đỡ chán mà không được đây

- Lão Huy thầy, than vãn gì – Giang để luôn

Thanh Thanh thờ dài

- Mày biết là không thể mà. Tính cách hai anh em trái ngược hẳn nhau, đã thế lão ý suốt ngày công việc, khác nào lão Dũng nhà mày đâu Giang. Tốt nhất là ít gặp nhau cho đỡ phải choáng nhau. Nếu thế tao thà chấp nhận cái cuộc sống sống cùng dì Lan còn hơn.

Băng Giang vỗ vai Thanh Thanh cảm thông

- Thôi dẹp cái bị mặt mày đi, lo mà học đề thi kìa.

- Ồ - cái mặt không thể thiu hơn.

- Chà ý tưởng học ở đây phải nói là quá xuất sắc đi. Ánh sáng tự nhiên lại còn thoáng mát nữa chứ, quá tuyệt – Thanh lại tràn đầy nhiệt huyết rồi.

- Ồ, xong chưa – Nam nhìn con bạn đang “so deep” hỏi

- Xong rồi – Thanh vẫn tung tung

- Rồi thì mở sách ra, nhanh. Học toán trước – Cậu lấy cái bút gỗ lên đầu con bé.

- Đồ vũ.

- Vũ gì ????? – Nhìn với ánh mắt thách thức.

- Không có gì – Và bạn ý lập tức phải mềm như bún.

Băng Giang lên tiếng để chấn chỉnh lại nhóm

- Thôi được rồi không nói nữa. Nhóm mình giờ có năm người, sau buổi học này còn phải viết báo cáo nộp cho cô nữa nên học hành cho hăng hái nhé. Giờ thì xem nào, Thanh Thanh kém hóa phải không (ờ, cả văn nữa) – mà thi kém gì văn, chỉ lười thôi nên im đi. Quang Nhật kém lý phải không. Còn Khánh An chắc giỏi full nhĩ.

- “lắc đầu” Thực ra cũng chỉ đủ dùng thôi chứ chưa sâu lắm. Nhưng Toán Lý Hóa thì ok, chỉ sợ trường cho đề quá sức thôi

Giang gật đầu

- Đúng , trường mình thi không dễ đâu. Vậy thì anh em cùng cố gắng nhé. Thế này đi, vì An mới nên chưa nắm rõ về lượng kiến thức cho lắm nên Nhật Nam, mà giúp cậu ấy nhá (ok). Còn tao, Thanh Thanh và Nhật Nam sẽ tự gánh đề, khó đâu hỏi đấy. Tao cũng mang theo xấp đề ôn tập đây, cứ làm hết được chỗ này chắc là ok, có cả đề test nữa đấy. Tới qua tao đọc qua đề toán rồi, không dễ nuốt đâu. May mà cả năm đưa đều học được toán nhé nên mấy bài này cùng suy nghĩ cách giải đi- Giang chia cho từng người.

Quang Nhật xem qua đề đã hoa hết cả mắt, gục hẳn đầu xuống bàn

- Ặc, mà kiểm đầu nhiều thế hả Giang. Làm bao giờ cho xong

Ngặt Nam túm cổ áo Ngặt lòi dấy, đập vào đầu cậu ta một cái

- Chưa học đã nản. Không được trong top 10 mà xác định – từng câu từng chữ sặc mùi hăm dọa luôn

Ngặt chỉ biết nuốt nước bọt, cầm bút lên và bắt đầu cày. Ngặt Nam chuyển sang ngồi cạnh An để để chỉ dạy cho cô hơn. Cũng không phải nói là quen nhưng mấy hành động thân mật này với An hết sức bình thường nên không bao giờ có chuyện cô đỏ mặt ngượng ngùng này nọ đâu.

Cả năm bạn trẻ học rất say mê và sôi nổi. Thịnh thoảng vang lên những tràng cười giòn tan để xua bớt đi sự căng thẳng. Toàn những cái đầu siêu sao nên đồng bài tập và đề cương được giải quyết rất nhanh. Ấn ý nhất và cũng đáng ngạc nhiên nhất thì chắc phải kể đến cặp An – Nam. Cũng đúng thôi, thầy là một siêu sao trong mọi lĩnh vực, trò cũng thông minh xuất chúng thì bảo sao không ấn ý cho được. Vì vậy mà rất nhanh thôi, Khánh An đã theo kịp tất cả các bạn trong nhóm. Sau mấy tiếng học thì tất cả cũng có thể nói là sẵn sàng đối đầu với cuộc thi sắp tới rồi. Đã lên thi phải lên luôn.

Năm con người, năm tính cách, năm màu sắc khác nhau nhưng lại chung một chí hướng, và khi gộp lại nó sẽ lớn mạnh đến nỗi có thể đập tan tất cả.

P/s : Đạo này tác giả có hơi bận nên ra chap hơi muộn nhé mọi người. Cảm ơn những độc giả đã yêu thích và ủng hộ truyện “Đề Gió Cuốn Đi” của tác giả Hy Cao nhé !

Có gì thắc mắc về nội dung câu chuyện hay thời gian ra chap thì có thể trực tiếp inbox facebook mình với đường link này nhé. Thân

s:// .facebook.com/minhhy.cao.10

Bạn đang đọc truyện *Đề Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Chap 28

Sau một hồi chiến đấu rất ác liệt, cả nhóm đã hoàn thành xong đồng bài tập khủng kia. Lúc nào cũng vậy Thanh luôn là người mở miệng trước

- Oa.....cuối cùng cũng xong, mệt quá.....!!! – Cô còn đứng dậy vurun người các kiểu, chân tay khua loạn xạ cả lên, đập cả vào đầu Băng Giang

Giang gạt cái tay xấu xa kia ra, oán lại Thanh một cái, bữu môi vắn lại

- Gớm, làm được mấy bài mà than thở ghê thế ?

Thanh lờm:

- Không bằng mà nhưng hơn người khác là ok rồi...hử.

Quang Nhật cũng góp vui :

- Nó chịu ngồi làm hăng hái là tốt rồi đấy....Chanh nhĩ - Lòi nói đầy mùi trọc ghẹo

Một lần nữa, Thanh nhìn Ngặt bằng nửa con mắt:

- Mày không phải đá xéo tao nha. Có gì cứ thẳng thừng ra. Thích thì đứng dậy tao với mày giải quyết như hai thằng đàn ông với nhau.ok.....Chỉ đây không ngán ai bao giờ..

- Mày mà là con gái chắc bọn con trai giờ phải yêu nhau hết mất. - Đến Nhật cũng phải rùng mình lắc đầu cho qua trước cô bạn “quái dị” này.

Nam tưởng chừng như không để tâm nhưng lại phát ngôn một câu gây sốc cho toàn nhân loại

- Nó “men li” như thế mới chơi được với thằng “bánh bèo” như mày chứ. Hai đứa hợp nhau quá còn gì.

Hai bạn trẻ, một bạn đang găm táo, một bạn đang uống nước thì suýt nghẹn. Ngụm nước trong cổ họng Nhật như đang sẵn sàng được phun vào mặt Nam, cả miếng táo trong cổ họng Thanh như đang bị tắc lại, không nuốt trôi nổi. Cả hai cùng lườm Nhật Nam đến chấy cả mặt nhưng đáp lại chỉ là nụ cười khiêu khích của Nam, lại càng làm hai bạn trẻ thêm bực mình.

Sẵn còn miếng táo trong tay, Thanh nhét luôn vào cái mồm đang tươi như hoa kia, tông giọng được lên tới hai quãng

- Hừ, sau này tao có ế, có già cũng KHÔNG BAO GIỜ THÍCH chứ đừng nói yêu cái thằng trời đánh lăm lăm lại còn lăm mồm kia. Nên mày không cần chọc tức tao nha Nam, chỉ đây dễ dụ chứ không dễ dãi đâu – Hùng nở nói xong, Thanh nhét nguyên miếng táo to đùng vào miệng nhai ngấu ngấm làm hai bạn giới tính đực kia cũng phải nuốt nước bọt.

Băng Giang đang gọt táo nhưng tai vẫn hóng chuyện rất hăng say. Nghe con bạn nói vậy thì chèn luôn vào, mặt vẫn tỉnh bơ

- Có cho thằng Nhật cũng chẳng thèm lấy mày đâu – Như để chọc tức Thanh Thanh, cô bạn còn đưa nửa quả táo mới gọt xong cho Nhật, nở nụ cười thân thiện – ĐỪNG không Nhật ?

Cậu bé hùng hổ gặt đầu, đón nhận miếng táo của Giang đang định cho vào mồm thì thấy lạnh hết cả sống lưng. Nhìn sang bên phải hóa ra cái Thanh Thanh đang lườm mình sắp nổ cả con mắt rồi. Quang Nhật hết nhìn miếng táo rồi lại nhìn Thanh Thanh, cuối cùng cậu đành phải quyết định “giao” miếng táo này cho Thanh thay cho lời “hạ hỏa hạ hỏa”. Không quên nở nụ cười xoa miễn cưỡng nữa.

Thanh giựt miếng táo từ tay Nhật không thương tiếc nhưng ánh mắt vẫn không nguôi đi là bao.

- Mày vừa nói gì hả Giang ? hơi quá rồi nha lớp trưởng.

Khánh An một phần đã thích nghi được với nhóm bạn này, cô cũng vui vẻ trò chuyện buồn đùa bán thịt cùng

- “cười” hai người lấy nhau có mà cãi nhau suốt ngày à?

- Đúng đúng. Mày nói chuẩn đấy An. Một đứa lăm mồm lấy một thằng nhiều chuyện có mà để phá làng phá xóm người ta à. Gớm thế chứ lại, chế mới trêu có hai câu mà đã cãi lên cãi xuống. Đâu cần phản ứng dữ dội thế đâu hai bạn trẻ.

Thanh Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Đang định phản công lại thì đã bị Quang Nhật nhét thêm miếng táo vào mồm, tay vuốt vuốt lưng. Có lẽ cậu hiểu, cái cô bạn này càng nói lại càng làm trò cười cho tụi nó thêm thôi. Thôi thì cứ bơ đi mà sống.

Giang gọt xong vỏ táo, rồi lại quay ra trêu chọc tiếp

- Sao thế? Chưa gì đã im rồi à?

- Tính Thanh như vậy thì chỉ phải lấy anh nào điển đại ít nói để hai người bù trừ cho nhau chứ. Thanh nhi - An đã chịu mở lời nhiều hơn.

Giang bỏ tay cái “bóp”

- Xuất sắc. Phát ngôn câu nào chết câu ấy (giờ ngón tay trỏ chỉ vào mặt An), đúng là Khánh An. (quay sang Thanh) Mà trai như thế cũng không phải không có. Ngay gần đây thôi, tao thấy mày với lão Dũng nhà tao quá hợp còn gì.

Đúng là trời đánh tránh miếng ăn mà. Chưa đầy năm phút mà suýt nghẹn đến hai lần. Cây đã muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng thì đành chịu thôi. Cuối cùng vẫn là bắt Thanh phải lên tiếng

- Mày đừng nhắc tới lão ấy nữa, nghe tên đã thấy phát ghét cả lên

Bây giờ mới thấy Quang Nhật xuất chiêu

- Ô ồ. CÓ gì hot đấy mày (nhìn Giang, vẻ mặt chờ ngóng)

- Thì cũng có gì đâu, cái chân của cái Thanh do lão Dũng gây ra ý mà. Ôtao tưởng tụi mày biết rồi ? – Giang có hơi ngạc nhiên

Nam vẫn thản nhiên ăn táo nói :

- Biết. Anh Dũng kể tao nghe rồi.

Mặt Nhật nghệt ra

- Thế là còn mỗi tao không biết à. Mà anh ý mới về nước mà, làm sao làm được cái chuyện ấy.

- Tại sao không? Khổ nỗi thanh niên đang từ sân bay về gặp phải bà chằn mày ạ - Giang nhấn mạnh chữ bà chằn, chọc tức Thanh Thanh.

Cô nàng tức anh ách luôn

- Ồ, tao bà chằn đấy thì sao ? Hả. Cái lão ý á, tao nguyên rủa sau này không lấy được vợ luôn.hừ, đúng là không nghĩ thì thôi, nghĩ tới là phát bực cả lên.

- Ha ha, nguyên rủa là đúng. Câu đấy khác nào mày xác định lão ấy sau này là chồng mày đâu.hahahahahaha – Giang ôm bụng cười ra cả nước mắt – Cơ mà bực cái gì, ông ý đền bù rồi chịu trách nhiệm cho cái chằn mày rồi thầy, bày đặt làm giả nữa....

- Cái gì mà chịu trách nhiệm cơ. Mày nghĩ được mấy bữa chờ đi học về rồi khám bác sĩ là xong chuyện à. Tao đẹp chứ tao đâu có ngu đâu mà dễ dãi như thế. Hừ, được mấy bữa là mắt nhắm mắt tích luôn, anh em nhà mày có tâm dễ sợ. Đúng là cái tên dở hơi mà....- Thanh Thanh bực tới nỗi không nuốt nổi cả miếng táo nữa

Giang vẫn không chịu từ bỏ sự nghiệp trêu chọc của mình.

- Mày còn muốn thế nào nữa? Nhớ người ta rồi phải không.kekeke – Giang với An ôm nhau cười sặc sụa. Đúng là Thanh Lanh Chanh, càng nói càng bị hớ.

Bị nói chúng tâm đen, Thanh áp ứng

- Ồ thì.Ờ thì.Xi, vớ vẩn. Bọn mày nghĩ linh ta linh tinh, nhớ nhưng gì cái lão trời đánh đấy, taotao – Cứ áp ứng không thôi....

- Hahahahahaha.hahaha – Giờ không chỉ có hai cô gái kia mà cả hai thằng giới tính đực kia cũng cười ồm lên, làm cả mấy con chó nhà hàng xóm nghe thấy cũng sủa ồm ỉ cả lên

Mặt mày Thanh Thanh ngày càng tối kịt lại. Đúng là cái mồm hại cái thân mà, giờ thì hay rồi, làm trò cười cho mấy cái đũa quỷ kia trêu chọc. Không chịu được nữa, cô đe dọa tụi kia

- Im.Im ngay cho tao. Không tao bẻ răng giờ.hừ, bạn bè tốt quá mà.

Lũ kia bị dọa cũng sợ sợ cơ mà bảo nín hần thì sao mà nín được. Nhìn cái mặt kia là biết đang phải nín cười đến mức độ nào rồi. Nhưng thôi, cũng nên gọi là giữ lại chút thể diện cho cô bạn nhỏ, khéo sau này lại bị đứt thêm cái dây thần kinh nào nữa thìlắm

Lúc này Thanh Thanh mới cảm thấy hơi đói. Cũng đúng thôi học cũng khá lâu rồi mà, nãy giờ còn tốn cả mấy lít nước bọt chửi nhau với lũ kia thảo nào đói là phải. Cô quay đầu nhìn Nhật Nam, hỏi

- Ê, mấy giờ rồi mày ?

Ngặt Nam nhìn đồng hồ trên tay, đáp

- 12 giờ kém 5 phút. Sao thế? CÓ chuyện gì gấp ả?

Thanh hùng hồn

- Trời ơi, còn chuyện gì gấp nữa chứ. Gần 12 giờ đấy rồi ông nội. Bộ mấy người không định ăn cơm à, tôi đói sắp xỉu rồi nè.

Quang Ngặt bĩu môi, đá xéo lời nói của Thanh

- Nãy giờ riêng mày đã ăn hết nửa đĩa táo rồi còn kêu đói. Đúng là con lợn.

- Mày chưa nghe cái câu “có thực mới vực được đạo à”. Phải ăn mới có sức chiều học tiếp được chứ....Thôi thôi không đói cơ với mày nữa, nhanh đi nấu cơm đi. Bé Bảo cũng sắp về rồi đấy.

Băng Giang cũng đồng tình với ý kiến này, cô cũng giục

- Ồ, nó nói phải đấy, tao cũng thấy đói đói. Bọn mày vào nấu cơm đi, đồ ăn trên bàn ý. Uống thịt đi tị nướng nhá.

Nam xen vào

- Rồi tụi mày làm gì?

Thanh Thanh cười một nụ cười rất tươi

- Tất nhiên là đi xem phim rồi. Hồi thừa – Rất nhanh thôi, nụ cười ấy được thu về, đồng thời chân cô đứng dậy, hai tay cũng kéo theo Giang và An “chuồn” vào nhà – Đê, bọn mình đi xem phim đi... hí hí.

Nam và Nhật mặt dần thối nhìn theo bóng ba nàng tung tung như con diều kia vào nhà. Nhật bức xúc tới nỗi gục hẳn người xuống bàn. Nam thì tỉnh hơn, ngẩng mặt lên trời thở dài. Nhớ lại trước đây hai cái đứa kia đã đưa ra một tuyên bố hào hùng có sức sát thương và độ gây sốc rất cao “Thế kỉ 21 nam nữ bình đẳng, thế kỉ 22 sẽ trọng nữ khinh nam nên từ giờ bọn mày làm quen đi là vừa, mấy chuyện bếp núc bọn tao nhường hết đấy.....ahìhì” Thế đấy, từ cái lúc châm ngôn của bọn kia ra đời là mấy cuộc tập chung đập phá ,mấy khoản nấu cơm nấu nước vốn dĩ của con gái thì hai thằng con trai men kì kia lại phải nhúng tay vào, còn tụi kia đi đập mặt nạ, xem phim các kiểu...Nhưng bọn kia vẫn còn có tâm chán, vẫn biết thương hoa tiếc bát nên khi ăn xong là tự giác bê mâm bát đĩa đi rửa sạch sẽ rồi vào lau tay vào áo bọn nó. Nói chung là từ lúc biết làm chuyện ấy, thì cũng phải trên dưới trăm lần cả bọn tụ tập, hai nàng Thanh Giang đều được thưởng thức hết tay nghề của hai thằng kia. Phải nói là rất ngon, ngon hơn tụi nó làm nhiều. Thanh còn tuyên bố hào hùng “Sau này tao phải lấy một thằng giỏi nấu nướng mới được”, khiến cả bọn phải thầm thương cho thân phận người chồng của Thanh sau này.

Thanh dắt An với Giang như mẹ dắt con. Vào trong nhà thì hai tay đẩy hai tụi nó một phát ngồi bộp xuống ghế sofa luôn. Rất nhanh, cô mò cái điều khiển bật tivi lên xem. Khi tìm được kênh phim yêu thích, Thanh mới hài lòng đặt mông xuống ghế. Vẫn thấy thiếu thiếu gì đó, cô lại bật dậy chui vào bếp một lúc làm gì gì đó. Một lúc sau cô bê ra ba lon nước ngọt với một đĩa hoa quả mất đầu mất đuôi cùng một khuôn mặt rạng rỡ hí hửng nhất có thể. Hành động quá nhanh, quá nguy hiểm, làm An với Giang chỉ biết tròn mắt nhìn theo, đơ đứ cả người. Lần thứ hai Thanh đặt mông xuống, cả hai mới trở về hiện tại

- Phù, một quả.....xem phim phải có đồ nhắm mới đúng kiểu...keke..ăn đi đừng ngại, tụi nó nấu lâu lắm, không sợ đầy bụng đâu hí hí – Rồi lại hí hửng cắm mặt vào cái tivi to ỳnh oàng kia.

Hai người vẫn nhìn chằm chằm, làm cô bạn đang ăn, định quay sang bàn luận phim thì suýt nghẹn

- Gớm, bọn mày nhìn cái gì mà ghê thế? Mặt tao dính gì à?

Thấy mình bị hớ, hai người ngại ngùng, Giang đáp qua loa

- Không, không. Mày cứ xem đi.....- Rồi quay qua nhìn An. Cả hai lau mồ hôi trên trán, mặc dù trong nhà quạt chạy vù vù, điều hòa mát lạnh.

Hai tên kia chắc vào nhà bằng cửa sau hay sao mà không thấy đi qua chỗ bọn cô. Một lúc sau đã nghe thấy tiếng động của xoong chảo rồi xào nấu trong bếp vọng ra.

Khánh An ngồi ở ngoài mà cứ thấp thỏm không yên, cứ một lúc là cô lại ngoảnh mặt nhìn vào nhà bếp một lần. An đang cầu nguyện hai cái con người kia sẽ không phá cái bếp của cô như cái cách mà họ giải bài tập, quá nhanh và quá nguy hiểm. Thình thoảng bên trong còn vọng ra mấy câu chửi lộn của Nam và Nhật, còn cả tiếng kêu thất thanh của mấy cái nồi bếp nữa, quả thật muốn yên tâm cũng không yên tâm nổi.

Như hiểu ra được sự lo lắng của cô bạn, Băng Giang cười xòa, vui vẻ nói

- Không phải lo đâu. Tụi nó còn nấu giỏi hơn tao mà.

Nhưng vẫn không bớt lo được

- Liệu họ có phá tan cái bếp của tôi không?

Thanh Thanh đang tập chung xem phim, lại còn đúng lúc gay cấn, bị phá hoại nên quay qua lờm hai đứa

- Trật tự cho tao xem. Cái An nữa, ngồi im xem nào, cứ thấp tha thấp thoảng, cùng lắm bọn nó đập mấy cái bát chứ mấy. Cứ làm tao mất tập chung, oppa của tao sắp hôn đứa khác rồi kia.

Khánh AN chỉ biết thở dài chứ làm thế nào được nữa. Cái cảm giác bất lực nó thật sự khủng khiếp luôn. Dù gì cũng đang ở nhà cô mà, cái nhà mà cô chăm lo, dọn dẹp từng ngày, yêu từng dụng cụ , từng góc gác mà cái Thanh nói “đập mấy cái bát” nhẹ như không ý. Thôi thì chấp nhận số phận vậy, một ngày thôi, một ngày thôi nên chắc không sao đâu. Đành phải ngồi cầu nguyện cho cái bếp của mình vậy, mặc dù hai tên kia không được đáng tin cho lắm....

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Con trai mà, giỏi đến mấy thì cái khoản bếp núc cũng không thể nhanh gọn như con gái được. Hai tên kia mân mê mãi gần nửa tiếng trời mới xong, làm ba cái bụng sôi sùng sục ngoài kia vẫn phải chờ đợi. Nãy anh Mạnh gọi điện cho An bảo là bé Bảo đang ăn cơm bên đây rồi, không phải đợi. Cũng may là cô không nín kéo chứ không lại khổ thân thằng bé phải nhịn đói bụng. Mà công nhận hai chàng kia có tài nấu ăn ghê đấy, chưa thường thức hương vị ra sao nhưng mùi miến thơm phức hết cả mũi rồi.

Ba đứa kia cày hết bộ phim này sang bộ phim khác nhưng vẫn không chịu nổi, cuối cùng đưa ra quyết định tắt tivi vào làm nốt cùng hai thằng kia chứ không “ngủm” vì đói mất.

Thanh Thanh chưa thấy mặt đã thấy lời :

- Nấu có mỗi tí đồ ăn mà lâu thế hà hai ông nội.

Quang Nhật đang đeo tạp dề xào nấu nấu gì đó, quay qua nhìn mặt nhìn Thanh

- Cái gì mà tí đồ ăn. Có mỗi bốn cái tay làm như thế là nhanh rồi đấy. Muốn nhanh mà không vào làm cùng, ngồi đây mà kêu ca – Bạn ý lau mồ hôi trên trán như thật. Dù không phải lần đầu nấu nướng nhưng do không quen chỗ, tìm xong nồi gia vị các kiểu cũng mệt bỏ hơi tai rồi.

Nhật Nam đang tấm ướp lại gia vị và cho vào khay, chuẩn bị mang ra nướng. Cái món thịt nướng này muốn ngon thì phải làm cầu kì ra phết với cả là món chính mà, cũng nên làm cho đàng hoàng. Không vì thế mà cậu cũng không cần nhần

- Mấy mẹ rảnh rồi quá thì đi nhóm lò nướng đi, lò tao để kia kìa. Gần một giờ chiều rồi đấy, muốn ăn thì lao vào làm đi.

Nàng Thanh và Giang mặc kệ hai lời nói đấy, đã là quy định là nhiệm vụ thì phân ai người ấy làm, không có chuyện nhờ vả, nam nữ bình đẳng mà. Đang định kéo nhau quay lại xem phim thì Khánh An lại lòi lại trước, lên tiếng

- Nam nói đúng đấy, thôi không xem phim nữa, ra nhóm lò nướng trước đi, tí nướng luôn cho đỡ mất thời gian. Dù gì cũng chỉ nhóm hộ cái lò thôi mà. Ok

Thanh vẫn bất bình lắm

- Góm chưa kìa, chưa gì đã bênh vực nhau. Thôi được rồi, lão nướng ta nể lắm mới nhóm giùm cái bếp nhè....

Nhật Nam sẵn tiện đang cầm đôi đũa, thẳng tay gõ vào đầu Thanh Thanh mặc kệ nó dính đầy gia vị thức ăn. Khổ nỗi cô bạn kia cũng không vừa, đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng ra “choảng lại” cơ mà chưa kịp đã bị An và Giang kéo đi.

* Ngoài vườn *

Thời đại phát triển rồi mà, mấy cái bếp than bếp củi gì gì đấy giờ còn mấy ai dùng đâu, toàn dùng bếp ga để nấu nướng thôi. Tuy không phải là lần đầu nhóm bếp, lại còn có đầy đủ đồ dùng vật liệu rồi chỉ cần châm lửa, gắp than cho nó lên thôi mà ba đứa con gái cứ loay ha loay hoay mãi chưa xong

- Khụ khụ khụ.....khói.....khói.....đừng quạt nữa...khụ - Thanh Thanh bịt mũi rồi bịt cả mắt, chạy phất sang một bên, căn bản là đứng ngược chiều gió, nó thổi cay xè mắt rồi.

Ngược lại với lời nói đó, Băng Giang vẫn quạt nhiệt tình.

- Không quạt sao lên mây. Ai biểu ngu, đứng đây mà hứng khói nhè.....kaka. An gẩy chỗ kia lên đi mây.

Thanh Thanh vẫn ho lắm

- Hình như khói nó thích tao hay sao ý. Chạy bên nào nó cũng theo.....khụ khụ.....thôi tao rút, bọn mày nhóm nốt đi.....khụ khụ - Bạn trẻ vút luôn cái gậy than đi, chạy thẳng tới chỗ ghế đu quay ngồi. ...tắm nắng

Băng Giang với Khánh An nhìn nhau rồi chỉ biết lắc đầu cười trừ cho qua, tiếp tục công việc của mình. Tính cái Thanh này nó hay thế đấy. Làm cái gì cũng phải phụ thuộc vào chữ “hứng” cơ. Cứ có hứng nó mới làm, chán rồi thì bỏ luôn, mặc kệ xong rồi hay chưa. Có lần vì nó mà bọn bị bỏ đói cả ngày chỉ vì cái câu “tao có món ngon cho tụi mày, nhớ đợi, cầm ăn trước”, để rồi sau một ngày mỏi mòn đợi chờ nó kết cho câu “ờ nhỉ, tao định nướng bánh cho bọn mày nhưng mất hứng rồi nên chả muốn làm nữa, sorry mấy babe”. Hay vậy đấy mà vẫn chơi, vẫn chịu đựng được nhau, muốn ghét cũng không ghét nổi.

Đúng lúc đấy, Nam và Nhật từ trong nhà đi ra, mỗi tay bê hai đĩa thức ăn to đùng nhưng.....chưa chín. Chưa gì Nhật đã cần nhần

- Nhóm mỗi cái bếp thôi mà la ầm ĩ hết cả lên. Sao, lên lửa chưa hay chỉ có mỗi khói ?

Giang với An vẫn đang miệt mài làm, nghe được cái câu “coi thường” đấy, mặt mày đen khịt lại quay qua lườm Nhật nhưng chả nói gì.

Quang Nhật bị lườm thì rùng hết cả người, nhưng chưa được mấy giây thì...

- Ha hahahahaha.....hahaha.....ôi mẹ ơi cái gì kia.....hahaha – Bạn ý cười như chưa bao giờ được cười luôn. Cũng may là đĩa

thức ăn trên tay chưa bị quăng sang một bên để ôm bụng cười.

Tiếng cười “đầy gia vị” đó thu hút sự chú ý của cả Nam và Thanh. Thanh thì khỏi nói rồi, nơi nào có chuyện vui nơi đó có bạn ý là cái chắc, còn Nam thì đang bày đồ ra bàn, không chịu nổi cái điệu cười man rợ kia của Nhật, phải quay ra xem có gì đặc sắc. Rồi, cả hai cũng cười rầm rộ hết cả lên

- HAHHAHAHAHAHA.....hahahahahaha, hai bạn mày.....hai bạn mày.....hahahaha – Thanh Thanh cười còn ác liệt hơn Nhật nhiều, lại còn cộng thêm cái giọng cao vút của cô nữa thì khỏi nói, chó mèo hàng xóm cũng phải phát sợ. Cô hết ôm bụng, chỉ vào hai đứa kia rồi lại cười, cười đến nỗi chảy cả nước mắt luôn. Nhật Nam thì đỡ hơn, dù gì cũng phải dừ hình tượng lạnh lùng boy của cậu ta chứ. Nói là thế chứ cũng cười ra tiếng đấy, chỉ là không bằng hai đứa làm quá kia thôi.

Trước cái hành động của ba con người kia, hai nhân vật chính vẫn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì. Mặt đứa nào đứa nấy chả khác nào con nai tơ lạc mẹ, nó thâm vô cùng. Giang nhủ mày hỏi

- Hâm hả? Cười gì?

-hahahahahahahaha – Đáp lại chỉ là tiếng cười đau tai của ba đứa

Hai nàng vẫn chưa hay biết gì, bỗng cả hai quay nhìn nhau. Rồi lại đơ trong hai ba giây, lại đồng thanh cười

- Hahahaha mặt mày/ mặt cậu.....HẢ - Giờ thì chắc là hai nàng biết vì sao cái lũ dở hơi kia cười rồi. Chả ai bảo ai, cả hai đưa tay lên sờ mặt rồi xoa xoa các kiểu. Khó nổi càng xoa, cái vết nhò trên mặt nó lại càng lan rộng ra. Ba người kia lại có thêm cái cớ để cười tiếp.

Biết mình bị lộ rồi, mặt hai nàng hết đen vì bị trêu chọc lại chuyển màu hồng vì ngại ngùng. Giang không chịu được, đánh đá gối giọng lóp trưởng

- Nín, cấm cười nữa – Nói thế chứ tay cô vẫn che mặt lại vì ngại.

Khánh An thì chẳng nói gì nhưng cũng ngại lắm, dù gì đây cũng là lần đầu cô làm cái trò này, trước giờ đi ăn thịt nướng cũng là bố mẹ cô nướng cho chứ chả động vào mấy thứ này bao giờ. Nãy to mồm rồi thì đâm lao phải theo lao thôi.

Nhật Nam vẫn chưa hết buồn cười nhưng nhìn hai cái mặt đỏ lựng lên như táo chín kia lại càng không chịu nổi, đành lên tiếng cứu vớt giùm

- E hèm.....Rồi rồi, hai đứa kia không cười nữa. Hai bạn mày nữa, đi rửa mặt đi, để đây tao làm nốt cho.....hahaha – Nín lắm rồi đấy, cơ mà sức chịu đựng của con người nó cũng có giới hạn. Nhất là cứ nhìn vào hai cái mặt, trước giờ trắng nõn không tí vết, giờ có hai ba vết nhò chẳng khác nào con mèo thì không thể nào nhịn cười nổi.

Hai nàng kia tức lắm nhưng vớ được thời cơ vàng nên phải theo kế sách “chuồn là thượng sách” thôi. Cả Giang và An ôm mặt, chạy như gió xông thẳng vào nhà. Đúng là con gái ngượng, bá đạo thật.

Nam nhìn theo bóng hai cô mà lắc đầu. Quay sang phía kia vẫn thấy hai đứa so deep ôm bụng cười như điên. Không ngăn ngại, không cần chừa, cậu tiến thẳng tới gõ vào đầu mỗi đứa một phát.

- Lại đập cái dây thần kinh nào nữa rồi à. Có cần tao gọi nhờ đặt chỗ ở viện tâm thần hộ cho không? Mỗi thế thôi mà cười điên đảo lên, bọn nó đi rửa mặt hết rồi, bớt so deep vào cho tôi nhờ.

- Mày thì không cười nhờhaha – Nhật hạ được một chút rồi đấy nhưng vẫn còn cười nó vẫn còn dư âm chưa tách hẳn được.

- Tao cười nhưng không quá mức như bạn mày. Ok

Thanh Thanh cười tới đỏ hết cả mặt lên, mãi mới ngừng được

- Ôi cái Giang.....haha. Sao trong cái trí nhớ của tao lại không có cái vụ nó bị bệnh ngưng ngưng nhể...haha. Con này hôm nay bị bệnh hả, biết ngại từ bao giờ thế không biết....hahaha. Lâu lắm mới thấy nó mất hình tượng thế này, biết thế này tao check cho một kiểu....haha

Đúng lúc ấy, một giọng nói không nóng không lạnh vang lên nhưng lại có sức xác thương rất mạnh

- Cái mồm mày không xia xó người khác thì không chịu được à HẢ Thanhhhhhhhhhhhhh – CHữ Thanh được kéo dài tới mấy km lận.

Cái cô tên Thanh kia thì nổi hết da gà, sống lưng lạnh toát. Chưa bao giờ cô ghét cái tên Thanh đến thế. Đúng là cái mồm nó hại cái thân mà.

Bạn An và bạn Giang đã rất nhanh đã xử lý xong cái bộ mặt nhem nhuốc của mình và trở lại với khuôn mặt thuần khiết, trong sáng, không chút phấn son.

Băng Giang đi qua Thanh mà chả thiết liếc nhìn cô một cái. Chắc là giận cái vụ cười mình cộng thêm cái mồm độc địa của cô nữa. Cái thái độ không để ý này lại càng làm Thanh thêm ghê sợ hơn trước cô bạn lớp trưởng này. Quả này không chiến tranh lạnh mấy bữa thì cũng cách mặt nhau mấy tuần. Không xin lỗi nhanh thì có mà tự kỉ suốt thì chết.

- Thôi mà Băng Giang đáng ghét á lộn đáng yêu, cho tớ xin lỗi mà, đừng giận tớ nữa, tội tớ lắm Giang ơi.

- Ồ - Mặt Giang không chút cảm xúc cũng chả thèm quan tâm luôn.

Vụ này giận thật rồi, biết là xin lỗi cũng chỉ tổ thừa nước bọt thôi nên Thanh đành ngồi im, hối lỗi.

Hai chàng thanh niên định kêu ba đứa con gái vào bê thức ăn nhưng nhìn thấy sát khí nó lớn quá nên thôi. May mà còn Khánh An vẫn không biểu hiện gì khác thường mấy nên Nhật vẫy nhẹ An ra và nhờ cô vào bê giùm. Tiệc thịt nướng thôi nhưng cũng lãng nhăng ra phết, bao nhiêu đồ vật lại còn nước ngọt các thứ nữa. Đi đi lại lại mấy lượt vẫn chưa hết.

Lúc này Nhật bảo Nam là kẻ hai đứa nó, ba đứa bê được rồi nhưng mà quả thật không chịu được, ai lại để ba đứa đi đi lại lại còn hai con vịt lại ngồi rảnh rỗi một chỗ chứ. Đã thế lại còn ở nhà Khánh An nữa chứ, ăn không ngồi rồi như thật. Nam rướm hai đứa kia rồi nói

- Ngừng. Hai mẹ bớt diễn sâu lại cho con nhờ đi. Mày không phải lười nhé Thanh, dẹp cái mặt đấy đi cho tao nhờ. Cả Giang nữa, đến mày cũng a dua theo nó hả. Đứng dậy làm cho tao, gần một giờ chiều rồi đấy, ngồi đấy thì chả có đồ mà ăn đâu.

Đúng là Nhật Nam, cái gì cũng nhìn ra được. Cơ mà lần này bạn trẻ bị nhầm rồi, có diễn gì đâu, giận thật mà.

- Tao xin lỗi mà Giang. Tao có cố ý đâu, tại buồn cười quá mà tao thuộc dạng cái gì cũng bộc lộ ra mà. Đi mà, tao xin lỗi, xin lỗi mà, đừng giận tớ nữa bạn Giang.....Giang

- – Mặt Giang vẫn không chút cảm xúc, hình như đang tập chung vào cái gì đó.

Giang quay qua cầu cứu Nhật, Nam và An. Căn bản là cũng đối với cả thấy cái này thật sự chả đáng để giận nhau

- Mà nãy tao bảo mày nhóm cùng mà sao có mỗi Giang với An hả Thanh ? – Nhật cũng nghiêm trọng hơn

- Thì, thì tao cũng nhóm mà.....chả qua khói quá nên.....

Nhật Nam thở dài tiến lại chỗ hai người đang ngồi, nhìn Giang nói

- Thôi được rồi. Cái Thanh nó cũng biết lỗi rồi, nó cũng xin lỗi rồi, mày bỏ qua cho nó đi Giang. Mà trước giờ mày có giận mấy cái nhỏ nhặt này đâu, sao hôm nay lại thế.....

-

- Giang

-

- Giang – Thấy có gì đó không ổn lắm, Nhật Nam cúi đầu xuống đứng tầm ngang của Giang thì nhìn ra cô đang rất rất tập chung vào cái gì đó, cậu vẫy vẫy tay mà Giang vẫn không có phản ứng gì.

Giờ cậu mới nhận ra là Giang đang nghe tai nghe mà còn nghe rất chăm chú nữa chứ. Bảo sao nãy giờ Thanh nó xin lỗi mãi mồm, mình cặn lì lí luận giùm mà nó chả phản ứng gì. Hóa ra nguyên nhân là đây chứ đâu. Mặt cậu đen khịt lại, thẳng tay dứt một phát cái tai nghe ra.

- NGUYỄN BĂNG GIANG – Nhật Nam như gần từng chữ một.

- Hàhà - Con bé đang tập chung bỗng dưng bị phá hỏng nên ngơ ngác part 2

Lần này không chỉ có mỗi Nhật Nam đen mặt nữa rồi mà còn cả Thanh Thanh và Quang Nhật nữa, còn Khánh An chắc là nhìn ra rồi nên chỉ cười thôi

- Ó, sao nhìn tao ghê thế, bày thức ăn xong rồi à, ra ăn thôi.....hihi – Giang vui hơn lạ thường đấy.

Đang định đứng dậy nhưng mà ánh mắt của những ai đó ghê quá, làm con bé thấy lạ lạ ghê ghê

- ??? Sao đấy ? Mày nhìn tao làm gì, chả nhẽ còn nhỏ à, nãy tao rửa sạch lắm rồi mà – CÔ cứ tưởng mặt vẫn bị dính nên mọi người mới nhìn mình ghê như vậy, nhưng hình như không phải

Mà càng ngày nó càng mãnh liệt mới sợ chứ, càng nhìn cô càng thấy nổi da gà da vịt lên rồi. Nói không được đành dùng biện pháp mạnh thôi

- “bóp”, “bóp”, ba đứa dở này, không nhìn nữa..... Thanh Thanh, làm sao thế hả, lại ám đầu rồi à – Cô còn tốt bụng sờ trán bạn nữa

Thanh Thanh để yên cho bạn sờ, rồi cầm tay Giang, nhìn với ánh mắt triu mến

- Mày.....không giận tao nữa à ???

Băng Giang thở phào

- Con quý này, nãy tao ờ rồi thấy. Giận cái quái gì mà giận, dở hơi. Mà có mỗi chuyện đấy mà mày à không bọn mày mới nhìn tao thế à ???

Thanh Thanh cười tươi nhưng vẫn có phần gượng gạo

- Không không.....không có gì đâu. Keke, cứ tưởng mày vẫn giận tao chứ, hốt vãi nhái. À à, để đẩy tao vào bê nót cho – Thanh nhìn Nhật rồi chạy đi luôn.

Cái thái độ này là gì đây ? Hấp ta hấp tấp, chả giống Thanh Chanh thường ngày chút nào. Bỗng Giang chỉ nhún vai cho qua thôi, tính nó thảnh thơi cũng chập chập thế đấy. Nghĩ linh tinh xong rồi An định ngồi xuống chơi tiếp, không quên đeo tai nghe lên. Ai dè mông chưa chạm ghế đã bị Nam kéo tay lôi vào bếp.

- Ố.....ố.....đi đâu mày – Giang giằng tay lại

- Dọn thức ăn, nãy giờ mày lười nhất đấy.

- Lười ? tao tưởng bọn mày dọn xong rồi?

Nam thở dài

- Nãy giờ con Thanh với tao nói mày có nghe gì không?

Giang gãi đầu

- nói.....nói gì thế ?

- Thế mày nghe cái gì mà chăm chú tới nỗi bọn tao tốn bao nhiêu nước bọt mà không thêm cho chữ nào vào tai thế hả. Mày có biết con Thanh nó tưởng mày vẫn giận nó không

Giang vẫn ngơ ngác lắm

- Thế à. Hi hi. Đây là do nó tưởng chứ, trước giờ tao có giận mấy vụ thế này đâu. Hi hi. À à.....đúng rồi đúng rồi, vào dọn ra ăn đi.....vào dọn ra ăn đi – Thật sự là chưa biết mình đã phạm tội gì nhưng hình như lần này Nhật Nam hơi cứng nên Thanh cũng hơi lo. CÔ còn phải lảng sang truyện khác để cậu không dò lại cái vụ nghe tai nghe. Chuẩn rồi mà mồ hôi vẫn lấm tấm trên trán, đúng là yêu ma mà, toàn hù người ta phát sợ cả lên

Nhật Nam nhủ mày trước thái độ này của Giang. Không phải là dạo này cậu không chú ý đến bạn nhưng thảnh thơi vẫn thấy Giang nghe cái gì đó tập chung lắm, thảnh thơi còn cười một mình cơ. Cậu còn đoán già đoán non, nàng này thâm thương trộm nhớ anh nào rồi cơ. Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy cứ Nam hoàn toàn yên tâm về chuyện này, bởi Giang rất biết dừng lại đúng lúc, làm việc có quy tắc chừng mực, nên cậu không lo là sẽ ảnh hưởng tới kì thi sắp tới của cô.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chap 30

Cả bọn bày tiệc thịt nướng ngoài trời ở khu vườn sau nhà An. Lúc này to mồm là vậy thôi chứ mấy bạn nữ cũng biết điều, lao đầu vào nướng thịt cùng. Công nhận là Nhật Nam tâm ướp quá đỉnh đi, thịt với tôm mới ngả màu đã thơm phức cả xóm làng rồi. Nhìn mấy miếng thịt béo ngậy đang trên bếp nướng kia mà Thanh Thanh cứ nuốt nước bọt suốt. Mấy lần cái tay hư đốn kia định nhúp thử một miếng nhưng chưa kịp chạm vào em thịt thân yêu đã bị cái Giang gạt phăng đi, còn khuyến mãi thêm cái lườm đe dọa cháy cả tóc. Vậy là bạn nhỏ đành phải ngoan ngoãn ngồi chờ ở bàn, bày rau sống với rót nước ngọt trước, đợi đồ tới là chén thôi.

Căn bản là bốn người kia tập chung quá, chả ai nói câu gì làm không khí chán ngắt. Mà im lặng là cái món mà Thanh chán chường, khó chịu nhất rồi, lại còn phải ngồi tự kỉ một chỗ, không được nghịch cùng nữa, làm bạn Thanh thấy bức bối trong người, hết gõ bát gõ đĩa rồi giục um sùm

- CHín chưa bọn mày.....sao lâu thế.....bao giờ mới được ăn.....oa tao đói.....- Và tất nhiên là bạn ý độc thoại một mình rồi, đến một cái liếc nhìn cũng chẳng có cơ mà

Bất lực quá, nàng không chịu ngồi yên nữa, không cho mình làm thì mình ra phá thôi. Vậy là Thanh quyết định ra “nướng” cùng bốn đứa xấu xa kia.

- Cho tao nướng với – Mặt chả khác nào cái bánh bao thiêu

- Thôi mẹ ngồi yên một chỗ cho con nhờ. Mày không thương mày thì cũng nên thương cái dạ dày của bọn tao chứ - Nhật rất nhanh mông đầy Thanh tránh xa khỏi cái bàn nướng

Căn bản là trước đây có một lần bạn ý được nướng thịt một lần rồi. Mà cũng có gì đâu, miếng thịt không đen trên thì cháy dưới, con tôm không thành than thì cũng biến màu,.....Chỉ tại cái tính háu ăn nên bạn ý quật lửa cho to thêm, cuối cùng là không kịp lật nên mới vậy.

Biết là thuyết phục cái Giang với thằng Nam chắc chắn không được rồi, Thanh mặt dày đi sang chỗ Khánh An

- An ơi cho Thanh nướng với

Khánh An ngẩng đầu dậy thì nhìn thấy ba ánh mắt tròn to đùng của cả Nam, Giang và Nhật. Cô cũng phần nào hiểu được cái vụ này chứ, nhưng cái lòng tốt nó thấm vào máu rồi thì biết làm thế nào. An vui vẻ nhường chỗ cho Thanh Thanh

- Đây, nướng đi, cẩn thận nhé

Ai dè chưa ra được chỗ đã bị ba người kia lườm cho cháy mắt rồi. An ít khi cười lắm, nhưng lúc nào cười cũng toàn được khen nụ cười thiên thần không à. Mấy anh chị trong nhóm võ của cô trước đây toàn trêu cô nếu mà lỡ làm anh nào giận thì cứ nờ cái nụ cười chết người ấy ra, đảm bảo gục ngay lập tức. Vũ khí tốt như thế tội gì không sử dụng. Ngay lúc này đây, An đâu có tiếc nhếch cái môi mình lên một chút đâu

Hành động đáng yêu này khiến bạn Nhật không ngại ngần trêu chọc

- Đạo này An chịu cười nhiều hơn rồi nha. Ồ la la, bớt khó gằn hơn rồi.kekeke

Giang cũng góp vui

- Giờ mày mới biết thì quá muộn rồi baby ạ. Chị đây còn biết nhiều hơn nhé.ahihi

Trái lại với những gương mặt tươi cười ấy, vẫn còn một tảng băng đứng gần than mà vẫn chưa chịu tan chảy

- Tập chung mà nướng đi không cháy giờ, bọn mày nhìn mặt cái Thanh nó sắp thành con pug rồi kìa (con chó mặt xệ ý)

Thanh lườm Nhật

- Tao nói gì mày chưa thằng Tô kia. Im đi lão nướng nướng thịt.(hít hà) thơm quá thơm quá, chín chưa mày (giờ miếng thịt đen xì cho Giang xem)

Mặt Băng Giang nhăn nheo lại luôn

- Tao biết ngay mà. Vứt đi, đen thế kia ăn sao được nữa.hừ

Cô bạn bữ môi. Cũng chỉ hơi đen thôi mà, dù gì cũng là miếng thịt đầu tiên sau cái vụ lần ấy cô nướng, bỏ đi thì phí lắm

- Kê, để tao ăn thử.hí hí – Bạn nhỏ hí hửng ra khu vực bàn ăn, quán sau sống rồi chấm nước tương các thứ rồi tống một phát vào mồm nhai ngấu nhien.

Hành động lộ liễu quá nên không thể không thu hút sự chú ý của đám còn lại. Xem nào, biểu cảm Thanh phong phú ra phết, đầu tiên nhăn mặt nhíu mày chắc là vì ăn trúng chỗ khét, rồi lại tươi tỉnh hơn hờ như đứa con nít. Cuối cùng bạn kết cho một câu xanh rờn :

- Ngon quá, tuyệt vời. Thanh quá xuất sắc.hahahahaha

- Tao chịu mày luôn – Nhật, Nam và Giang đồng thanh nói.

- Hi hi.thôi nướng thế thôi, chín rồi kìa, kĩ quá không ngon đâu.- Thanh chưa gì đã giục túi bụi lên

Khánh An thì ngược lại

- Cứ bình tĩnh, phải kĩ không đau bụng chết

Băng Giang hít hà

- Thơm quá nhỉ, chín rồi đây. Ê Thanh chuẩn bị rau sống đi,mang cái đĩa kia ra đây

- Tới liền, tới liền.hihi – Cái gì chứ riêng khoản ăn thì khỏi phải giục bạn Thanh nhé

- Gớm chưa, học mà mày cũng hí hửng nhanh nhẹn như vậy thì tốt nhẽ.

Câu nói vừa rồi của Nhật như dội gáo nước lạnh vào đĩa thịt thơm phức trên tay Thanh, làm cô mất hết cả hứng ăn, đành phải gậm cổ lên cãi

- Này, mày không phải nói thế nhé. Học là học mà ăn là ăn nhá. Chưa nghe câu có thực mới vực được đạo à. Chẳng qua tại cái bụng của tao nó chưa đủ no thôi nhá.

- Rồi rồi, ăn đi này, ăn đi, ăn nhiều vào – Cậu bạn còn tốt bụng quán cả rau sống chấm nước tương giùm. Ban đầu là Nhật định ăn cơ, nhưng câu nói của Thanh nó “thuyết phục” quá, sợ nó mà tuân thêm nữa thì cậu mất cái gọi là niềm tin vào học tập mất, đành hi sinh em thịt béo ngậy vào mồm đứa khác vậy.

- Mày nướng lên tay rồi đấy, phát huy phát huy nhé - Trước giờ vốn vậy, có qua có lại mới toại lòng nhau mà. Bạn ý đã tốt bụng cho mình ăn rồi thì cũng nên khen một câu cho nó mát lòng mát dạ chứ.

Giang mồm nhai thịt nhồm nhoàm nhưng vẫn không khỏi lau mồ hôi trên trán cộng than vãn

- Ngon thì ngon thật đấy....ực...ơ mà ăn thịt nướng giữa cái mùa khô này, có hơi ngược đời không mấy chế

- Tao cũng toát hết mồ hôi rồi đấy – Nhật cũng hùa theo

Chị Thanh từ đâu lảng xằng xen vào, tay cầm cây thịt xiên vung vẩy trước mặt mấy đứa còn lại như trâu tức

- Có ăn là tốt rồi kêu ca cái gì. Cơ mà đứa nào bày ra cái trò này ý nhể

Không ai bảo ai, tất cả dừng hoạt động, hướng ánh mắt về cái người vừa phát ngôn cái câu nói rất ư là bình thường vừa rồi

- G.....gì.....gì...Sao nhìn tao ? – Có vẻ cô bé hơi hoảng, nói lắp ba lắp bắp, miếng thịt trong mồm cũng chẳng nuốt trôi nổi

Cô nàng này lạ thế đấy, kiểu thuộc dạng sáng nắng chiều mưa buổi trưa âm ỉ. Lúc thông minh thì max thông minh, còn lúc ngu mà so sánh với loài chó thì có vẻ hơi xúc phạm loài động vật bốn chân này. Trong mấy tiếng đồng hồ, cô có thể thuộc lòng lòng hai bài văn dài dằng dặc mai kiểm tra điểm tung búng luôn, cơ mà bù lại, cái trí nhớ cũng chỉ ngắn hạn thôi.

Nam thì chẳng nói làm gì, mấy cái vụ này chẳng đến lượt cậu phải mở mồm. Còn Nhật, Giang và cả An nữa, ai cũng lắc đầu ngán ngẩm, chưng ra cái vẻ mặt rất ư là quan tâm cho Thanh xem rồi ai về việc ấy

Thanh Thanh vẫn ngó tào lăm, nhìn cái mặt là biết vẫn chưa hiểu ra vấn đề. Sau mấy giây hồi tưởng lại, cô tự giơ tay chỉ vào mặt mình

- Ô, thế hóa ra mình bày ra cái vụ này à.....Mặc kệ đi, ăn đã rồi tiếp.

Trong nhóm, cô bạn này nổi tiếng vô tư nhất hội cũng thuộc dạng hồ bảo nhất hội. Vậy nên cái biệt danh tự đặt “lão nương” cảm sai vào đâu mà. Chính vì cái vô lo vô nghĩ đó, lại thêm cái khoản chơi sạch nên anh em dân bản thiên hạ trong lớp rất kính sùng và coi là lão đại thứ hai của lớp, sau lớp trưởng đáng kính Băng Giang.

Nói năng vậy thôi chứ nhóm này cũng biết chọn chỗ nên có nắng mấy đâu, ngồi dưới gốc cây xoài ăn thì oi cái gì. Chỉ tại cái lò nó hơi nóng thôi chứ tụi này làm quá đấy. Vừa ăn vừa trêu ghẹo nhau lâu la mãi mới xong được cái bữa trưa. Giải quyết xong được đồng thịt nướng to đùng đấy, bụng ai giờ cũng no căng tròn, riêng cái Thanh sắp lặn luôn được rồi. Năm người ngồi dựa vào gốc xoài, riêng Nhật với Nam nằm trườn hẳn ra thăm cỏ nằm. Băng Giang thấy vậy nhăn mặt

- Hai thằng này.....ngồi dậy đi, vừa mới ăn xong đã nằm, không tốt cho dạ dày đâu

Mặc kệ lời can nhần ấy, hai thằng vẫn cứ yên chỗ vậy thôi. Đến Băng Giang cũng cảm thấy bất lực, dạo này trình độ của cô bị tụt hạng nặng nề vậy sao ? Nghĩ mà chán, Giang cũng kệ, bắt chước hai thằng kia nằm xuống cùng

Thanh với An mồm há hốc luôn. Chẳng phải mấy giây trước còn đang to mồm chửi tụi kia sao? Sao giờ đã thành ra thế này.....

- Ngậm cái mồm vào đi, chảy hết nước dãi rồi kìa. Khổtao biết tao đẹp rồi, không cần ngắm ngấu nghiêng như thế đâu. Nào nằm xuống cùng đi, một lần chắc cũng chẳng chết được đâu – Và Giang lại giở chiêu tự sướng của mình. Thời thì bạn bè sống chết có nhau, mình mà có bị gì thì lỗi nó bị với cho vui nên Giang cũng mặt dày, lôi kéo rủ rê hai nàng kia nằm cùng

Thanh Thanh với AN nghe xong cái câu tự sướng kia của Giang thì một đứa “ọe”, một đứa chỉ cười xòa. Xong rồi cả hai cũng nằm xuống thăm cỏ cùng ba đứa kia, bắt đầu chuỗi tâm sự.....

Cả năm người mắt nhắm hờ, không ai nói câu nào trong một lúc khá lâu. Có lẽ họ đang suy nghĩ, đang suy nghĩ những điều khác nhau mà người khác không thể biết được. Lúc nào cũng dán lấy nhau là thế nhưng được mấy lúc họ cùng ăn, cùng nhau nằm xuống ngắm đất trời như này

- Trời hôm nay đẹp thật ha bọn mày – Thấy không khí trầm hẳn xuống, Băng Giang mở lời đầu tiên

-Ừ

- Tao nhớ Hà Nội quá chúng mày ơi – Thanh Thanh cất lời, giọng có hơi buồn nhưng chẳng hiểu gì sao

Quang Nhật bĩu môi

- Làm màu hà bà nội. Hè nào chả về còn bày đặt nhớ. Mày huy động anh em trong lớp cố gắng đi, rồi mà còn chiếm lấy chuyến đi chơi sắp tới

Thanh có vẻ hơi bất bình

- Cái đấy thì chắc chắn là phải làm được rồi, không phải huy động. Cơ mà....chuyến đi chơi còn cách xa quá.....Aizzzzzzz, thì phải chả thối, nghĩ tới mà mức mệt à.....ừ - Thanh bỗng đứng ngồi thẳng dậy, vò đầu như một con dờ, lại thêm cái vẻ mặt nhăn hơn con khỉ kia nữa, làm bốn đứa còn lại cứ phải nhin cười nếu không muốn bị oán oan

Giang không tốt như mọi người nghĩ đâu, mà phũ cực kì luôn. CHI với một động tác túm nhúm tóc giật lại phía sau, vậy là bạn Thanh lại yên vị như lúc đầu. Có lẽ là quen rồi nên chắc thành chai mặt luôn, đến một biểu cảm khác cũng chẳng có.

- Không thì thì một chuyến đi chơi cũng chẳng có đâu Chanh à. Sao mày lại có thể nói những câu nó vốn là hiển nhiên như vậy.

Khánh An này giờ yên lặng, giờ cũng lên tiếng thắc mắc

- Trường mình bao giờ cũng tổ chức đi chơi như vậy sao?

Băng Giang tốt bụng giải đáp

- Ủm, cũng có thể coi là vậy. Năm thì đi vào kì một, năm thì kì hai. Nói là lớp đứng nhất trường đi chơi là thế chứ thực ra lớp nào chẳng được đi, chẳng qua là địa điểm khác nhau thôi. Cái hơn ở đây chính là được bao từ A tới Z kia, còn mấy lớp kia chỉ là phụ huynh chi tiền, động viên học sinh cố gắng phát huy thôi.

An gật gù như hiểu ra vấn đề. Trường trước của cô cũng thuộc dạng trường chuẩn cơ mà không có được hào phóng như này đâu. Có tổ chức thì tổ chức, giải thưởng thì giải thưởng cơ mà học sinh cũng chẳng quan tâm là mấy. Nghĩ gì mà mấy cô chiêu cậu ấm đầy chiêu đi cùng nhau trên một chiếc xe trật ních người rồi ở mấy nơi không giường không chiếu...Nói chung là thuộc dạng phân biệt giàu nghèo giai cấp dữ dội lắm.

- Chiều nay làm gì nữa hả lớp trưởng, lại học nữa à.....- Lời than thở mãi mãi không bao giờ thiếu trong từ điển của Thanh

- Thôi, học thế đủ rồi. Về tự mà ôn đi – Có vẻ bạn Nhật lên ngôi lớp trưởng rồi hay sao ý, xen hẳn vào lời của Giang, hậu quả là

- “bóp” lại cái tạt táy máy này. Tao hỏi mày à – Ai biểu nằm ngay bên cạnh Thanh làm gì để nó gõ đầu cho

Nhật còn có thể làm gì hơi ngoài việc xoa đầu, cắn răng chịu đựng chứ. Thì cậu là người vô duyên vô có trước mà.

- Nó nói đúng đấy (Thấy chưa – được thế Nhật gân cổ lên cãi luôn. Thanh Thanh thì bĩu môi tỏ vẻ bõn cợt) . Chiều anh em quẩy đi, chơi một bữa cho xõa rồi bắt đầu vào thi cho nó hoành tráng. Ai ý kiến gì không ?

- “lắc đầu” – Nam là người khởi xướng đầu tiên

- “lắc đầu” – Biết chơi gì thì tao hỏi mày làm chi.

Nhìn sang An

- “lắc đầu”, tôi mới vào đây làm gì biết cái chỗ nào chứ “cười xòa”

Quang Nhật đang định theo xu thế thì ngồi bỗng ngồi bật dậy, tự dưng vào đùi mình cái “bóp”

- Ra ngọn đồi gió đi. Lâu lắm rồi bọn mình chưa ra đây còn gì – Hai mắt phải nói là sáng rực lên, hào hứng tỏ rõ luôn. Sợ chưa đủ cao so với các bạn, Nhật còn ngẩng cổ lên trời tự sướng, làm như mình mới có phát hiện mới không bằng

Thanh Thanh cũng bật dậy theo

- Ý hay đấy. Cơ mà bỏ xuống cho con nhờ vơi, trên đây nắng nóng , không khéo ở thêm mất phút nữa, mấy em gái đáng yêu ở trường đi nhảy cầu hết thì khổ.

Nhật rơi bộp xuống lên, chẳng phải leo cầu thang xuống nữa.

Dần dần ba người kia cũng ngồi hết dậy, An vẫn là người thắc mắc nhất vì cô chưa biết gì mà

- Ngọn đồi gió?

- À, địa bàn của tụi này ý mà. Lúc mới vào đây, thằng Nam tự dưng tìm được chỗ này, thế là nó thành nơi tụ họp của bọn này lúc rảnh rỗi luôn. Haizzzzzzz, lâu lắm rồi chưa có thời gian ra đây chơi, không biết mấy khóm hoa nở thế nào rồi nhé.

Thanh Thanh lên tiếng

- Tao nghĩ là chết chông quèo lên rồi. Lâu lắm có ai bén mảng tới đâu.

Nam dựa người vào thân cây, mắt nhắm nhưng vẫn có vẻ vẫn đang nghe mọi người nói

- Vẫn tốt, yên tâm

Mắt Giang sáng bừng lên

- Vậy là mày vẫn hay ghé qua đây tưới nước cho khóm hoa à ?

- “gật đầu”

Giang búng tay một cái

- Ngon, không biết mấy em lớn thế nào rồi nhể. Tao đang hóng đây.

- Triển luôn đề – Thanh hí hửng

Nam bây giờ mới hẳn hoi ngồi thẳng dậy, tiền đà gõ cho hai cô nàng lạnh chanh này một phát vào đầu

- “bốp” – “bốp”

- au...au...sao mày đánh tao – Trọn trừng mắt nhìn Nam

Mắt cậu phải nói là vẫn rất tỉnh. Nam không chả lời gì, chỉ đánh mắt sang bên phải một phát. Theo quán tính, cả bọn nhìn sang theo. Đến cái Thanh với Giang đang hớn hờ là thế, mặt cũng phải ỉu xiu lại. Giờ Nam mới lên tiếng

- Đi cái gì, dọn dẹp đi kia. Bọn mày có dờ hơi không mà đi chơi giờ này. Học nhiều quá nên lú rồi ?

- Dạ - Hai nàng tiu tiu ngoan ngoãn đứng dậy chuẩn bị làm việc. Không phải là lười, cơ mà tại thằng Nam nó ác quá, quá banh luôn cái giấc mộng đang đẹp của tụi nó.

Khánh An cũng đứng dậy dọn dẹp cùng các bạn. Hai nàng kia chưa kịp bước tới chỗ bàn thịt ăn đã quay đầu lại, nhìn Nam và Nhật với ánh mắt “trừu mến”

Hai anh chàng mình mẩy nổi hết da gà với mấy cái nháy mắt của hai đứa thần kinh không ổn định kia. Như không chịu thêm được nữa, cả hai kéo nhau đứng dậy

- Rồi rồi, tao giúp tao giúp, dẹp cái ánh mắt mà chê quý hờn đó đi, tối tao không ngủ được, qua ám bọn mày giờ.

- Thì nãy tụi tao cũng giúp bọn mày chuẩn bị à.....ahihi

Nàng nàng mỗi người một tay, kéo thẳng thẳng giới tính đực của nhóm ra dọn dẹp cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Chap 31

14h20 . Sau khi dọn dẹp mọi thứ xong, cả lũ kéo nhau ngồi xem phim riết thời gian vì giờ con sớm quá, ra đời giờ có mà chỉ tắm nắng chứ chả chơi được gì.

Cái Thanh với Giang thì hào hứng tỏ ra mặt luôn, còn Khánh An biểu cảm vẫn như bình thường, thỉnh thoảng thấy hai đứa kia cười thì cũng cười theo. Ngược lại với thái độ đấy, hai thằng con trai thì mặt cứ nghệt ra. Bảo tụi nó xem phim hành động hay cổ trang còn được, đây lớn đầu rồi mà mấy mẹ kia cứ cầm đầu vào hoạt hình rồi cười như điên với nhau. Mà phim nó cũng có gì đâu chứ, chỉ có mỗi con mèo hết đuôi con chuột rồi con chó lại quay qua đuôi con mèo, cái phim từ tám đời chín kiếp nào rồi mà ba nàng kia như chưa bao giờ được xem ý. Phải cố gắng lắm Nam với Nhật mới chịu ngồi xem cùng vì cũng chẳng có gì làm.

Và cứ thế, cày hết tám chục bộ phim hoạt hình, mấy nàng nhìn đồng hồ vẫn sớm thế là lại chuyển sang xem mấy tập phim Hàn Xêrút suýt mướt của cái Thanh. Về khoản này thì khỏi nói rồi, mấy chị như cái loa chuyên bình luận bóng đá luôn. Phim của người ta mà xem thì ít, soi mói thì nhiều. Hết màu son cô kia xấu, rồi bà kia ăn mặc hở hang quá, thằng kia xấu thế mà cũng được đóng phim...blalala. Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau, hai anh chàng kia nghe tụi nó bình luận mà trở cả mặt lên. Bảo sao thánh soi ngày càng nhiều, dân chợ búa ngày tăng.

Mà cũng được mấy đầu, soi hai ba phim là chán liền ý mà. Thanh Thanh tay cứ cầm cái điều khiển chuyển hết phim này rồi phim khác mà chả tìm được

phim nào hay cả. Bực quá cô ném búp cái điều khiển vào chỗ thẳng Nhật đang cầm cúi chơi điện tử bằng điện thoại ở ghế lên kia.

- Xi. Chả còn cái phim nào cả. Toàn phim cũ rích.hừ...C...H....Á.....N

Cũng may bạn nhỏ học võ từ nhỏ nên thân thể cũng khá nhạy bén, né sang bên phải cái là tránh được cái cú ném của Thanh. Khổ nỗi tránh vô đưa lại gặp vô dứa, nghiêng về bên nào không nghiêng, lại nghiêng một phát về cái phía không còn ghế. Thế là “bóp”, Quang Nhật đã được hôn đất mẹ, nơi đã có hàng ngàn vết chân chà đạp lên. Và tất nhiên, bạn nhỏ đã thành trò cười cho bản dân thiên hạ xung quanh cười đến rụng cả rốn.

Ngượng ? Xưa rồi, chai mặt rồi. Mặt Nhật đen kịt lại, tức quá ngồi thẳng dậy, vớ ngay cái gối dựa trên ghế ném thẳng mặt Thanh. Cô bạn không may mắn như Nhật vừa rồi, đúng lúc đang ôm bụng cười sặc sụa nên không để ý thế là nàng Thanh đã hứng trọn vẹn cái gối vào mặt, không chệch một li.

Hài lòng với thành quả của mình, Nhật búng tay cái “phốc” cộng thêm nụ cười thách thức rồi lại ngồi xuống, chơi game tiếp.

Rất từ từ, Thanh Thanh cầm cái gối trên mặt mình vứt xuống. Lúc chiếc gối rời đi cũng là lúc khuôn mặt đỏ phừng phừng của Thanh hiện ra. Bằng Giang ngồi bên cạnh Thanh Thanh như đã đánh hơi ra mùi nguy hiểm nên ra hiệu cho Nam và An ngồi xa xa một chút, cô cũng ra ngồi cạnh An và cùng hai người đó chuẩn bị đón xem màn kịch vui sắp tới.

Nhanh thôi, một giọng nói với tông độ từ rất nhẹ lên rất cao đã vang lên

- NHẬT ÀAAAAAAAAAAAAÀ.....à.....

Nó nhẹ và ghé hết mức luôn, nghe giả kính luôn ý. Một chàng trai đang chơi điện thoại đã suýt đánh rơi chiếc phone khi vinh dự được ai nó nhắc tên. Bình tĩnh, tự ti, chấp nhận số phận.đẹp sang một bên, phải nuốt nước bọt cái đã. Cái đầu kia đang dần dần được nâng lên cộng thêm giọng điệu run run. Theo kinh nghiệm 17 năm làm bạn với nó, chưa bao giờ cái giọng đó nó mang một kết quả hậu đến cả luôn

- Gì...gi...gi.....- Bạn Nhật sợ đến nỗi nói không cả thành được câu. Khéo khi thêm chút nữa là ra quần cũng chẳng ỏi.

Nụ cười đó, nụ cười của cô gái đó sao nhìn giả tạo thế kia. Phải nói là nó tươi hết mức nhưng nguy hiểm hết mức

- Nhật ời.....

Cái tay của ai đó đang bầu chặt vào cái gối, chuẩn bị một tư thế hết sức sẵn sàng.

Cái đầu của ai kia cũng ngó dọc ngó xuôi tìm cái gì đó. Bỗng ai kia quay sang hỏi An, Giang và Nam

- Này bọn mày bảo khát nước phải không.....Tao...tao đi lấy.....nhá – Vừa kết được cái câu, chân Nhật đã đứng bật dậy, định nhìn chuẩn bị bước. Ai dè ai đó nhanh chân hơn, tiến lại phía cậu, một tay ôm cái gối để sau lưng, tay kia nhấc người cậu xuống:

- Khỏi đi Nhật. Tụi nó không khát đâu. PHẢI KHÔNG BỌN MÀY – Liếc mắt đe dọa tụi kia

- “đồng loạt lắc”

Thanh nở nụ cười thỏa mãn, rồi lại nhìn Nhật

- Đó, tụi nó đâu có khát đâu Nhật.

- Ờ.....ờ.....không khát.....không khát – Cười như mỉa

Khuôn mặt ngây thơ vô số tội của Thanh lại lần nữa để thể hiện ra

- Ồ, sao cậu lại tự nhiên sợ sệt vậy Nhật. Chả nhẽ bị ốm sao – Lại còn sờ trán các kiểu, nói chung như thật luôn.

Ta nói cái bà Thanh này diễn sâu ý. Kể ra sau này cô mà làm bác sĩ thì cũng tiếc thật. Với trình này, khéo khi đóng hài cũng được khối tiền đấy. Phải công nhận là “so deep” luôn.

Không biết lấy sức mạnh từ đâu ra, bỗng nhiên Quang Nhật hùng hổ đứng dậy, mặt đối mặt với Thanh, làm nàng cũng “hơi” choáng váng

- Sao. Giờ mày muốn nói gì thì nói luôn đi....- Giọng vẫn hoảng hốt

Thanh lại cười, tay lại nhấc bạn ngồi xuống

- Cậu cứ bình tĩnh đi Nhật. Tớ đã nói gì đâu, sao bỗng dưng cậu lại to mồm với tớ thế. Phải chăng ? Là cậu đang gọi đòn đúng không.....Vậy thì.....chết này...mày ném bà này.....chết này.....chết này – Mỗi chữ chết của cô là một cú “hàn long thập một chương” như trời giáng từ tay Thanh. Biết là che đậy cũng chẳng được gì, thế là Nhật cũng chẳng từ tốn gì, cầm cái gối bên cạnh choảng lại Thanh.

Từ lúc chơi với cô, cả cái Giang nữa, cậu đã xem tụi nó chẳng phải là con gái rồi. Đây thôi, chính lúc này thôi, có đứa con gái nào mà cầm gối đi đánh sư đệ của mình không chứ. “Nam nữ bình đẳng, giải quyết vấn đề như hai thằng đàn bà với nhau “ là khẩu hiệu trước giờ rồi, nên Nhật cũng chẳng ngại ngần gì “chơi” lại nó mà không sợ thiên hạ phán xét gì.

Thế là cứ ông đánh rồi bà đập, chạy từ trong nhà, vào bếp rồi lại ra vườn, hai đứa nó cứ như vậy suốt một lúc lâu. Ba đứa kia cũng chẳng thiết ngăn làm gì cho nó tốn nước bọt, đơn giản xem tụi nó đánh nhau cũng được coi là một thú vui tao nhã trước giờ của tụi nó rồi mà.

Hai con người kia mãi lúc sau mới chịu thôi. Cả hai ngã người ra ghế, mệt tới nỗi thở chẳng ra hơi.

Phải công nhận tụi trẻ giờ mạnh động với khỏe khoắn thật. Vận động mãi mà chả thấy mệt lắm. Mà về khoản này thì không chỉ Nhật, Nam, Thanh, Giang cả An nữa, đều rất bền về thể lực, tu luyện suốt mấy năm trời mà.

Khánh An tốt bụng vào bếp lấy cho mỗi đứa một chai nước. Như vớ được vàng, mở nắp và tu một hơi hết sạch luôn,,rồi lại thở tiếp:

- Hơ.....hơ... CÓ phải cái chân mày mới bị đau không Thanh.....Sao.....sao nhanh....dữ

Thanh nói không ra tiếng

- Nó mà không đau.....liệu...liệu mày có thoát nỗi không.....hơ hơ...(quay nhìn An) lấy tao chai nước nữa với An

- Cả tao nữa – Nhật cũng khát không khác gì Thanh.

Khánh An tất nhiên sẽ lấy giùm rồi. Nhà cô thiếu gì chứ nước thì không thiếu. Căn bản là hay vội đi làm nên trong tủ bao giờ cũng đầy nước để chống chế con đói tạm thời ý mà.

Một lúc sau, An đi ra với hai chai nước lavi trên tay. Cô không đưa mà ném cho mỗi người một chai. Có vẻ hai đứa kia tu thêm chai nữa nên thấy ổn hơn rồi.

Băng Giang với Nhật Nam chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Tụi này lớn xác hết cả rồi mà tính tình cứ như đứa con nít lên ba ý. Giang cũng cạn lời rồi, chả thiết nói nữa luôn. Cô dựa vào vai An, than vãn :

- Ôi chán quá mẹ ơi.....

Khánh An giả vờ vuốt tóc Giang như bà mẹ trẻ đơn thân vuốt tóc con gái. Hai bạn hợp tác ăn ý ghê cơ, ừ thì An muốn làm mẹ thì Giang cũng diễn cùng luôn, mỗi tội không “deep” được như ai kia thôi.

Nhật Nam lên tiếng:

- Ba giờ rồi, đi đòi gió đi.

- Nắng lắm mày ơi, đã thế cái đòi đó không có một cái cây nữa.....- Thanh cũng dựa đầu vào vai Nhật. Hai bạn này tình cảm lắm, couple không bao giờ cưới mà.

Nam thản nhiên dựa đầu vào ghế :

- Thế bao lâu rồi mày chưa đến đó ? – Nhìn Thanh về mặt bí ẩn

Thanh Thanh bĩu môi, tay đưa lên trán có vẻ nghĩ ngợi

- Ai nhớ.....chắc cũng lâu lâu phết rồi đấy.

Nam búng tay các “phốc”

- Máu chốt chính là ở đây – Đứng bật dậy, chỉnh lại áo – Nào, mấy bà chuẩn bị gì thì chuẩn bị đi, chuẩn bị lên tường.

Nói xong, Nam dứt tay vào túi quần, ung dung bước ra ngoài, mồm còn huýt sáo.

Cái vụ này thì Quang Nhật biết nha, mấy lần bạn Nam làm “chuyện đó” toàn rủ rê cậu đi theo mà. Nhật cũng hí hửng chạy theo Nam, để mặc ba cái đầu hôi chấm to đùng kia nhìn nhau, chả hiểu gì.

- Nó vừa nói gì đấy mày ? – Thanh lay tay An với Giang

- Chắc là bảo chuẩn bị - Giang gật gù các kiểu – Mà chuẩn bị gì ?

Không ai bảo ai, cả ba nhìn từ đầu xuống chân của mình.

Xem nào, bình thường cả mà, quần áo đầy đủ, dép thì để ở ngoài.....ý của nó là sao đây ?

Băng Giang bồng gổ đầu, quay qua nhìn Thanh

- ĐÚng rồi, mày mang áo chống nắng không.

Thanh nhăn mặt

- CHết cha, tao cũng quên bém rồi mày ơi. Ai nghĩ là chiều đi chơi đâu. CỨ định ninh là ở đây đến tầm 5 giờ về, lúc đó còn nắng đâu mà chống.Ây gu, chết rồi, hồng hết cái làn da bây bi của tao.

Giang cũng gật đầu đồng tình. Mấy cái khoản làm đẹp phần son các kiểu cô không quan tâm lắm, cơ mà riêng cái làn da của cô thì phải nói là giữ hơn giữ kim cương. Cả hai đang trầm tư suy nghĩ thì một giọng nói vang lên:

- Tôi chết rồi sao ?

Cả hai ngoảnh mặt lên nhìn nhân vật vừa thốt ra câu nói vừa rồi. Khuôn mặt đang như cọng bún kia bỗng bừng sức sống trở lại. Giang hét vào đùi Thanh một cái rồ kêu

- Ừ nhể, có cái An ở đây mà.

- Sao tao ngu vậy trời – Thanh để theo

- Ôi ân nhân của tôi. Tao đang định không đi nữa.nhanh nhanh, không tui kia chờ - Giang đứng dậy lôi cả An và Thanh lên cầu thang luôn.

- Mày có kem chống nắng không An?

Khánh AN vui vẻ gật đầu. Vì cô cũng là con gái mà. Con gái có quyền điệu. Mặc kệ gia cảnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Chap32 Nam và Nhật ngồi cây xong ván game rồi mà ba nàng kia vẫn chưa xong, đúng là sót hết cả ruột với lủ này mất. Con gái mà, cái gì cũng phải kĩ tí thì mấy kẻ lăm mồm ngoài kia mới không có cái mà soi. Nhưng công nhận lâu thật, đến năm phút rồi cũng chẳng chơi, bọn này có bao giờ lâu la thế này đâu, bảo sao tối nay có bão.

Quang Nhật chán nản gào vào trong :

- XONG CHƯA.bọn mày ngủ trong đây hay sao mà lâu thế hả trời.

Rất nhanh thôi, một lời nói lạnh lạnh từ ngoài vọng ra

- ĐÂY.ĐÂY

Ba bạn Thanh , Giang và An của chúng ta từ từ bước ra trước ánh mắt kinh hãi của hai bạn trai. Nhật và Nam mắt mở tròn trĩnh như nhìn thấy người ngoài hành tinh...

- Trôm.mmmm trộm ...- Nhật nói lác ba lấp bấp, chẳng ra tiếng

- Bậy nào.tinh tinh thì có – Nam cũng không hơn gì.

Căn bản là ba chị nhà mình bị ghê quá. Trên kín, dưới cũng chẳng thừa, mà tứ bề toàn vải.nói chung là còn chừa mỗi hai cái mắt to tròn, đen láy chớp chớp

Đề đáp trả lại phát ngôn thần thánh của bên nam là bạn Nam và Nhật, bên nữ chúng ta là bạn Thanh và Giang đã không tiếc hai cú đánh toi bời vào đầu mỗi bạn.

- Trộm này.Tinh này...

Hậu quả Nhật Nam và Quang Nhật phải ôm đầu vì sức công phá của cú đánh đầy quá lớn, mặc dù trên đầu có đội mũ lưỡi trai.

Thực ra có mỗi Giang với Thanh là kín hơn thôi, còn Khánh An thì chỉ mặc thêm cái quần dài với khoác áo chống nắng, bên tay phải cầm cái mũ lưỡi trai màu đen.

Nam nhăn mặt

- Có cần thiết kín vậy không hai bà. Ra đường người ta tưởng trộm thì đừng nói quen tụi tao nha.

Im thì im luôn đi, cứ phát ra câu nào là lại bị lườm câu đấy, Thanh định giờ tay đập cho phát nữa nhưng cậu bạn đã nhanh hơn

- Thôi. Stop. Giờ có đi không, trời đang râm. Đứng đây oánh nhau nữa thì đợi nó nắng lại mới đi à.

Bốn đứa lại gật đầu

- Đi.

Đang định quay đầu bước đi, Băng Giang bỗng đứng phất lại

- Khoan. Có mấy xe ???

Nhật trả lời

- CỎ xe tao với xe thằng Nam. Khánh An có xe mà phải không (gật) . Ồ, tổng có ba cái. Sao?

- Sao chẳng gì, giờ chia thế nào.

Khánh An lên tiếng

- Cứ đi như mọi lần, tôi đi riêng.

Thanh đang định nói gì thì nhận ra cái ý tứ trong cái gẩy tay của Giang lại phải quay sang nhìn nó. Hai bạn cứ nhìn nhau nháy nháy mắt các kiểu. Chơi với nhau lâu rồi nên chắc chắn Nam và Nhật nhận ra được ý nghĩa trong cái liếc mắt đấy, hai bạn chỉ biết cười xòa. Còn Khánh An vẫn bình thường, chẳng ngạc nhiên cũng chẳng có bất kì biểu hiện gì trên khuôn mặt.

“Kekekeke..” Tiếng cười man rợ đó được phát ra từ cái miệng xinh xắn của Thanh. Băng Giang bỗng quay qua nói với mọi người.

- Gây gu, hôm nay tao lại muốn đi xe đạp để giảm cân. Thế này đi, Nhật đèo Thanh, Nam đèo An còn tao đi xe An. Ok. Let’s go.

- - An hạn hán lời luôn, chưa kịp biện luận đã thấy cái Giang ra lấy con ngựa sắt của mình phóng đi ngon lành rồi. Đơ luôn

- J - CỜn Nam như đoán ra từ đầu nên chỉ cười – Đi thôi – Cậu quay sang kéo tay An trở về với thực tại.

- Ồờ

Thanh với Nhật cũng tùm tùm cười, rồi cũng ra lấy xe.

Cả bọn đợi An khóa cổng xong rồi bắt đầu lên đường.

* Trên đường đi *

Lần này An là người chủ động bắt chuyện trước

- Tôi có nặng quá không ?

Đến Nhật Nam cũng khá bất ngờ trước câu hỏi của An, càng bất ngờ hơn kia cô ấy chịu bắt chuyện trước với mình. Xem nào, không nặng chút nào, đèo cái Giang còn nặng hơn nhiều. Nhưng thôi, lâu mới có dịp, phải tận dụng thời cơ mới được

- Chẳng lẽ nặng lại bắt cậu xuống đèo.....

-- An im luôn.

Hài lòng với hành động của cô bạn, Nam lại cười. Nhưng lần này cậu lại chủ động

- Hôm nay học hiểu không ?

- Ừmcó một số chỗ hơi lạ với tôi.

- Là phải, nên làm quen dần. Học một kiểu, ôn một kiểu, thi một kiểu là xu hướng của trường mình đấy.

- Ừm- Thật sự An không tìm ra được câu nào dài hơn một chút

-- Nam định nói gì đó nhưng bị tiếng cái Giang chạy phía trước dội về phía sau:

- Cái thằng kia, đạp nhanh lên, tâm sự gì thì để sauahihì – Giang cố tình chọc tức Nam.

Nam lờm chây mặt Giang nhưng tốc độ vẫn như thế, chẳng thay đổi chút nào. Thực ra cũng không hẳn là đi chậm, là do tụi kia rảnh rồi quá nên đi chọc ghẹo người khác đó mà.

Trước giờ An đùa người khác quen rồi, lần này lại được thử cái cảm giác của người ngồi ghế sau. Đây là lần thứ năm cô được ngồi sau xe của Nam rồi nhưng vẫn hồi hộp lắm. Cộng thêm cái cảm giác hơi ê mông nữa làm An hơi khó chịu nhưng vẫn phải làm giả

- Chỗ đó....ngon đâu....cách xa không – An cố nhớ cái tên mà mãi không ra

- Là ngon đâu gió. Cũng gần thôi, sắp đến rồi. Là chỗ độc của bọn tôi nên vắng lắm

An gật gù tỏ hiểu ra rồi. Thời gian còn lại chẳng ai nói câu gì nữa, cứ lặng im thưởng thức hương vị của đường phố chiều thu. Khá yên tĩnh.

* Đồi gió *

Cả bọn dừng xe dưới chân đồi. Mọi lần đều vậy cả, cứ vớt xe ở đấy rồi cùng nhau leo lên. Một lần nhưng vui lắm mà cũng chẳng sợ mất xe.

- Oa.....dạo này hình như cỏ cây mọc tốt lên rồi nha – Thanh nở nụ cười tươi rói.

Khánh An cũng có vẻ hào hứng lắm, ngay trên khuôn mặt cô thôi, nụ cười tỏa nắng kia đã nói lên tất cả.

Khoảnh khắc ấy đã được một người nào đó thu vào tầm mắt, bắt gặp đôi môi kia cũng cong lên, tạo thành một đường cong hoàn mỹ tới từng centimet

Nhật nhìn biểu cảm của Thanh cũng cười rồi nói

- Rồi bọn mày sẽ ngạc nhiên hơn. Lên thôi. Go – Cậu bạn phẩy tay lên đường. Lần nào cũng vậy, bày đặt dẫn đoàn lên đầu tiên nhưng lại về bết đoàn. Tật cũ khó bỏ rồi, kệ đi, cho nó thể hiện.

Giang, Thanh và An vui vẻ nắm tay nhau tung tăng cùng đi lên. Nam là người ung dung nhất, đi cuối đoàn như để bảo vệ ba cô công chúa kia vậy.

Đến nửa chừng đồi, một mùi thơm theo làn gió kia thoảng qua đã khiến bước chân của ba nàng chậm lại. Thơm lắm, nó không quá nồng cũng không quá nhạt mà lại gây cho người khác một cảm giác dễ chịu như một chất gây nghiện. Có lẽ Khánh An đã quá quen thuộc với mùi hương này rồi nên cô là người lên tiếng đầu tiên

- Lavender – Đôi mắt ấy vẫn ngăm ngăm lại để thưởng thức hương vị tuyệt vời kia. Nó khác lắm, nó khác hẳn với những khóm oải hương ở nhà cô. Mùi hương của nó rất tuyệt, chắc hẳn là giống này ở Pháp rồi.

- Thơm quá.....

- Tuyệt quá.....

Không ai bảo ai, cả ba quay phắt lại nhìn Nhật Nam

Cậu bạn chỉ nở nụ cười hờ, rồi lại đút tay vào túi quần bước đi tiếp. Khi đi qua An, cậu tiện tay khoác vai cô luôn. Rồi An lại khoác vai Giang, Giang khoác Thanh, cho thẳng Nhật ra đĩa.

Lúc lên đỉnh của quả đồi cũng là lúc lũ con gái mừng chảy nước mắt. Trước mắt họ chẳng còn là một vùng hoa oải hương nhỏ nữa mà đã thành một cánh đồng oải hương tím biếc, khắp cả một khoảng trời. Hạnh phúc quá, vui quá, mắt Thanh với Giang sắp rớt cả nước mắt ra luôn rồi.

Cả hai quay qua ôm chầm lấy hai bạn nam kia

- Véo ta đi, để tao chảy ít nước mắt cho thật....hức hức - Nói thế thôi, Thanh vẫn tỉnh lắm

Nhật đang ảo tưởng, nghe câu nói đó khác nào dội gáo nước lạnh vào mặt cậu. Không chút nề tình, Nhật đẩy Thanh phắt ra luôn.

Khánh An vẫn đang tận hưởng hương vị tuyệt vời này, cô nhẹ nhàng ngồi xuống, ngay bên cạnh Nam

- Các cậu trông à

- “cười”

Nhật thì khác

- Không bọn tôi thì. Một tuần trời chạy đi chạy lại, cuộc từng tắc đất, chọn từng giống cây mới nên được cánh đồng này đây.

Thanh Thanh bỗng thở dài

- Ôn đời, cuối cùng tụi nó cũng làm được cái việc tốt đờihaziiiiiiii

Đến Giang cũng phải lườm Thanh. Xong cũng ngồi xuống

- Cảm ơn hai bạn lắm. Bạn mệt và rồi.

Nhật phẩy tay

- Áyyyy. Có gì đâu. Có gì đâu. Từ bao giờ bạn nghĩ ngợi nhiều như vậy hả.....

- Cơ mà, này tao tưởng tụi mày xây cái mái che nắng cơ. Thế mà bảo không nắng hả trời.....

- Được voi đòi tiên – Ba đứa kia đồng loạt nói, làm Thanh giật nảy mình.

Băng Giang thả người xuống thảm cỏ xanh mướt, ánh mắt nhìn lên bầu trời.

- Tận hưởng thôi. ...tận hưởng thôi. Nhưng bạn mày làm thế này, nhờ có người phát hiện ra lại truyền khi khắp nơi, bạn mình mất chỗ chơi thì sao.

Thanh và Nhật cũng bắt chước Giang, nằm xuống cùng

- Không lo , không lo. Vụ này thằng Nam khác giải quyết ổn cả hết. Nam nhể

Nhật Nam nhắm mắt.

Khánh An không nằm cùng mấy người kia, cô vẫn ngồi đấy, nhìn ra phía xa xa. Khung cảnh này, thiên nhiên này quá phù hợp với những gì cô đã từng mong ước. Được đến một nơi cao, có thể nhìn thấy những cây oải hương vươn mình trong gió, được thưởng thức mùi vị mê li không loài nào sánh bằng.thật không thể tin nổi, ngày này lại đến sớm vậy.

- J Vui vậy sao ? – Nhật ngấm nửa khuôn mặt như tạc kia, nhẹ nhàng hỏi

- “gật”

- Thích không?

- Thích.Sau này.sau này tôi thường xuyên đến đây được không ?

- Một mình cậu thì được – Nhật vẫn rất từ tốn.

Ba con người đang nằm dưới kia, chứng kiến cảnh tượng đó thì không khỏi há hốc mồm.

Sến? Không đời nào

Nhật? Dù gì cũng có chút cốt truyện

Thiếu muối ?.....Ồ

“Kekekeke” trong đầu Giang bỗng nảy ra một suy nghĩ đen tối. Cô quay sang huých vào tay của Thanh và Nhật đang nằm bên cạnh, nở một nụ cười hắc hám

Hai anh chị kia lúc đầu chưa hiểu ra gì, mình mẩy nổi hết da gà cả lên. Lúc nào bạn Giang “nháy nháy” ra phía khác thì.....à....chắc hiểu.

Thanh tự nhiên nhất, căn bản gọi là nhiều năm trong nghề

- Ê Giang, Nhật, qua bên kia chơi đi, này tao nhòm được mấy em chưa lớn....

- Ồ.....ờ.....đi đi – Ba bạn dắt tay nhau đi, không quên quay lại tạm biệt couple “nhật” kia, rồi hí hửng “biến” đi chỗ khác “Bye bye”

- Ồơ – Khánh An với theo. Bây giờ cô mới nhận ra là bị bọn kia gạt. Đành thờ dài rồi chịu trận chứ biết sao giờ.

Ngược lại, Nam vẫn ung dung nhìn đất nhìn trời lăm, như kiểu bị quen với mấy cái bẫy này của tụi kia rồi ý.

An như muốn hỏi Nam điều gì đó mà cứ ấp úng mãi không thôi. Khổ nỗi bạn kia lại có cái tài giỏi nhìn ra suy nghĩ của người khác, cô ấy không chịu đi thì mình mở đường cho mà bước vậy

- J Sao.....muốn hỏi gì ?

- Ồ.....ờ - Sao hôm nay cô cảm thấy mình bối rối thế nhỏ.

- Cậu.....cậu sau nàymuốn làm công an sao ?

Nhật Nam hơi ngạc nhiên nhưng vẫn cười, bây giờ cậu mới nằm ngả xuống

- Là Giang nói phải không? Có vẻ cậu cũng giống tôi thì phải ?

- “vậy là đúng rồi”.....- An không nói ra, nhưng trong đầu đag có hàng trăm suy nghĩ chồng chất lên nhau.

- Cố lên !

-??? – An ngo ngác ngoảnh mặt nhìn Nam

Trước cái vẻ mặt “mèo con” đấy, quả thực cậu không nhận được cười, lần này không phải là nụ cười nửa miệng nữa, mà là cười bật ra cả tiếng:

- Hahaha, nhìn gì ? Ngạc nhiên lắm sao ? Chưa bao giờ?

Giờ còn ngạc nhiên hơn nữa. Từ lúc quen cậu đến giờ, ngày hôm nay có vẻ là ngày được thấy cậu cười nhiều nhất, cơ mà vẫn thấy nó buồn sao sao ý. “Phải chăng giờ mới là bản chất thật của con người cậu ta”- AN nghi ngờ.

Thấy mình hơi “lố”, Nam nhanh chóng thu lại nụ cười ấy.

- Cậu cũng biết cười như vậy sao ?- Trong lời lẽ đó, chắc hẳn có chút trêu đùa của An

- Ý cậu là tôi không phải người ? – Nam nhìn An mặt không chút cảm xúc.

Lúc trước cái vẻ mặt này của cậu đã dọa khỏi người lạnh toát cả sống lưng, nhưng có vẻ chiêu này không phù hợp để áp dụng với cô nàng “vô cảm” này thì phải.

- Cũng không hẳn là vậy. Nói như cậu thì có vẻ hơi xúc phạm những con người sống trên trái đất này.

Xong. Quá cao tay. Câu này khác nào đang đánh đố cái IQ thiên tài của Nhật Nam. Đúng,rất đúng, cô rất hợp để trở thành thành viên thứ 5 của “năm anh em siêu nhân”.

Đầu đó quanh đây vang lên một tiếng cười bé, nhưng cũng rất nhanh biến mất. Nam trước giờ nổi tiếng với sự nhanh nhạy, An cũng không kém tiếng ở đất Hà Nội xưa. Tất nhiên cả hai người nhận ra sự bất thường đó, nhưng cả hai vẫn im lặng, không nói gì, chỉ nhìn nhau cười.

Nam căn bản không phải là không ra mặt, mà là do muốn cho ai đó được “sống hòa nhập với thiên nhiên” hơn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Chap 33

5 p.m

Trời đã bắt đầu ngả tối nhưng cả bọn đã quyết định cắm rễ ở đây ngắm hoàng hôn xuống rồi mới chịu về. Cả năm người ngồi bên nhau, cùng nhìn ra một nơi xa xôi nào đó nhưng không một lời được cất lên. Có lẽ đây là khoảng thời gian trầm lặng nhất trong ngày của cả nhóm. Họ đang suy nghĩ...đang thả hồn mình theo những làn gió thổi thoảng qua.....

Khung cảnh bây giờ thật buồn, nó trầm tĩnh mà im lặng đến lạ thường. Bỗng Giang lên tiếng

- Bỏ tao bảo.....học hết cấp ba sẽ bắt tao đi du học.....

Tường chừng sự ngạc nhiên sẽ hiện lên khuôn mặt của những thành viên còn lại, nhưng không, một nụ cười lại nở trên môi của họ, nụ cười chua xót

- Lại là sắp xếp nữa sao.....Haizzzzzzzz, tao nên cảm thấy vui mừng vì được trải sẵn từng đường đi nước bước hay đau xót vì không được làm chủ cuộc sống của mình đây – Thanh nói trong cay đắng, mặc dù giọng nói của cô vẫn rất hồn nhiên như thường ngày. Cô quay sang cười tươi rồi nhìn Băng Giang.

Giang cười, ra hiệu cho Thanh dựa vào vai mình như để động viên đưa chung số phận với mình.

Quang Nhật giọng trầm đi

- Tao cũng mới nghe bố tao nói tối qua.....Ôi trời.....không biết được ra cái đời này mấy lần nữa ta.....Sau này tao thề là không lãng phí thời gian đi chơi nữa đâu. Dù gì cũng phải tận hưởng cái khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại ở Việt Nam thật xứng đáng mới được.....

Nói xong còn tặng mỗi người một nụ cười rách cả miệng, mỗi tội nógià quá.

Nhật Nam vẫn im lặng nãy giờ, trên khuôn mặt cậu cũng chẳng biểu hiện lên chút cảm xúc nào. Cậu cũng buồn chứ, cũng đau chứ nhưng biết làm thế nào, van xin bố mẹ cho cả bọn được ở lại? Căn bản là không thể. “ Không nói nhiều, học hết cấp ba thì đi du học, bố mẹ mấy đứa kia cũng quyết định thế rồi”. Bất lực. Thật nực cười mà, cũng có lúc cậu phải bất lực với chính cuộc sống của chính mình. Ai nói là cậu sướng, ai nói cậu hạnh phúc khi được sinh ra và lớn lên trong một gia đình có điều kiện. Nếu hạnh phúc thế này thì cậu cũng chẳng cần. Biết mà không làm được gì, quả thực nó rất khó chịu... càng khó chịu hơn khi những đứa bạn của mình cũng bị “lây” giống mình.

Còn về Khánh An, từ nhỏ cô đã rất khao khát được đi du học, càng muốn đi hơn sau biến cố của gia đình. Nhưng, giờ đến mơ ước cô cũng không dám. Thật sự cô thấy buồn cho những người bạn kia. Phải chăng do bố mẹ của họ không định hình được yêu thương là gì, dành điều tốt đẹp nhất cho họ là gì?

Cô đã từng rất rất khâm phục họ. Khâm phục cái cuộc sống hồn nhiên vô tư vô nghĩ của họ và cả cái tình bạn thiêng liêng của họ nữa. Nhưng sau lần nghe Giang kể, cô lại thấy thương họ nhiều hơn. Cũng giống như hai chị em cô dựa vào nhau để giống, thì họ cũng vậy, cuộc sống của họ là mỗi ngày được trò chuyện với nhau, cùng trải qua mọi chuyện. Quả thật, những người bạn kia còn có nhiều nỗi phiền lòng hơn cô rất nhiều lần.....

Thanh Thanh đang mân mê cọng cỏ trong tay, bỗng mở lời

- Ước gì tao không phải con bố mẹ tao nhỉ

Lời nói ngô nghê đó của bạn Thanh đã được bạn Nhật tặng ta một cái ánh vào người

- Vớ vẩn. Không có bố mẹ mày thì đến được sống ở trên đời này mày cũng chẳng được đâu chứ đừng nói ngồi đây ăn nói vớ vẩn.

Thanh biết mình hơi lờ lờ nên im bặt, chỉ bấu môi rồi lườm Nhật. Cô quay sang làm nũng với Giang, tỏ ý bảo đau. Giang chỉ cười

- Nó nói cũng có ý đúng mà (thấy chưa). Tao cũng có lúc nghĩ như thế đấy – Cười toe toét

- Voài – Nhật há hốc mồm...

Nam giờ mới mở lời

- Mày đừng dối lòng nữa đi Nhật.

-.....

Trước sự vô tư của đám này, Khánh An cũng phải bật cười

- Cố tí nữa làm diễn viên nghiệp dư kiếm thêm tiền được đấy. Trờ mặt nhanh đã mần.

Giang với Thanh cười ngăn răng

- Ke keke, chả nhẽ buồn suốt sao.....

- Bơ đi mà sống thôi chứ biết làm sao..Mây của trời cứ để gió cuốn đi.....Oa hoàng hôn đẹp chưa kia bọn mày, đứng dậy, đứng dậy chụp ảnh đi – Giờ thì Thanh Thanh chẳng khác nào một đứa con nít cả.

Mấy đứa kia quen rồi nhưng vẫn phải lắc đầu chịu thua. Phải miễn cưỡng dứ lăm mới chịu đứng dậy cho cái Thanh bức ảnh đấy.

- Hai thằng kia đứng sau đi.....nào An đứng vào đây với tao... Giang mày dơ đi, chỉnh góc chụp đi – Háo hức lắm, chỉ huy như thật luôn...

- Rồi.....rồi.....rồi.....rồi – Bọn kia cũng chỉ biết nghe theo thôi.

- Nào...chuẩn bị nhá.....1 2 3 ta taa .. Kiểu nữa kiểu nữa 1 2 3 tách.....ok, về tới tao post face nhá.....

- Oki, ghi cap là đi chơi thôi nhá, không bọn nó hỏi chỗ nào đấy.....- Thanh cẩn thận dặn dò. Hơi xấu tính thật đấy, nhưng chỗ này của hội năm anh em siêu nhân thôi.

Bây giờ, cả bọn đang khoác vai nhau đứng thành một hàng dài, thưởng thức hương vị cuộc sống

- (hít sâu)gió mát quá ha bọn mày

- Ồ mát thật, khéo khi tao phải mua cái lều, dự phòng sau này có bỏ nhà đi bụi còn có chỗ ở kekeke – Nhật hóm hỉnh.

- Ồ, rồi mấy phụ huynh mà biết thì hết chơi nhé babe – Giang không vừa.

Nhật bấu môi

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi. Tao chỉ trêu thế thôi, chứ ngu gì, nhiều muỗi bỏ xù, nãy nó cắn tao sưng hết chân rồi này.

Nam nhếch môi, An hơi buồn cười

- Ngu thì chết.

Thanh với Giang nghe vậy cũng quay sang lườm Nam

- Ý mày là có cả tao và con kia phải không ?

Nam vẫn ung dung, tay rút túi quần

- Nghĩ sao thì nghĩ. Căn bản là trong lời nói của tao không có câu đấy. Mày muốn nhận thì tao cũng không có ý kiến gì.

Giang vẫn lườm thẳng bạn khốn nạn này, rồi quay sang nói chuyện với An

- À mà An quen thời tiết ở đây chưa ?

- “gật”, ở Hà Nội trước cũng có thời gian sáng thì như hè mà tối thì như đông mà.

Nghe An nói thế, Thanh chu môi

- Ôi, tao lại nhớ Hà Nội rồi.....AAAAAAAAA.....HÀ NỘI ƠI ĐỘI TÔI NHÉ – Cô hét ra phía xa.....- Sảng khoái quá,,,,,kekekeke

Nhật bấu môi

- Nhớ lớp mình không được nhất thì sao.....

Giang quay qua lườm Nhật

- Thì tao giết mày đầu tiên chứ sao. Lo mà học cho tử tế, bôn nương cũng nhớ quê lắm rồi.....CÙNG CỐ NÀO CÁC BẠN CỦA TÔI ƠI – Giang cũng làm theo Thanh

- CỐ LÊN NÀO.....

Khánh AN thấy vui vui cũng làm theo

- CÁC CẬU CỐ LÊN.....

Sau câu nói này, bốn người kia ngó người đồng loạt nhìn Khánh An. Cô cũng hơi giật mình nhưng chỉ mỉm cười đáp lại. Nụ cười tỏa nắng ấy hòa thêm màu nắng của hoàng hôn bỗng trở nên đẹp tuyệt vời. Mấy người kia không hiểu sao thấy An cười cũng vui lây, ai cũng nhăn nhó hết cả mặt vào, cười toe toét, đến Nhật Nam cũng nở nụ cười hoàn mỹ trên khuôn mặt.

An thấy Nhật hơi “khác người” thì huých tay vào người cậu

- Kia, còn mỗi cậu chưa làm thôi đó.

- Làm.....làm gì – CỐ hơi ngờ ngàng

- Hét – Lời nói thốt ra nhẹ như bông luôn.

- Hà.....à ờ.....Ừ hừm.....Mọi người cố lên (hét to lên) MỌI NGƯỜI CỐ LÊN.....

- HAHAAHAHAHAHAHAHA – Cả bọn buồn cười quá, ôm nhau cười điên dại. Tiếng cười của họ giòn rã đúng chất của tuổi 17 vô lo vô nghĩ. Cuộc sống là đây chứ đâu, nhiều lúc chỉ đơn giản là được ở bên cạnh mấy đứa bạn khốn nạn, cùng nhau cười, cùng nhau phá rồi cùng nhau đổ tội cho đứa khác, vậy là đủ. Nó đơn giản nhưng “thật”. “Thật” vì họ được sống thật với bản chất của mình....

Một lúc sau cả lũ mới kéo nhau xuống đồi để đi về. Chưa xuống đến nơi, Giang đã ra lệnh

- Giờ thằng Nam chở cái An về tận nhà rồi bắt taxi mà về nhà. Bọn tao lượn trước đây. Nhớ đi hẩn hoi, nó mà mất một sợi tóc thì cứ cẩn thận với cái mạng của mày đi nhà Nam. Bye.....- Hùng hớn nói xong, rồi cô nàng cầm tay thằng Nhật với cái Thanh hí hửng lấy xe chuẩn đi trước, để lại hai con người ngơ ngơ đứng bất động. Lại khổ bạn Nam rồi.

Nhà Thanh Thanh

Cô nàng này mãi chơi quá nên bụng nó cứ réo suốt cả chiều, mặc dù bữa trưa ăn chẳng khác nào con heo. Cảm thấy cần bổ sung năng lượng gấp nên cô đập về nhà nhanh lắm, thoát cái đã tới nơi.

Cạch.....cạch.....”Di ơi con về rồi đây” Cô nhanh tay dựng con ngựa sắt vào góc nhà rồi tung tăng hớn hờ chạy vào nhà, vút đôi giày thể thao sang một bên.....

- Con đói quá đi.....- Đang vui tươi háo hức, lại còn chuẩn bị sẵn một bài nhõng nhẽo làm nũng trong đầu để đi Lan nấu gì cho ăn, nhưng mới bước vào đến nhà, một chàng trai ngồi trên ghế đập vào mắt cô làm cô ngắt quãng câu nói của mình.....

- Anh....anh hai – Bước chân của cô như có ai níu lại..

Đúng vậy, một chàng trai nhìn qua đã thấy rất điển trai đang vắt chân ngồi trên ghế và đọc báo. Thần thái đã toát ra là một người sang trọng lịch lãm và rất lạnh lùng. Đó chính là anh hai của Thanh Thanh -Nguyễn Đăng Huy, một người anh mà Thanh xem là có cũng như không

Nghe thấy tiếng của em gái, Đăng Huy bỏ tờ báo trên tay xuống, giương đôi mắt không chút cảm xúc nhìn Thanh, giọng nói lạnh tanh

- Đi đâu giờ mới về?

QUả thật từ khi nhìn thấy đáng ngồi đấy, khuôn mặt đấy, Thanh Thanh đã thấy chán chường, sự nghiệp ăn uống cũng bị dập tắt phũ phàng rồi. Trên mặt cô cũng không còn nụ cười ngây ngô ban nãy mà là một khuôn mặt không chút xúc cảm nào. Thực ra với tính cách của cô thì mấy cái khuôn mặt “lạnh tanh” không phải là gu của cô, nhưng không hiểu sao khi gặp cái con người này, muốn cười cũng chẳng cười nổi.

- Em đi chơi với bọn cái Giang.....Còn gì nữa không, em hơi.....

- Ngồi xuống đây...- Một lần nữa, câu nói của cô bị anh hai làm đứt đoạn.

Lại ra lệnh rồi. Nhiều lúc cô tự hỏi cái người này có thật là anh trai cô không đây, mặt thì giống như tính cách thì khác hoàn toàn. Thanh Thanh thờ dãi tiến tới ngồi xuống vị trí đối diện Đăng Huy.

Di Lan đi từ trong bếp ra, thấy Thanh thì mỉm cười đón hậu nhưng cũng rất nhanh thu lại ngay. Có vẻ bà cũng ái ngại với người anh này của Thanh

- Thanh mới về hả con. Có mệt không, muốn uống gì không để đi lấy cho?

Thanh mỉm cười

- Di cho con xin cốc nước lạnh với ạ.

- Ừ - rồi Di Lan vào bếp rót và bưng ra cho Thanh một cốc nước đầy. Lúc đặt xuống, gi nhìn Thanh với vẻ mặt đờm buồn. Thanh Thanh hiểu ý của Di Lan, nhưng cũng chỉ cười để động viên đi, tỏ ý bảo con không sao.

- Tôi xin phép đi làm việc trước – Di có vẻ khá kính cẩn Đăng Huy.

Di Lan đi, không khí lại quay lại về trầm mặc như lúc đầu.

Đăng Huy uống một ngụm cà phê rồi đặt xuống bàn, nhìn Thanh Thanh nói

- Nghe nói em sắp thi học kì ?

- Vâng – Cô trả lời hờ hững.

Đăng Huy nhăn mặt.

- Có vẻ mày không thích sự có mặt của anh mình ở nhà thì phải ?

- “Yes” – Thanh chỉ hét ầm lên trong đầu, nhưng mồm không dám nói. Tay cô vẫn đang mân mê cốc nước lạnh để vui vớ đi nỗi căng thẳng.

Huy nhìn dáng vẻ của em gái mình cũng thấy hơi buồn. Có lẽ do tính cách hai anh em không hợp nhau cộng thêm từ nhỏ đã chẳng ở chung nhà, anh cũng chẳng có thời gian trò chuyện với đứa em gái này nên ngồi gần nhau mà có cảm giác như xa tận chân trời.

- Đạo này nhìn em có vẻ gầy hơn trước thì phải.

Thanh nhúm mày “ông anh này quan tâm mình từ bao giờ thế ?”

Gầy hơn là phải rồi. “Lần trước” cũng chỉ là cách đây hai ba tháng thôi mà.

- Dạ - Thật sự không nghĩ ra được từ nào dài hơn cả.

Một lần nữa ông anh này phải thở dài. Nói chuyện với nhau mà cô bé kia cũng chẳng thiết cả nhìn mặt anh nó.

- THANH ngẩng mặt lên – Giọng nghiêm hẳn.

Thanh miễn cưỡng ngẩng mặt nhìn anh hai mình.

- Anh về đây có chuyện gì sao ? – Nặng nề mới được một câu đấy

- Có chuyện gì mới được về sao ? – Mặt không chút cảm xúc.

-- Không nói gì nhưng Thanh đang đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm. “Đúng, không có gì thì về làm gì, sao không đi luôn đi cho không khí đỡ ô nhiễm”

Thanh chán chường.

- Còn việc gì nữa không, em hơi mệt – Thanh đang cố lảng tránh

- Mà lại đánh nhau à ? – Thất bại rồi

Thanh Thanh cười thầm trong bụng. Ngạc nhiên đấy, vẫn còn quan tâm đến mức cho người theo dõi cơ à

- Nó động đến em

- Cho mày đi học võ để mày đi đánh người khác à, HẢ - Giọng Đăng Huy đánh lại.

Thanh đang nắm chặt tay mình lại để kiềm chế

- Em xin lỗi.

- Đi mà xin lỗi nhà người ta kia. Tao đến nhục nhã với mày. Mày có biết vì mày mà công ty mất một cái bản hợp đồng không hả.

Thanh bỗng nở nụ cười nửa miệng. “Ra là vậy, hóa ra anh ta về đây chỉ là do cái bản hợp đồng của anh ta”. Đáng thật đấy, uổng công ảo tưởng này giờ

-

Cũng là anh trai, cũng bằng tuổi nhau sao anh mình và anh cái Giang lại hằn một trời một vực vậy? Đúng là cuộc đời thật lắm éo le.

Đăng Huy hít thở sâu

- Sao đánh nó?

-

Là do cô em này quá cứng đầu hay do bản thân mình chưa đủ cứng rắn. Trước giờ có duy nhất Thanh Thanh là người chống đối lại anh, coi là nói của anh như vô hình. Thậm chí anh đã dùng tới vũ lực cũng không thay đổi được đứa em này.

- Lần sau đừng đánh nhau nữa, tốt nhất đừng để đến tai bố mẹ nghe chưa. Con gái mà như con trai. Tao chưa thấy đứa con gái nào như mày đâu, ai lại con gái mà đi đánh một thằng con trai đến mê đầu sứt trán thế hả.

Thanh có hơi buồn cười, nghĩ lại vụ đấy công nhận thấy mình xung thật.

Thật ra cũng chẳng có gì, chẳng là hôm đó cô với cái Giang đang ngồi ở canteen ăn vặt. Bỗng đâu có hai thằng dò hơi nào đến “tán tỉnh” trên ghẹo. Thế nào mà Giang với cô nhẹ nhàng ra lời khuyên bảo, đuổi mãi cũng chẳng chịu đi. Một thằng trong đấy lại còn cố tình làm đổ nước vào váy của cái Giang, giả vờ lau để nhân cơ hội sờ đùi nó. Thằng kia cũng chẳng kém, nhân lúc cô với đứng dậy giúp nó, thằng bé lại ngáng chân cô làm cô suýt ngã rồi chửi vò đồ. Khó nỗi đang ngứa tay ngứa chân, lại vớ đúng phải cái thành phần cần phải dạy dỗ, cô cho mấy cước karate ra trò. Công nhận sau vụ đấy đã thật, hai thằng đấy còn vinh dự được vào sổ của bạn Nam vì tội quấy rối bạn nữ (Nam ở trong hội học sinh), lại còn được ở trong viện mấy tuần vì què giò gãy cánh. Nghĩ lại có hơi “dã man” thật, nhưng lão nương của 11a1, đã làm chuyện gì là không bao giờ hối hận cả.

Thế mà không biết thằng hay con nào gan lớn, mặt thừa nói cho anh trai cô. Nhưng không sao, bỏ đi mà sống.

Thanh nghĩ lại lịch sử hào hùng của mình mà thấy tự hào lắm, bỏ ngoài tai mấy cái lời diêm dúa của ông kia luôn.

- THANH

- Vâng – trả lời bừa – Còn gì nữa không.- quay lại giọng rất nhanh.

Cái thái độ đó của Thanh thêm cả cách nói chuyện đó, làm Đăng Huy thật sự không thể kiềm chế nổi nữa. Ai đứng dậy, tiến lại gần kéo cô đứng lên, thẳng tay tát cô một cái

“Bốp” – Láo xược.

Mặt Thanh bị tát lật hẳn sang một bên.

Bị đánh nhiều rồi, chửi nhiều rồi nên cô cũng chai mặt thật rồi. Bây giờ đến đau với rất cô cũng chẳng còn cảm nhận được nữa. Lúc nào cũng vậy, cô luôn là cái bao cát để anh ta trút giận. Không ngần ngại thẳng tay đánh em mình chính là anh trai của cô. Hận? Không còn. Ghét? Thậm chí anh ta chẳng còn xứng để cô ghét nữa rồi. Thanh đứng yên cho anh ta muốn làm gì thì làm.

Thanh Thanh từ từ quay mặt lại, đối mặt với anh mình.

“Bốp”

Lại một cái tát nữa giáng xuống mặt cô. Giờ thì cảm nhận được rồi, có vẻ cũng khá rất đấy. Đến em gái mà anh ta cũng chẳng nể nang gì. Phục thật.

Lại từ từ, cô đối mặt với anh.

Đăng Huy định giơ tay tát cô thêm cái nữa nhưng nhìn thấy trên má em mình đã hằn lên cả bàn tay của mình, đồ ỪNG.

Mặt Thanh bây giờ không thể lạnh hơn, ánh mắt của cô không thể tối hơn khi nhìn vào cánh tay kia. CÔ nhếch miệng

- Đánh đủ chưa?

- Anh.Anh.

- Anh đánh đủ chưa?

- Anh.anh xin lỗi – Có vẻ Đăng Huy đã thức tỉnh sau cú đánh của mình.

Giọng cô lạnh tanh

- Nếu đánh đủ rồi thì nghe cho kĩ đây. Cái tát lúc này.tôi sẽ nhớ kĩ. VÀ. TÔI.SẼ KHÔNG BAO GIỜ ĐỂ ANH ĐÁNH MỘT LẦN NÀO NỮA.Chạm vào người cũng KHÔNG .

Mất cô đồ ngẫu, nói xong cô vơ cái túi xách ở ghế rồi lao thẳng lên phòng mình.

“RẦM” – Cái cửa phòng của Thanh bị đóng lại một cách nặng nề.

Đăng Huy nghe xong câu nói đó cũng chỉ biết đứng bất động ở đấy, mắt nhìn lên phòng em mình. Có lẽ cậu đã đi quá giới hạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Chap 34

Sáng thứ 2 đầu tuần.

Hôm nay Khánh An đi học khá sớm. Cô muốn vào thư viện của trường để tìm một số tài liệu để phục vụ nhu cầu ôn thi của cô. Có lẽ do kì thi sắp tới nên thư viện khá đông người, bản thân cô cũng ngạc nhiên vì điều này vì bây giờ còn rất sớm. Đúng là trường chuẩn, thi cử có vẻ gây áp lực khá nhiều cho học sinh so với các trường khác.

Bước vào bên trong tòa nhà chứa đầy sách, cô liếc nhìn dãy sách tham khảo ở đầu. Nhìn dọc nhìn ngang một hồi, cuối cùng cô cũng nhìn ra. Cũng may mà học sinh ở đây bây giờ căn bản là toàn khối lớp 12 nên chỗ tủ sách cô muốn xem cũng khá ít người. Nó cũng nằm ở một nơi khá khuất, sẽ thoải mái hơn nhiều để cô chuyên tâm học hành.

Nở một nụ cười nhẹ, đôi chân của Khánh An bắt đầu tiến vào kệ sách kia. Sự có mặt của một cô gái xinh đẹp có vẻ đã thu hút sự chú ý của khá nhiều người. Chắc do đang tập chung nên họ chỉ liếc lên nhìn một cái rồi lại cắm đầu vào quyển sách dày cộp. Điều này khiến cô cũng khá thoải mái, đúng là

một nơi lí tưởng để học tập.

Trước giờ cô cũng đã từng mượn khá nhiều sách để đọc và cũng từng vào đây một vài lần nhưng giờ cô vẫn phải công nhận, nơi đây quả thật rất rất nhiều loại sách. Từ sách giáo khoa, sách tham khảo, sách nâng cao rồi cả truyện tranh, truyện ngôn tình.v.v...mỗi loại được xếp hẳn vào một khu khác nhau. Nhìn mấy cái kệ sách tham khảo đang đứng xung quanh cô mà đầu óc cô thấy choáng váng cả lên. Cái trường này chắc hốt hết tất cả các loại sách tham khảo ở trên nước về đây thì phải, ta nói gì đâu mà nhiều dữ dội. Lấy tay bóp bóp hai bên thái dương, Khánh An hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu đi tìm kiếm

Ngắm nghía một hồi, cuối cùng cô cũng nhìn ra loại sách cô đang cần. Xem nào, có vẻ nó nằm hơi cao so với chiều cao của cô thì phải. Cô quản lí thì ngồi phía xa quá, xung quanh cũng chẳng có ai mà cũng chẳng có cái ghế nào để bắc lên cả. Hazzì, đành phải tự sướng thôi chứ biết sao giờ.

Tay cô đang với dần dần với lên quyển sách kia, đôi chân đang cố gắng kiên cố hết mức cho phép. Một lần, rồi lần hai, cô vẫn chưa lấy được. Nhìn đồng hồ trên tay, còn hơn hai mươi phút nữa là vào lớp rồi, sẽ không kịp ôn mắt.

“Phù”, Khánh An thối mớ tóc mái trên trán. “Hừ, lần này nhất định phải lấy được”, An đang đấu tranh tư tưởng hết sức dữ dội. Cô hết bẻ đầu, bẻ tay, lắc chân loạn xạ rồi lên, hít một hơi thật sâu để chuẩn bị. Ở một nơi nào đó bỗng vang lên một tiếng cười khe khẽ nhưng rất nhanh tắt đi.

Chân cô lại bắt đầu kiên cố lên, tay vươn lên hết cỡ. “Cố lên, sắp được rồi, cố lên” – chính cô đang tự cổ vũ cho mình.

- A, được rồi.- An thốt lên.

Đang định nói gì đó nữa, cô bỗng ngưng lại. Khoan đã, hình như đâu có phải là cô lấy xuống. Liếc nhìn quyển sách vẫn lửng lơ trên không trung rồi lại từ từ nhìn vào cái cánh tay vô duyên đang cầm quyển sách đó. Mặt Khánh An tối sầm đi : “Giờ đây, trộm giữa ban ngày ban mặt à”

Cô xoay đầu ngược lại nhìn cái “tên trộm” có duyên đó.

Xui xẻo thế nào, vừa mới quay lại, đầu cô đập một phát vào cằm ai đó. “Đau”, như một quán tính, An giơ tay lên xoa đầu. Định ngược lên lườm cho người đó một trận nhưng.hít hít, cái mùi này quen quen thì phải, nhưng thoát nghĩ, cô vẫn chưa nhớ ra là ai.

- Cậu thấp quá đấy ! – Một giọng nói quen thuộc chọt vang lên. À rồi, bây giờ cô chắc chắn tên trộm đó là ai rồi.

Giờ thì chả ngại ngần gì nữa, vừa mới ngẩng mặt lên, cô đã lườm Nhật Nam đến cháy cả mặt.

Chả thèm trả lời, một lần nữa lại kiên cố chân với tay lấy quyển sách, nhưng lần này không phải ở trên kệ, mà là trên tay cái con người xấu xa kia.

Buồn đời thế đấy, cô cứ cố kiên cố một tí thì tay cậu kia giờ cao lên một tí. Bực quá, An lại lườm Nam tiếp

- Đưa tôi.

Nhật Nam cười thích thú

- Hình như tôi là người lấy được quyển sách trước mà.

- Tôi là người nhìn thấy trước, trả đây – An không chịu thua

- Lấy đâu ra cái quy định đấy thế - Nam cười thích thú

- Tôi ra. Đưa.

- Không.mà rốt cuộc cậu cao bao nhiêu thế ?

Đã bực mình rồi thì chớ, cậu ta lại thêm dầu vào lửa. An hít sâu, một chân bỗng giẫm thật mạnh vào chân của Nhật Nam.

- Hự.- Nhật Nam giật mình.

Nhân lúc cậu ta lơ đãng, An nhanh tay với cánh tay vẫn đang giờ trên cao kia xuống một cách mạnh bạo, trắng trợn lấy quyển sách và bước đi.

Nam có vẻ đau lắm nhưng vì giữ hình tượng nên không thể ngồi xuống ôm chân được, dù gì giày cô ấy đi cũng là giày thể thao mà. Ngược lại, với một vẻ mặt tự tại như không làm gì sai, ai đó ung dung bước đi, tiến đến chỗ bàn học ngồi xuống và giờ từng trang sách.

Bất lực, Nam đành phải chân thấp chân cao bước theo.

- Này, cậu có cần phủi thế với tôi không, dù gì tôi cũng là người lấy quyển sách xuống cho cậu mà. Không cả cảm ơn một câu, lại còn giẫm lên chân tôi.- Nam vẫn đang hơi nhăn nhó.

Nghe xong cả cái câu nói dài dòng đó, An từ từ ngẩng mặt nhìn Nam bằng một đôi mắt rất chi là quan tâm

- Này cậu nói thế à. Lấy hộ hay là cướp ?

- Chỉ là trêu thôi mà, chứ có phải thật đâu.

- Vậy thì nên như vậy từ đầu đi và.....đừng có cười người khác như vậy.

Nói xong, An lại cầm đầu đọc tiếp.

Nhật Nam có hơi giật mình, chả nhẽ cậu ta nghe thấy mình cười ? vậy sao lúc đấy không kêu ra rồi nhờ nhỉ ? – Những suy nghĩ lại bắt đầu nảy ra trong đầu Nam. Định quay qua hỏi thì đã thấy cô bạn gái ngồi đối diện đi ra tới chỗ cô quản lí thư viện rồi.

Bất lực lần hai, Nam lại phải lèo đèo theo sau.

Khánh An nhanh chóng mượn sách rồi đi lên lớp. Nam từ bao giờ đã thấy đi đút tay túi quần đi theo sau.

- Mượn mỗi một quyển thôi à ? – Nam từ bao giờ đã chịu mở lời nhiều hơn

- Ừm – Nhưng An thì vẫn vậy.

- Tôi đã từng đọc rồi, nhiều dạng toán hay lắm, thỉnh thoảng cũng có một hai câu trong đề.

-

Đi được một lúc, Nam lại hỏi

- Ăn sáng chưa?

- Rồi .

Nam nhúm mày

- Cầm kiem lời như vậy không ?

An bỗng đứng lại, mặt đối mặt nhìn Nam

- Vậy cậu cần nhiều lời như vậy không ? – Rồi lại quay đầu ra đi.

Cậu có hơi sững sờ. Hình như hôm nay cậu nói hơi nhiều thì phải. Ngại quá, lại còn bị cô kia nói ra nữa chứ.

-- Im bặt luôn, không nói gì nữa.

- Cảm ơn ! – Giờ đến lượt An mở lời.

- ???????

- Vì lấy hộ quyển sách.....- An vẫn bình thường lắm, không đỏ mặt như mấy cô gái Nam từng gặp, ngoại trừ cái Thanh với cái Giang, nói hai tụi nó là con gái thì xúc phạm hết giống cái ở hành tinh này rồi.

Nhật Nam đã cố giữ trong lòng để không thốt ra nhưng cô bạn này bỗng dưng mở đường cho lời chạy

- Vậy.....rốt cuộc cậu cao bao nhiêu vậy ?

- 1m69.

Nam gật gù

- Bảo sao đứng đến cầm tôi.

Khánh An quay qua lờm nguýt Nam

- Đừng có đim hàng tôi.

- Sự thật hiển nhiên thôi mà...

- Cậu.....- An tức điên người. Gì chứ , cô cũng gần mét bảy mà. Cậu ta cũng lấm cao hơn mét tám chứ mấy. Trước giờ ai cũng khen cô người đẹp đáng chuẩn mà cái con người đáng ghét này dám chê cô lùn. Đúng là bực chết mà. Kiểm chế, kiểm chế nào.

Khác với An, hôm nay Giang cũng đi sớm nhưng là vì đợi mãi mà không thấy cái Thanh qua gọi, nên đoán là nó đi trước rồi.

Trên đường đi, Băng Giang cứ lo cái Thanh lại giận cô cái gì chẳng, sao hôm nay lại bỏ cô thế nhờ. Cứ nghĩ như vậy, chân cô lại đạp xe nhanh hơn hẳn, suýt tốc cả váy lên.

Đến trường, cô cũng nhanh chóng gửi xe rồi phi lên lớp.

Vừa chạy đến cửa lớp, đầu cô đã ngó nghiêng dọc xuôi khắp lớp. Thế quái nào mà trong bao nhiêu con người kia nhưng thấy cái thân hình tròn tròn như quả chanh của nhỏ bạn nhí (Nói thế thôi chứ Thanh không béo đâu). Giang bắt gặp ánh nhìn

- Thanh Thanh đến chưa mọi người.

Minh Trang nghe tiếng lớp trưởng thì lên tiếng trả lời.

- Chưa thấy. Hai người lại giận nhau à?

Băng Giang nhíu mày “chưa tới sao?”

- Không. Cảm ơn. Ai trực nhật thì trước nhật đi nhá – Rồi Giang đi từ từ về chỗ của mình.

Con này hôm nay lạ nhờ, mọi lần nó mà không qua gọi cô được hay gì đó thì đều gọi cho cô mà. Sao hôm nay đến một tin nhắn cũng chẳng thấy. Giang tự kiểm điểm lại mình xem có làm điều gì có lỗi với nó không. Thế quái nào nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra. Giận sao được, hôm qua còn đi chơi với nhau mà.

Đẹp mấy suy nghĩ đó sang một bên, Giang lôi điện thoại ra và bấm số của Thanh.

Chuông cứ rung từng hồi nhưng cuối cùng chỉ là tiếng tút dài cả cây số. Cô gọi một cuộc rồi hai cuộc Thanh cũng không nghe máy. Thấy tình hình không ổn, Băng Giang vội cái cặp đứng dậy.

- Trang nhắc các bạn trực nhật hộ tớ. Thăng Nhật với Thăng Nam đến thì bảo nó gọi cho tớ nhá.

- Ừm

Nói xong, Giang vội vã đi nhanh. Thật bất ngờ, mới chạy đến cửa lớp, cô lại va trúng phải một người đi từ ngoài vào.

- Xin lỗi.Ồ, Thanh Thanh.Phù.mày làm tao hết hồn – May quá. Suýt nữa thì cô đi báo cảnh sát rồi.

Thanh Thanh nhíu mày, giọng hơi khác.

- Mày định đi đâu đấy, sao vác cả cặp đi thế kia.

- ĐI TÌM MÀY CHỨ ĐI ĐÂU. Cái con dờ này, đi muộn mà không nói tao một tiếng, tưởng mày lại vào trại thăm bạn mày rồi chứ. Mà.cái giọng mày làm sao thế, còn nữa, sao hôm nay bíp kín thế này, định đi trộm chó à.....hahaha

Chẳng phải bỗng nhiên mà Giang nói như vậy. Quả thực hôm nay Thanh bíp rất kín. Đội mũ đen, đeo khẩu trang đen nốt, lại còn bày đặt đeo kính không độ nữa chứ.

Thanh lờm Giang một cái rồi lách qua người cô, bước vào lớp.

- Chanh hôm nay định làm black girl à, ở lớp trưởng không đi nữa à.bala – Bao nhiêu lời bình luận lại vang lên.

Bình thường mà như vậy, Thanh đã gỡ cái võ mồm chửi cho tụi nó lên bờ xuống ruộng rồi nhưng hôm nay cô cứ thế mà lẳng lặng về chỗ. Điều này một lần nữa khiến Băng Giang phải nhíu mày.

Thanh vừa về chỗ đã lôi sách vở ra để học nhưng không bỏ mũ với khẩu trang xuống. Giang đã chắc chắn hôm nay con bạn mình bị sao rồi. Chứ nghĩ sao nó lại im cho bọn kia nhận xét về mình, lại còn chịu ngồi yên học bài nữa chứ.

Giang nghĩ trong đầu “bíp khẩu trang, đeo kính.chẳng nhẽ.....” Mặt cô bỗng tối xầm lại, tiến về chỗ ngồi của hai đứa.

- Thanh Thanh, bỏ khẩu trang ra – Giọng nói rất dứt khoát.

Thanh lờm Giang

- Mày không biết đây là style năm nay à. Đồ nhà.

Chưa nói hết câu, cô đã bị Giang kéo phát dậy, dứt cái khẩu trang ra.

Đập vào mắt Giang mà một bên má sưng vù, vẫn còn in dấu tay mờ mờ. Do mặt Thanh rất trắng lại là trắng tự nhiên nên nó hiện lên rất rõ. Quả đúng như

suy nghĩ của cô, chắc chắn là nó bị đánh rồi.

Mặt Giang càng ngày càng đen hơn, giọng nói cũng lạnh đi rất nhiều.

- Ai?

-.....- Thanh không nói gì, chỉ cười xòa rồi với lấy khẩu trang đeo lại.

- Là lão Huy phải không ?

- Xì, không sao đâu mà, hai ba ngày nó khỏi ngay ý. Kệ đi, ngồi xuống học đi, chỉ tao bài này với, nghỉ cả đêm qua mà không ra....- Thanh cố đánh trống lảng đi.

Băng Giang lại cười chua chát, gạt phăng cái tay của Thanh ra.

- Anh ta quá đáng lắm rồi – Từng câu từng chữ mà cô phát xả thật đáng sợ. Những ai trong lớp bây giờ cũng thấy ớn lạnh. Lớp trưởng 11A1 vốn luôn nổi tiếng hiền lành trong mọi trường hợp, bây giờ sát khí nổi ùng ùng lên. Lâu lắm rồi cả lớp mới thấy Giang giận đến như vậy, không ai dám ho he một lời.

Băng Giang nắm chặt hai bàn tay, cảm giác cái điện thoại trong tay cô sắp vỡ vụn đến nơi rồi. Cô hùng hực bước ra khỏi lớp trước những ánh mắt của bao nhiêu người. Đến Thanh Thanh cũng chỉ biết thờ dãi nhìn theo bóng Giang.

Quang Nhật vừa mới đến cửa lớp đã thấy lớp trưởng ùng ùng sát khí đi ra cũng chỉ biết nép sang một bên, rồi lại ngơ ngơ như con nai tơ dò hỏi mọi người. Khánh An và Nhật Nam đang đi trên hành lang cũng nhìn thấy Giang như vậy thì không khỏi bất ngờ. Riêng Nam, cậu đã quá hiểu cô bạn này. Thái độ như này, chắc hẳn chỉ có động vào người thân của cô nên cô mới như vậy. Trong lòng cậu cũng hơi lo lắng, Giang rất giỏi kiềm chế nhưng một khi không kiềm chế được nữa thì chẳng khác nào núi lửa phun trào cả. Nghĩ vậy, cậu chạy nhanh về lớp, An thấy vậy cũng vội đi theo.

Vừa đến cửa lớp cậu đã nhận ra ngay sự im lặng khác thường của lớp mình. Nhìn ra chỗ Thanh, rồi đi tới bên bàn nó. Không cả mở lời, tay cậu dứt khẩu trang của cô ra.

Thờ dãi, lần này thì thực sự không ổn rồi. Vứt cặp của mình sang một bên, cậu lại phi như bay chạy theo Băng Giang.

Quang Nhật tay đang rút túi quần, mắt cứ nhìn trân trân vào một bên má của Thanh Thanh. Cái vẻ mặt vui tươi hơn hờ mọi ngày của cậu cũng đã thay bằng khuôn mặt vô cảm. Không nói gì cả, cậu cũng mang theo khuôn mặt đó ra khỏi lớp.

Thanh Thanh thấy thật bất lực, tay một lần nữa phải đeo khẩu trang lại. Vì cô mà những đứa bạn của cô phải lo lắng, trong khi chính bản thân cô lại không làm gì được cả.

Khánh An ngồi xuống bên cạnh cô từ lúc nào. Khi này An đã nhìn ra khuôn mặt sung vù của Thanh, giờ nhìn trực diện thế này còn thấy cả đôi mắt thâm xì và đỏ hoe kia nữa. Có vẻ đêm qua cô bạn này đã khóc rất nhiều. Khánh An cũng không biết nên làm gì lúc này, chỉ biết nắm tay động viên bạn.

Một lúc sau thấy Quang Nhật cầm túi đá chườm vào, cô lại giúp bạn chườm lên vết sưng đỏ. Nhật này giờ vẫn im lặng, nhưng nhìn những cái nháu mày của Thanh mà không ngăn nổi lời nói.

- Sao hôm qua không chườm ?

Thanh Thanh mỉm cười nhìn Nhật

- Hi, Có gì đâu. Lìu tiu ý mà....kekeke

Bỗng nhiên Nhật lớn tiếng

- Rốt cuộc mày có phải con gái không hả, cái mặt mà có sẹo thì còn ra cái gì nữa.

-- Thanh Thanh chỉ biết lặng im nghe cậu bạn giáo huấn.

Băng Giang đến khu vườn sau dãy phòng học rửa mặt để lấy lại tinh tảo. Đôi tay nắm chặt bây giờ mới được nói lỏng ra. Giang đứng lặng im một lúc lâu, cuối cùng cô hít thở sâu rồi mở máy bắt đầu ấn số.

“0969*****”

- Thư kí Dung, chị sắp xếp cho tôi một lịch hẹn với Tổng Giám Đốc Huy NGAY HÔM NAY.

Đầu dây bên kia trả lời.

- Xin lỗi, cô là ???

- Nguyễn Băng Giang

- À, dạ vâng. Tôi sẽ chuyển lời với Giám Đốc.

Băng Giang tắt máy, rồi buông thông xuống. Sức chịu đựng của cô cũng có giới hạn thôi. Cô đã cho anh ta cơ hội rồi mà không biết tận dụng, hết lần này đến lần khác đánh nó. Lần này, cô không thể im lặng nữa rồi.

Đang định quay về lớp thì thấy điện thoại hiện số thẳng Nhật Nam

- Gì?

- Mà đang ở đâu?

- Sau trường. Không cần tìm đâu, về lớp đi, tao cũng vào bây giờ.

Không để nó trả lời, cô đập máy luôn và sai bước về lớp.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Chap 35

Băng Giang trở về lớp với khuôn mặt như mọi ngày. Thấy lớp trưởng vào lớp, không một ai dám ho he điều gì. Thấy thái độ của lớp hơi lạ nhưng cô vẫn mặc kệ, thân nhiên đi về chỗ. Khánh An đang chườm đá cho Thanh Thanh, nhìn thấy Giang vào lớp thì trả chỗ cho bạn. Thanh Thanh sau một hồi chườm đá, một bên mặt đã bớt sưng rồi nên cô không đeo khẩu trang nữa. Giang chưa kịp ngồi xuống ghế đã bị một cánh tay của Thanh lôi xuống rồi bị nó ôm chầm lấy

- Thôi mà, đừng giận tao nữa....

Hành động hơi thái quá đó làm Giang hơi bất ngờ tới nỗi cả hai đứa suýt ngã uỳnh xuống đất

- Con dờ này, giận đối cái gì. Hâm.....Mà tị chào cờ không phải xuống đâu, tao xin cô cho.

- Xi. Tao có sao đâu mà không xuống – Thanh chu mỏ lên cãi

- Ồ, không sao. Nhưng có sao tới bọn này được chưa. Lũ lấm nhoe ngoài kia lại bảo tụi tao “choảng” mày thìmệt lắm

Không để Giang nói hết câu, Thanh chen vào

- Rồi rồi.....ở trên lớp được chưa. Mà nãy mày đi đâu thế.

Reng.....reng.....reng. Đúng lúc đó, tiếng chuông báo vào lớp vang lên. Băng Giang bỗng đứng gập quỵ sách lại cái “bộp”, làm vang lên một tiếng rất to.

- Ngồi trên lớp mà ôn bài đi, không phải ngủ đâu đấy nhá.....- Giang nói rồi lạnh lùng đi ra khỏi chỗ, có vẻ cô đang cố né tránh câu hỏi kia của Thanh.

Đi lên bục giảng Băng Giang còn nhắc cả lớp

- Cất hết việc riêng đi, ra tập chung không lớp lại bị trừ điểm giờ.

- Ok con dê – Vẫn là bạn Thắng bêu bêu đầu tiên.

Câu nói của Giang như một mệnh lệnh không thể chống trả. Ai nấy trong lớp không dám không nghe theo, thứ nhất là do khuôn mặt ban nãy của Giang vẫn làm anh em rùng mình, thứ hai thì phải công nhận câu nào lão đại lớp 11a1 phát ra đều có sức ảnh hưởng rất lớn, không thể không nghe theo.

Băng Giang đang định đi ra bỗng nhớ ra điều gì đó. Cô ngoảnh đầu xuống chỗ Khánh An ngồi, nói :

- Ê An, xuống chào cờ đi.

- Ồm – Cô mỉm cười đáp lại. Lúc đi còn thân thiện vậy chào bạn Thanh Thanh mặt đang dài như cái thớt kia như để trêu ngươi nữa.

Cả hai ra đến cửa lớp thì đúng lúc bắt gặp Nam và Nhật đang đi vào. Không cho tụi nó có cơ hội tiến thêm bước nữa, Giang mỗi tay một thằng, kéo hai chàng trai nhà ta đi luôn và tất nhiên An bị ra rìa, chỉ biết lắc đầu theo sau.

Các bạn trong lớp cũng dần dần đi ra, cuối cùng chỉ còn lại Thanh cô đơn trong lớp. Cô hết lướt facebook rồi đọc tiểu thuyết nhưng cũng không vào đâu được gì. Như nhớ ra điều gì, Thanh vội lấy cái gương trong cặp ra soi.

“Ấy gu, sao lần này sung dữ dội thế nhì, mỗi hai tát thôi mà....-_-

Bây giờ cô mới hối hận vì đêm qua đã dành quá nhiều thời gian để chửi rửa ông anh của mình, mà quên cái nhan sắc trời phú của bản thân, để giờ nó thâm như này.

Cứ ngắm đi rồi lại ngắm lại, giờ lên rồi đặt xuống, cái mặt cô vẫn chả khác nào con khi:

“Bảo sao thằng Nhật nó không chửi mình cơ chứ. Ôi chúa ơi, hổng hết cái nhan sắc mỹ miều của con rồi...hazziii. Hừ, sau này đến chạm vào tụi anh cũng đừng hòng chứ không phải là tát đâu..thôi dẹp...ngu đã” – Thanh Thanh vẫn đang rất tức giận vụ đó.

Giờ chào cờ

Sau khi cử hành nghi lễ xong, đám Giang, An, Nhật và Nam lại túm lại buôn chuyện.

- Mày để nó tự ki trên lớp thế hả - Quang Nhật cũng tỏ ra khá lo lắng cho Thanh

Nhưng ngược lại, Băng Giang vẫn bình thường lắm

- Tao lại không hiểu nó. Nhìn cái mặt của nó là biết đêm qua thức trắng rồi. Cho nó xuống đây chỉ tổ đau vai tao xong lại phải kéo cái xác nó lên lớp thì có mà điên. Với cả liệu với cái mặt đầy mày nghĩ nó muốn xuống không. Cái con này tao còn lạ gì cơ chứ, cứ làm màu làm mè chứ bên trong cũng ngại bỏ mẹ ra.

Nhật gật gù

- Cũng đúng. Mà tao thấy ông Huy ngày càng quá đáng rồi...hừ, em gái cũng không tha.

- Kệ đi, vụ này để tao lo. Thôi quay lên đi không lại đau đầu tao giờ.

- Ờ ờ...kekeke – Nhật cười nhăn nhăn rồi quay mặt lên, trôi theo dòng suy nghĩ riêng của mình.

Khánh An nãy giờ ngồi sau nghe hai người nói chuyện cũng hiểu thêm một phần nào đó. Bao nhiêu suy nghĩ lại tràn về với cô. An cảm thấy vừa đáng thương lại vừa khâm phục Thanh Thanh. Nếu là cô, trong hoàn cảnh ấy, trong cả gia đình ấy nữa không biết sẽ trụ được tới bao lâu mà cô bạn kia lại vẫn có thể nở nụ cười vô tư đến vậy. “Nụ cười đó.....là thật hay.....giả?”

“Giờ chào cờ đến đây kết thúc. Chúc các em có một tuần học thành công, mời các thầy cô và các em nghỉ” – Cuối cùng cô hiệu trưởng của trường cũng phát biểu xong, giờ chào cờ kết thúc.

Quang Nhật nghe xong câu nói của cô giám hiệu như vớ được vàng. Rất nhanh, cậu đứng dậy vron người

- Ui da.....mọi chết đi được.

Nam cũng đứng dậy theo, nhếch mép tỏ vẻ bất bình với Nhật

- Mày thì làm cái gì mà mặt, bày đặt

- Tao không nói với mày – Bạn nhỏ đang diễn sâu bỗng bị ném đá nên quay phắt đi luôn.

Nhật Nam nhìn theo mỉm cười thích thú.

Băng Giang đứng dậy mà vẫn thấy cô bạn Khánh An đang ngồi đằng ra, hồn không biết bay về phương trời nào rồi. Cố nín cười, cô lấy tay đét một phát vào lưng bạn

- Ấy

An đang đơ bỗng giật mình

- Hả....hò....ơ

- Ô vớ ờ cái gì. Nghĩ cái gì mà ngồi đàn ra thế. Tao suýt lập cái đàn gọi hồn về cho mày rồi đấy.

Trước câu nói đùa vui này, hai ông con trai kia cũng mỉm cười theo làm An ngại chết đi được.

Mặt cô hết đỏ rồi trắng, cuối cùng trở về lạnh băng lướt đi trước, làm ba người còn lại chỉ biết lắc đầu cười xòa.

- Nó vừa ngại hờ mày.hahaha – Nhật chỉ vào bóng An nói với Nam

Nhật Nam nhún vai, ánh mắt cậu vẫn dõi theo bóng cô gái và mỉm cười. Nào ngờ nụ cười đó đã được thu vào tầm nhìn của một ai đó, làm ai đó phải nín cười lần hai tránh không bật hân ra tiếng.

Băng Giang tiến đến định khoác vai hai cậu bạn của mình vào lớp thì điện thoại bỗng đổ chuông. Giang nhìn số hiển thị trên màn hình “Thư kí Dung”, mày cô hơi trau lại nhưng vẫn ấn nghe

- “Alo”

- “Alo”, xin hỏi có phải số của cô Giang không ạ

- “Là tôi”

-“Vâng. Tôi là thư kí Dung. Tôi đã chuyển lời tới giám đốc theo ý của cô. Giám đốc có nhắn lại là đồng ý gặp mặt và hỏi thời gian và địa điểm ạ. Mong cô có thể sắp xếp trong trưa nay vì giám đốc dạo này rất bận”

Băng Giang im lặng lắng nghe. Nghe người thư kí nói vậy, cô giờ điện thoại ra xa và quay sang hỏi Nhật Nam

- Hôm nay mấy giờ tan.

- 11h10

- Ok

Cô đẩy điện thoại lùi vào và tiếp tục trò chuyện

- “Vậy phiền chị nói với anh ta là 11h30 gặp nhau ở quán ABC đường D giùm tôi. Cảm ơn”

- “Vâng. Chào cô”

Đội người bên kia dập máy, Băng Giang mới bỏ máy xuống. Việc đầu tiên cô làm đó là thở dài, có vẻ nói chuyện với cô thư kí này mà cô thấy căng thẳng dễ sợ. Mặt Giang bỗng nghệt ra, quay sang hỏi hai thằng kia.

- Dạo này tao già thế sao hả mày.-_-

Quang Nhật vuốt cằm, nhìn Giang từ trên xuống dưới rồi phán như thật.

- E hèm. ...nhìn tổng thể thì ba vòng tạm ổn, vòng một hơi lép.vòng ba- Bốp – “au”SAO MÀY ĐÁNH TAO CON KIA.

- TAO HỎI MÀY CÁI MỆT TAO CHÚ HỎI MÀY SỐ ĐO BA VÒNG À.

- Cho chết – Nhật Nam đế vào.

Nhật lườm hai con người kia chấy cả mắt, nhưng biết không làm được gì nên thôi.

- Xi, lúc nào cũng đánh tao. Bọn bè thế đấy

- Bọn bè nên mới đánh cho mày tỉnh ra đấy trai ạ - Giang cũng không vừa

- Rồi rồi, tao thua, tao thua

- Biết thế là tốt.giờ nói hân hoi xem nào. Bọn mày thấy dạo này tao có già đi không – Tông của Giang đang cao vút bỗng trầm hẳn xuống. Hai tay cô ôm má dí sát mặt mình vào mặt hai thằng kia, cho tụi nó nhìn rõ.

Nhật Nam phũ phàng dùng ngón tay trở đẩy cái “mặt” Giang ra xa mặt của mình, phán một câu xanh rờn

- Xấu – Mặt vẫn tỉnh bơ

“quay sang Nhật”

- Mày thừa biết là tao học cũng không vào mà. Bạn cũng biết rồi đấy, ngủ là một nhu cầu sinh lí của cơ thể, phải ngủ và nghỉ ngơi thì con người mới có thể làm việc có hiệu quả và năng suất cao được.

- Ồ, nhưng không phải lăn ra ngủ như thế đâu nhé con. Tao cho mày vào sổ ngủ.

- Thôi thôi, cho tao xin. Cơ mà tao phải công nhận là ngủ ở nhà cả ngày không bằng ngủ 10 phút trên lớp mày ạ. Sướng vãi chừng, khéo khi tao phải xem xét kê cái giường ở đây nữa đấy.

Nhật Nam từ đâu cũng chìa mở góp vui

- Bày đặt triết lí. Mày thử đếm xem từ đầu năm học đến giờ mày học nghiêm chỉnh được mấy tiết hả Chanh, hay lúc nào cũng mơ tưởng mấy anh soái ca trong ngôn tình.

- Xì, mày không phải coi thường con này nhé. Ngủ mà vẫn thi qua mới gọi là thiên tài đấy ông bạn tôi ạ .

Nam biết không độ lại nổi với bà chán này nên lựa chọn im lặng về chỗ ngồi để bảo vệ hai chữ bình yên cho lớp học.

Tan học.

Năm người cùng nhau khoác cặp để chuẩn bị ra về. Bạn Thanh bây giờ lại chẳng khác nào xã hội đen, bịt từ trên xuống dưới.

- Ê Giang, mày đèo tao về nha. Sáng nay tao đi bộ đi học.

Đang định trả lời thì cô bỗng nhớ tới cuộc hẹn với Đăng Huy. Giang quay sang nhìn An, Nam và Nhật.

- Đưa nào đèo nó về đi, giờ tao ra đây tí đây. Không phải đợi đâu, cứ về trước đi nhé.

Giang nói xong thì chạy đi luôn, căn bản giờ đã 1h15 rồi, không nhanh cô lại mang thất lỡ hẹn mất.

- Ồ.....ơ.....này.....đi đâu đấy.....này – Thanh Thanh với theo – Cái con này lạ thật cơ, giờ đưa nào đèo tao về ??? HẢ hả

Nhật Nam quay sang hỏi An

- Hôm nay đi xe không ?

Khánh An gật đầu

- Có – quay sang – để tôi chở cậu về.

Quang Nhật xen vào ngay

- Thôi để tao chở con lợn này cho. An cứ về với thằng Nam đi.

Nói xong, cậu bạn cầm tay Thanh Thanh chạy đi luôn

- Thế nhá, tụi này lướt trước đây.....Đi màykekekekkekebye bye

Khánh An lại phải thờ dài. Gài thì gài, có cần công khai tới mức này không ? Lộ liễu quá rồi.

- Đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Chap 36

Băng Giang phi xe đạp đến cửa tiệm cũng đã 1h25. Nhìn đồng hồ, cô thở phào vì chưa bị muộn. Cẩn thận đi gửi xe, Giang ôm cặp từ từ vào trong cửa tiệm

Thật bất ngờ, cô cứ tưởng mình sẽ đến sớm hơn Đăng Huy nhưng không, khi cô vừa bước chân vào trong quán, một hình dạng khá quen thuộc đã đập vào ngay vào mắt cô. Giang có thói quen chọn chỗ gần cửa sổ nên vừa vào quán, ánh mắt cô đã nhìn sang phía đó. Nào ngờ anh chàng kia cũng thật biết chọn chỗ, chọn được một nơi rất dễ để người từ ngoài vào quán rất dễ nhìn thấy được. Thật ra anh ta cũng rất quán hút. Mặc sơ mi trắng, ngồi vắt chân lên nhau, mắt đang chăm chú xem gì đó, chắc là xem bản thảo, bảo sao mấy cô em phục vụ trong quán không rời mắt được đáng về đó.

Băng Giang mỉm cười lạnh ngắt từ từ bước đến chỗ Đăng Huy ngồi

- Anh đến sớm quá nhỉ, giờ mới có 11h27 phút.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Đăng Huy bỏ xấp tài liệu xuống đứng dậy chào Giang

- Em đến rồi à. Thực ra anh đến đây lúc 11h15. Em cũng rất đúng giờ đấy.

- “cười”

Lúc đó chị phục vụ ra hỏi

- Quý khách dùng gì ạ?

- Em uống gì ? – Anh khách sáo hỏi.

- Được rồi, em muốn đề bụng về ăn cơm.

- Lâu hai anh em mới gặp nhau, cho anh mời em cốc nước chứ cô bé

Giang ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa ra quyết định

- Thôi được rồi – ngừng đầu nói với chị phục vụ - cho em ly nước cam ít đường, cảm ơn ạ.

- Vâng. Quý khách xin chờ một lát ạ.

Đội chị phục vụ đi xa, Đăng Huy mới bắt đầu mở lời

- Lâu không gặp, có vẻ dạo này nhìn em xinh ra nhỉ.

Băng Giang vẫn điềm đạm trả lời

- Cảm ơn anh. Hôm nay gọi anh ra đây đã làm phiền anh rồi. Có vẻ dạo này anh khá bận thì phải.

Anh gật gù, mân mê li cà phê trên tay, nhẹ nhàng nói

- Công việc mà. Hôm nay phải cảm ơn em mới đúng. Lâu lâu cũng nên ra ngoài đổi gió tí.

Nói xong, anh nếm thử vị của cà phê rồi từ từ đặt xuống. Từng cử chỉ và hành động của anh đều rất thu hút, nhưng trong mắt Giang thì ngược lại, không hiểu sao người cô bỗng nổi hết da gà lên.

Đúng là Đăng Huy dạo này rất bận, từ khi ba anh giao chức giám đốc cho anh tiếp quản thì thời gian nghỉ của anh đang ngày một thu hẹp đi. Công Ty nhà anh đang có xu hướng phát triển nên công việc không cho anh nghỉ ngơi nhiều, bằng chứng là ở đôi mắt lạnh lùng kia có những quảng thâm rất sâu, nếu không có chiếc kính cận che đi thì chắc chắn rất nhiều người con gái phải đau lòng.

- Hôm nay gọi anh ra đây có chuyện gì không ?

Băng Giang cảm thấy bỗng nhiên người con trai đối diện nghiêm túc hẳn lên làm cô cũng hơi bối rối. Đúng lúc chị phục vụ bê cốc nước ra, cô uống một hơi để lấy lại tinh thần. Bây giờ cô đang cảm thấy dồi dào nội lực, tinh thần đã trấn tĩnh trở lại. Với khuôn mặt lạnh nhất có thể, Giang bắt đầu nói:

- Em biết là công việc của anh rất bận. Nhưng.....làm ơn đừng vì cái bận đó mà làm tổn thương đến người xung quanh anh nữa được không hả Huy?

Đăng Huy vẫn im lặng lắng nghe. Giang hít một hơi thật sâu.

- Đúng là không nên can thiệp vào chuyện nhà anh nhưng.....Huy à, cái Thanh thật sự đáng thương lắm rồi. Là một người bạn của nó, em không thể để yên chuyện này như thế nữa. 17 năm làm anh nó, anh tham dự sinh nhật nó được mấy lần? Trò chuyện, tâm sự với nó được mấy câu hay đến ngày sinh của nó anh cũng chẳng nhớ nữa. Anh có biết nó thích gì, thích ăn gì, thích mặc gì không hay thay vào đó là sự ép buộc phải làm thế này thế kia theo cái suy nghĩ vớ vẩn “tốt cho nó” của anh.

Tay Giang đang nắm chặt lại như để kiềm chế cảm xúc. Nếu không phải một người giỏi chịu đựng, chắc cô đã đứng bật dậy và cho cái người anh tồi tệ kia một cái tát để tỉnh ra, mặc kệ cái gọi là anh em quen biết thân sơ gì.

Còn Đăng Huy, nghe những lời nói đó của Giang, người anh bỗng lặng hẳn đi. Đầu anh hơi cúi xuống nhưng không có bất kì biểu cảm nào được thể hiện

trên khuôn mặt. Có lẽ giờ anh đã cảm thấy mệt mỏi quá rồi. Công việc và gia đình, làm sao anh có thể dung hòa cả hai thứ được đây? Chuyển về nhà? Không thể được, hai anh em anh như mặt trăng với mặt trời từ bé, nếu giờ ở cùng một nhà liệu Thanh Thanh còn có thể cười mỗi ngày, có thể sống như trong ngôi nhà của mình không?

Không phải là anh không quan tâm Thanh Thanh, nhưng không hiểu sao cô bé kia mỗi khi nhìn thấy anh lại như thấy người dưng vậy. Cái bản tính nóng nảy khó dời của anh đã khiến cô em gái này phải chịu nhiều thiệt thòi. Anh cảm thấy mình giận quá mất khôn, để cái áp lực công việc mang về nhà trút hết lên người em gái đáng thương kia. Rồi dần dần, đến bản thân anh còn không biết cái khoảng cách ấy nó đã đi xa tới chừng nào. Cũng đau lắm chứ, làm gì có người anh nào không đau khi nghe một câu nói lạnh tanh phát ra từ chính mồm em mình “tôi sẽ không bao giờ để anh đánh một lần nào nữa, chạm vào người cũng không”. Sai.....anh đã sai thật rồi...

Giang biết cái vẻ mặt không cảm xúc kia chỉ là vẻ bề ngoài thôi, còn sâu thẳm bên trong, anh ta cũng đang đấu tranh tư tưởng rất quyết liệt. Nhưng không hiểu sao, càng ngày, chính cô - một người hồi bé rất yêu quý anh cũng đang dần trở nên ghét bỏ anh. Đúng, người anh mà cô từng xem như anh ruột này, người anh đã phản nảo thay thế được anh trai Hoàng Dũng của cô trong suốt những năm qua đã thực sự thay đổi. Anh thay đổi quá nhiều, thay đổi đến mức đáng sợ. Cảm thấy không thể ở đây thêm một giây nào nữa, Giang xách cặp lên và đứng dậy. Trước khi đi, cô còn nói một câu lạnh ngắt

- Em chỉ nói vậy thôi, anh nghĩ sao thì tùy. Không làm anh nó được thì cũng đừng có mà trút ba cái vớ vẩn giận dữ lên đầu nó nữa. Và.....đừng cứ người theo dõi nó nữa, làm vậy chỉ khiến anh với nó càng xa nhau hơn thôi. Nên nhớ, một lần nữa, em sẽ không bỏ qua đâu.....

Nói xong, Giang đi ra khỏi quán để lại cho ai đó ngồi lại một mớ suy nghĩ lẩn lộn.

Đến Đãng Huy còn thấy bất ngờ trước những câu nói này. Một người nổi tiếng ăn nói có suy như Giang mà nói ra những lời lẽ “thảm” như vậy thì ắt hẳn cô cũng thấy tức giận rất nhiều. Nhưng còn chuyện theo dõi, chẳng nhẽ cái Thanh lại nói cho cô bé ấy. Không phải, chắc chắn không phải. Tuy nó hơi lạnh nhạt nhưng không phải một người tùy tiện như vậy, mà không nhầm thì hôm qua anh mới lỡ lời nói ra với nó thôi mà. Bản thân anh bỗng thấy thật nặng nề.

Cho đến lúc ra khỏi quán, Giang mới cảm thấy như được giải thoát. Ngồi trong đó mà người cô cứ cứng đờ ra, mồ hôi tay cứ chảy ra liên tiếp. Quả thực cái khí thế của người kia quả thật không đùa được đâu.

Tìm cô còn đập mạnh lắm, mãi một lúc người ngom mới thả lỏng ra được. Lau mồ hôi trên trán, Băng Giang tự độc thoại

- Mày làm được rồi Giang à. Qua rồi qua rồi.....hơ hơ – Rồi bỗng nhiên ôm đầu giả mếu máo - Ôi mẹ ơi con vừa nói gì thế không biết. May mà anh ta không nói tính cho một cái tát.....thời đẹp...đẹp hết...

Giang cứ lắc đầu nguẩy nguẩy rồi đi lấy xe trở về nhà. Tâm trạng thấy tốt hơn hẳn so với buổi sáng, chắc là do nói hết được ra ý mà.

**

Về đến nhà, cất xe xong, như một thói quen Giang nói vào trong

- Con về rồi ạ.

Xúi quẩy thế nào, đang đi vào trong nhà lại va phải một người cũng đang đi ra.

- Au – Giang kêu lên rồi xoa đầu.

Một tiếng cười nhẹ bỗng phát ra, nhưng cũng không dám cười lớn.

- Sao giờ mới về thế em gái.

Vừa xoa đầu vừa nghĩ “Biết ngay là cha này mà”. Rất nhanh, cô ngẩng mặt lên cái con người vô duyên kia, không quên tặng kèm cái lườm cháy mặt.

- Sao anh ở đây HẢ. Lại trốn việc đúng không. Lại còn đi lại linh tinh chứ, không ngồi yên một chỗ được à

Bản tính đánh đá của Giang đã được trỗi dậy.

Hoàng Dũng chau mày, lấy ngón tay trỏ dí vào trán em gái

- Cái con bé này, mày nói với anh mày thế mà nghe được à. Bộ anh về nhà ăn cơm một bữa không được hay sao...hả. Lại còn dám lên giọng như vậy nữa. Giờ cô muốn thế nào? Nhất dương chỉ hay thịt ba chỉ đây.

Giang bĩu môi

- KHÔNG, một hạt cũng không cho anh ăn. Xí, đúng là trẻ con....

Nói xong, Giang còn lắc đít chọc tức anh trai mình rồi vác cặp lên tầng để thay quần áo, chuẩn bị ăn cơm

Dững ở sau tức lấm đấy, nhưng chỉ biết lắc đầu cười xòa.

- Lên thay quần áo rồi xuống ăn cơm nhá. Anh đói lắm rồi đấy.

- Em biết rồi .

Tầm ba bốn phút sau, Giang đã làm xong việc cá nhân và mặc bộ đồ dờrêmon xuống bếp.

Hoàng Dững đang cùng đi giúp việc dọn đồ ăn, Giang thấy vậy nên ngồi vào bàn luôn.

- Con bé này, không ra dọn mà ngồi xuống thế luôn à.

Giang nhìn đồng thức ăn trên bàn mà thấy bùng hân sức sống. Cô chu mỏ lên cái

- Thì anh dọn rồi thầy.

Đang định nhúp trộm một miếng thì có cái đũa hư thân nào đánh vào tay cô.

- Đi rửa tay đi.

Bụng thì đang đói thì chó, lại còn bị cướp món ăn, Giang lại lườm nguyệt ông anh mình rồi phụng phịu đứng dậy đi rửa tay.

Đi giúp việc thấy vẻ mặt đáng thương đó thì cười

- Hôm nay ăn cho đã vào nhé. Anh con nấu hết đấy.

Cũng may là cô đang rửa tay bằng nước chứ không phải uống nước, chứ không cô cũng không đảm bảo đồng nước trong mồm mình còn nguyên vẹn mất.

- Xí, ông anh con mà nấu được mấy món kia á. Có mà ra tiệm mua thì nói luôn đi.

- Này em gái, anh sống qua ngày nhờ mấy cái món này đấy nhá. Đừng có mà khinh người thế chứ. Tị mà vết sạch thì

Giang vẫn có vẻ chưa tin lắm

- Chưa biết được đâu, phải thử đã. Ai biết là anh cho cái gì vào.

- Đi ngồi xuống ăn với tụi con luôn đi gì – Hoàng Dững tốt bụng nói với đi giúp việc.

- Đúng đó gì

Ngược lại với lòng tốt đó của anh em nhà Giang, đi giúp việc lại khiêm tốn

- Thôi hai cô cậu cứ dùng bữa đi. Dọn xong tôi cũng xin phép về trước, hôm nay đưa con trai tôi về.

Giang đang so đũa thì ngừng công việc và cười rõ tươi nói

- Anh Trường ý ạ. Thế thôi đi cứ để đấy rồi về trước đi ạ không anh lại ngóng. Dĩ cho con gửi lời hỏi thăm tới anh ý nha đi.

- Thế tôi xin phép trước

- Dạ, để anh hai con tiễn đi ạ. Anh Dững ơi.- Giang đang cố tranh thủ thời cơ để chọc ngoáy anh mình. Sau tiếng nói thiết tha đó, cô không quên mỉm cười thật tươi rồi nháy mắt thật đẹp với người anh “yêu quý” này.

Hoàng Dững biết làm gì hơn ngoài việc lườm Giang, nhưng rất nhanh phải trở lại bình thường để tiễn đi.

- Để con mở công cho.

- Ờ ờ.

Đến lúc anh quay trở lại, thì cô em gái kia đã ăn ngon lành. Hai tay không cả ngừng hoạt động được giây nào, đã thế mỗi bên cầm một cái đùi gà rõ to.

- “bốp” Không đợi anh mà đã ăn như vậy hả heo ?

Giang nghe vậy liền bỏ ngay hai cái đùi vào bát, tốt bụng lấy đĩa gấp cho anh mình ba cọng rau xanh kèm câu nói đầy sự quan tâm

- Anh ăn đi, ăn nhiều vào, rau ngon lắm.hihingoài ngoài ngoài.

- Ồ , cảm ơn cô, cô tốt quá ạ. Mà lúc này chê cơ mà, sao giờ ăn như dân tị nạn thế ? – Giọng nói có pha chút đùa cợt và chế giễu.

Mồm Giang vẫn nhòm nhòm

- Ưc.....Thức ăn là không được lãng phí, bây giờ cái gì cũng đắt đỏ, người dân phải tiết kiệm từng đồng một. Em ăn như này là để tránh dư thừa dẫn đến lãng phí.....anh có hiểu không. Hà ?

- Ư.....nhưng ăn chậm thôi không lại nghẹn bây giờ - Hoàng Dũng còn tốt bụng đưa cho em cốc nước lọc, và lau miệng giúp em gái của mình.

- Thanks anh.

Đội Giang giải quyết gần xong hai cái đùi gà, Hoàng Dũng mới bắt đầu cầm đĩa lên. Như nhớ ra điều gì, anh hỏi Giang

- Này đi đâu thế?

Giang đang ăn ngon lành, nghe câu hỏi của anh trai thì thấy mất cả hứng luôn. Cô uống một ngụm nước cho đỡ bị nghẹn rồi trả lời

- Đi gặp anh Đăng Huy.

Nghe đến cái tên này, Hoàng Dũng có vẻ cũng khá hào hứng

- Đăng Huy. Là anh của Thanh Thanh hả ? Lâu rồi anh cũng không gặp nó. Mà em gặp nó có chuyện gì ?

- Thì tất nhiên có chuyện mới gặp rồi. Nói chung là liên quan đến cái Thanh.

Lông mày anh bỗng trau lại

- Thanh Thanh? Cô ấy làm sao ?

Thấy tông của anh mình bỗng cao lên, Giang bấu môi trên

- Vừa nghe tên nó đã cuống lên rồi.

- Anh không đùa đâu nhé Giang. Mày có nói hần hoi không để anh còn biết đường dọn đồ ăn đây.

Hai chữ “đồ ăn” đã mua chuộc được Giang ngay tức thì. Cô thà bán bạn cho anh trai xấu xa còn hơn mất nguyên mấy cái đùi gà trước mắt.

- Thì tính nào tạt nẩy thôi. Anh ta lại đánh nó. Với bản tính hào hiệp, em không thể chống mắt đứng nhìn.

- Cái con bé đánh đá đấy mà cũng để người khác đánh được sao... thật lạ đời

Câu nói đầy của anh làm Giang đang gấp thức ăn cũng phải dừng lại để liếc xéo anh mình một cái rồi mới ăn tiếp

- Thôi xin ông, quan tâm đến người ta thì nói thẳng ra đi, bày đặt này nọ. Mà anh với nó dạo này thế nào rồi ?

- Thế nào là thế nào ?

-Thì tiến triển đến đâu rồi còn gì nữa. Trước thấy suốt ngày nhắn tin rồi gọi điện sống chết với nhau cơ mà. Dạo này có vẻ im lặng thế hả ông anh. Chiến tranh lạnh à ? Hô hô

Ngược với thái độ hào hứng của cô em, người anh lại rất bình thường, vừa ăn vừa chậm rãi đáp

- Lạnh gì. Chiến lược cả đấy.

- Đúng là hại gái nhà lành. May nó là bạn em chứ phải con nhà người khác thì đúng là.....haizzzzz.

Dùng cầm cái đĩa gỗ thẳng đầu Giang

- “bóp” ăn nói vớ vẩn. Toàn nghĩ linh tinh bày bạ đầu đầu ý. Anh mày chưa đến mức như vậy đâu.

- BẮN.....Anh chỉ hơi đùa thôi chứ gì, tôi hiểu anh quá mà. Hazziiii ,mà không hiểu tại sao anh có thể thích một con vừa lạnh chanh vừa đánh đá như nó nhè, lại còn thích từ bé nữa cơ chứ. Mười mấy năm trời bên nước ngoài mà trong lần gặp lại đầu tiên đã nhận ra nó ngay. Công nhận ác liệt thật.

- Vậy mà nó chả nhớ tí gì về anh. Buồn đời.

- Tại anh mờ nhạt quá mà – Nhìn từ đầu xuống chân, rồi từ trái qua phải, Giang kết luận câu xanh ròn, đá xoáy Giang

- Ôi, tôi mờ nhạt mà cũng bao em theo đuổi. Còn ai đó sáng chói nhất vùng mà một mống người cũng chẳng thấy đâu ngoài hai thằng bạn thân suốt ngày kề kề bên cạnh.

Và tất nhiên là có em thì cũng phải có em. Hoàng Dũng cũng không kém phần trong mấy vụ thế này. Nói chung là anh em nhà này phải thuộc dạng đỉnh trờ lên.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Chap 37

~ Tuần thi cử

~Một ngày mới lại bắt đầu trong trường cấp 3 SunShine. Có vẻ không khí hôm nay sôi nổi hơn bình thường vì học sinh đang tập chung quanh bảng thông báo để xem số thứ tự và phòng thi.

Và điều hiển nhiên, nhóm An không phải là ngoại lệ. Có điều họ không chen chúc trong cái đám người hỗn độn kia mà thay vào đó đứng ở một cái cây cách đó mấy chục mét.

Năm đôi mắt không thể mở to hơn nhìn vào dòng người kia, đến mấy người thi lần thứ n rồi mà vẫn choáng ngợp :

- Ezzzzz, sao đông dữ vậy tụi mày - Thanh Thanh có vẻ vẫn chưa hết sốc, mồm chữ O mắt chữ A làm như nghiêm trọng lắm

Ngược lại với thái độ thái quá của con bạn, Giang có vẻ bình tĩnh hơn, mắt từ lúc nào đã cắm chặt vào cái điện thoại cảm ứng

- Xì, năm nào chả thế, làm quá à bà nội.

Khánh An vẫn chưa hết rùng mình

- CÔNG nhận đông thật đấy. Thế này bao giờ mới xem được số thứ tự.

Nhật cũng muốn bàn với tụi kia lắm nhưng nãy giờ đứng mỏi hết cả chân rồi, nên mỗi tay hai đứa, túm áo tụi nó kéo hết xuống cái ghế đá gần đó ngồi:

- Mấy mẹ không thấy mỏi à, ngồi xuống đã rồi tính tiếp.

- Từ từmà tao khát quá. Ê Nhật đi mua ít đồ ăn về đây đi, chứ tao thấy tình hình thế này anh em phải cầm rế ở đây lâu phết đấy – Thanh suýt cáu vì bị lôi áo.

Mấy bạn trẻ nghe Nhật nói thấy có lí. Gần đấy có hai cái ghế đá ngay dưới gốc cây mát rượi nên năm người kia quyết định an tọa ở đấy luôn. Khổ nỗi bạn Nhật đề ra ý tưởng này nhưng nghe xong câu nói nhẹ như gió kia của Thanh đã đứng hình ở ngoài kia mất rồi. Mãi một lúc mới định hình lại được, cậu liếc xéo Thanh Thanh

- Mày nói hay nha con. Khát nước mà lại bảo mua đồ ăn là thế quái quỷ nào. Mà (chống tay)mà sao lúc nào cũng là tao hã. Ở đây.....ở đây còn một thằng giống đực nữa cơ mà (chỉ Nhật Nam) SAO LẠI LÀ TAO HẢ.

Nhật Nam nghe có người ám chỉ mình thì liếc mắt nhìn rồi nhếch mép một cái lại lơ đi, xem như đó là một điều hiển nhiên, một chân lí không bao giờ thay đổi vậy. Cậu còn tốt bụng để một câu

- Không mày thì ai.

Ai dè câu nói này cũng trúng ý bạn Giang với Thanh đang định nói. Thế là ba cái mồm hợp lại làm ai kia tức điên người, quay phắt đi luôn.

Đi được mấy bước bỗng cái Thanh gọi lại. Anh chàng mừng rớt nước mắt, tưởng mấy đứa kia giữ lại nên ngoảnh mặt nờ nụ cười thân thiện, còn bày đặt giả vờ lau nước mắt, nhưng đời không như là mơ, ai dè:

- Ê Ê Nhật.....mua thêm mấy gói bìm bìm với đậu phộng nhá.....À mua coca ý tao không giống sữa nữa đâu – Mặt Thanh không thể tình hơn

-

~~~~~

Lần này thì giận thật rồi, mặt mày Quang Nhật đen kịt lại, vẩy mông rồi lướt luôn.

- ẤY tị qua phòng y tế.....- Cô bạn vẫn chưa tha, nhưng nói chưa được hết câu, Nhật đã nhảy bổ vào

- BIẾT RỒI.....

- Hơ hơ...tao chưa nói hết mà ...thằng này hôm nay lại bị gì nữa vậy mày.....

Băng Giang nhìn theo bóng Nhật , lắc đầu nói

- Chắc uống nhầm thành hai liều đây. Khó thân, chưa già đã lú.

Trước độ lầy của đám người này, đến Khánh An cũng không nhịn cười nổi. Thật sự, mười mấy năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên cô thấy có những người bạn chơi với nhau “tốt” như thế này. Họ quá ngây, quá lầy, quá bựa so với ý nghĩ của cô. Chịu được đến bây giờ, đúng quả thật là một kì tích với Khánh An bởi trước giờ mấy cái vụ thế này làm gì nghĩ cô ở lại được một phút.

Đang không bỗng nhiên bật cười thế là ba người còn lại đồng loạt quay sang nhìn An như sinh vật lạ, đã thế còn trưng ra cái mặt rất ư là quan tâm nhìn cô bạn, làm An giật hết cả người.

- Cười chi mày ?

- Hà...à không. Mà năm nào mấy cậu cũng phải đợi thế này hả ?

Khánh An đang cố lảng đi chuyện khác. Đề cập đến vấn đề thi cử nên cả lũ lại quay ra nhìn đám người đang sắp oánh nhau vì chen chúc kia.

- Hazi!!!, SunShine chắc hỗn độn nhất là vào những lúc thế này mất. Về yên bình thường ngày nay còn đâu.....- Lắc đầu ngán ngẩm

- Thịnh thoảng cũng nên thế này cho đỡ chán, chứ đi đâu cũng thấy học là học.....nhàm bỏ bố đi được. Mà tưởng mày thích mấy thể loại đông vui náo nhiệt này cơ mà, sao giờ lại than thở như bà nội thế kia...- Giang đang cố chọc ngoáy Thanh

- Thế này đã là gì. Phải nhảy vào oánh nhau với vui kia.....kekeke – Nghĩ lời mình nói chưa đủ sốc, bạn Thanh còn kèm theo tiếng cười man rợ kia nữa làm mấy người xung quanh cũng phải cảm thông theo trước độ bệnh hoạn của con bạn này.

- CẶN LỜI – Nói xong, thân ai việc nấy, mỗi người một cái điện thoại, cứ cắm đầu vào bấm tùm lum cả lên, coi bạn Thanh như không khí.

Thanh Thanh bị bơ cũng ảm ức lắm nhưng lo vết bầm trên mặt hơn. Bữa nay nó xep bót đi rồi nhưng vẫn còn hơi đỏ làm cô bạn thấy buồn lòng ghê gớm cơ, cứ lúi cái gương ra xem mãi. Không khéo nó mà lỡ thành sẹo chắc bà ý hận ông anh mình cả đời mất.

- Azziii, cái thằng trời đánh kia đi mua gì mà lâu thế không biết cơ chứ. Mà bọn mày định ngồi đây đợi cái đám kia đi hết rồi vào xem thật à ?

Vừa nói xong, đã có ông nào chen mồm vào, lại còn quăng cả túi bìm bìm vào người Thanh Thanh

- Cái thằng trời đánh đây này. Thích ý kiến thì lần sau tự túc nhé cu.

Có vẻ Thanh không quan tâm lời nói của cậu bạn lắm, cứ lục lọi hết chỗ này tới chỗ kia của cái túi bóng nhưng có vẻ vẫn không tìm thấy cái cần tìm

- Ê mày, urgo của tao đâu ?

- Urgo nào ?

- ĐẤY, biết ngay mà, đúng là chả được cái tích sự gì. Lần sau mà thử chen ngang lời nói của tao một lần nữa xem, tao tiền mày về đất mẹ luôn đấy - Tính đánh đá của cô bạn lại trỗi dậy.

Nhật có vẻ hơi bất ngờ trước thái độ của Thanh nhưng vẫn bình thản lắm. Cậu bĩu môi

- Gì mà nóng thế bà nội. Đây.....xin cho cả nắm mà dùng dần. Chưa gì đã chửi người ta rồi. Ngồi dịch vào xem nào....

- Lôi ra từ đâu có phải ngon hơn không. Xí

- Không cảm ơn hả mày

- Áo tưởng hả con, lão nương ta sao phải dùng hai từ đẹp để đó cho loại mày.....Đẹp, dán hộ tao xem nào.

Hai cái con người này lạ thế đấy. Cứ gặp là phải chửi, mà đã chửi là phải choảng nhau mấy phút. Cơ mà bảo dứt cũng không dứt nổi đâu. Hai ông bà này lại còn thế sống thế chết sẽ ám nhau đến suốt đời, mặc kệ con kia thằng này đứa nào cưới trước, đứa còn lại phải đồng ý mới được cưới nữa cơ.

***

- Vị mới hay sao ý mày, ăn ngon phết
- Công nhận, tao bắt đầu thích rồi đó...

Chà là bạn Nhật mua hẳn một túi bím bím với đậu phộng đầy phè nhưng vào tay mấy chị kia, số lượng đang ngày một giảm đi không chút tiếc thương.

Hai bạn nam nhìn ba nàng thi nhau gặm bím bím mà ngán ngẫm. Lớn đầu hết cả lũ rồi mà tính chả khác nào mấy đứa trẻ lên ba. Tưởng cái Khánh An đỡ đỡ tí nhưng có vẻ họ làm thật rồi. Không biết là chơi với hai đứa kia nhiều quá nên lây bệnh hay đây là lại bị tụi nó cho ăn bữa mua thuốc lú gì rồi. Nhưng ít nhất ra Khánh An vẫn còn “tinh” chán so với hai mẹ kia, nếu mà thêm một Thanh Thanh hay một Băng Giang nữa thì chắc hai anh nhà mình đã nghèo lại nghèo hơn mất.

- Ăn gần hết đồng bím rồi mà sao đám người kia vẫn không bớt vậy mày. Hình như còn nhiều thêm hay sao ý.
- Trường mình có mỗi gần hai nghìn học sinh thôi mà – Giang rất tỉnh khi nói câu này
- Tội bắt đầu thấy hoang mang rồi đây ....
- Mà kẻ trường mình cũng rảnh ghê cơ. Mất công in bao nhiêu giấy rồi lại phải dán lên bảng thông báo. Thế sao từ đầu không gửi qua mail của học sinh luôn đi, không thì đăng lên fage trường cũng được. Làm học sinh khổ quá trời quá đất, thời tiết thì rõ nóng nữa chứ...

- Thế sinh ra cái chán với cái mất để làm mọ mà. Cứ coi như cái suy nghĩ của mày hay đi rồi sau này mới biết thế này là hối hận tuổi thanh xuân con nhé. Giờ cái gì cũng công nghệ thì bảo sao trẻ con không có tuổi thơ, học sinh không có kỉ niệm. ĐÚNG KHÔNG, quá đúng chứ lại – Nhật đến giờ lên lớp.

- ĐƯỢC – Riêng lần này thì cả bọn đồng tình với ý kiến của Nhật. Đúng là nghìn năm mới được câu nói hay ho, chứ trước giờ phun câu nào là ô ử Tiếng Việt câu đây.

Đang định quay lại sự nghiệp chính bằng Thanh nảy ra một ý tưởng, mắt sáng bừng lên quay phắt sang nhìn Nhật Nam với ánh mắt triu mến

- Ấy Nam, hay mày.....

Nhưng chưa được hết câu, Năm đã lườm cháy mắt

- Vớ vẩn, độn đây – Căn bản là bạn Nam hiểu Thanh quá mà. Cái đầu óc kia có bao giờ nghĩ được ra cái gì nó trong sáng tốt đẹp đâu.

Giang có vẻ cũng đồng tình với ý kiến của Nam trước suy nghĩ vớ vẩn kia của Thanh

- Biết ngay là mày lại nghĩ ra mấy cái linh tinh đấy mà. Nam nó cũng là học sinh, mà học sinh ai cũng bình đẳng như ai. Giờ mà nó làm cái việc đấy khác gì hai năm giấu mặt của nó đổ sông đổ bể cả. Đây là còn không kể tin này mà lọt ra ngoài thì.....haziii.....

Mắt An chớp chớp, tai An hóng hóng mà vẫn chưa hiểu chuyện gì. Lần đầu thấy mặt cô nàng ngô ngậy thế này, bạn Nam nhà ta lại suýt cười thêm phát nữa. Giang hiểu bạn, thế là ghé sát vào người An nói thầm

- Thăng Nam là cháu ruột của cô hiệu trưởng đấy...hồ hô. SUýt, bí mật nhé.

Thật sự là chuyện này An thấy cũng bình thường thôi mà, tại sao mấy người kia lại tỏ ra ngu hiểm vậy nhỉ. Trước kia cô cũng có người nhà bên ban lãnh đạo nhà trường nên mấy khoản quây phá hay nhờ vả được gì là tận dụng triệt để luôn. Khác với Nam, ai trong trường cũng biết cô là con cháu hiệu trưởng nên tránh va chạm là tốt nhất. Có lẽ vì vậy mà bạn bè của cô cũng chỉ được xếp vào mức giới hạn nhất định. Bây giờ thì cô cũng phần nào hiểu hơn vì sao họ lại giữ bí mật việc kia rồi.

Nhìn đám người kia, đến người bình tĩnh như An cũng bắt đầu thấy sốt ruột hết cả lên, cô quay ra ý kiến với mọi người

- Tội thấy ngồi đây cũng không phải là cách hay đâu, hay cứ ra đấy rồi.....chen
- Cũng đúng đấy. Ra xem lẹ đi rồi tranh thủ mà ôn thi. Hôm nay giáo viên cũng chẳng lên lớp đâu – Giang gật gù.

Bản tính lười biếng cùng với thói trẻ con lại trở dậy với Nhật

- Hay oản tù tì ai thua thì đi xem cho cả bọn đi...đi..đi.
- ĐẸP. Mày có bao giờ thắng nổi trò này đâu mà bày đặt – Thanh lại bắt đầu kích Nhật.
- THÔI. ĐI nhanh, đang thưa người kia – Vẫn là Giang là người hòa giải hai con người hoàn cảnh này.

***

- Thanh ra tay đi mây - Giang hát mặt vào đám người kia.

- “gật” A a...e hèm...a.....XONG CHƯA, TRÁNH SANG MỘT BÊN XEM NÀO.

Đúng là cái loa phát Thanh của lớp. Sức công phá của Thanh thật dữ dội, cộng thêm danh tiếng lừng lẫy của Thanh ở trường làm mấy người đang xí xồn kia cũng phải tránh đường cho năm anh em siêu nhân nhà mình vào xem số thứ tự.

Có qua thì có lại, bốn người còn lại giờ ngón tay cái gật gù. Nói chung là nhiều lúc nó cũng ra cái gì phết đấy chứ không phải vô dụng hoàn toàn.

Bạn Nhật chưa xem đã phét một câu

- Chả phải xem cũng biết tao với thằng Nam một phòng rồi, anh em nhớ...kekeke

Nam nhếch miệng, dứt tay vào túi quần rồi đi tìm vắn N

- Áo tưởng.

Năm người mà có mỗi hai thằng giống đực trùng vắn với nhau thôi nên phải tách nhau ra, một người một bảng. Riêng An là nhàn nhất, tên cô ngay bảng đầu tiên đã thể cũng ngay vị trí đầu nên nhìn thoát phoát ra luôn.

- Nguyễn Khánh An, phòng 1, stt 10. Ok – Cô còn cẩn thận ghi chép vào điện thoại rồi nở nụ cười thỏa mãn đi ra cho người khác xem, mà cũng để đợi tụi kia luôn.

Một lúc sau, mấy người còn lại đi ra với một bộ dạng không thể thảm hơn. Tóc tai thì rũ rượi cả ra, mấy anh kia mắt cả sáng để vuốt keo thì giờ cũng chẳng khác nào cái tổ quạ. Mặt mày thì đen thui cả lại, nói chung là ngược hoàn toàn với bộ dạng vẫn chỉnh chu của bạn Khánh An. Đúng là chen vào đã khổ, đến lúc xem nó lại càng khổ hơn. Mấy anh chị đi ra nhìn thấy An đang ung dung cầm điện thoại nghịch, đầu tóc mặt mày vẫn đầu ra đấy mà suýt thì độn thổ.

- ẤY, sao vẫn ngon lành thế mày – Thanh hét một phát vào lưng An làm cô bạn giật cả mình, suýt rơi cả cái điện thoại.

Nào ngờ, vừa ngoảnh mặt lên thì

- Ôi zời.....mấy người vừa đi đâu về thế....nhìn thảm vậy.

Cô đánh mắt một lượt, từ Giang sang Thanh sang Nhật rồi đến Nam. Có vẻ ai cũng chung hoàn cảnh giống nhau, làm An bật cả người.

- Ngon nhớ, lại còn cười nữa. Oánh cho giờ - Thanh với Giang lườm cháy mặt An rồi lấy tay chỉnh lại đầu tóc.

Sau khi mọi thứ ổn thỏa mới bắt đầu công việc tra hỏi.

- Sao, phòng nào – Giang nhìn cả bọn.

- Phòng 1 – An trả lời đầu tiên, vẫn hí hửng lắm.

- Tao tít cuối luôn mày, phòng toàn girl thôi, chán chết được ý – Đến tận cái lúc đi em, cô bạn chỉ mong vào được cái phòng nhiều trai đẹp để ngắm nhưng có vẻ đời không như là mơ rồi.

- Azxxxxxx, tao với thằng Nam khác phòng rồi. Năm nay bà nào xếp thế không biết...ờ ờ..

Nhật Nam nhìn thái độ của bạn thì nở nụ cười miễn cưỡng :

- Mày thích tao hay sao mà muốn cùng phòng ?

- Đúng, mày thích nó à? – Thanh lanh chanh chen chuyện.

- Cùng phòng thì cũng có xem được gì đâu mà –Giang để theo

Trước sự phản ứng kịch liệt đó, Nhật chỉ biết gãi đầu

- Thì .....cho đỡ run chứ sao.

- SẶC. Tao nghe nhầm hả bọn mày. Thằng Nhật phẳng này biết run từ bao giờ thế. Mới nhập cái từ đấy vào từ điển của mày à Nhật.....hahahaha – Thanh không bao giờ chịu tha cho bạn.

Giờ chỉ biết lờm chứ làm được gì hơn ? Mọi lời nói mà cậu phát ra từ bây giờ chỉ thành trò cười cho bọn nó thêm thôi chứ chả giải quyết được gì đâu :

- Đẹp đi. Giờ thì ngon rồi đấy. Năm đưa, năm phòng, đã thế lại năm dây nhà khác nhau nữa chứ.....hồ hu hô. Hức hức, tao phải xa bọn mày thật sao.....hức hức.....đúng là....buồn đời mà – Khả năng “so deep” của Nhật đang ngày một tăng cao. Quả thật những lúc sắp thi cử hay có vụ gì mà

không có thằng này chắc cả nhóm áp lực với buồn đến chết mất. Ai cũng phải lăn ra cười trước sự hài hước của Nhật. Hình như họ suýt quên đi nhiệm vụ chính rồi

- Thôi không đùa nữa. Tranh thủ vào thư viện ôn tập đi, mai thi rồi. Tao nói trước rồi đấy, không ở trong top 10 thì chuẩn bị tâm lý đi. Thi xong anh em quẩy một bữa tung chảo nhé. Lần này là còn vì lớp mình nữa đấy, tao ra lệnh cho tụi mày phải lấy được cái chuyển đi chơi Hà Nội về cho 11A1 NGHE CHƯA.

Sức mạnh của Băng Giang bắt đầu trỗi dậy. Đây như là lời động viên mà cũng là lời đe dọa với cả nhóm. Bởi vậy mà chưa ai cảm thấy sợ sệt hay áp lực trước mệnh lệnh này mà nó như khích lệ thêm cho anh em để cùng cố gắng

- Biết rồi, cứ lo cái thân mày đi. Năm nay có thêm đối thủ đáng gờm nữa rồi đó...kekeke (liếc An)

- Ok

- Ok. Anh em cùng cố gắng nào – Nam là người chốt cuối cùng, cậu giờ tay ra trước mặt

- 1 2 3 fighting !!!!

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Chap 38

~ Giờ về

~Như thường lệ, cả bọn lại tập chung ở công trường rồi mới kéo nhau về. Hôm nay đi sớm nên xe của Nhật để tít ở trong, mãi mới lôi ra được. Và tất nhiên sự chậm trễ của cậu lại giúp Thanh luyện giọng

- Lúc nào cũng lè mà lè mè, mày không thể nhanh hơn được HẢ.

- Ai muốn thế đâu.....tại – Bạn nhỏ cũng chẳng vừa

- THÔI, hai bố mẹ cho con xin hai chữ bình yên . Hờ ra là chửi nhau, bộ bọn mày không thấy chán hả

Giang đã kịp thời can thiệp để tránh chiến tranh xảy ra ngay tại công trường nổi tiếng đẹp nhất cái Sài Thành này.

Khi hai bên êm xuôi trở lại, Giang mới nói

- Ờ tao với con Thanh đi mua ít đồ, bọn mày đi cùng không ?

(Hất mặt về phía An) – “cười” tôi không đi đâu. Giờ về còn nấu cơm cho Bảo, hôm nay nó không ăn ở trường

- Ok, còn mày (nhìn Nam)

-.....- Nháu mày rồi quay đi phía khác.

- Ôi trời cái thằng.....mày thì sao (nhìn Nhật) mà thôi bỏ đi, mày thì bắt buộc phải đi

Nhật ngo ngác

- Why ?

Thanh Thanh đang tiện cầm cái mũ thể là thẳng tay đập thẳng đầu Nhật

- Goai với giếc cái gì ? Định là kỳ đà cắn mũi à ông nội, hay thấy mình chưa đủ sáng ?

- Hà hà ????? – Gãi đầu – Anh chàng vẫn chưa hiểu ý của Thanh

Giang với Thanh nhìn Nhật với ánh mắt không thể cảm thông hơn

- Haizzzzzzz,hoang mạc lời với mày.

- Mày thông cảm lũ trẻ giờ nó thế đấy. Đầu để trống cả rớt chữ có để nghĩ đâu. Tội nghiệp.... hazi

Mặt Nhật tối xám lại từ lâu. Lần này quyết không để nó chà đạp thêm nữa, cậu vất tay lên đầu suy nghĩ. Bao nhiêu từ ngữ bắt đầu hiện ra trong đầu Nhật. Xem nào “kỳ đà cắn mủ”, “sáng” .....mắt cậu bỗng dừng lại ở hai con người tên An và Nam

“Tách” sau một hồi nghiền ngẫm, xé mớ từng li từng tí một, cuối cùng bạn Nhật cũng đã hiểu ra. Mặt cậu bây giờ hí ha hí hửng, lại còn nhìn hai bà chằn kia rồi nở nụ cười nguy hiểm, làm mấy người kia suýt nữa xông vào oánh toi tã.

- À ừ....đi chứ đi chứ. Phải đi chứ mày nhớ.....HỒ Hơ, tất nhiên phải đi rồi.....hahaha

“Bốp”, một cái đánh như trời giáng từ đầu bay thẳng vào đầu Nhật.

- “Au”, con nào thẳng nào dám đánh ông?

Nhật Nam tiếp lời

- Thằng này này. Mày bị tăng động hả con? tự dung như cái thằng trốn trại thế? Cần tao gọi bác tao hộ không?

- Thằng quý này, cứ đùa tao nè – Bản chất thật của cậu bạn đã nổi ra.

Băng Giang đang ngoài cuộc nhưng nhìn hai thằng trai nhóm mình sắp lên con tiếp mà cũng nhăn hết mặt mày vào.

- THÔI!!!!!! . Giờ ai không đi thi về , ai đi thi cũng đi luôn. Nhớ về ôn tập cho cẩn thận, mai thi rồi đấy. Nhất là mày ý Thanh ạ.

- Hà.....ờ.....rồi yên tâm. Mà mai thi gì ý nhớ.....Văn hay Toán?

- ĐÂY, biết ngay mà. Học hành mà như trên mây ý. Thi Toán với Anh mẹ ả.

Thanh toát hết mồ hôi trước sự giận dữ của con bạn

- Rồi, Toán Anh chứ gì. Vẫn chơi được bữa nữa mà.

Vừa kết thúc được câu, bỗng gáy cô lạnh toát. Nuốt nước bọt cái “ực”, quay ra đã nhận được hai ánh mắt giết người từ Giang với Nam

- Liệu hồn – Đồng thanh nói.

Nhật đứng bên cạnh nhìn mặt Thanh xanh ngắt ra mà thấy buồn cười. Thôi thì bạn bè lâu năm, cũng nên lên tiếng giúp một lần sau này còn làm phúc cho con cháu

- Thôi, không nói chuyện nữa. Đi mua cơm về ăn cơm, tao đói lắm rồi đấy. Với cả cũng muộn rồi, còn để cái An nó về nấu cơm cho bé Bảo chó.

- Ồ ờ.....đẹp hết đi. Tách hội, tách hội đưê – Giang xua mọi người như xua con gà ý,

- Bye – An chào mọi người rồi đạp xe đi luôn.

- Ồ.....Tao đi trước đây – Nam nhìn theo bóng An mà thấy tổn thương. Từ bao giờ cậu trở thành không khí và bị bỏ rơi như vậy.

- Ở phần đề, đi đây – Nhật hôm nay cứng họng phết, căn bản là Nhật Nam đi một đoạn rồi nên mới dám nói thế. Chứ ngày thường, khéo khi lại tốn tiền đi làm bộ răng mới.

Khánh An đang đi bằng một tay, bởi tay kia cô đang moi cái tai nghe cất trong túi ra. Bỗng bên cạnh có tiếng nói phát lên

- Sao không đợi tôi?

- Ồ.....ôi ời.....phù – Có vẻ cô bạn đang hơi chuyên tâm nên suýt bị bạn Nam làm cho giật mình. Tay lái của cô cũng bị trật đi, cũng may Nam cũng phản ứng nhanh đánh lái sang chỗ khác, không cả hai lại được bữa hôn đất mẹ.

Nào ngờ tránh vô đưa lại gặp vô dũa, mà khổ cái bỏ dũa nào đỡ quá

- Sao lại đi thả tay như thế? CÓ biết nguy hiểm lắm không? – Nam gắt lên, nhưng có vẻ trong câu nói lại mang thể loại vừa đấm vừa xoa.

Khánh AN bị Nam mắng mà đứng cả hình. Cô cũng suýt ngã chứ bộ, mà cũng đâu phải mỗi cô sai, tại cậu làm cô giật mình nên mới vậy mà. Thế nên An cũng không ngại ngần đáp trả lại

- NÀY. Cậu mắng ai thế hả. Ai bảo tự dung xuất hiện bên cạnh làm tôi giật hết người. Mỗi mình tôi sai chắc

Trước giờ nổi tiếng điên điên, nhưng có vẻ cô bộc lộ con người thật trước đây của mình ra trước mặt Nam hết rồi. Bao nhiêu công gây dựng hình tượng

lạnh lùng girl của cô sao cứ ở bên cạnh cái con người đáng ghét này là “xổ” ra hết vậy trời.

Tất nhiên là Nam cũng ngạc nhiên trước thái độ của cô bạn rồi. Người khác có vẻ sẽ thấy hối hận rồi xin lỗi các kiểu nhưng không hiểu sao Nam lại tự nhiên bật cười.

- Ha ha, cậu vừa mắng tôi hả.....

- Ồ.....- Đang bực nên đáp lại rất nhanh.

Lần trước thấy cô gái này giận một lần rồi, lần này là lần thứ hai nhưng sao Nam vẫn thấy đáng yêu thế nhỉ. ĐÚNG là ai mà nhìn lần đầu thì thấy khó gần thật nhưng càng bên cạnh sẽ cảm thấy người này cũng rất ấm áp, đôi khi rất dễ thương, mà tiêu biểu nhất lúc này đây.

Nhật Nam cứ mặt đầy lại thấy mắc cười nên cứ tùm tùm nãy giờ. An khó chịu quá cuối cùng cũng phải lên tiếng :

- Cậu còn cười tôi. Bị mắng mà còn cười, đúng là không bình thường.

- Người không bình thường mới chơi được với người không bình thường thôi J

- ..... – Khánh An bực quá, quay qua lườm Nam một cái đến cháy mặt rồi tăng nhanh tốc độ, phóng vèo đi trước.

Nam bị bất ngờ lần hai. Có vẻ quả này giận thật rồi. Mà không hiểu sao bị người ta giận mà cái tên nào vẫn cười nhăn nhăn ra. Cuối cùng chỉ biết lắc đầu dẹp sang một bên đã, giờ phải phóng theo mà làm hòa thôi, khéo khi lại vớ phải cô nàng giận dai thì khổ lắm.

- Này, đợi tôi với.

- Xi...

- Rồi, xin lỗi mà. Mà nãy cậu đang làm gì mà đi bằng một tay? – Và Nhật Nam đã chịu đầu hàng trước An. Thật sự cái con người này mà để mở ra được hai cái câu “xin lỗi” và “cảm ơn” nó là cả một vấn đề, một quá trình đầy chữ dùng đùa. Trước giờ ngoại trừ cái Giang thì An đã may mắn là người thứ hai được nghe câu nói đó của Nam. Đến cái Thanh thẳng Nhật cũng chỉ “ờ” khi tụi nó bảo cảm ơn thôi, còn bố mẹ cậu.....chưa từng một lần. Sống trong cái ôi trường ý, với cậu bốn chữ ấy thuộc dạng thừa thãi, không nhất thiết cần đưa vào từ điển của mình.

Khánh An nghe Nam hỏi vậy thì một tay lôi cái máy mp3 ra cho Nam xem rồi cất vào, coi như là câu trả lời.

- Thế sao không đợi tôi ?

- Sao tôi phải đợi cậu? Mình là gì của nhau ?

- Bạn.....Haha, thế nghĩ là gì – Mặt cậu gian kinh khủng luôn.

- Không phải bạn – Mặt An tỉnh bơ

- Không phải bạn sao? Người yêu à ? – Giọng Nam đã bắt đầu có sự đùa cợt

- Áo tưởng. ....Người quen. Với tôi cậu chỉ là người quen biết.

Bước đáp của Nam như bị ngưng mất một giây. Cái con người này, ghét thì ghét có cân bằng chừng vậy không.

- Phũ vậy. Thế đằng ấy sao không đợi người quen này về cùng cho vui.

- “nhún vai” tôi đi một mình quen rồi. Với cả tưởng cậu đi cùng hội kia.

- À.....lần sau nhớ đợi tôi. ... – Nam có vẻ đã hiểu ra.

- Hờ..... - An bắt đầu thành con nai

- Lúc đi học, đợi tôi qua gọi, lúc về đợi tôi về cùng.

- Tại sao?

- Mình thích thì mình làm thôi J - Nam bắt đầu cười.

Ngược lại, An trưng ra cái mặt rất ư là quan tâm

- Thích mà được à? Vớ vẩn

- .....

Vừa hay nói đến đây cũng tới nhà Khánh An. Cô đạp xe đến thẳng cổng luôn và định dựng xe xuống rồi mới chào Nam.

- Cảm ơn đã về cùng. Giờ cậu có thể đi rồi, nhà tôi đây rồi.

Không hiểu cậu bạn nghĩ sao mà thấy cậu nói ý như kiểu AN đang đuổi cậu đi vậy.

- Đang đuổi tôi sao? Lại giận nữa à ?

- Giận gì ? Tôi đâu phải trẻ con đâu mà giận ba cái vợ vãn đấy. Nếu muốn cậu có thể vào nhà uống nước, nhà tôi còn mấy chai lọc lạnh đấy. Hay tôi mang ra đây cho cậu – AN nói một lèo luôn.

- Thôi, tôi về luôn đây. À mà lúc nãy cậu hỏi tại sao ý. Ừm.....cậu cứ cho là tôi đang theo đuổi cậu đi. Thế nhé..... – Nam vừa dứt lời là đạp một phát đi luôn, không cả quay đầu lại. Làm ai đó hóa đá ngoài cổng của chính nhà mình.

-.....Điên nặng rồi. Thời tiết dạo này kì ghê, sao nóng vậy trời...hơ hơ, nóng quá ...- An tự kỉ một mình rồi dắt xe vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Chap 39 Thật sự cái cậu nói vừa rồi của Nam làm An thấy bối rối quá. Không hiểu sao nó cứ văng vẳng trong đầu làm cô hí hục mãi mà không mở nổi cái cổng sắt để vào nhà.

-“bốp” “bốp” tỉnh lại đi An, mày điên nặng hơn cả cái tên kia rồi.....

Nhưng cũng chỉ được một lúc, cái chìa khóa trong tay cứ rơi lên rơi xuống khiến cô bực cả mình :

- Azzzziiiiiiii.....sao không mở được vậy nè.

Người ngơ ngác mà như kiểu không phải của mình ý, đầu óc rối chân tay nó cứ rối tung rối mù cả lên. Lần đầu tiên chỉ vì một câu nói mà cô thành ra thế này. Nhớ lại cái thời huy hoàng trước đây, có thằng còn quỳ xuống mong cô làm bạn gái rồi bày ra các thứ la liệt mà cô mặt lạnh bơ đi luôn. Vậy mà.....vậy mà hôm nay cái tên này nói cái câu dở hơi gì mà biến cô thành ba chấm thế này không biết.....

Đang cảm thấy rối bời, thì cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc ở trong sân. Mắt bỗng sáng bừng, mồm bỗng há rộng luôn :

- Chị Miên ơi, chị Miên.....mở cửa hộ em với.....Miên ơi.....

Ai đó ở trong bếp ném thử nồi canh mà suýt phun hết ra ngoài

- Giọng cái An thì phải ???

- Chị Miên...

- Đây đây.....từ từ.....- Thế là bà chị tốt bụng nào đó phải bỏ nồi canh đang nấu dở lại, chạy đi tìm chìa khóa mở cổng cho “chủ nhà”. Cũng may này vào nhà, cô để luôn chùm khóa vào túi rồi vọt lên sofa, không lại phải mò lên tầng, mất công con bé kia lại chửi. Mò mãi một lúc, Mộc Miên mới ịch đi ra ngoài, mặc kệ sự giục dã của ai kia đang đứng bên ngoài:

Cạch....cạch.....

- Mất chìa khóa hay sao mà không mở được cổng thế cu ?

- Xi....- Vẫn là cái bản tính khó ở đấy, An phũ phàng bơ đi rồi đẩy Mộc Miên sang một bên để cật con ngựa sắt của mình vào trong sân.

Chị Miên thấy thái độ của cô em mình thế cũng hơi lạ, thế là vội khóa cổng rồi lèo đèo theo sau.

- Này, chị hỏi mà không nói gì thế hả. Mà sao mặt đỏ thế kia? Lại ốm à ?- Mặc kệ cái bản tay không biết có sạch sẽ gì hay không, Miên áp nguyên cả cái tay phải lên trán An

Bà chị quan tâm là thế mà An không thể phủi hơn, một phát gạt phăng cái tay đặt trên trán mình của chị Miên ra rồi phi thẳng xuống bếp.

Cô còn chả thiết bỏ cái cặp ra, xông thẳng đến tủ lạnh lấy ra chai nước lavie rõ đây, tu một phát hết sạch luôn, làm ai đó mắt tròn mắt dẹt há hốc mồm nhìn. Có vẻ như một chai vẫn chưa đủ, An tiếp tục tu đến chai thứ hai, cơ mà lần này đỡ hơn, còn nghỉ một lần để lấy hơi nhưng cuối cùng chai nước vẫn

hết sạch, không còn một giọt.

- Hà.....đã quá.....- Có vẻ cô đang có ý định uống chai nữa nhưng chưa kịp mở nắp, đã bị bà chị khó tính kia giật phăng đi, cất vào nơi ban đầu, đã thế còn phang ra câu rõ độc mồm độc miệng nữa

- Mà là dân tị nạn bị chết khát à....Uống gì mà lắm thế, tu một phát hai chai, có biết nước nóng dạo này đắt đỏ lắm không hả.

An lườm nguyệt chị Miên, rồi cầm hai vỏ chai mình vừa uống xong đi rót nước vào:

- Chết khát thì hơi quá nhưng cũng gọi là sắp hấp hối rồi. Mà .....nhà em mà, sao hôm nay lại lo chuyện bao đồng thế chị già, hấp à ?

- Có mà mày hấp ý. Đang không bắt chị này ra mở cổng hộ, thế chìa khóa đâu hả.....

An đang định đáp lại thì lông mày bỗng nhăn hết lại, mũi cũng hít hít theo

- “hít” “hít”, cái mùi gì.....khét.....

Chị Miên đang chống tay lườm An mà cũng giật cả mình, hét toáng lên

- ÔI CÁI NỒI CANH CỦA TÔI.....

Trong cái tình thế này thì cô cũng chả biết khóc hay cười nữa. Cái tính đặng trí của bà này đúng là không chứa nổi mà, đến ăn còn quên thì bảo sao cái nồi canh như vậy còn nguyên được....haizz, sau này chỉ khổ mỗi ông anh Thế Mạnh của cô thôi.

Cũng may là cái nồi canh của Miên mới bị xém một tí cạnh đáy thôi, chứ chưa đến mức phải đổ đi. Thế nên cô cũng không bức bối, căn bản là mười mấy năm nấu ăn của cô thì cái này nó chỉ hơn con đỉn một tí thôi, hí hoáy tí là lại ngon ngay ý mà. Người ta bảo ngu thì ngu một lần thôi, nên lần này, bà chị đặng trí kia cẩn thận vặn nhỏ ga rồi mới ra tra khảo cô em khó ưa này tiếp.

- Phù, cũng may nồi canh không sao...

Nhưng có vẻ An vẫn chưa tin tưởng lắm, mắt liếc liếc nhìn nồi đang đun trên bếp, bĩu môi:

- Có chắc không đấy. Đừng có mà đầu độc chị em nhà em đấy. Bụng dạ thẳng Bảo cũng không tốt lắm đâu, chị nấu thế nào thì nấu .....

- Gớm, chị mày đã cho hai đứa nhập viện lần nào chưa hả....lâm quá à

- Chưa nhập chứ không phải không nhập. Khác nhau hoàn toàn đấy.....Mà, thơm phết nhỉ “hít hít”, này khét lẹt mà giờ thơm thế, canh gì đấy chị già.....khoai à, ngon thế nhỉ - Cô còn ra mở vung để “hít” cho đỡ đói, mặc dù vừa nốc mấy chai nước đầy ụ.

Chị Miên lòi từ trong tủ ra túi táo, có vẻ là chị mới mua hồi sáng. An thích ăn táo lắm, nếu có mua quả gì, nhất định cô sẽ chọn táo đầu tiên. Nhìn thấy cái túi trong tay chị mà mắt cô sáng bừng lên, biết ý nên còn chạy đi lấy hộ chị con dao để gọt nữa. Chị Miên lườm yêu cô rồi cũng ngồi xuống gọt táo cho em ăn.

- Mà này sao mặt đỏ thế, ồm à cu ?

- Có ồm gì đâu, chị không thấy trời nóng như lửa đốt à? Mà sao hôm nay lại sang đây thế này? Còn nấu com nữa chứ - Có vẻ An đang cố tình lảng sang chuyện khác.

- Dạo này cô chả đang ôn thi còn gì, thấy suốt ngày ôm đống sách vở, đi làm mà lúc nào cũng cầm quyển sách trên tay ý. Chị mày thấy thế nên mới mở lòng tốt nấu cho bữa cơm, tránh tình trạng nhịn đói như trước thì tao đây lại mệt lắm.

An nghe bà chị nói cũng suýt động lòng. Kể ra dạo này cô cũng bận thật, rảnh lúc nào là học lúc đấy nên nhiều lúc Bảo Bảo không ăn ở nhà là cô chỉ uống hộp sữa cho qua bữa. Bởi vậy mà cái dạ dày của cô dạo này cũng biểu tình dữ dội lắm, toàn phải uống thuốc kìm cơn đau thôi. Cái bệnh lười ăn đúng là chả khác nào giết chết những người đau dạ dày như cô.

Xem nào, bữa tối qua cô nhin, sáng nay cũng chỉ có ít bánh mỳ lót dạ nên giờ bụng đang đói meo cả lên. Đang có ý định nhúp một miếng táo thì bị chị Miên phũ phàng đét một phát vào tay lườm cháy mặt :

- “lườm”, đừng có mà vớ vẩn nhé. Đi thay quần áo ra cho thoải mái rồi ăn một thế. Mà bữa này Bảo của chị có vẻ không ?

- Có, nó về giờ đấy. Giờ này chắc tan rồi. Em lên thay quần áo đây, chị dọn hộ em luôn nhá.

Nói xong cô lại khoác cái cặp to ụnh của mình lên phòng để thay đồ, không quên nhúp một miếng táo thật nhanh cho vào mồm, đã thế còn tặng chị Miên một nụ cười đầy thách thức làm bà chị vừa tức mà cũng buồn cười.

***

Cạch Cánh cửa quen thuộc lại được mở ra, một căn phòng lúc nào cũng sạch sẽ thu vào tầm nhìn của An. Cất cặp xong, cô tiến lại gần chiếc cửa sổ

và mở ra. Bao ánh nắng như chi đội cơ hội để rơi vào khắp căn phòng. Mùi hương của nắng như hòa trộn với hương thơm những cánh hoa oải hương dưới vườn làm An cảm thấy dễ chịu vô cùng. Tận hưởng một lúc rồi cô lại quay lại với bàn học của mình, lôi chiếc điện thoại từ trong cặp ra, tiến lại giường và nằm kênh xuống. Có vẻ An chưa có ý định thay quần áo để xuống ăn cơm mặc dù cái bụng đang biểu tình dữ dội hơn cả đánh trống.

Chà, xem nào, có vẻ dạo này em cảm ứng đã bị cô bỏ rơi khá lâu rồi nhì. Cũng đúng thôi, rảnh là học, học xong rồi ngủ thì lấy đâu ra thời gian để nghịch điện thoại chứ.

Khánh An cũng chơi mạng xã hội như những người khác nhưng mỗi tội là không vào nhiều như họ và face của cô thì chỉ vịn vịn mấy bạn bè thôi. Cô chủ yếu like các fage là chính để cũng gọi là có cái mà xem mỗi khi rảnh. Từ cái lúc mấy con người phiên toái kia bắt về kết bạn cho bằng được thì cũng khá lâu rồi cô cũng chưa lên face, nên giờ đang rảnh rảnh, An liền bấm vào ứng dụng đó xem dạo này có gì “hot” không.

Ôi trời ! 99+ lời mời kết bạn, 99+ thông báo, gần năm chục cái tin nhắn. ....mất An dán vào điện thoại mà mồ hôi cứ chảy ròng ròng ra.

Giây vậy trời ? Khùng bỏ à? Đang không sao lại thành hot face thế này. An xem phần kết bạn, có vẻ số còn lại của lớp gửi lời mời cho cô thì phải, còn lại thì.....chắc không quen. Chẳng biết họ kết bạn từ bao giờ thế không biết, thôi thì cùng lớp cứ đồng ý chơi. Đúng là sức công phá của mạng xã hội lớn thật, một người biết là cả làng biết nick cô luôn. Bất giác An lại nhớ đến cái nhóm gì gì đó của lớp mà bữa trước cái Giang bảo cho cô vào rồi. Di chuyển từ trên xuống dưới, cuối cùng cô cũng tìm thấy.

- “Team lầy lợ” – Tên chất phết nhỏ - An tự độc thoại khi nhìn thấy cái tên nhóm bá đạo này.

Đợt trước cô giáo bảo về lên nhóm xem mấy cái đề cương cô cho tham khảo mà lười có chịu lên đâu. Kể ra mà rảnh thì cũng lên thật đấy nhưng lại được cái bạn lớp trưởng Băng Giang tốt bụng in ra giấy hộ cả nhóm để tiện học. Thế là đã lười lại hoàn lười hơn. Thôi thì một công đôi việc, cô vừa có thời gian để đi làm thêm lại vừa có đồng chữ miễn phí. Người ta có ý tốt, chẳng nhẽ mình lại không nhận, ngại chết.

Xem nào, đã vào nhóm rồi cũng nên tìm hiểu chút nhì. Cô lướt một lượt bảng tin, toàn mấy tus của lớp trưởng với cô chủ nhiệm thôi. Thành thạo lại có mấy dòng trạng thái của mấy bạn thân thiện về học, còn có rất nhiều ảnh đim nhau của các bạn trong lớp nữa. Mà lại toàn thấy cô Hạ đăng mới sợ chứ, phải công nhận cô còn teen hơn cả bọn học sinh bây giờ, bảo sao giờ vẫn chưa chịu lấy chồng.

Đọc dòng comment của mấy đứa nổi trội trong lớp mà An phải bật cười. Cái tên “team lầy lợ” đúng là không lệch đi đâu được mà, toàn thành phần nhảy như này thì còn cái tên hợp hơn nữa đây.

Định tắt đi để xuống ăn cơm, ở phần tin nhắn của cô bỗng xuất hiện tin nhắn mới.

Thanh Nguyễn Thanh : Hớ, Mày đang on face đó hả An ? Hay mắt tao nó bị đui hờ trời ???

An Khánh Nguyen: Ủ, hôm nay đôi gió

Thanh Nguyễn Thanh: Ôn giờ, cái mắt tao nó vẫn còn tốt. Ày, đợi tao lập group cho bọn kia vào chat cùng cho vui cửa vui nhà nhá .....keke

An Khánh Nguyen: Thôi, lúc khác. Giờ ăn cơm đã....

Thanh Nguyễn Thanh: ĐẤY. Biết ngay mà, thôi mày lượn luôn đi, mà tao cũng lượn luôn đây. Đang ở cùng con Giang mà nó đã cho ăn gì đâu....mệt thấy mồ luôn....:3 :3

An Khánh Nguyen: Ồ, thôi bye....

Cô chào bạn xong rồi định off luôn, cơ mà lại nói đến tin nhắn, thế là tiện tay An lại xem qua chỗ hộp thư thêm phát nữa. Xem nào toàn “hello”, “làm quen nhè”, “chào bạn” ...nhìn qua đã chẳng muốn đọc rồi, thế là cô thẳng tay thoát luôn. Cái tính khó ăn ở là thế đấy, nhiều lúc thấy phiền quá thì đến mơ An chẳng bao giờ động vào chữ đùng nói xem kĩ. Thế là cô không biết có một người cũng nằm trong số hơn năm chục cái tin nhắn kia đã inbox cô từ rất rất lâu rồi, mà cũng chỉ mong cô “đã xem” cho thôi là hạnh phúc lắm rồi.

Dưới nhà vọng lên tiếng của chị Miên

- Mày ngủ trên đấy à An, xuống ăn cơm, bé bi của chị về rồi.

- Ồ, em xuống liền đây.

Vứt luôn điện thoại sang một bên, định đi xuống nhà luôn nhưng nhìn lại mình còn chưa thay bộ đồng phục ra. An lại thở dài, lững thững đi lấy bộ đồ khác vào nhà tắm thay.

***

Vừa mới lết được cái xác xuống nhà dưới, bà chị quý hóa kia đã trách móc

- Mày làm cái gì trên đấy mà lâu thế. Có biết chị mày đói thế nào rồi không hả hả ???

- Xi – An liếc xéo chị Miên – Bảo về rồi hả em, hôm nay học hành thế nào ? – Cô đi qua chỗ em trai mình xoa đầu một cái rồi ngồi vào vị trí đối diện luôn.

- Ôn ạ.....Em đói lắm rồi, mời hai chị ăn cơm ạ. – Bảo lễ phép
- Ủ..... Mà sắp thi chưa Bảo ? – Gấp vào bát em trai mình một miếng thịt gà , An nhẹ nhàng hỏi.
- Em cũng không biết, chưa thấy nói gì chị à – Có vẻ là em nó rất đói, nên ăn ngấu nghiến cả lên.
- Ăn từ từ thôi em, lại nghẹn giờ.
- Ngon quá chị ạ. Chị Miên nấu món này là số một luôn đấy – Cậu bé chu mỏ lên nói, đã vậy còn gợn ngón tay cái lên nữa chứ.
- Chuyện chị mà.....hahaha

Bà chị già được khen một tiếng mà phồng cả mũi lên, sượng quá thế là gấp liền mấy miếng vào chén bé Bảo làm bé cười tít mắt.

An ngồi cạnh mà không đỡ nổi luôn, cơ mà bà này nấu ngon thật. Tay nghề cô cũng gọi là đỉnh rồi nhưng vẫn kém bà chị này nhiều lắm. Sau này lão mạnh được bà này chăm có mà chỉ có thành heo trở lên thôi.

- Mà uống hết thuốc chưa, cần chị mua hộ không ? – Miên sức nhớ ra chuyện quan trọng.
- Cũng gần thôi. Em tự mua được mà.
- Ồ, thi cử gì thi nhá, nhớ mà uống thuốc cho đều đặn, đừng có mà bỏ bữa không lại khổ cái thân. Gì chứ cái đau dạ dày là không đùa được đâu. Con bạn chị suýt chết đấy
- Rồi rồi, suốt ngày cần nần như bà già ý, này chị ăn đi, ăn nhiều vào còn có sức sống chết với anh Mạnh – An bấu môi đá xéo chị Miên.
- Vớ vẩn, đừng có mà nhắc cái tên đấy ra trước mặt chị. Nghe tên mà bực cả mình – Từ bao giờ, miếng thịt gà béo vàng đã trở thành anh Mạnh thân yêu. Chị Miên nhét một phát cả cục thịt to dùng vào mỏm, nhai ngấu nhai nghiến. Bé Bảo và Khánh An nhìn mà cũng thấy toát cả mồ hôi. Đúng là, cái câu “yêu nhau lắm cắn nhau đau” không lệch đi đâu được, mà điển hình là cái cặp “khó đỡ” này chứ đâu.

An cứ nghĩ linh tinh rồi tưởng tượng cái cặp già này sau này sẽ thế nào mà đến phi cả cười, còn bị sặc nữa chứ. Mất công cậu em trai đang ăn ngon lành phải bỏ bữa đi rót cho chị cốc nước, rồi lấy khăn cho chị. Riêng chị Miên có vẻ nhận ra cái ẩn ý trong nụ cười của cô nên lườm An thêm, làm cô lại càng cười to hơn.

Công nhận cái mặt của bà chị này bây giờ không thể “thôn” hơn, mà không cả ba chị em không thể thôn hơn mới đúng. Hai người kia thì không nói làm gì nhưng bé Bảo không hiểu sao mặt cũng ngệt ra nhìn hai chị. Được một lúc, thì cả hai chị em nhà An lăn ra cười, mặc dù chả biết vì sao mình cười nữa. Cuối cùng cũng phải để bà chị già lên tiếng mới chịu ngưng

- Im, cấm cười nữa, ăn đi.....Tôi già rồi nên mới bị cái lũ trẻ ranh lòi ra làm trò cười đây mà. Số tôi nó khổ thế chứ...hừ.....
- Hahahahahahaha .....- Nhịn dữ lắm rồi đấy, nhưng bà chị kia lại càng thêm dầu vào lửa.

Biết là không làm gì được hai cái đứa này nên chị Miên gấp hai miếng gà to ườn oang nhét thẳng mỏm hai đứa luôn, chặn họng không cho nói nữa. Được cái chị em nhà này cũng biết điều lắm, được cho ăn là cười thôi. Tốt nhất là lặng im mà chén không vớ vẩn lại được ăn và thay vì ăn cơm chứ chẳng đùa.

Nhìn cái bộ dạng hí ha hí hửng của An mà chị Miên bỗng nheo hết cả mắt. Có gì lạ lạ ở đây thì phải

- Ê cu, dạo này chị thấy mày lạ lắm nha An. Cười nhiều hơn, lại còn biết nói đùa nữa chứ. Đừng nói với chị là mày bị chữ làm lú rồi nhé.....hay là....có anh nào rồi.....kekekeke

Đang ăn ngon lành mà tự dưng mắt cả ngon, An khó chịu :

- CHỊ làm như em không phải con người ý.....xì.

Bé Bảo còn nhỏ không hiểu hai chị đang nói gì, mắt cứ tròn to lên, được một hồi, cậu bé cất giọng.

- Chị Miên đang nói anh Nam ạ....

Ai đấy đang tu cốc nước mà sặc, phun hết ra ngoài. Ai kia mắt sáng bừng lên như vớ được vàng :

- Anh Nam nào, anh Nam nào, kể chị, ngay.
- Khụ, khụ.....Bảo, ăn đi em.....
- Con kia im.....Bảo cứ nói đi,mai chị lại làm thịt gà cho ăn.... – CHị Miên lườm nguýt An

Trẻ con thế đấy, cứ dụ ăn là cái gì cũng ok trở lên

- Hi, Cái anh mà thỉnh thoảng đến gọi chị An đi học ý mà.....hì hì.

- Còn gì nữa ? – Về mặt chị Miên không thể bùng sáng hơn.....

- BẢO – Đang trong đoạn gay cần thì em nó vớ được ngay cái về mặt khó ở của bà chị. Mặt An lúc này đỏ bừng lên, gờ lại chả khác gì tảng băng di động, đã thế còn thêm cái giọng không độ ấy nữa chứ. Bảo sao đứa trẻ lớp ba nó sợ, không nuốt nổi miếng com, sắp khóc đến nơi chứ đừng đùa.

Mộc Miên thấy bé Bảo sợ quá, liền lên tiếng dỗ dành

- Ăn đi em, không phải sợ, có chị đây bảo kê rồi. Cái con kia, mày làm thế em nó sợ thì sao, sắp mếu đến nơi rồi này.

Nhìn cái mặt đang không bỗng buồn thiu ra An cũng buồn lòng lắm chứ. Cái thằng này thương còn chẳng hết chứ lòng nào bảo cô giận nó. Nhưng thôi, đam lao phải theo lao, lâu lâu nghiêm với em ý lần để gọi là cảnh cáo, bé tí mà đã làm lộ hết truyện riêng tư của chị rồi.

- Này, Nam là thằng nào thế cu? Sao chị chả thấy mày đề cập gì đến vấn đề này nhờ ??

- Bạn.....- Mặt không thể tỉnh hơn.

- Ồ, bạn.....hahaha – Chị Miên đang cố nhin lăm đấy, chẳng qua con bé vừa nổi trận thôi, không thì hôm nay chị này phải khai thác kiệt quệ mới được. Không sao, đời còn dài mà thời gian còn nhiều, vẫn còn nhiều cơ hội. Lần sau sẽ bắt khai hết từ A đến Z mới thôi.

Mặt An tỉnh là vậy thôi chứ đang nóng hết trong người đấy. Nãy phải dùng tới hai chai nước mới quen quen đi được cái câu nói ấy.....Vậy mà.....aziiiiii, tự dung cái thằng bé này lại nhắc đến cái tên đấy làm gì nhờ, làm cô lại thấy khó chịu bức bối rồi.

“...cứ cho là tôi đang theo đuổi cậu đi” – Đầu cô giờ chỉ toàn cái câu nói này thôi, làm cô bất giác nói ra bên ngoài. Hai người kia lại được phen nữa bị đơ, nhất là chị Miên, mặt thộn ra

- Hà.....

Mặc dù cô đang ngồi ngay dưới cái quạt trần chạy vù vù mà mặt cô, rồi cả người cô nóng bừng lên...Hờ hờ, nóng tàn bạo ý, như kiểu sắp thổi được ra lửa được đến nơi rồi. An lấy tay phẩy phẩy quạt cho đỡ nóng, nhưng càng lúc lại càng nóng hơn thì phải. Ngượng ngừng lại thêm cả bối rối nữa, cô bây giờ chả biết làm gì để cho với ngại. Mắt tia đến đĩa táo trên bàn, An nhanh tay bê cả đĩa lên rồi đứng dậy :

- Hơ, không có gì.....CHị....chị dọn giúp em nhé...em lên ôn...à lên học bài đây.....thế nhé.....

- Ồ...ơ...cái con bé này.....sao bê cả đĩa táo đi thế.....- Miên nhìn theo mà bật cả cười, nãy giờ nhin dừ lăm rồi đấy. Đến bé Bảo cũng mắc cười trước cô chị của mình. Hai chị em như gặp được tư tưởng lớn, nhìn nhau cười đầy ẩn ý. Khởi nói, bà chị này đoán già đoán non cũng ra được khối thứ rồi đấy. Lại được thêm quả cá tự vào lưới nữa thì.....hahaha

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Chap 40

Hôm nay, phải nói là một ngày sinh tử của các học sinh trường SunShine. Nó quyết định xem ai sẽ tiếp tục được học lớp đó trong kì tiếp theo hay xui xẻo bị chuyển xuống lớp khác. Có lẽ bởi thế mà trong ngày đi thi đầu tiên, hầu hết ai cũng hiện rõ hai chữ “lo lắng” hằn trên mặt. Họ biết rằng vào được trường này đã khó, vượt qua được các kì thi còn khó hơn bội phần. Nhưng vì sự nghiệp lớn lao, vì tương lai của con cháu sau này, không cho phép họ được lơ là, dù chỉ một giây. Tất nhiên đấy chỉ là “hầu hết”, vẫn còn một số thành phần rất là ung dung tự tại ngồi rung đùi ở ghế đá gặm bánh mỳ và uống trà sữa. Điển hình là mấy chị nhà ta, họ phải nói là đang đi chơi chứ chả phải đi thi.

Khánh An nhìn dòng người lướt qua mắt mình, ai ai cũng cầm quyển sách trên tay không thì miệng cũng lẩm bẩm đọc gì đấy mà thấy rùng rợn hết cả người. Trước sự giúp đỡ của đám bạn, cô cũng khá tự tin trước kì thi học kì này rồi, nhưng giờ thì sao, mấy người kia khác nào đang gieo rắc nỗi lo lắng cho cô không. Bất giác An nuốt nước bọt cái “ực”.

Giang ngồi bên cạnh nhìn thái độ của An mà cũng suýt bật cười. Cũng phải thôi, lần đầu thi lo là phải. CÔ cất giọng động viên bạn :

- Thả lỏng đi. Kệ họ, không cần lo thế đâu. Tao tin mày sẽ làm tốt mà. Tị cứ bình tĩnh mà làm thôi. Mà tao thấy toán mày học đỉnh thế cơ mà, sợ gì.

- Đúng đúng. Tao còn chả lo nữa là....hì hì – Bạn Thanh phải nói là bình thản hơn ai hết. Vừa vào trường đã lảng xa lảng xãng đi mua đồ ăn, mặt thì hí ha

hí hửng. Cô bạn có vẻ là quan tâm đến chuyện đi chơi sắp tới nhiều hơn kì thi phải. Nói vậy thôi, tung tung thế đấy nhưng Thanh Thanh học hành cũng không đùa được đâu. Cần bản là vô lo vô nghĩ nên mới thế chứ bình thường cũng cày ghê lắm.

- Mày vô cảm nói làm gì.

Từ đầu hai chàng thanh niên tay dứt túi quần đi tới, tóc tai vuốt vuốt các kiểu, bày đặt menly cho mấy em xinh tươi ngắm.

Thanh nhìn tổng thể hai thằng rồi bĩu môi

- Đi thi mà làm lố quá vậy hai cha? Định cho cò hó nó ngắm chắc...hiu hiu.

- Chiến lược cả đấy. Cho mấy em ngắm cho khỏi thi luôn....keke...anh đẹp mà...

- QE – Cả bọn đồng loạt ôm cổ.

- Cái nhan sắc trời phú của mày chỉ có mấy em Miêu nhà tao thích thôi, à à còn con Tô nhà con Giang nữa.....há há.....Vớ vẩn lại lấy được cả cảm tình của đồng bọn của bọn nó nữa chả đùa....hahaha

Biết ngay là cái mồm cái đũa này phát ngôn ra toàn câu chả tốt lành gì mà. Thôi, hôm nay là một ngày quan trọng nên Nhật nhường nó. Cậu trắng trợn cướp lời nửa bánh mỳ còn lại đang chuẩn bị ăn của Thanh rồi cho vào mồm, làm ai kia lườm cho cháy cả mắt.

- Xi, như dân tị nạn, này....- Thanh ném cho hai tên kia nguyên một túi bánh to bự luôn.

Hai chàng nhà ta lại được bữa há hốc mồm

- Mày đang nói mày há Thanh. Mua gì mà lăm thế, lộn à ????

- Mua cho cả bọn còn gì.... Phòng thi xong thấy đói, mà tao hay thế lắm nên mua luôn thế....hí hí.

Nhật Nam im lặng nãy giờ. Vừa đến cậu đã chiếm ngay chỗ bên cạnh Khánh An làm cô đỏ hết cả mặt. Mấy cái lời buổi trưa hôm qua cậu ta nói làm cho gương mặt gần chết, chỉ biết cúi gằm mặt mà nhai bánh mỳ, mấy người kia bàn luận cũng chẳng thiết nói cùng. Nam quan sát An nãy giờ, tất nhiên là cậu biết cảm giác của An bây giờ nên bật cười. Từ đầu đến cuối là có chủ ý cả nên ngắm đủ rồi, Nam mới huých tay cô bạn để ai kia ngẩng đầu lên :

- “cười” sao đấy, lo à ?

- há....à....à không...- An áp a áp úng, mặt cứ như quả gấc.

- Ôm à, sao mặt đỏ thế này - Ai kia biết có người đang ngại gần chết mà còn giả bộ lo lắng nâng mặt lên rồi đặt tay lên trán.

Lúc hai mặt đối nhau, mắt chạm mắt, tim An như ngừng đập. Mắt cô mở to hết cỡ. Gì thế này, cậu ta đang đặt tay lên mặt mình sao....Trước đây mà có như này, An rất hay bị nắc. Kinh nghiệm cũ bật ra nên An vội vàng kéo tay Nam xuống, gấp gấp:

- Không.....không ôm, không.... Sao – Rồi lại cúi gằm mặt xuống đất, che đi cơn ngại.

Có người suốt nửa không nhìn được cười. Phải nói là biểu cảm lúc này của An đáng yêu hết sức. CỐ vẽ cậu đã tìm ra được thú vui cho mình sau này rồi. “Sắp tới phải chăm trêu cô gái này hơn mới được” – Nam nghĩ thầm

- Ôn hết chưa ? – Vẫn là cậu bạn mở lời trước, Nam đã quay lại về thường để An không ngại nữa.

- Há,...à, rồi...- An cũng đã lấy lại được tinh thần nhưng có vẻ vẫn ngại lắm

Rồi hai bạn lại nhìn nhau cười, An còn tốt bụng đưa Nam cái bánh mỳ trong tay.

Ở một nơi gần đấy, cách mấy chỗ ngồi theo, có ba người đi đường đi đường đang dừng chân ngồi ghé đá nghỉ mát, tình cờ nghe được cuộc đối thoại của hai bạn trẻ nhà mình mà há hốc mồm. Tự dưng không khí im lặng quá, thế là cả Nam và An đồng loạt quay sang nhìn thì bất gặp được biểu cảm thần thánh của cả ba. Nam nhăn mày :

- Bình thường lại được rồi đấy – Giọng lại lãnh đạm như thường ngày.

Nhờ phát ngôn của bạn Nam mà ba người kia tìm được đĩa bay quay về lại được Trái Đất. Vừa hoảng hồn lại cái là thi nhau chọc ghẹo luôn:

- Hazi!!!!, làm bạn với nó gần hai chục năm trời mà churaaaa bao giờ tao nghe được một câu hỏi thăm của nó. Hazzzzz đúng là trọng sắc khinh bạn mà.....thật đau lòng, đau lòng quá đi – Thanh Thanh diễn sâu phải biết, thêm cái biểu cảm của nó nữa làm ai cũng buồn cười, cơ mà lại gật đầu đồng tình hàng loạt.

Lại được cả hai bạn kia nữa

- Cậu ôn bài chưa Nhật ?? – Mắt chớp chớp

- Hà...à...rồi – Cũng rất chuyên nghiệp luôn...

- HAHAAHHAAHAHAHA – Thế là ba đứa kia ôm nhau lăn ra cười, mặc kệ mấy cái ánh mắt cảm thông của mấy học sinh khác, bọn nó cười như điên, làm Nam với An đã ngại lại càng ngại.

Reng.....Reng....Reng.....

Đúng lúc đây tiếng chuông báo vào thi vang lên. Những học sinh kia hồi hả đi vào phòng thi. Nhóm An cũng bắt đầu khoác cặp lên

- Thi tốt nhá anh em – Giang mở đầu, cô gờ tay ra trước mặt cả năm đứa

- 1 2 3 Thi tốt – Nói rồi cả bọn năm hướng khác nhau mà đi, tại vì mỗi đứa một dây mà. Bạn Thanh còn cố ăn nốt cái bánh rồi mới hốt hải chạy vào khu thi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Chap 41

3 ngày thi dần dần đi qua theo dòng chảy của thời gian. Không chỉ riêng nhóm cô mà tất cả các học sinh khác như trút được gánh nặng. Kết quả như thế nào thì kệ nó đã, thi xong là được, giờ phải nghỉ ngơi thôi. Đây cũng chính là cảm giác của cả nhóm sau khi thi xong môn cuối cùng.

Vì trước đó đã hứa hẹn với nhau thi xong là gặp nhau ở chỗ cũ (vườn sau trường ý) nên vừa ra khỏi phòng là thẳng chân đi luôn.

Phòng thi của An gần vườn trường nhất nên cô ra đến nơi thì vẫn chưa thấy đứa nào. Ngó dọc ngó ngang một hồi mà chả thấy ma nào, An sai bước đến bãi cỏ trước mắt ngồi xuống.

Chà, nơi này vẫn thật tuyệt. Gió thổi mát rười rượi đã vậy còn có hàng cây rổ mát ngay phía trên đỉnh đầu nữa chứ, vậy mà sao ít người biết chỗ này vậy nhỉ. Những câu hỏi lại bắt đầu xuất hiện trong đầu An làm cô không để ý có người đã đứng phía sau cô từ đâu. Cậu ta còn xấu xa lòi điện thoại ra, nháy ảnh một phát rồi mới tiến lại và ngồi xuống bên cạnh :

- Làm được bài không ? – Chẳng biết từ bao giờ, Nam luôn là người chủ động trong những cuộc giao tiếp của hai người. Cậu cũng cười nhiều hơn, chăm chút mình nhiều hơn, mặc dù ngày thường đã đẹp chết người rồi.

Bạn An đang còn thả hồn theo gió thì nghe giọng của Nam ngay bên tai, vội hoàn hồn trở lại :

- Được, cũng vừa sức với tôi.

Nam cười, thậm chí cậu cũng chẳng biết tại sao mình lại cười nữa. Không biết vô tình hay may mắn, An đã được chiêm ngưỡng chọn vẹn nụ cười hoàn mỹ đó. Nó như mang theo chút màu của nắng, chút vị của bông hoa oải hương, làm ai kia như bị thôi miên bởi nụ cười ấy, khuôn mặt ấy.

Nam biết chứ, cậu biết có một tên sắc lang đang nhìn cậu không chớp cả mắt, phải chăng bởi vậy mà hai rìa mí của cậu ngày càng tăng lên. Định cho ngấm thêm chút nữa nhưng ánh mắt ai kia nhìn cậu mãnh liệt quá, làm toàn thân cậu nổi hết cả da gà da vịt lên, thế là mặc kệ có phải phũ phàng hay không, Nam lấy ngón cái dí vào trán cô bạn bên cạnh mình đẩy ra xa, kèm thêm câu nói trêu chọc :

- Nhìn nữa là mất tiền đấy, không phải đồ chùa đâu...haha

Đúng là con trai, lực mạnh dã man, làm đầu của An quay hẳn sang phía bên kia còn kéo theo cả mớ tóc sũ sươi bay trước mặt. Cứ tưởng là cô bạn lại ngại ngùng đỏ mặt như lần trước, ai dè vừa mới quay mặt lại đã xõng ra hẳn một tràng, giọng nói rõ đanh đá

- NÀY, ai cho cậu đi đầu tôi hả. Có biết tôi ghét người khác động vào đầu mình thế nào không HẢ?

Nhặt Nam được một phen hú hồn, mặt cậu đỏ ra :

- Người không biết không có tội.

Về mặt tình bơ của cậu ta càng làm An bức mình hơn. Bây giờ cô chả khác nào con nhím xù lông, lao thẳng về phía con mồi :

- Lại còn không có tội à, xin lỗi mau – Tông giọng trầm thấp ngày thường của An giờ đã tăng lên hai quãng tám. Nói nhím xù có vẻ hơi nhẹ so với “độ điên” của An bây giờ, dùng từ sự từ găm có lẽ chuẩn xác hơn đây. Đến Nam ngồi cạnh mà lạnh cả sống lưng. Cái con người này thật đáng sợ, bình

thường lạnh lùng đã làm người ta chết khiếp lên rồi, giờ như con hổ xổng chuồng lại còn ghê hơn nữa. Đúng là con gái, khó hiểu thật.

Nam ngạc nhiên đến nỗi không thốt ra nổi lời nào, làm An hiểu nhầm là cậu chảnh với cô. Thế là như một con thiêu thân, An lấy tay của mình vòng qua cổ Nam kẹp thật chặt, giọng cao vút :

- CÓ XIN LỖI KHÔNG HẢ ???

- A aa.....không.....- Nam vẫn cứng đầu lắm

- Không hã, này thì không này.....- Tay của An ngày càng dùng lực nhiều hơn trước sự to gan của thằng bạn

- Bỏ ra...bỏ ra đi...bỏ.- Nam vừa nói vừa đập nhẹ vào cái tay trước cổ mình. Lời nói của cậu sắp trở thành vô vọng rồi..

- Xin lỗi NHANH – Mặc sự thiết tha khẩn cầu của cậu, An vẫn cứng rắn đến phút cuối cùng. Trong đầu cô đã tính toán cả rồi, với lực của mình thì tầm lúc nào cậu ta sắp hấp hối sẽ buông ra để gọi là cho nói lời cuối cùng trước lúc ra đi, coi như là lấy phúc cho con cháu sau này.

Gần chục năm học võ, mấy chiêu này sao làm khó được cậu. Chỉ một cái bẻ tay là người đang kéo cổ cậu thành người bị cậu kéo cổ ngay ý mà. Chẳng qua là Nam đang muốn cho AN vui thôi. Coi như là tòa street sau kì thi, lại được ngắm bộ mặt đáng yêu của cô nàng khi tức giận. Mất một nhưng lại được những hai, tội gì mà không làm. Nhưng cũng phải công nhận cô gái này khỏe thật. Theo phán đoán của cậu, ít thì nàng này cũng đai nâu rồi chứ chẳng đùa, lực tay đã thế này rồi thì không biết lực chân sẽ như nào nữa đây ?

Cứ mãi suy nghĩ, Nam nhận ra mình sắp không thở được thật rồi, vội lên tiếng:

- Cứ bỏ ra đã....không thở.....không thở được....hờ hờ

- Xin lỗi đã – AN vẫn tỉnh chán

- Xin ....lỗi – Tay cậu vẫn cố kéo tay An

- Xin lỗi ai ? – Mặt đag tràn ngập sự thích thú

- Xin lỗi bạn An ạ

- Bạn AN thế nào ?

- Bạn An đáng ghét .....Á Á.....- Tay An siết chặt thêm

- Cho nói lại

- Bạn AN.....đáng yêu ạ...

- Tốt – Bây giờ AN mới chịu buông tay ta khỏi cổ Nam

Cậu bạn như vớ được thời cơ tốt, lại lấy tay của mình kẹp cổ An

- Dám trêu tôi này ....

- Tên này ngon nhờ, có bỏ ra không ?

- Không đấy....haha – Nam cười tươi rồi.

Biết là mình đang trong thế bị động, dùng lời nói không thể làm gì được cậu ta. Buồn thay cho Nam đã trêu nhầm người rồi. Cái chiêu này phải nói là cô rất giỏi, đặc biệt là cách thoát ra. Đến mấy tiền bối trong câu lạc bộ võ của cô trước đây còn phải phục sát đây vì khoản này cơ mà.

Khánh An quay qua nở một nụ cười trêu mến nhìn Nam, rồi dần dần gỡ từng ngón tay đặt trên cổ mình của cậu. Nụ cười tươi rón ban này giờ chỉ còn cái nhếch miệng ghê người. Khi bàn tay của ai khi đã trong tầm nắm, AN nhắc lên một cái rồi thực hiện một cú lách người qua cánh tay của cậu. Như một cơn gió, bạn An nhả ta đã dễ dàng thoát ra được khỏi Nhật Nam. Nhưng chưa xong, cái giá phải trả cho chuyện này không dễ dàng là vậy. Khi ra được ngoài, cô dồn hết lực vào tay mình bẻ tay Nhật Nam ra sau rồi huých người cậu xuống đất :

- Lần này cậu chết chắc

Thêm một lần nữa Nam phải thần phục thể lực của An. Con gái gì mà mạnh như voi, có khi còn hơn ý chứ. Nhưng cậu là ai? Là người đã chạm đến mốc đai đen của võ thuật, không thể dễ dàng bị con gái ức hiếp như vậy được. Thế là cũng rất nhẹ nhàng, Nam đã đẩy được nằm xuống đất, và tất nhiên cậu lại đành thế chủ động.

Tình hình bây giờ là có một đôi trai gái đang trong một tư thế rất mờ ám. Đứa con gái đang nằm ở dưới, hai cánh tay bị chàng trai giữ chặt. Còn cậu thanh niên kia đang ở phía trên, mặt đối mặt với cô gái. Điều đáng nói ở đây là khoảng cách của hai người họ rất gần với nhau nhưng nét mặt lại khác hẳn nhau. Cô gái đang nhìn chàng trai với ánh mắt đầy đáng sợ, còn chàng trai lại trao cho cô gái một ánh nhìn đầy thách thức. Khung cảnh đây có lẽ sẽ diễn

ra tiếp tục nếu như không có một số chuyện khác xảy ra.

Khánh An vốn dĩ cứng đầu từ bé nên trong những chuyện như này, chắc chắn cô không chịu thua. Và cũng chỉ thêm một chút lực nữa thôi, bạn Nam của ta đã chuyển thể xuống dưới không chút khó khăn nào. An đang định dồn hết lực để chửi nhau với Nam thì bao nhiêu tiếng máy chụp ảnh vang lên

“ tách tách” ...tách....tách....

- Ui ôi, cảnh hot cảnh hot.....ui ôi....

Chẳng phải nghĩ, người đang sôi nổi tác nghiệp không ai khác là Nhật, Giang và Thanh...

- Ảnh này mà cho lên face thì chỉ có hot face trở lên thôi...hú hú – Nhật hào hứng lắm....

- Vào “Team Lầy” thôi là đủ hot rồi...haha – Giang cũng hồ hởi không kém

Hai nhân vật chính của chúng ta giờ mới ý thức được “tư thế mờ ám” của mình, vội đẩy nhau ra rồi đứng dậy :

- Không phải vậy đâu, đừng hiểu nhầm – An vội thanh minh

- J J J - Ngược lại, Nhật Nam chỉ cười xòa.

Thấy cậu ta không nói gì, ai lấy khuỷu tay huých vào sườn Nam:

- Nói gì đi, bọn họ hiểu nhầm giờ

- Nói gì? Thì sự thật nó là vậy mà – Nam nói tỉnh bơ

- Cậu.....- An cạn lời, trừng mắt nhìn Nam

- Ồ..... - Cả ba đưa ồ lên, nhìn nhau cười tủm tỉm

- Trời ơi, muốn làm gì thì cũng phải tìm chỗ kín kín mà làm chứ, ai lại làm cái trò con bò đấy giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Hazi!!!, bọn trẻ giờ mạnh động thật cơ – Thanh Thanh luôn vậy, luôn là người khởi xướng ra đầu tiên.

- Đúng đúng đúng, mà ta không ngờ đấy An. Bình thường mày trầm như vậy mà hôm nay lại có thể....ở trên.....haziiiiii – Giang cũng sáu phải biết.

- Tao nhớ nhìn thấy trò con bò của bọn mày rồi thì làm sao đây. Mất ơi tao xin lỗi mày...- Nhật cũng phối hợp ăn ý lắm

An bây giờ hoảng phải biết. Mấy con người kia đang nghĩ và hiểu thành cái gì vậy:

- Đây mấy người nghĩ đi đâu đấy, không phải vậy đâu mà. Cái tên dở hơi kia nói gì đi chứ - Mặt An ngệt đi, sút cho Nam một cái.

- Dở hơi thì biết nói cái gì ?

- NÓI ĐI – An gầm lên

Nhìn thái độ mất bình tĩnh của An mà Nam bật cười ra tiếng. Trời ơi sao đáng yêu vậy nè:

- Thôi, bớt nóng đi. Tụi nó làm quá lên đấy....- Giờ có hơi nghiêm túc lại được rồi.

Ba người kia cũng biết ý nên nói đỡ luôn

- Ủ, gớm trên tí mà.....haha, lẽ nào là thật....

- HAHHAHAHAHAHAHA – Hai đứa kia không ngậm nổi mồm

- Vớ vẩn – AN xù lông.

- Bọn này mà không chứng kiến từ đầu thì tưởng thật thật đấy, vớ vẩn cái gì – Giang lên giọng rồi cốc vào đầu An, kéo cả lũ ngồi xuống.

Hai nhân vật chính giờ không “thèm” ngồi cạnh nhau nữa, đúng hơn là nữ chính bơ nam chính một cách phũ phàng, đến nhìn còn chả thiết, mỗi người một đầu.

- Sao, làm bài ok không mấy cu ? – Giang hùng hồn hỏi cả lũ.

- Được, không bị một – Thanh đáp qua loa

- Tất nhiên là ok rồi – Nhật tươi rói.

Giang gật gù với hai đứa, rồi quay qua hai đứa còn lại.

- Còn bọn mày.....ớ.....thôi bỏ đi – Nhìn nét mặt không cảm xúc của ai kia là hết muốn hỏi luôn.

Bữa nay Thanh Thanh lạ kì, không lấm mồm cũng không sôi nổi hẳn như mọi khi. Mặt cô hiện rõ hai chữ “mệt mỏi”, cũng đúng thôi mấy cái vụ thi cử vất vả thế này không phù hợp với cá tính của cô cho lắm. Tưởng rằng thi xong là chạy nhảy khắp nơi ai dè lại vác nguyên cái bản mặt con “pug” đến đây. Ngồi thần thơ được một lúc, Thanh bắt đầu rên rì :

- Thi xong rồi.....AAaAAAAAAAAAa bao giờ đời con mới thoát được cái cảnh thi cử khôn khổ này đâu.....

Băng Giang lắc đầu

- Mới được có mấy hôm mà làm quá vậy mày ??

- Mấy hôm của mày bằng 30 tiếng ngủ của tao đấy. Trời ơi vì cái ôn thi chết tiệt đấy mà tao mất bao thời gian để cày phim, ăn, chơi, còn chưa tính cả ngủ nữa chứ.....AAAAAAAAAAAAA chết mất. Sau vụ này lão nương ta nhất định dành nguyên hai ngày để ngủ bù mới được.....hừ.

Thấy không khí có vẻ hơi trầm, Nhật sực nhớ ra truyện vui kể cho anh em

- Phòng tao hôm nay có thằng bị bắt phao bọn mày ạ. Ngu méo chịu được.

- Thế cơ á. Sao nó ngu thế, dùng tài liệu khác nào out khỏi trường – Thanh phấn chấn hơn rồi đấy

- Công nhận, thà điểm kém rồi sang lớp khác còn hơn.....đây thì.....thằng này xác định thật rồi...- Mấy vụ bàn luận này không thể thiếu Băng Giang

- Cũng không trách cậu ta được. Năm nay trường mình cho thi thử kiểu tích hợp các môn mà – An cảm thấy chuyện này cũng bình thường, phòng cô thi cũng có một bạn nữ bị bắt phao mà. Với cả mấy chuyện như vậy cô cũng không để tâm lắm, lo chuyện bao đồng chỉ tổ mệt thêm thôi.

- Ủ, không biết năm sau có thay đổi gì nữa không. Chứ tao thấy cứ phải làm con chuột bạch thế này cũng không ổn.....haizzzzzzzz

Câu chuyện cũng chỉ dậy lên một hồi rồi lại trầm lắng xuống. Không khí bây giờ im lặng đến lạ kì. Mọi người kể ra giờ không muốn nói cũng phải thôi. Họ vừa trải qua một kì thi thực sự vất vả. Lần đầu trường kết hợp các môn học với nhau theo kiểu tích hợp, chưa kể còn phải làm ba bài test xét thực lực nữa. Không phải học sinh SunShine, chắc chẳng ai chịu được. Bởi vậy mới nói vào đã khó mà trụ lại càng khó hơn.

Cả bọn nằm hết xuống bãi cỏ ở đây. Lần này An là người lên tiếng trước

- Được nghỉ một tuần để chờ kết quả thi phải không ?

- Ủ, nhưng vẫn phải đi học buổi sáng, chỉ được nghỉ lớp học thêm chiều thôi – Giang trả lời thay cả bọn.

- Thi xong rồi anh em định đi đâu chơi không ? – Nhật đánh mặt sang hỏi mấy đứa

- Thôi, nghỉ ngơi đã, đợi kết quả rồi đi một thể. Tao bây giờ đến lết xác còn chả xong nữa rồi đây này – Thanh nói giọng ỉu xìu, rồi cô quay qua ôm Băng Giang, nhắm nghiền mắt.

Giang cũng mệt lắm chứ, cô nằm thẳng ra cho con bạn để ôm rồi cũng dần chìm vào giấc ngủ, mặc kệ mọi thứ xung quanh.

An nằm bên cạnh nghe nhịp thở đều đều của hai con bạn thì ngẩng dậy nhìn hai đứa, cô lay tay

- Đây, về nhà rồi ngủ, ngủ ở đây cảm đây..

- Ủ.....- Có vẻ như hai nàng không có ý định đấy, Thanh trở mình một cái rồi lại quay sang ôm AN, làm cô mắt to mắt tròn lên nhìn.

- Kệ tụi nó đi. Lần nào thi xong tụi nó chả ngủ ở đây nửa ngày – Nam nói nhưng mắt cậu vẫn đang nhắm lại.

Giờ cô mới hiểu vì sao lúc đầu tụi nó nhất quyết đòi thi xong phải ra đây rồi. Nhìn cả bọn một lượt, An mỉm cười rồi cũng nằm xuống thử cảm giác ngủ ngoài trời một bữa giống như những người bạn của mình, mặc dù không biết tới nay sức khỏe của bản thân sẽ ra sao, nhưng cô nghĩ sẽ không hối hận với quyết định này của mình.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Chap 42

Đúng là qua được kì sinh tử, đứa nào cũng lăn ra ngủ không biết trời đất gì luôn. Chỉ tội mỗi Khánh An, thi cử xong là phải chạy đôn chạy đáo đi làm bù để trả công cho bà chị Mộc Miên đã làm giúp trong thời gian ôn tập nên cũng chẳng nghỉ ngơi được gì mấy.

Chỉ được nghỉ một tuần để đợi kết quả thi nên An tận dụng mọi cơ hội để đi làm thêm. Bữa nay cô cũng làm ở tiệm cafe quen thuộc trong thành phố. Vì là ngày thường mới cả cùng mới quá buổi trưa một chút nên quán hôm nay vắng khách lắm. An không có việc gì làm nên lôi cây chuối lau nhà ra lau quán. Đang lau được gần nửa, bỗng có bàn chân ngáng đường cô. Chẳng cần ngẩng đầu lên, An cũng biết cái tên biến thái vô duyên đang cản công việc mình là ai. Cô thờ dài, chẳng thiết cả nhìn mặt luôn, An bẻ tay đẩy cây chổi sang hướng khác để tiếp tục lau. Khổ nỗi người kia đã có ý định trêu ghẹo cô rồi nên dù có né tránh đến đâu, lau chỗ nào, anh ta cũng không chịu để cô yên. Bực mình quá, An thẳng tay đẩy mạnh cái chổi lau vào chân anh ta một cái rồi đầu, rồi ngẩng đầu dậy mặt đối mặt :

- Bỏ cái trò trẻ con đó đi, tránh sang một bên để tôi còn làm việc – An nói với giọng không cảm xúc.

Tuấn Đạt lâu lâu mới nhìn thấy cô gái này nên có ý định trêu chọc tí, ai ngờ sau một thời gian gặp lại, cái tính khó ưa khó gần ấy vẫn chẳng kém đi chút nào:

- Ấy, sao nặng lời thế. Anh chỉ đến hỏi thăm tí thôi mà ? Đạo này khỏe không em ? – Vẫn là thể loại đào hoa lãng tử, chẳng lịch đi đâu được.

- Khỏe, giờ thì tránh ra – An phũ phàng, cầm cái chổi lên định đi luôn.

- Bình tĩnh bình tĩnh, đi đâu mà vội. Quán có khách đâu mà, đứng đây anh hỏi tí.

Tuấn Đạt vội nín tay An lại, không cho cô vào trong. Gần đây anh vào quán mà có thấy cô bé này đâu, giờ sao mà bỏ lỡ cơ hội này được.

Ngược với thái độ quá lớn của anh ta, An lại rất bình tĩnh nhưng có vẻ là sắp không nhịn được nữa rồi. Đã cản trở công việc của cô lại còn dám động chạm vào người cô, tên này quả thật muốn lên bàn thờ ăn chuối xanh rồi. Đôi mắt của An từ từ nhìn xuống cánh tay đang bị tên điên kia giữ chặt, lạnh lùng nói :

- BỎ.

Lời nói dứt khoát lại mang theo sát khí làm ai kia giật cả mình, vội buông ngay lập tức. Cũng may trời sinh An có tính chịu đựng tốt nếu không đảm bảo anh ta về với đất mẹ lâu rồi.

- Ủ hừm. Sao đạo này em nghỉ nhiều thế ? Máy lần qua quán toàn thấy chị Miên đi làm hộ?

- Thi – Mặt rất chi là quan tâm luôn.

- À....ra thế. Thảo nào hôm nay lại đi làm giờ này – Đạt gật gù tỏ vẻ hiểu ra gì đó.

- Còn gì nữa không ?

- A...không...không.....hết rồi...hết rồi – Tuấn Đạt bị khuôn mặt với ánh mắt kia dọa tới nỗi nói lắp luôn.

- Vậy thì tránh đường.

- À à....ờ - Anh ngoan ngoãn dẹp sang một bên để cô đi. Ngược đời không chứ lại, rốt cuộc không biết ở đây ai là chủ ai là tớ luôn.

Tự dưng thấy có gì thiếu thiếu mà mãi chẳng nhớ ra được. Nghĩ mãi một lúc, nghĩ dọc nghĩ xuôi, cuối cùng Tuấn Đạt mới nhớ ra. Anh tự lấy tay đập vào đầu mình vì cái khoản lãng trí chết tiệt này. Cô gái này, đúng là cao thủ, chỉ với mấy lời nói mà làm anh quên luôn cả mục đích cao cả đến đây. Thế là mặc kệ cái sàn vừa mới lau, anh xí xốn chạy lại chỗ An đang lau bàn :

- Ê An.....còn...còn...chưa hết..anh hỏi với.

Lại là cái giọng chua như chanh đấy. An tự nhủ thầm sao anh ta không ở nhà ngủ hay đi đâu đó đi, đến đây làm cái gì cơ chứ, làm cô muốn làm việc cũng chẳng xong. Thật sự bây giờ cô muốn cầm cái giẻ lau bàn trong tay đập thẳng mặt anh ta. Điện cũng vừa phải thôi chứ, bao công cô lau xong được cái sàn, còn chưa cả kịp khô mà cái tên đó đã thân nhiên đi đi lại lại. Là muốn chọc tức cô sao ?

Khổ nỗi ai kia đâu có nghĩ sâu xa như vậy, đi thì cứ đi thôi :

- An à....cái cô bạn em ý.....cái cô bé mà bữa trước vào quán mình ý, đạo này khỏe không ? – Nói ra được câu mà mặt mũi Tuấn Đạt cứ đỏ ửng lên, đã thế chấy rồi rận chả biết ở đâu mà cứ bò cấn khắp nơi, làm An suýt cả bật cười.

- .....

- Cái cô ý ý....Gi...gi...ang.....

- Băng Giang ?

- Đúng đúng – Mặt hơn hờ hẩn

- Không biết – Nhiều lúc kẻ muốn đùa cũng chẳng đùa được, An bơ luôn, đi ra chỗ khác làm việc tiếp.

- Thôi mà, chẳng phải hai đứa cùng lớp sao. Nói đi rồi anh dẫn đi ăn.

Tuấn Đạt vừa dứt lời, thì động tác của cô cũng dừng luôn. Mặt An bỗng tối xầm lại. Anh ta vừa phát ngôn ra cái câu gì vậy trời? Rốt cuộc là anh ta coi cô là cái thể loại gì mà nói ra được những câu như vậy. Cái giẻ lau trong tay cô bị siết chặt lại, chảy cả mấy giọt nước này chưa vắt hết.

- Giờ anh có ĐI CHỖ KHÁC CHO TÔI LÀM VIỆC KHÔNG HẢ.

- Ăn nói kiểu gì thế hả. Cậu này chỉ hỏi mỗi thế sao phải gắt lên. – Bản tính nóng nảy của anh sắp dội lên rồi.

- Anh biết thế nào là cản trở công việc người khác không – An đã lấy lại được bình tĩnh.

- Cái gì mà cản trở, cô em cũng hơi quá rồi đấy. Chẳng nhẽ bố mẹ cô trước giờ không dạy phải ăn nói thế nào với người trên tuổi sao hả ?

Thôi rồi, lần này thì thôi thật rồi. Động vào ai không động, anh lại động đúng bố mẹ quá cố của cô, đã vậy còn dùng những lời lẽ xúc phạm như vậy nữa chứ. Mặt An ngày càng đanh lại, hơi lạnh tỏa ra ngày càng nhiều hơn rồi:

- Vậy cho tôi hỏi 12 năm học phổ thông của anh có tiếp thu được cái gì không? Dùng những từ ngữ như vậy, anh làm tôi nghi ngờ vào cái gọi là giáo dục đấy.

- Mày giỏi lắm...BIẾN

An là đang nóng rồi nha. Đã bực lại càng thêm bực. Con người sao có thể thay đổi thái độ nhanh như vậy. Hình như cô vừa bị con trai của ông chủ đuổi việc thì phải. Tính cách của cô trước giờ ghét nhất là so đo với người, mà với những thành phần như thế này lại càng không. Nhưng dù sao đã mất bao công cô làm việc bấy lâu nay rồi, cô chưa cao thượng, chưa thừa tiền đến mức ra đi mà không nhận lương của mình, định quay lại nói với anh ta mấy câu nữa thì :

- Bạn tôi là thế đấy. Mà theo tôi thấy người BIẾN phải là anh thì đúng hơn đấy.

Bốn người Giang, Thanh, Nam, Nhật từ đâu bước ra. Mạnh mẽ như vậy thì chẳng cần nói cũng biết là chị Thanh lanh chanh nhà ta rồi.

An phải nói là ngạc nhiên không ngấm nổi mồm luôn, mấy người này rốt cuộc từ đâu bay đến vậy ?

Tuấn Đạt nghe vậy thì nhú mày

- Cô là ai ?

Thanh Thanh cười tươi rồi

- Xin tự giới thiệu, cô là Thanh Thanh, bạn của Khánh An đây, rất vui được gặp cháu. Mà cháu cũng ngoan đấy, lần sau cũng gọi cô nhé.

- Phụt hahaha – Bốn người kia suýt cả bật cười.

- Vớ vẩn, mấy cô cậu tránh sang chỗ khác....ơ Giang sao em lại ở đây – Nãy mấy người đi vào, Tuấn Đạt chưa kịp nhìn hết, giờ anh mới nhận ra sự có mặt của Giang, thay đổi thái độ, thay đổi giọng nói liền luôn.

Trái với Tuấn Đạt, Giang liếc qua anh ta một cái tặc nộ cười nhếch miệng rồi đến bên cạnh Khánh An.

Thanh Thanh đứng ngay đó nhìn mấy người mà lắc đầu ngán ngẩm, kiểu này lại là mấy cuộc tình đơn phương dở hơi rồi.

- Anh hỏi ngu thế, bọn này vào đây chẳng nhẽ để giặt quần áo. Với cả, ai lại đuổi khách thế chứ anh chủ quán xấu tính.

- .....

- Mà, nãy anh nói gì nê, hình như là anh định đuổi bạn tôi phải không. Hazi!!!, nhìn anh chắc cũng gần nửa năm mươi rồi, ai lại ăn nói khó nghe như vậy chứ. May là cái An nó hiền đấy, phải tôi á, tôi ĐÁP VÀO CÁI MẶT ANH lâu rồi-Chân lí một hồi xong, Thanh nhẹ nhàng thản nhiên ra ghế ngồi, rung chân nhìn anh ta với ánh mắt đầy thách thức

- Cô biết gì mà nói ?

- Lại bậy rồi. Không chỉ biết mà biết từ đầu đến cuối luôn cơ nhé. Nhân vật chính của anh đang ở đây nè, có gì so không hỏi thẳng luôn cho đỡ rách việc

– Giọng nói sắc mùi châm chọc.

-.....

- Ở cho nói mà không nói à, thế giờ tôi nói nhé. ....Haiz xem nào, cái quán này.....tôi ra vào cũng mới trên dưới có trăm lần, khéo khi thành khách quen tới nơi rồi. Tất nhiên là cũng có mấy lần nhìn thấy anh ở đây để xin tiền bố cơ mà chưa có cơ hội chào hỏi. Cái vụ lúc nãy ý, cũng chỉ gọi là tình cờ bất gặp thôi, nhưng tôi lại lỡ quay lại cái cảnh thần thánh đấy rồi. Mà suýt quên đấy, tôi với bố anh, tức ông chủ quán này ý cũng có một mối quan hệ khá thân thiết đấy.....không biết cái video này mà cho bác xem thì thế nào nhỉ.....- Thanh mân mê cái điện thoại trong tay, lướt lướt các kiểu. Lại thêm cái giọng như muốn gọi dòn kia làm Tuấn Đạt tức điên người luôn. Phải nói là Thanh đang rất nhập tâm vào vai diễn của mình.

Ông Nhật lăm mồm nãy giờ im lặng xem kịch vui mà còn phải cảm thấy nể cái Thanh, thấy vui vui nên cũng góp một câu:

- CỜn phải hỏi, vui phải biết chứ lại.

Ai mà là nhân viên của quán này thì ắt hẳn điều biết anh chàng Tuấn Đạt này sợ bố còn hơn sợ cốp. Nghe mấy lời của Thanh thôi mà người ngọm đã nổi hết da gà luôn rồi. Bố anh mà biết mấy cái vụ anh chửi rồi đuổi nhân viên thì có mà thành phạm nhân bị giam trong nhà, khóa tài khoản ATM, cắt đứt mọi mối ăn chơi chứ chẳng đùa. Và rồi cuộc sống của Tuấn Đạt đào hoa sẽ rơi vào bế tắc..

Nghĩ mỗi tí thôi mà mồ hôi trán cứ chảy đầm đìa cả ra, mặc dù trong quán điều hòa mát rười rượi cả lên. Không dám nghĩ nhiều nữa, anh chạy lại chỗ Thanh định giật cái điện thoại nhưng bạn Nhật nhà ta đã nhanh hơn một bước

- Ày, ai lại làm cái trò con bò đấy...để tôi giữ giùm cho..nha.

- Đưa cho tôi – Tuấn Đạt ra đôi co giằng kéo với Nhật.

Thanh Thanh nhìn hai thằng giằng co mà ngửa cả mặt, thời đại thế kỉ nào rồi mà vẫn chơi cái thẻ loại con nít ranh này nữa. Thế là cô đứng dậy, đẩy một phát hai thằng đến suýt cả ngã ngửa ra sau, quay sang lườm cháy mặt Nhật

- Ai cho mày động vào để yêu của lão nương hả..hử

- Thằng này mà không lấy cho thì em để yêu của lão nương cũng vào tay của lão già rồi bà nội ạ.

- Lại còn lên giọng à, mày nhìn cái mặt chị mày có ngu đến thế không HẢ... Cả anh nữa (chỉ Đạt) già đầu rồi mà còn làm cái thẻ loại đấy à. Có thấy tôi vẫn còn đang nói chuyện tử tế không hả. Mày mà cái điện thoại của tôi nó không sao, chứ có một vết xước tôi cào nhà hai người. Hừ - Thanh chẳng khác nào con nhím đang xù lông, chửi thẳng mặt luôn chả nể nang ai cả. Cũng may quán giờ này không có khách chứ không đâu lại mang tiếng có vụ đánh ghen thì ....

Vẫn đang trong đà sung, Thanh gân cổ lên chửi tiếp

- Mà tôi hỏi anh lấy đâu ra cái quyền đi chửi rồi đuổi nhân viên thế hả. Quản lí hay quản liếc gì đi chẳng nữa anh cũng không có cái quyền đấy đâu nhá. Đã thế anh còn xúc phạm gia đình nó, xúc phạm nó, ANH CÓ BIẾT LÀ CHUYỆN NÀY TÔI CÓ THỂ ĐEM ĐI KIện ĐƯỢC KHÔNG HẢ. hờ hờ, một quá.

- Uống ngụm nước đi mày – Giang tốt bụng bê cốc nước trắng cho bạn uống.

Đúng lúc đang khát thế là một hơi, Thanh đánh bay cốc nước luôn. Năng lượng lại nạp đủ, Thanh chiến tiếp

- Sao, nói gì đi chứ, nãy anh mạnh mẽ lắm mà. Hay giờ để tôi gọi bố anh đến đây để giải quyết – To mồm thế thôi chứ bên trong cũng đang lo gằn chết đấy, đang lừa người ta mà.

- Thôi thôi, cho tôi xin. Coi như tôi sợ mấy cô. Giờ tôi biến được chưa... - Tuấn Đạt lau mồ hôi trên trán. CÔNG nhận bây giờ giới trẻ nó phải nhồi nhét nhiều thật, chửi câu nào ra câu đấy mà tụi nó biết nhiều thế không biết.

- Ày đi đâu mà vội anh zai, Thanh Thanh tôi còn chưa nói xong mà.

Khánh An thấy anh chàng kia tội nghiệp quá, bị con bạn chửi lên bờ xuống ruộng cơ mà, nên mũi lòng lên tiếng can ngăn:

- Thôi được rồi Thanh, để anh ta đi đi.

- Hử, để anh ta đi à. Thôi được rồi, nể tình cái An, tôi không truy cứu nữa. Nhưng cái vụ đuổi việc thì sao ta, làm thế nào hả bọn mày – Thanh lại giờ cái trò giả ngơ nhìn mấy đứa kia.

Ai đó nhận, biết mình đang là nhân vật chính trong câu nói đó nên đành ngậm ngùi lên tiếng:

- Chuyện đó.....coi như tôi chưa nói gì.

- HẢ, Anh nói gì tôi nghe không rõ – Cái trò giả diếc này thì chị Thanh phải nói là chuyên nghiệp rồi.

- TÔI NÓI LÀ KHÔNG ĐUỔI VIỆC NỮA,.....ĐƯỢC CHƯA

- À.....à.....hiểu, hiểu rồi □

Tuấn Đạt bị đám trẻ ranh bắt nạt đến nhức cả mặt, tức điên người, vội vàng đi ra khỏi quán. Nào ngờ mới đến cửa thì vội vã quay lại:

- Thế cái video thì sao

- O, cái video nào nhể ?? – Giả ngơ lần 3

- Con ranh, không phải giả bộ.

- CÁI Gì, anh bảo ai là con ranh cơ – Lòng chuẩn bị xù lên.

Giang vội can

- Thôi được rồi Thanh.

Nhật cũng đế

- Haziii, anh bị nó lừa rồi, làm chó gì có cái video nào, có cái camera trong quán thôi kìa. ....hahaha

- ẤY, sao mày nói thẳng thừng thế Nhật, quỷ hà – Đang vui nên Thanh quên luôn cái câu chửi vừa rồi. Đã vậy thêm cái điệu bộ đáng ghét kia nữa làm ai kia giận tím mặt mày

- Bọn mày được lắm....

- Anh zai à, dù gì cũng đã nói rồi thì cũng không nên phá lời phải không nè. Quân tử mà.....:) “nụ cười tươi rói”

Hai bàn tay của Đạt ngày càng nắm chặt. Lần này thì đi thật, đi luôn chứ không quay lại nữa.

Bóng dáng ai kia khuất sau cánh cửa, cả bọn mới ôm nhau cười sặc sụa.

-HÁHAHAHAHAHAHAHAHA.....bọn mày...bọn mày có nhìn thấy cái mặt của lão không.....hahaha...như đít khi luôn.....hahahaha.

- Mày đỉnh quá rồi Thanh ạ.....ahahahaha

Đến cả những người thường ngày trầm tính như An với Nam cũng phải cười. Mấy chị nhân viên trong quán được chứng kiến màn chửi lộn mà cũng phải nể phục sự thông minh và lanh lợi của Thanh Thanh. Vớ vẩn mỗi nơi mà năng này mà làm cho một vụ , khéo khi còn nổi hơn cả hot face với mình tính cũng nên, lầy quá mà.

Riêng Khánh AN thì mừng phát khóc, may mà có bọn này ở đây, không thì cái tính khó ưa của cô đã làm cô mất đi một công việc làm thêm rồi. An quay qua cảm ơn nàng Thanh hết lời:

- Cảm ơn các cậu nhé, nhất là cậu đây Thanh.

- Ha ha, không có gì, không phải cảm ơn. Lão nương qua đường thấy nạn thì vào giúp thôi ý mà...haha/

- Bớt xem phim chương đi bà nội – Thăng cha Nhật vô duyên xen vào câu chuyện cảm ơn của hai đứa nhưng câu nói đó lại làm không khí càng thêm vui hơn.

An như nghĩ ra điều gì :

- Mà cậu quen chủ quán này thật hả ?

- Nó xạo đấy bà oi. Quen cái thá gì cơ chứ, vào đây được mấy lần mà bày đặt quen. Quán này có con Giang tao quen ông chủ quán đây này, chứ cái con này á ra khu này thì chỉ có vào mấy quán bánh kem với trà sữa thôi. Nghe nó nói mà tao suýt phun cả mồm nước vào mặt nó....hahaha – Giang lên tiếng đá xoáy chị Thanh.

- Xì, người ta gọi đấy là hi sinh cho nghệ thuật đấy. Mày xem có ai nghĩ ra mấy cái vụ quen ông chủ quán nhanh như tao không.

- Đúng đúng, tao thấy mày đẹp mấy cái bác sĩ đi, sau này đi làm diễn viên .... – Nhật cũng góp vui

- Tao biết tao biết, không phải nói mà, ngại chết

- Xì, xí xón, tao còn chưa nói hết mà. Tao thấy sau này mày đi làm diễn viên quần chúng cũng được đấy, làm mấy cái vai bà già chửi thuê ở chợ mà vớ vẩn cũng được khỏi tiền đấy đừng đùa. Nhà tao có ông bác làm đạo diễn đấy, bạn bè mà, có gì sau này tao sẽ đỡ cho mấy lời.....

- Mày.....mày.....đi chết đi thằng chó.....hừ.

Thế là hai anh chị nhà ta lại được ván rượt đuổi khắp quán. Ta nói những cái đùa hằng ngày sống chết với nhau thì không tách nhau được đâu. Đến ngày nghỉ không phải đi học mà cũng cãi chửi nhau được thì đúng là “team lầy” rồi.

Mà hai anh chị kia chạy không thì chả nói, đây cứ ra một nơi là xê một cái ghế, đẩy một cái bàn. Bao nhiêu công buổi trưa bạn An sắp xếp gọn gàng mà giờ trong chớp mắt nó còn chiến trường hơn cả lúc khách ra khỏi quán. Thấy không ổn, An phải thò dài lên tiếng

- Thôi, tôi xin hai người đấy. Quán nhà người ta chứ không phải nhà tôi đâu, phá vậy đủ rồi.....-_-

Nhật Nam từ phương trời xa xôi nào, bây giờ mới nhập xác :

- Bọn mày bắt điên được rồi đấy.

Hai người kia nhìn vậy thôi chứ biết điều lắm. Không nói thì thôi chứ một khi ai đã lên tiếng can ngăn là ngoan ngoãn quay trở về với trái đất, mặc kệ thú vui tao nhả đến dị thường ngoài kia.

- Cảm ơn – An quay sang nhìn Nam cười và nói.

- Đúng, cậu nên cảm ơn vì lúc này tôi không ra mặt đập cho tên kia một trận – Nam nói xong rồi rút túi quần tiến lại quầy pha chế để lại ai đó cùng bao dầu hôi chấm đề trên đầu.

Chả nhẽ cả bọn kéo nhau đến, cãi nhau một vụ rồi lại phui mông đi về? An thấy hơi kì nên kêu cả lũ ngồi vào bàn rồi đi lấy nước lọc đá cho cả bọn uống.

Bốn người kia nhìn bốn cốc nước trắng, bên trong có đá mà thộn hết cả mặt.

- Mày tốt quá An – Giang cười mà như mỉa

- Tốt quá mà. Cho hân ân nhân mình uống lọc đá. Được, tôi đánh giá cao em.

Hai anh kia thì chẳng nói gì, im lặng ngồi uống nước.

- Uống tạm đi, giờ trong quán chưa có gì đâu. Mà sao hôm nay cả bọn kéo nhau ra đây cả thế này ?

Mang tiếng chê nước lọc mà chị Giang mà mình một phát hết luôn cả cốc. Nghe cái An hỏi thế thì mới nhớ ra:

- À, định rủ mày đi xem kết quả thi. Nãy qua nhà thi bé Bảo bảo mày đi làm rồi, nên tao đoán là làm ở đây. Mấy đứa lại xách dép qua đây thế thôi.

- Ờ.mà đã có kết quả thi rồi á, nhanh thế, sao bảo một tuần cơ mà?

Thanh đang uống mà sực sặc:

- Chị học nhiều, làm nhiều quá nên giờ đầu óc lú lẫn hết rồi à. Một tuần rồi còn gì nữa. Thế mày nghĩ một tuần dài bao lâu, 365 ngày à ?

- Thế à, có đề ý mấy thứ đó bao giờ đâu.

- Không chỉ không đề ý ngày tháng mà bà còn chẳng thiết lướt qua cái facebook cơ. Quý thần ơi, tối qua khéo khi cái face của tao nó sập đến nơi luôn ý chứ, đi chỗ nào cũng thấy thông báo đi xem điểm thi. Mắc mệt luôn – Nhật có vẻ làm hơi quá.

- Cái đấy thì chuẩn rồi đấy, tôi hiếm khi lên mạng lắm. Phien. Mà bao giờ thì đi xem điểm ?

- BÂY GIỜ - Cả bọn đồng thanh nói.

- HẢ - An há hốc mồm – Sao không báo trước tôi một tiếng.

- Thì giờ báo nè – Giang thần nhiên.

- Nhưng tôi đang làm việc mà.

- Thì đẹp sang một bên thôi, điểm quan trọng hơn mà....keke. Thôi vào thay quần áo đi, bọn này đợi.

- Nhưng.....

- Không nhưng nhị gì hết.....NHANH.....

Thế là bạn nhỏ lại lúi thủ đi vào trong thay đồ, nhờ mấy chị kia làm nốt ca còn lại. May mà chỉ còn một lúc nữa là tan ca rồi không thì cô phí chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

Chap 43

Nói là nhanh nhưng Khánh An cũng bắt bọn chờ chờ phải gần mười phút. Cánh cửa quán vừa mở ra cô đã bắt gặp bốn ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình mà suýt hết hồn. Biết là tụi này đang giận cô vì bắt đội lâu nhưng cũng phải thông cảm thôi chứ sao, cô còn phải giải quyết nốt mấy chuyện rồi thay đồ nữa, lâu là phải. Mà giải thích với tụi này thì cũng chẳng ích gì nên An đành nở nụ cười tươi với bốn đứa :

- Hi,...chào các cậu. Đội lâu không ?

- Tao còn tưởng mày ngòm trong đấy rồi chứ, đang định liên hệ với bà chủ vườn chuối đây, hừ....trời thì rõ nóng nữa chứ, mày xem da tao đen hết cả lại rồi đây này – Chẳng đội An nói hết câu, Thanh đã nhảy bổ vào mồm cô rồi.

- Hi, xin lỗi, mà sao không ở trong quán đội, ra ngoài làm gì cho nóng ?

- Thôi, ở trong đấy tí nữa lại mất công mai thấy lệnh truy nã mình dán khắp phố.....Nghĩ lại mà rùng hết cả mình, khéo khi sau này tao phải đổi quán thôi.....tại mày đây Chanh ạ - Giảng đá đều Thanh

- Lão đại ta ra tay cho là tốt lắm rồi. Thế tao hỏi mày nhá, mất một cái quán quen với sau này cứ bị cái tên Đạt điếc biến thái kia theo đuổi, bám riết lấy thì mày chọn cái nào, đấy còn chưa kể con An cũng bị ảnh hưởng nhá.

Thấy tình hình không ổn, Nhật đành lên tiếng

- Thôi con xin mấy mẹ, đứng đấy mà cãi nhau à. Trời thì rõ nóng nữa chứ, bọn mày có định đi không.

- Đi đâu ? – An ngơ ngác.

- Xem điểm thi.....chứ mày còn nghĩ đi đâu nữa. Bộ mày quên hôm nay có kết quả rồi à ? Mà khoan, vừa nói lúc nãy mà, hôm nay mày để nào ở nhà rồi à con ?

- Ủi nhì, tôi quên đấy, mà đi bằng gì? Xe các cậu đâu ?

- Vứt hết ở nhà rồi, hôm nay đi xe thằng Nam, thôi nhanh nhanh lên xe đi, tao nóng lắm rồi đấy - Thanh giục.

Thế là An bị mỗi đứa dắt một tay kéo lên xe, chợt nhận ra con ngựa sắt của mình thì vội nói

- Thế xe tôi vứt đâu ?

- Xùy, tị về lấy sau, kệ nó không mất đâu mà sợ, lên đi – Lại thêm bạn Nhật đẩy phía sau nữa. Kiểu này chuẩn là bị ép buộc đi rồi.

~ Trên xe

~ Đúng là con nhà giàu, xe ô tô cũng xịn gói luôn. Cơ mà An vẫn lo lắng với nghi ngờ lắm, nên ngồi trên xe rồi mà vẫn thấy thế nào ý, đã thế cái bọn kia còn bắt cô ngồi ghế trước kế bên bạn Nam nữa chứ. Thất đây An toàn rồi mà An vẫn toát hết mồ hôi :

- Đây, tin được không đấy ?

Ngồi phía sau với đầu lên trên :

- Tin gì ? Hờ ?

- À thì.....tay lái.....cậu..... – An kể cũng ngại nên cũng ngậm ngừ mãi chả nói lên câu.

Ngồi Nam cũng mới thất đây an toàn xong, thấy thái độ lo lắng của cô bạn thì cười mỉm nhưng có vẻ cũng không định trả lời.

- Ui sời, mày yên tâm đi. Tay lái của thằng Nam là chuẩn nhất đấy. Nó biết lái xe từ năm lớp 10 cơ mà. Cứ an tâm là cái mạng của mày sẽ bình an trong suốt chặng đường....haha, mà ngồi cạnh nó lại càng không chết được đâu. Có gì nguy hiểm thì người ta chắc chắn sẽ lấy thân che chờ cho rành.....HAHAHAHAHAHA

Câu nói đầy ẩn ý của Thanh làm cả bọn cười ầm lên, đến hai nhân vật chính trong câu chuyện cũng phải đỏ hết cả mặt, phải nói là hoang mạc lời luôn ý.

- Đi...đi thôi – AN quay sang Nam nói với cậu, có vẻ mà dừng thêm tí nữa thì cái bọn đằng sau cho cô xuống đất sớm trước tuổi mất thôi.

Nam vẫn chẳng nói gì, nhếch miệng cười rồi khởi động xe và bắt đầu lên đường.

~~ - Ấy bọn mày, giờ lên trường luôn à. Tao sợ giờ này lên thì hơi đông đấy. Không chen được đâu – Nhật nhìn đồng hồ nói.

Không biết từ bao giờ hai mẹ ngồi dưới đã lôi đầu ra bịch bím bím to dùng rồi nhai ngấu nghiến trong xe, An ngồi ở trước cũng được ném cho hai gói, thỉnh thoảng bạn ý còn đút cho cậu bạn lái xe ngồi cạnh mấy miếng làm hội ở sau cứ phải nói là ồ lên ồ xuống, nhưng ai kia cũng đâu có quan tâm mấy đâu, chuyện bình thường mà.

Câu nói của Nhật vang lên mà không có bất kì một hồi âm nào, chỉ có mấy tiếng bình luận vị này ngon, vì này được đẩy của hai đứa bên cạnh, khiến cậu bực hết cả mình

- Bọn mày dám bơ tao ?

- Này, ăn không ? – Giang thương cảm với bạn nên mũi lòng ném cho bạn gói bím bím ăn cho hả giận.

An bỗng thắc mắc:

- Sao không để mai rồi xem thể, mai đi học mà phải không ?

- Hai cái con điên này nó đòi đi xem chứ ai mà muốn. Bỏn thiếu gia còn bao nhiêu việc chưa làm. ...haizz...- Nhật bắt đầu xàm xí.

Bảng Giang đang ăn ngon, cái thằng bạn khốn kia phát ngôn mà nghe xong mất cả ngon. Mặt thì vẫn bình thường lắm nhưng lời lẽ đã bắt đầu biến dạng:

- Không biết là hôm qua cái thằng dở hơi nào lên phây búc than trời đất gì mà chán oi là chán, buồn hơn cả con chuồn chuồn ý nhỉ. Cái con tiện nhân này thấy thương cảm, hôm nay mới mở lòng từ bi lôi kéo đi chơi, ai ngờ bỏn thiếu gia đây lại là con người của công việc và bận rộn như vậy. Bà ngoại mày mà biết từ đầu ý, thì cho mày OUT(ra) từ đầu rồi con ạ, ngồi đây mà xàm le.

- Gớm tao lại không hiểu mày. Cái bạn của mày là ngu chứ gì. Mông thì chạm trời đến nơi rồi mà suốt ngày ngủ, ngủ cả tuần chưa chán à. Phải đi chơi một hôm rồi mai còn đi học chứ.

An ngồi trên phì cười

- Biết ngay mấy cậu chỉ lấy xem điểm là cái có thôi mà.

- Thế giờ đi đâu ? – Nam này giờ chăm chú lái xe với nghe bọn kia xàm, giờ cũng lên tiếng.

- Cứ xem điểm đã rồi tính sau, giờ chắc không còn đông lắm đâu. Dù gì cái tin biết điểm cũng có mỗi khối mình biết ý – Thanh đưa ra ý kiến.

- Tường mày bảo đi ăn như mọi lần – Cái thói trêu chọc Thanh thì bạn Nhật chẳng bao giờ bỏ được. Mọi lần mà thế này á, bạn Nhật có mà bị chửi lên bờ xuống ruộng, úp mặt vào tường rồi cũng nên, nhưng hôm nay khác, Thanh đã có đồng đồ ăn bên cạnh rồi. Thanh bơ đi và tự cao như một vị thần, không thèm cả liếc nhìn Quang Nhật cơ.

~ Trường cấp 3 SunShine

~ Vì là ngày nghỉ nên Nam đánh hẳn xe vào trong sân trường. Chứ bình thường đi xe máy còn cấm chặt chứ đừng nói ô tô. Cơ mà mình là người quen biết rộng, riêng bạn Thanh Thanh là từ khi vào trường đã đi làm quen từ ông bảo vệ, bác lao công, cô bán cantin, thầy hiệu phó, cô hiệu trưởng, cô y tế.....nên mấy cái vụ cúp tiết rồi trốn học phải nói là không thể dễ dàng hơn. Còn chưa kể bạn Nam là hội trưởng hội học sinh của trường, con ông cháu cha với cô hiệu trưởng....blala. Nói chung là mối quan hệ nó phức tạp lắm nhưng vào tay bọn nó là đơn giản hóa luôn.

Trường của An theo học cũng có ba khối như các trường cấp ba bình thường. Có khối lên đến gần mấy chục lớp, số thành viên cũng khác biệt với từng lớp chuyên khác nhau, có lớp chỉ hơn hai chục người, có lớp lên đến gần trăm người. Vớ vẩn vậy mà cũng hơn nghìn học sinh chứ chẳng ít gì. Cũng may là còn học theo ban chứ không học sinh đi học cũng phải phát ốm mỗi khi tập chung toàn trường. Trường chuẩn quốc gia mà, nó hơn ở chỗ chất lượng học sinh với cả về cơ sở vật chất. Riêng cái khoản đầu tư cho học sinh học tập cũng đã ăn đứt trường đại học nổi tiếng rồi chứ chẳng đùa, nên mới có chuyện mỗi khối là hẳn một dãy nhà học riêng. Ai mà đi học muộn, chạy từ cổng vào lớp cũng phải phát ốm. Biết là thế nên nội quy nhà trường nghiêm lắm, đã đi học muộn thì về luôn, tránh tình trạng làm tổn hại đến sức khỏe của học sinh (nhưng vẫn trừ một số trường hợp vẫn được vào □)

Này ngồi trên xe nghe cái Thanh nói có mỗi khối 11 thì cũng tưởng đông đông thôi, ai ngờ giờ mới thấy đông thiệt. Gì mà mỗi khối mình biết, có mà ba khối mình biết ý. Cái cảnh tượng bây giờ có khác gì cái hôm xem số báo danh không chứ, vớ vẩn còn hơn chứ chẳng chơi.

- Con nào vừa phát ngôn cái câu khối 11 ý nhỉ - Nhật đen mặt mày nhìn đám người phía trước.

- Con này. Cơ mà tao cũng là nghe từ đứa khác thôi mà. – Thanh cũng chẳng khá khảm hơn

- Đùng trách nó, phải trách cái thời đại bây giờ tiên tiến quá, một đứa biết là cả trường biết luôn. Huống hồ gì đây còn là điểm thi nữa, đông là phải.

~.....

-.....

1 phút.....2 phút.....3 phút.....4 phút.....

Cứ tưởng là đợi thì người sẽ giảm bớt đi nhưng hình như cái số lượng đang dần càng có su hướng ra tăng thì phải.

Bất chợt, Thanh, Giang với Nhật mắt sáng bừng lên, chả ai bảo ai, quay phắt ra phía sau nhìn chăm chăm Nhật Nam. Khánh An thấy thế cũng bắt chước các bạn nhìn chàng trai ấy với những dấu hỏi chấm to đùng trên đầu.

- Nam à “bốp” lần này phải nhờ sự giúp đỡ của huynh thật rồi – Giang nghiêm túc nói chuyện như hai thằng đàn ông với nhau.

- Đúng đúng, chứ đợi cái đám kia giải tán rồi xem thì sao đi chơi được, có mà đến tối, à không khéo khi đến sáng mai ý. Tao thấy cái nhà xe nó đang ngày một gia tăng số lượng rồi kia. – Thanh cũng đỡ mấy câu.

Cũng đúng thôi, cũng là học sinh mà, bề ngoài thì tỏ ra bình thường thế thôi chứ bên trong cũng nóng lòng lắm, điểm thi ai mà chả lo. Dù gì cũng là kết quả của một quá trình khổ luyện, đã vậy thêm cả cái khoản chuyển lớp nữa thì... Nhiều người chờ điểm mà còn lo hơn cả lúc chưa thi, và cũng có người thi xong chỉ ngủ và không làm gì cả. Nghĩ nhiều thôi mà An cũng thấy lo ghê gớm, tuần vừa rồi cô đi làm suốt cũng một phần để giảm bớt áp lực mà. Vậy nên, thấy mấy đứa kia làm thế nên cô cũng hòa theo

- Ủ, cậu có cách thì giúp bọn này luôn đi.

Ta nói cái câu “quân tử khó qua ải mỹ nhân” ít khi sai lắm, và bây giờ là một ví dụ tiêu biểu này. Huống hồ lâu lắm mới được bạn An nhờ vả, với một thằng con trai đang theo đuôi người mình thích như cậu ta thì chẳng phải nói hết câu, chắc chắn là đồng ý vô điều kiện rồi.

- Bọn mày hay lắm, đi theo tao – Ba nàng kia đang hí hửng mắt sáng ngời ngời lên thì :

- Đi đâu ? – Nhật còn ngu ngơ lắm.

“bốp”, “bốp” .... “bốp”

- Au, sao đánh tao.

- Đánh cho bớt ngu đi đấy con. Giờ không vào phòng hội trường chẳng nhẽ mày ra nhà vệ sinh xem điểm à. Sao có thể phát ngôn ra những câu ngu như thế nhở. Mày ăn gì mà ngu thế - Và Thanh cũng chưa bao giờ hết phũ với nhận.

- Xì, biết đâu ý. Mọi năm toàn chen chúc đi xem điểm chứ có bao giờ làm trò con bò này đâu. Mà khoan, sao cả mày cũng đánh tao hả An ?

- Có một thú vui mang tên hòa theo đấy, cậu không biết à...hahaha

- “bốp” chuẩn mịa nó rồi, haha, chị em mình đi

Thế là ba nàng ta cùng với cậu hội trường đẹp trai nối đuôi nhau đi vào phòng hội trường.

~ Phòng hội trường

~ Cách. Phòng này trước giờ nhiều chủ rồi nhưng đến khóa bạn Nam là sạch sẽ nhất. Căn bản là tuần bạn ý lên có mỗi một hôm ý mà. Nguyên nhân không phải do lười mà là do các sáng kiến Nam đề ra nó tuyệt vời quá, hoàn hảo quá nên cũng chẳng mấy khi phải giải quyết mấy vấn đề linh tinh. Mà không phải làm gì thì cũng vệ phòng làm gì cho nó bản nền. Vì thế mà phòng hội trường ngoài cái bàn làm việc, bộ sofa tiếp khách, tủ sách với mấy chậu hoa thì cũng chẳng có gì. Sạch, sạch lắm, vừa vào đã ngửi thấy mùi oải hương khô thơm nức lên rồi. Cái ý tưởng để hoa khô trong phòng này là của bạn Giang, bởi vì trước có mấy lần bạn ý vào chơi, mở cửa ra đã sặc mùi bàn ghế gỗ rồi nên mới quyết định thay đổi không khí trong phòng.

- Ấy da, thơm quá ta. Mùi mới phải không mày, trước tao thấy nó khác mà.

- Ồ, mới thay. Hôm trước con bé hội phó đi đâu về ý, nó mang cho tao túi hoa trồng bên Pháp bảo treo trong phòng cho thơm.

- Em hội phó? Là cái con Linh Đan lớp 10A1 đó hả. Mày cũng ngon lắm, có đồ của gái tặng là vút luôn đồ của con bạn mất cả buổi chiều đi chọn cho. Mà.....chết rồi, có vẻ em Đan Đan này thích mày rồi cũng nên, suốt ngày tặng quà chứ lì...hahaha

Thanh Thanh như nhận ra hàm ý trong chái thọc eo của Giang nên cũng vội hòa theo:

- Gớm số bạn Nam đào hoa quá cơ ý. Lần nào đi qua ẻm tí, tao cũng thấy nó nhìn thằng Nam đắm đuối còn suýt đâm vào tường cơ mà...haha.....

Nam mỉm cười, cậu biết là bọn nó đang phóng đại lên đấy thôi, và cũng biết cả ý đồ trong lời nói của nó nữa. Chẳng phải nói, cái đám kia ai mà không biết Linh Đan là em họ cậu, chả là nó muốn ai kia nghe thấy nên mới nói to như vậy thôi, đã thế còn nhấn mạnh câu “suốt ngày tặng quà” nữa chứ. Ta nói có những đứa bạn như vậy, đôi lúc cũng phải mắc mết đến mấy cái trò tui nó nghĩ ra.

Nghĩ vậy thôi chứ mắt Nam cũng liếc liếc sang nhìn Khánh An để xem thái độ của cô thế nào. Nhưng có vẻ cậu lại lọt hố phát nữa rồi. Biết là An phũ

nhưng không ngờ cô ý còn phủ hơn cả mình tưởng. Cuộc trò chuyện này giờ của hai người có vẻ An không lọt được chữ nào vào đầu, cô vẫn đang mãi mê xem mấy chậu hoa oải hương con để bên cửa sổ đến nỗi chẳng biết gì luôn.

Nhìn cái dáng vẻ bận rộn của cô ấy mà cậu phải cười trừ. Sao lại có cả cái lúc mà cậu lại cũng muốn hòa theo trò đùa đại của bọn kia chứ ??

- Rốt cuộc có muốn xem không. Bọn mày đừng có mà phá phòng của tao nữa đấy.

- Xem xem...

Thế là Nam bước về chỗ bàn làm việc của mình, từ từ khởi động máy tính lên. Cái bảng điểm này không phải ai muốn thì cũng có đâu. Nó khác với cái đồng giấy dưới kia là phải đăng nhập vào diễn đàn của trường, có mật khẩu, vvv. Chỉ có hiệu trưởng, hiệu phó với cả người đứng đầu trong các học sinh mới được biết thôi, bao nhiêu chuyện quan trọng mà. Đến các giáo viên chủ nhiệm cũng chỉ biết trước học sinh một lúc thôi nhưng cũng là xem trên trang của trường. Nói chung mà muốn biết cái gì sớm thì cũng nên cần có tí chức vụ.

- Xem nào điểm thi.....khối 11.....đây, đợi tí cho nó loading đã..- Nam đứng dậy nhường chỗ cho Giang với đám kia vào ngồi.

- Ôi tìm tao muốn rót ra ngoài nè. Sao mạng đơ thế thằng kia.....

- ĐƯỢC RỒI...Được rồi kia – Mắt Thanh như không rời cái màn hình một giây.

- Số 1 Nguyễn Nhật Nam, số báo danh *****, lớp 11A1 .....Ây gu, chú vẫn đỉnh phết đấy.....haha – Nhật đọc hần ra lời luôn. Hai đứa Giang Thanh như biết trước cái kết quả này nên cũng tỉnh lắm chỉ quay sang gật gù tí thôi, còn An vẫn cảm mắt nhìn vào màn hình xem số điểm của Nam, mồm há hốc :

- Sao....sao điểm cao thế ? – Quay qua nhìn Nam, đôi mắt chớp chớp.

- Ôi giờ, năm nào nó chẳng thế ý, ngạc nhiên làm gì bạn ơi.....Ê Giang mày xếp thứ ba kia, sau thằng Quang Minh 11A2 có 0.1 thôi...

- Đâu đâu..... - Giang nghe thấy tên mình nên hí hửng lắm, cô vội giành cái chuột bàn ngay, nhưng xem xong hết điểm của mình thì :

- _-, Cái thằng chết tiệt ấy dám tranh no.2 của tao. Hừ, đúng là có 0.1 mà.....

- Xi xì, con lạy mẹ, thế là được rồi. Im tao xem xếp thứ mấy nào. Nguyễn Thanh Thanh.....Nguyễn Thanh Thanh đâu rồi.....Nguyễn Thanh Thanh.....a đây rồi.....Ồ, tao xếp thứ 7 mày ơi, xếp thứ 7 kia....hahaha, chị mày quá đỉnh.....hahaha. Thoát rồi thoát rồi, hú hú....

- Sao tao lại xếp thứ 8, sao tao lại đứng sau nó..... - Mặt Nhật nghệt ra khi nhìn kết quả.

Thanh như muốn chọc tức Nhật nên ra khoác vai bạn, còn xoa đầu các kiểu

- Người ta gọi đó là đẳng cấp đó em zai, haha, chịu chấp nhận cho số phận đi, hahahahahaha.

Thấy mấy người bạn mình vui vẻ khi biết điểm mà An cũng như vui lây luôn. Nhưng càng thế cô lại càng lo cho thứ hạng của mình, nên vội giục:

- Xem cho tôi với.

- À ừ, chết, suýt quên. Xem nào.....Nguyễn Khánh An...11A1....số báo danh *****

Nhìn Quang Nhật nhập tên của mình mà tim cô cứ đập thình thịch thịch, chẳng khác gì cái lúc cô chờ kết quả thi để nhận học bổng cả. Lâu lắm mới có cảm giác thế này về mấy vụ thi cử mà.

- A, đây rồi.....Ê An, mày xếp thứ 10 kia, xếp thứ 10 kia.....Oa.....

Ngất Nam đang cầm cốc nước uống mà cũng suýt sặc, vội quay qua nhìn đám bạn. Thanh với Giang như không tin vào tai mình :

- Cái gì, thứ 10 á....đâu đâu, tao xem với.....

Thế là cả bọn xúm vào cái máy tính, kể cả Nam cũng vậy, họ đang rất ngạc nhiên, phải nói là cực kì ngạc nhiên luôn, làm cô còn chưa kịp xem điểm số của mình ra sao.

Khi xác nhận đúng tên, ngày sinh, số báo danh, phòng thi là của cô bạn tên Nguyễn Khánh An, cả bọn mới bản thân quay ra nhìn chăm chăm cô:

- Mày ăn gì tao cúng An ơi – Khổ nỗi để bạn Thanh mở lời nói được một câu từ té thì.....

- Ê Nhật, năm nay trường mình bao nhiêu học sinh ý nhờ ??? – Giang vẫn đang hơi đơ

- Hình như gần hai nghìn gì đấy...- Riêng bạn Nhật thì tỉnh hơn.

- Vậy là nó xếp, nó xếp thứ 10 trên gần hai nghìn học sinh sao ?

- Có chắc mày vừa vào trường không vậy An, lần đầu thi ở đây phải không ????

An này giờ chưa hiểu mấy bạn này nói gì cho lắm nên cũng vô thức gật đầu.

- Có chuyện gì sao, cho tôi xem điểm phát nào.

Chà, An bây giờ mới được chiêm ngưỡng bảng điểm của mình. Đúng là không uống công cô cay ngày cay đêm, kết quả cũng ổn đấy chứ. Mặc dù có mấy môn văn hóa cô nghĩ điểm của mình sẽ cao hơn nhưng không sao, thế này là quá ok cho một kì thi khó liệt rồi. An mỉm cười mãn nguyện rồi đứng dậy buồn chuyện với anh em tiếp.

- À, xếp thứ 10.....có gì lạ sao ? – CÔ gái đầu gối tóc mái mà vẫn chưa hiểu.

- QUÁ LẠ Ý CHỨ. Trời ơi, sao một cái đứa vừa mới vào trường, các ngõ ngách còn chưa đi hết như mày mà thi một phát đã đứng top 10 chứ, mẹ ơi.....Rốt cuộc là mày cay bài vở nát tới mức độ nào thế. Lần đầu tao thi xếp thứ 31.....AAAAAAA – Thanh có vẻ hơi bị kích động.

Băng Giang đứng bên cạnh nhìn con bạn mình làm lố mà không nhịn được cười:

- Xin người, bớt điên giùm con đi. DÙ sao cũng chúc mừng mày nha, tao biết là mày làm được mà. Cái tin này hot phải biết đây...hahaha. Giang ra vỗ vai chúc mừng AN, và cô cũng đón nhận nó một cách rất nhiệt tình. Giờ thì có thể ăn ngon ngủ yên rồi....

Cả hội đang bàn tán sôi nổi thì bạn Nhật chen mồm vào

- Ê ê bọn mày, thứ hạng của bọn lớp mình cũng cao lắm nè..

- Đầu đầu – Cả lũ suýt quên mục đích chính là xem thứ tự của lớp

- Top 50, bọn lớp mình chỉ rải rác trong top 50 thôi.....hhahhã, kiểu này được đi chơi rồi.....hahahha

- Ê kia có phải Thắng đụt lớp mình không, xếp thứ 21 ý.....

- Đúng rồi, chuẩn thẳng đấy rồi. Eo ôi, năm nay anh em lớp mình đỉnh quá.....haha. Kiểu này lão bà bà nở mày nở mặt lắm đây. Điểm văn lớp mình cao đã man con ngan ý. Hahahaha

- Thôi được rồi, mai anh em tính sau đề, giờ đi quẩy thôi.....Ngon đòi gió lết gâu – Thanh bây giờ như tràn đầy sức sống, cô đứng dậy khỏi xórig cho anh em đi chơi đầu tiên.

Cả bọn đang vui vì điểm số nên cũng hào hứng lắm, bạn Nhật còn đưa ra ý kiến thâu tối nay luôn cơ mà bị mỗi đứa cho một cái like to đừng lên đầu. Cả lũ hùng hồn kéo nhau ra xe để lên đường

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Chap 44

Sau một buổi chạy nhảy khắp nơi cả bọn mệt lử hết người mới chịu xách xác về nhà. Cũng may bé Bảo hôm nay đòi ăn bên nhà anh Mạnh nên An mới có thể quẩy cùng anh em nhiệt tình như vậy. Cả nhóm đặt chân về đến nhà, trời cũng đã tối mịt luôn. Một số thanh niên về tắm cái là lên giường ngủ luôn, bỏ luôn cả bữa tối.

Riêng An, cô còn phải sang nhà anh Mạnh để đón Bảo về, vì khi này cô đã cẩn thận dặn anh lúc nào cô về sẽ sang đón em sau, vì cô không nỡ để nó ở nhà một mình. Ai ngờ vừa vào đến nhà đã thấy ba anh chị em nhà này đang cắm mặt vào xem phim hoạt hình, cười om sòm cả nhà lên:

- Giờ chị định cư luôn ở đây rồi là Miên, sao gần đây hai người dính lấy nhau thế. Làm hư cả Bảo của em rồi này.

Miên quay sang lườm nguýt An

- CHẳng qua bác gái gọi sang chơi nên chị mày mới sang nhé. Chứ ai thèm dính lấy cái tên chết tiệt kia.

- Bác gái rồi cơ, sao không gọi mẹ chồng luôn đi – Câu nói sắc mùi trêu chọc của An.

-.....Mày.....

Thấy không ổn, anh Mạnh vội lên tiếng bênh vực người yêu của mình

- Thôi An không trêu cô ấy nữa. Đưa bảo về đi không tối em – Nói xong còn quay sang dỗ dành chị Miên nữa.

Khổ nỗi hôm nay tâm trạng An đang rất tốt nên bỗng dưng nổi hứng trêu chọc cặp đôi này. Kệ lời của ông anh kia, cô ngồi xuống cạnh Bảo:

- Không thích. Còn sớm mà, bây giờ em về....hai người định làm gì sao...

Chị Miên vội nhảy bổ tới bịt tai Bảo lại rồi quay sang đết cho An một cái:

- Cái con bé này, từ bao giờ lại nhiều lời như vậy hả. Có biết có trẻ con ở đây không. Đi về...nhanh lên....về

Khánh An bị chị đánh tới tấp phải nấp sau lưng của bé Bảo. Hai anh em kia thì cứ cười sằng sặc cả lên trước mấy trò trẻ con của hai chị em nhà này. Ai ngờ bé Bảo không bảo vệ chị gái mình thì thôi, lại còn hùa theo chị Miên đề chị An ra để cả bọn xông vào cù lách. Trước thế “ngàn cân treo sợi tóc” này, An đành đầu hàng. Trò gì chứ cái trò con bò này thì cô chỉ có nước chịu thua thôi:

- Hahahahah .....hahaha.....đừng cù nữa.....đừng cù nữa.....em về.....em về.....haha....đừng cù nữa...haha.....

Cô cười đến mức chảy cả nước mắt đấm người “tàn bạo” kia mới chịu tha cho cô. Sửa sang lại bản thân, An vội túm áo Bảo lôi về luôn chứ không khéo lại bị chơi lần hai thì.....

Về thì về, nhưng trêu vẫn phải trêu chứ. Ra đến cửa, An thò đầu vào trong:

- Nhớ nhẹ nhẹ thôi nhá.....hahaha – Rồi bé Bảo lên chạy thực mạng luôn.

Chị Miên mới chỉ kịp giờ cái gối lên nhưng chưa kịp ném thì hai con chuột kia đã chạy mất hút rồi. Quay sang Thế Mạnh thì ông ý đang nhe răng cười, thế là tiện tay đập nguyên cái gối ôm thẳng mặt lão ý luôn.

- Cười cái gì. Ra lấy xe đèo tôi về.....Nhanh.

Một câu nói của con bé 17 tuổi mà làm hai anh chị nhà này ngượng quá trời. Giã đầu rồi nhưng vẫn còn trong sáng lắm nên đỏ mặt là phải, mỗi tội không biết sau này thế nào thôi.

Về đến nhà, An giúp em trai mình tắm rồi cũng về phòng luôn.

Mai đi học lại rồi nhưng chắc cũng chẳng phải học gì đâu nên An soạn qua sách vở rồi vào lấy quần áo đi tắm luôn. Ngâm mình trong bồn tắm nửa tiếng trời, An cuối cùng mới chịu ra ngoài và đi ngủ.

Hôm nay ở ngọn đồi gió bọn cô chụp nhiều ảnh lắm nhưng toàn ở máy Thanh Thanh thôi. Nó bảo tối nay về đăng lên facebook nên cô cũng muốn lên xem nó thế nào.

Đúng như dự đoán, về lên cái đã thấy bao nhiêu thông báo rồi ảnh ngập của trang cá nhân rồi. An từ từ bấm vào từng ảnh, rồi like, rồi xem tiếp. Nhiều đã man luôn ý, có mỗi một buổi chiều mà gần trăm cái ảnh, làm An like đến mỏi cả tay. Ba đứa kia mà on bây giờ còn đỡ chứ sáng mai dậy lên face thì có mà choáng ngay từ sáng mất thôi.

An để ý có rất nhiều tấm đẹp lắm nha, nhìn ai cười cũng vô tư hết mức. Đến cái tên Nam mặt lạnh sau khi bị uy hiếp cũng chịu cười để chụp ảnh. Cô cũng nhận ra dạo này mình cười nhiều hơn thì phải, ngoài mấy cái làm xấu thì cái nào cả bọn cũng nhăn răng cười với nhau, vui hết mức. Chà, có cả mấy cảnh diễn sâu của bạn Nhật với Thanh nhà mình nữa này, Nam với An cũng có mấy bức bị “ép” chụp chung với nhau nữa nhé. Nhìn cái ảnh diễn chẳng ra diễn mà dim chẳng ra dim của hai người mà cô phì cười, thuận tay lưu về luôn. Xem nào cũng nhiều bình luận lắm, toàn những comment khen ngợi thôi, có cả soi mói nữa. Mấy người kia cũng thấy cmt cách đây ít phút nên chắc giờ vẫn còn online. An lướt qua chỗ bình luận thì “oa, cái An ăn ảnh thế”, “bọn mày đi đâu chơi thế”, “thằng Nam cười kia tụi bây”, “Nam với An đáng yêu quá”.....rồi có cả mục trả lời hết mức đáng yêu của Thanh Thanh “xì xì, đẹp cái nỗi gì, tụi nó làm nền cho tao cả thôi,.....ahhaha”...Đọc xong mà cười không ra nước mắt. Cái lóp này nhây dễ sợ luôn.

“Tĩnh tĩnh”, hình như có tin nhắn mới trên face của cô thì phải. Cô bấm vào xem thử, nào ngờ là từ nick của Nhật Nam Nguyễn. Tim cô bỗng chệch đi một nhịp, hình như dạo gần đây cứ nhìn thấy cậu ta hay ai đó nhắc tới cậu ta là người An cứ xôn xao thế nào ý. Bấm vào xem tin nhắn mà cô cũng phải ngạc nhiên.

OMG, cái thói “kính người” của cô hình như hại cô rồi, bây giờ An mới để ý, từ trước giờ cậu ý nhắn tin cho cô nhiều lắm mà cô thậm chí chẳng thèm đọc chứ đừng nói rep lại. Ngại quá, tự dưng ngại quá.

Nam: Đón Bảo về rồi à? Ăn cơm chưa

An: Ừm. Chưa ăn.

Nam: Hôm nay chịu trả lời tin nhắn của tôi rồi ☐

An: Xin lỗi, t không để ý lắm.

Nam: Không sao, tôi cũng đoán vậy. Mà đi ăn đi, cậu hình như bị đau dạ dày.

Đọc xong dòng tin nhắn vừa rồi, An giật nảy mình, mặt đỏ ửng lên, không cả rep lại nổi tin nhắn. “Cậu ấy, cậu ấy biết mình bị đau dạ dày sao” – An tự hỏi.

Tĩnh Tĩnh

Nam: Đau rồi...

An giật mình lần hai:

An: Đây. Xin lỗi, vừa vào nhà vệ sinh một chút.

Nam: Ừm. Cho cậu xem cái này.

An: ???

An đợi một lúc, hình như Nam định gửi cô xem cái ảnh gì đấy. Có vẻ bên kia cũng rất khẩn trương nên cái ảnh được gửi qua rất nhanh. Theo quán tính, An bấm vào xem.

Ôi trời, cậu ta lại cho cô lên tiên lần thứ ba rồi. Hóa ra Nam gửi cô xem hình chụp màn hình điện thoại của cậu ta. Mà trong cái hình đó lại là ảnh của hai người chụp chiều nay... rất... rất thân mật luôn. Ôi cái con người này, sao có thể mặt dày như vậy nhỉ, đặt làm hình nền luôn mới sợ. Mà khoan, cái ảnh này đâu có trong chỗ list ảnh Thanh đăng ban nãy đâu. Bây giờ phải nói là An hóa đá luôn, đơ luôn. Mặt thì càng ngày càng đỏ.

Tĩnh Tĩnh

Nam: Haha, đẹp không.

An: ....

Nam: Cậu cũng đặt đi.

An: Mặt dày. Chụp lúc nào thế?

Nam: Giang chụp. Rồi cậu còn thấy tôi mặt dày hơn nhiều ☐

An: .... Xóa đi -_-

Nam: Không. Thôi đi ăn đi rồi đi ngủ đi. Muộn rồi. Nhớ ăn đấy không lại ốm.

An: .....ừm

Nam: Mai ở nhà đợi, tôi qua đón.

An: Không cần

Nam: Thế nhé, nhớ ăn đấy.

An: ....

Nam: Không off mà đi ăn đi còn gì.

An: Không thích, thích thì off trước đi.

Nam: Đừng để tôi sang nhà cậu bây giờ nhé...

An: Rồi, off đây Bye.

Nam: Nhớ ăn đấy. Ngủ ngon.

An: Ừm

Ai kia đang chờ ai đó nhắn thêm câu ngủ ngon mà không được nên hơi nản. Nhưng thôi kệ, mỗi ngày tiến được một bước như vậy là ok rồi. Nam cứ đọc đi đọc lại chỗ chat vừa rồi mà cười mím một mình như thằng điên ý. Rồi ngắm đến mòn cả cái ảnh hai đứa đang khoác vai nhau cười toe toét kia nữa. Nặng, thật sự nặng lắm rồi.

Còn phía An, trước giờ nổi tiếng cứng đầu rồi, mà ăn uống cô cũng lười lắm. Giờ mà đi ăn thì lại phải xuống tầng các kiêu. Nên thôi mặc kệ lời nói của ai

kia, cô tắt đèn đi ngủ luôn, dù gì bụng cô ...cũng không đói lắm

Thanh Thanh vừa đến lớp đã phi ngay xuống An với Nam, chỉ mặt từng đứa, hỏi tới tấp:

- Nghe thiên hạ đồn, hai người chờ nhau đi học phải không, phải không?

An cười đọc sách tiếp, Nam bơ đẹp luôn.

Thanh thấy thái độ này thì chỉ biết gãi đầu, mặt thộn ra.

- Đầu chỉ đeo nhau, thằng Nam còn xách cặp hộ con An cơ

Bạn lớp trưởng xinh đẹp Băng Giang từ đâu xuất hiện, phán một câu xanh rờn.

- Nghi vấn hotboy Nhật Nam và hotgirl mới Khánh An yêu nhau đang rầm rộ cả cái trường lên rồi kia kia..haizzzz. Mà đăng cái ảnh kia lên làm chi vậy hả Thanh, để thiên hạ nó.....biết hết vậy trời..hahaha.

Nhật cũng bước vào lớp, hùa theo hai đứa kia nhưng có vẻ là thích thú lắm trước xì can đồ họ tạo nên cho hai đứa kia.

Thanh được đà:

- Chuyện, chuyện mà,,,hahahaha.

- Hazzii, Mà có muốn đổi chỗ với tao không Nam. Dù gì gần nhau cũng dễ vun đắp tình cảm hơn chứ, lừa gần rom lâu ngày cũng bén mà....hahaha – Giang hôm nay lại nổi hứng trên bạn Nam thì phải, chứ ngày thường toàn bênh nhau thôi.

- Ai lại làm thế, chi bằng, một trong hai đứa tự nguyện tiến lại thì hơn. Chẳng phải cả hai đang ngồi một mình sao....đúng không, đúng không.

Cả lớp có vẻ cũng rất hứng thú với mấy vụ như vậy nên xúm xúm lại xem trò vui. Chỉ tội mỗi bạn An thôi, vô tội bỗng dưng đầy tội thế này.

Nhưng cô cũng biết là tội nó đang làm quá lên đấy thôi, dù gì cũng là bức ảnh thôi mà. Người trong cuộc như cô còn chẳng biết đã ra chuyện gì chưa thì thiên hạ sao biết. Mặt vẫn tỉnh lắm, vẫn chăm chú đọc sách như thường.

Rồi chẳng ai nói nữa, cứ thế 1 phút rồi 2 phút, lớp 11a1 yên ắng lạ thường. Cả lũ cứ hết nhìn nhau rồi nhìn hai nhân vật chính. Hai người kia thì tỉnh bơ, như không có chuyện gì xảy ra, còn những người mắt cá tới để nghĩ ra trò thì ngệt cái mặt. Cuối cùng cũng phải giải tán hết, chẳng vui gì cả.

- Về chỗ thôi anh em, thất bại thảm hại rồi..._- . Làm hai cái đứa này nhục mà khó vậy trời. – Thanh Thanh mặt hứng đầu tiên luôn.

Reng Reng Reng..

Lâu lắm rồi mới nghe tiếng chuông quen thuộc, gần tuần chứ ít gì.

Cô Nhật Hạ mang một tâm trạng rất tốt, khuôn mặt tươi tỉnh bước vào. Có vẻ cô đang rất tự hào đây.

Băng Giang như thói quen, đứng dậy hô: “Cả lớp đứng”

- Chúng em kính chào cô Aaaaaaaaaaaaaa.....

Cô Hạ cười tươi rồi nhìn toàn bộ những khuôn mặt đáng yêu của lớp.

- Mời các em ngồi.

Cô cất cặp rồi bước tới bàn đầu của dãy thứ hai, nhìn lớp lại lần nữa rồi mới nói:

- Chà, ai cũng tươi vui hết ta. Chắc biết điểm hết rồi phải không ?

- VẮNG Ạ..... – Lớp 11A1 như náo loạn cả lên.

- Cô thấy bọn em giỏi không cô – Thắng luôn là người thứ nhất.

- Quá đỉnh ý chứ cô nhi - Trang cũng lên tiếng.

- Lớp mình năm nay thấp nhất là 47 đấy cô, có thêm 3 bạn vào top 20 đó cô.

- 11A1 quá xuất sắc....haha

Từng người một đứng dậy kể thành tích với cô và có vẻ như chưa có dấu hiệu ngừng, cô Hạ vội ngăn:

- Được rồi được rồi. Trật tự đã nào.....Tất nhiên là cô đã xem và cũng biết chứ. Keke, lớp mình năm nay đình quá ta. Trước hết, cô chúc mừng lớp mình vẫn giữ được vị trí no.1 của trường, vỗ tay nào

- Hoan hô.....hoan hô.

- Tiếp nữa, như bạn Tuyết đã nói, cô rất vui vì thứ hạng của lớp năm nay tăng đột biến. Có thêm ba bạn được vào top 20 phải không nào (Dạ). Cô cũng rất ngạc nhiên và xúc động khi bạn Khánh An lớp ta đứng thứ 10 của toàn trường trong kì thi lần này, mặc dù là thành viên mới. Cả lớp nổ một tràng pháo tay chúc mừng bạn nào...

- Oaaaaaaaaaaaaa.....An giòi quá.

- Cô ơi, bọn em có quà không cô?

- Đúng đúng đúng, phải có quà chứ cô.

Cô Hạ phải tay

- Cứ bình tĩnh. Mà cái bức ảnh tối qua là sao đây An và Nam? Cô cũng nhìn thấy rồi nha, hai đứa có phải...rồi phải không?

-Ồ.....- Cả lũ đồng loạt quay xuống hai nhân vật chính.

An vội thanh minh

- Không phải đâu cô.

- Thôi đừng chối An ơi.kekeke

- Đứng rồi đây, đã nghiệm còn ngại.

- Hahahaha, thôi được rồi, cô đùa đấy, cả lớp quay lên đây nào, không bạn ngại bây giờ - Tất nhiên là cô nhận ra cái ý tứ trong mắt của Nam nên mới vội giải vây cho An không thì.....

- Máy đưa có biết cô vừa ở đâu không? – Mắt cô hớn hờ lắm

- Không A

- Cô ở Trái Đất chui lên ạ ? – Thắng nhanh mồm nhất

“bốp” –Cái thằng xí xón.....hì.cô nói tiếp đi cô.

Về mặt cô trở nên bí hiểm

- Cô vừa ở phòng của cô hiệu trưởng về, mấy đứa biết có vụ gì hot không?

Mặt ai cũng háo hức nhưng không một tiếng động phát ra. Nhìn mặt mấy đứa trẻ đang chờ đợi tội nghiệp quá, cô Hạ cuối cùng mới vào vấn đề chính. Cô giơ tập giấy đang cầm trong tay lên trước lớp:

- Đây.....QUYẾT ĐỊNH CHUYỂN ĐI CHƠI THỦ ĐÔ HÀ NỘI CỦA LỚP 11A1.

- ZÊ zê zê.....iaioaoaoooooooooaaaaaa – lớp 11a1 như vỡ òa.

- Nào nào – Cô Hạ nói tiếp – Cô hiệu trưởng có chuyển lời chúc mừng tới tập thể lớp chúng ta. Và đây, đã có quyết định cho chuyến nghỉ xả hơi của lớp mình rồi. Chúc mừng các em

- Oaoaoaoaâooooooooâaaaaaaaaaaaaaaaa

- Hôm nào đi hả cô ?

- Đi mấy ngày hả cô?

- Đi những đâu hả cô.

- Oa, em nóng lòng quá rồi cô ơi.

Bao nhiêu câu hỏi vang lên dồn dập một lúc làm cô Hạ mặt quá trời. Lớp bây giờ phải nói là hơn cái chợ cháy ý, ồn ào không tả nổi. Mấy bạn lớp khác đi qua chỉ biết nhìn với ánh mắt ghen tị mà thấy thương.

- Rồi rồi, nghe cô nói. Chúng ta sẽ xuất phát vào chủ nhật tới, có nghĩa là còn bốn ngày nữa thôi đấy. Như đã nói từ đầu, nhà trường sẽ bao trọn ven gói

đi chơi này, các em sẽ được miễn phí toàn tập , chỉ cần mang theo những đồ dùng và tiền cần thiết thôi. Và.....chúng ta sẽ được trải nghiệm ở Thủ Đô Hà Nội trong bốn ngày ba đêm (Oaoaoaoao). Các em sẽ đến và làm lễ ở Lăng Bác và Quốc Tử Giám, sau đó sẽ di chuyển đến một khu vui chơi du lịch rất nổi tiếng ở Hà Nội, các em có biết chỗ nào không ?

- ROYAL CITY A.

- Chính xác. Khi đến đây, các em sẽ được tự do vui chơi mà không mất tiền vé trong những ngày còn lại. Và có thể ta sẽ được học tập ở làng gốm Bát Tràng trang ngày cuối cùng trước khi quay trở lại đây. Sao, có thú vị không ?

- CÓ A.....

- Ui ôi, nghe đã thấy đã rồi. Eo ôi em mong đến chủ nhật quá rồi nè.

- Mấy lớp kia ghen tị phải biết,.....hahahaha.

- Chuẩn luôn, quả này anh em phải chụp nhiều ảnh vào chỗ bọn lớp khác ốm luôn. ....hahaha

Cô Hạ lườm yêu học sinh

- Xấu tính, thế lớp mình đã có bạn nào được đi Hà Nội chưa? Chắc đi hết rồi chứ nhỉ

- Chuẩn cô. ĐI rồi nhưng chưa thăm thôi ạ. Nhưng đi với lớp nó phải khác chứ....kkê

~ Phía dưới chỗ An

~ - Ấy ăy bọn mày, được tự do chơi kìa, hahahaha – Thanh có vẻ hào hứng nhất hội.

- Quả này phải về thăm ông bà mới được - Giang cũng thích thú lắm

- Bốn ngày, hơi ít nhể. Cơ mà anh em phải quây banh cái Hà Nội rồi mới về hahaha.

Cả nhóm chờ đợi chuyến đi này lâu lắm rồi mà, ai cũng vui như vậy cũng phải thôi. Nhưng riêng An, cô đang đấu tranh tư tưởng rất quyết liệt. Nếu lần này cô mà đi, thì bé Bảo sẽ thế nào, chưa kể công việc làm thêm nữa, mà đi tận bốn ngày, sao cô có thể yên tâm đây?

Nhật Nam nhận ra sự im lặng và lo lắng của An, nên cậu đứng dậy, di chuyển sang ghế trống bên cạnh An và ngồi xuống.

Có vẻ như đang rất tập chung suy nghĩ nên cô không biết sự có mặt của cậu. Nam phải huých khuỷu tay An, cô mới như trở về thực tại

- Sao đấy?

- Ồ.....à không có gì?

- Cậu đang lo cho chuyến đi sao?

-.....

Giang với Thanh nghe thấy giọng Nam ở bàn dưới thì quay xuống. Đang định trêu thì nhìn thấy vẻ mặt hình sự của hai người. Nhật cũng lon ton chạy sang ngồi cạnh Thanh.

- Hai bọn mày sao đấy, đang vui sao giờ cái mặt này ra?

-Ừm.....Cái này, có thể không đi được không ? – An cắn môi, ngược mặt nhìn mọi người?

- Sao thế ? – Giang ngạc nhiên

- Ừ, sao lại không đi ? – Thanh chau mày.

- Tại.....- An cúi gằm mặt

Nhật suy nghĩ một lúc, búng tay cái phóc

- Vì tiền phải không? Hình như trường cũng cho học sinh tiền hay sao mà .

Ai ngờ vừa dứt lời, cậu nhận luôn ba cái lườm đến cháy mặt của hội kia

Nam từ tốn hỏi:

- Bé Bảo phải không?

Nghe có vẻ hợp lý nên ba đứa kia cũng quay sang nhìn An chờ câu trả lời.

- Ừm, tôi không thể để nó một mình được. Còn quá nhỏ.....

- Không gửi chị Miên được sao. Mà hình như mày có họ hàng gần đấy mà.....ừm, anh Mạnh gì đấy ý – Thanh có vẻ hơi trùng xuống rồi.

- Họ cũng phải đi làm mà. Đấy cũng chẳng phải họ hàng gì đâu. ....Xin lỗi....

- Tại sao phải xin lỗi, đây đâu phải lỗi của cậu.

- Hay là đưa cả bé Bảo đi cùng – Nhật phát ngôn lần hai

Và “bộp”, cậu lại nhận một cú đánh của Thanh Thanh – Ân nói linh tinh.

Giang suy nghĩ một lúc

- Không hẳn là linh tinh đâu, hay cho Bảo đi cùng đi, để tao hỏi xem nhà trường có cho thêm suất không. Mà không được thì bọn này giúp.

An phản đối

- Không được.

Nam có lẽ là người hiểu An nhất lúc này. Cậu vỗ lưng An trấn tĩnh

- Không phải lo đâu. Chuyện này tôi giải quyết cho. Bọn mày cũng không cần phải giúp gì đâu, nghe cô nói tiếp đi.

Cô Hạ lại nhận được cái gật đầu của Nam, cô bắt đầu nói tiếp:

- Nào nào, nghe cô nói tiếp đây. Đặc biệt lần này, lớp ta còn được bố bạn Nam tài trợ thêm cho chuyến đi lần này. Nên, lớp sẽ được thêm một suất kèm theo nữa. Và, cô biết là lớp ta có một bạn có hoàn cảnh đặc biệt phải không nào. Vì phải nuôi thêm em nữa, nên cô muốn ứng cử suất còn lại này cho em trai bạn Khánh An, các em có đồng ý không nào?

- ĐỒNG Ý Ạ.....

Cả lớp lần nữa quay xuống nở nụ cười nhìn Khánh An. Cô xúc động đến nghẹn lời. Có lẽ cô cảm nhận được rồi, cảm nhận được cái gọi là tập thể lớp, cái gọi là tình bạn, tình người, tình thân dành cho nhau. An như sắp khóc đến nơi, cô từ từ đứng dậy, cúi mặt để cố ngăn dòng nước mắt

- Em cảm ơn cô, cảm ơn các bạn, cảm ơn cậu.....Nam à.

- Hoan hô.....cậu vất vả rồi mà.....

Nam mỉm cười triu mến nhìn An. Thật sự cậu đã suy nghĩ rất nhiều trước khi đưa ra quyết định này và cả trước khi đi gặp bố mình nữa. Phải chăng bây giờ cậu thật sự nhận ra cái gì quan trọng với mình nên cậu mới chấp nhận đánh đổi như vậy. Có thể An sẽ từ chối, có thể An sẽ đồng ý nhưng cậu vẫn muốn làm, muốn làm một cái gì đó cho cô ấy, mặc dù sau này có thể sẽ nhận những câu chữ rất đau lòng. ...

Chuyện này xảy ra quá đột ngột và làm ai cũng bất ngờ. Đến những người Giang, Thanh, Nhật cũng phải ngạc nhiên trước lời thông báo của cô Hạ. Họ thậm chí không biết một tí gì vụ này. Đến lúc nhận ra thì cũng chỉ biết theo phản xạ mà vỗ tay theo các bạn thôi.

- Mày làm tốt lắm Nam – Nhật đập vai thẳng bạn

- Ngon lắm, không thèm nói một lời nào với bọn mày luôn. Định đánh lè hả - Thanh giờ nắm đấm dọa Nam vì cái tội quá tốt.

- Cái con này, người ta đang trong quá trình của gái mà. – Giang muốn ý tứ mà đâm ra thành thẳng thật quá.

“bộp bộp”

- Tập chung nốt nào. Để nhà trường lo khoản mua vé máy bay và làm các thủ tục cần thiết, mai các em mang theo chứng minh thư và thẻ học sinh của mình đi nhé. Nhớ đấy, không là không kịp làm đâu.

- Vâng ạ.

- ĐỒI, ok, lớp nghỉ. Chơi thì chơi, hết tiết 4 mới được về nhà.

- VÂNG Ạ...>CHÚNG EM CẢM ƠN CÔ.

- Ok, Nghỉ.

Chương 45

Chap 45

Một ngày trước lúc lên đường.

Khánh An đang dọn dẹp nhà cửa cùng em trai mình. Dù gì nốt bữa nay, ngôi nhà này ít cũng phải trống vắng mất ba bốn hôm nên cho em nó sạch sẽ tí. Ai ngờ hai chị em đang hí hửng làm việc thì ngoài cổng réo ầm ỹ cả xóm làng lên :

- An ơi, chơi đi – Giọng cái Thanh không thể to hơn và đặc biệt hơn.

- Hú, mở cửa em zai ơi ..

- Chị An ơi ời – Đố biết ai ??

- Ầm .... Ầm, An ơi Bảo à...

Bên ngoài náo nhiệt là thế còn bên trong thì cô chủ nhà đang thấp thỏm lo lắng, liệu mấy bác hàng xóm dữ tợn bên kia liệu có thả chó ra đuổi cái bọn phá làng phá xóm không thương tâm kia không nữa. Trái lại với suy nghĩ đó của An, bé Bảo lại vui vẻ lạ thường. Từ hôm được chị An bảo cho đi chơi Hà Nội mấy bữa mà cu cậu hớn hở ra trông thấy luôn. Cũng đúng thôi, quê hương của nó mà, đi xa cũng cần có ngày trở về thăm thú lại tí chứ.

- Hí, chị hai ơi, bạn chị đến chơi kìa.....để em ra mở cổng nha ..

- Ồ.....này.....cái thằng bé này thật là.....

Cô còn chưa kịp nói gì, thằng bé đã vội dúi vào tay cô cái chổi đang quét rồi lon ta lon ton vào nhà lấy chùm chìa khóa để mở cổng cho mấy anh chị ngoài kia. Có vẻ cái đám “tiểu quý” ngoài kia khá là được lòng cu cậu nhà mình thì phải. Còn An, cô nhìn hai cái chổi trong tay mình mà lắc đầu cười một mình, không biết là thằng bé vui vì có khách hay lại kiếm cớ để trốn việc đây. Hốt nốt chỗ lá cây vừa quét bỏ vào thùng, cô cũng theo thằng em mình ra cổng tiếp đón bọn kia.

Với tốc độ nhanh như gió, Bảo đã có mặt tại cổng và cầm chùm chìa khóa trên tay:

- “Cạch”.....A, em chào các anh các chị ạ, mọi người vào đi. Chị hai em đang dọn nhà ở trong đấy...Ồ, ai đây ạ ? – Mất cậu đảo một vòng, chợt dừng lại ở một cô bé xinh xắn chập tuổi mình :

Băng Giang nhìn hai đứa nhỏ đang “đắm đuối” nhìn nhau thì ngồi xổm xuống cùng tầm với bé Bảo, cầm tay cả hai đứa:

- Đây là Bảo Anh, em gái của anh Nam đấy. Còn đây là bạn Khánh Bảo em trai chị An. Hai đứa làm quen đi, chắc cũng bằng tuổi nhau nhỉ? - Cô đánh mặt lên nhìn Nam và nhận được cái gật đầu của cậu.

Bạn Bảo Anh trước giờ nổi tiếng xinh gái dễ thương dễ gần rồi. Cô bé gạt tay chị Giang ra, trực tiếp giơ tay ra phía trước Khánh Bảo, nở nụ cười tươi rói lộ cái răng khểnh đáng yêu:

- Chào cậu, tớ là Nguyễn Bảo Anh, làm bạn nha

Giọng nói trong veo cùng với sự thân thiện của cô bạn lần đầu gặp làm ai kia ngại quá trời, mặt đỏ lựng lên. Bảo không biết làm thế nào nên chỉ biết gãi đầu nhìn mấy anh chị đang nín cười xung quanh:

- Sao cậu không đưa tay ra bắt tay tớ, mãi quá à ? – Cô bé phụng phịu.

- À.....Chào.....Bảo Anh...Tớ...tớ là Bảo...hi

1 ...2 ..3 Hahahahahahaha .....hhahahahaha .

Không hiểu sao mấy anh chị đứng cạnh cười ầm lên không khác gì mấy đứa điên vừa trốn trại. Bạn Bảo Anh xinh gái chắc cũng ngại nên đứng nép sau lưng anh trai mình, không dám thò đầu ra nhìn mấy anh chị kia. Nam thấy thái độ của cô em mình như vậy thì thích thú, cười không ngậm được mồm luôn.

- Ờn hôm nay cũng biết ngại ta ? – Nam nhìn đứa em trốn sau lưng mình trêu đùa

- Đáng ghét, xỉ – Bảo Anh đánh vào tay anh rồi lại giả bộ hờn dỗi quay đi

- Hahahahaha, nhìn lũ nhỏ này, đáng yêu vãi đạn. ....hahaha. Bọn mày nhìn hai em mà học tập nhá, chứ ai như mấy cô, trai tỏ tình còn chưa kịp hết câu đã phang mấy cái dếp vào mồm. ....hahahaha – Nhật ôm bụng cười sặc sụa.

- Rồi rồi, đúng là Tiểu Bảo Bối của An hâm. Đây, quà cho hai đứa, mang vào nhà rồi cùng ăn, cứ chén thoải mái, ngoài xe còn đầy – Giang xoa đầu bé Bảo với bé Ấn, khen ngợi mấy câu rồi dúi vào tay em bịch bím bím to đùng cô bất thăng Nam mua ban này. Cậu bé thấy đồ ăn thì mắt sáng ngấn lên, sở trường của em nó mà:

- Oa, em cảm ơn chị ạ, mấy anh chị vào nhà đi không nắng. ....đi, mình vào nhà chơi, tớ có nhiều đồ chơi lắm đấy – Nói rồi cậu bé ra cầm tay Bảo Anh kéo vào nhà luôn. Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau, cả hai đứa đều thích chơi đồ chơi nên nghe thấy vậy, Bảo Anh hớn hờ thấy rõ luôn, chạy theo bạn luôn, còn quay lại vẫy vẫy tay với mấy người kia nữa.

Bốn người kia cũng vẫy vẫy tay chào hai đứa rồi cứ thần thờ nhìn theo:

- Sao trong cái trí nhớ của tao ngày xưa không có cảnh này nhì - Thanh thộn cái mặt ra.

- “bốp” nói ngu. Ngày xưa bọn mày toàn bắt nạt bọn tao. Lại còn rủ nhau đi trộm xoài, trêu chó , phá hàng phá xóm các kiểu, lấy méo đâu ra cái thể loại hồn nhiên ngày thơ này – Nhật phũ phàng gõ tặng bạn Thanh cái “cốc” lên đầu.

Kể cũng không sai, mấy anh chị này thân nhau từ nhỏ mà, nghịch ngu nghịch dại có nhau hết. Mấy cái trêu chó, trộm xoài đã là gì, đêm hôm mười một mười hai giờ còn rủ nhau đi âm chuông hàng xóm một lượt từ đầu phố đến cuối phố, lúc nào chó sủa âm ỉ hết cả lên, hàng xóm ra ngoài đường chửi bới các kiểu, mấy bạn ý cười đến quận ruột vào mới chịu kéo nhau trèo tường về nhà. Còn chưa kể cái vụ rủ nhau về quê chơi hồi lớp 6, trưa nắng chang chang gần bốn chục độ, mấy bạn lôi nhau ra ruộng bắt cua, bắt ốc lấy cớ đi về chiều bảo bà ngoại nấu canh ăn. Ai ngờ cua chả được con nào, ốc thì chẳng thấy đâu, chỉ thấy mấy con đĩa còn đang bầu đầy ở chân mấy anh chị, đã thế còn phá banh phá nát một khoảng ruộng nhà người ta. Chiều hôm đấy về nhà đứa nào đứa nấy chân tay đầy bùn đất, mặt mày nhem nhuốc còn chia ra mỗi hàm răng với hai cái mắt, lại được khuyến mãi thêm mấy con đĩa căng đầy máu. Bà ngoại rồi ông ngoại nhìn mà dờ khóc dờ cười, chửi mấy đứa lên bờ xuống ruộng. Chửi một hồi mà vẫn thấy tội nó tình bơ như không ý, thế là ông nhìn bà, bà nhìn mấy đứa, mấy đứa nhìn nhau rồi ôm bụng nhau cười ầm lằng ầm xóm lên. Bà ngoại còn cầm cả cái roi lên bắt mấy đứa đi tắm ngay, không thì không cho ăn tối nữa. Mấy anh chị nhà mình cứ gọi là ngất ngây luôn, ba chân bốn cẳng tranh nhau mấy cái nhà tắm. Sau vụ đấy, ai nấy đều đen nhem đi trông thấy, hôm về thành phố bố mẹ còn suýt không nhận ra, thế là lại thêm một vụ nghe chửi nữa. Nói chung là tuổi thơ tại nó cũng dữ dội không kém ai đâu, ít được đi chơi nhưng một khi đã đi thì phải gọi mới chịu về. Mà mấy cái trò nghịch dại kia có phải là ông Nam hay ông Nhật nghĩ ra đâu, toàn bạn Thanh phát cở khôi nghĩa cả đấy chứ. Cái tên lão nương từ đấy mà ra cả, phá thì thôi rồi lượm ời.

Mấy bạn đang đắm chìm trong dòng hồi ức thì bạn An đã đứng cạnh từ bên nào không hay. An nhìn mấy đứa đang đơ ra trước cổng nhà mình mà chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra luôn.

- Ấy, hù, ... “bốp”, ”bốp”, “bốp”, “bốp”, tình chưa con - Có vẻ chơi lâu với cái đám này, An cũng bị nhiễm cái thói bạo lực của bạn Thanh với Giang mất rồi.

- Ui giết cả mình. Mày ngon ha, giờ còn dám đánh cả bọn tao – Thanh chống tay lên hông chửi An sau màn nhập hồn.

An nhủ mày, nhìn theo hướng mấy đứa vừa chăm chú đến mất hồn:

- Nhìn gì nhà tôi vậy. Mà nghe có giọng trẻ con hả?

- Ồ, em đâu mà nằng nặc đòi đến chơi, bám đít tại này theo đi – Giang đáp tình bơ.

- Em đâu ? – Cô nhủ mày lần hai, suy nghĩ một lúc rồi mắt theo cảm tính liếc sang nhìn Nhật Nam.

- VỐ VẤN – Chẳng ai bảo ai, cả hai cùng đồng thanh nói

Bọn kia đang định ôm nhau cười phát nữa thì “CÁM CUỜ!”

Cô khoanh tay dựa người vào tường nhìn từng đứa một

- Thế rốt cuộc mấy người nhìn gì ở nhà tôi ?

- Ai nhìn nhà mày, tao nhìn cậu chủ nhà mày, ok

Thêm lần nữa Khánh AN phải nhủ mày trước câu trả lời không chút liên quan của đám bạn:

- Rồi rồi, thế rốt cuộc có vào không hay ở đây nhìn tiếp.

Cả bọn vội vàng

- Có có. Thảo nào nãy giờ thấy nóng vãi. – Thế là cả bọn lôi nhau vào nhà An, để mình cô bơ vơ một mình ngoài cổng. Bó tay cái thói tự nhiên như ruồi của bọn này, cô nhún vai phát rồi khép cổng và đi vào trong.

***

- Sao không vào nhà cô mát, ngồi đây làm gì cho oi? – An bê khay nước lọc đá ra mời đám Giang Thanh.
- Tại sao không? Thiên nhiên tươi mát, cây xanh che nắng, xung quanh còn có hân vườn oải hương thơm lừng mũi, vào nhà làm gì...
- Ngon ta, khách đến nhà chơi mà mời hân lọc đá cơ? Sang chảnh vãi – Thanh lại giờ thói đá xoáy người khác của mình.

Giang quay sang lườm nguýt con bạn mình

- Đạo này mảy vãi hơn nhiều rồi đấy nha con. Mà lần sau không cần bày về như này đâu An, ra siêu thị mua mấy lon coca để sẵn trong tủ ý, bọn này vào mở nắp phát là uống được ngay chứ cốc cốc thế này tị dọn mết lắm.

An bó tay toàn tập.

- À đúng rồi, Bảo Anh đâu rồi, cả Bảo nữa?
- Bọn nó dắt nhau đi chơi đồ chơi rồi – Thanh nằm chổng kên ra bãi cỏ dưới chân cây xoài.

Đúng lúc đấy thì hai bạn nhỏ của chúng ta từ trong nhà đi ra ngoài

- Hi hi vui quá, con đây của cậu đẹp thật đấy. Bữa nào vào nhà tớ, tớ cũng có nhiều siêu nhân lắm, thích tớ cho cậu một con
- Thật á, hôm nào tớ bảo chị dẫn vào...

“phụt”, Thanh đang uống nước thì sực sặc, may mà phun được ra ngoài:

- Mổ, tao có nghe nhầm không?
- Chị Thanh làm sao đấy? – Hai đứa lon ta lon ton chạy lại
- Ê Ỉn, em vừa bảo nhà có nhiều SIÊU NHÂN á? – Thanh mắt tròn mắt dẹt hỏi
- Vâng, chính xác hơn là toàn siêu nhân thôi, à có cả ô tô với bài nữa – Bé tỉnh bơ đáp.

Nghe con bé trả lời xong, Thanh liếc xéo thằng bạn đang cầm cúi đọc quyển sách gì đấy ngồi trên cái đu quay

- Ê Nam
- Gì
- Mày làm anh thế hả. Sao lại lôi kéo con bé chơi mấy cái đồ dành cho lũ con nít quý thế hả? Mày chơi thì chơi một mình đi, chơi lên thôi, ai lại để con bé bị nhiễm mấy cái thứ đấy, làm sao mà phát triển bình thường được
- Vô can – CỐ về cậu bạn không quan tâm lắm, căn bản là biết cái Thanh lại định chọc ngoáy đim cậu xuống đất mà, tốt nhất im cho lành.

Nhìn cái thái độ “bất cần đời” của thằng bạn của mình, Thanh lại thờ dãi, quay sang lên giọng giảng dạy cô em xém ruột Bảo Anh:

- Chị bảo này, con gái ai lại chơi mấy cái siêu nhân vớ vẩn kia, cái đấy dành cho con trai thôi. Minh là nữ nhân, phải chơi đồ hàng, búp bê công chúa chứ, như thế mới là con gái. Như chị này, ngày xưa chị toàn chơi mấy cái đấy thôi, nên giờ nó mới được như thế này. Minh phải thù mỵ nét na hiệu không? Ngoan – Thanh Thanh nói không chút ngượng mồm, câu nào câu nấy chọn chu phải biết.

Vừa ngắt lời thì

- ÚI DỒI – Bạn vừa đánh mặt sang cái lũ vừa phát ngôn ra hai từ đấy thì nhận được mấy cái bữu môi, rồi chỉ lườm nữa, ấy vậy mà Thanh vẫn tỉnh lắm
- Lại không đúng à, chị mấy ngày xưa chả ngoan nhất hội, toàn ở nhà, có đi chơi hay phá phách gì đâu – Hất tóc như đứng rồi.
- QE – Đồng thanh tập hai
- Bó lạy mày, xuống cho thiên hạ nó bình yên. Nói ra mấy đứa trẻ nó lại cười cho vào mặt. Bây giờ mày thử về quê ngoại xem, tao cá là mấy ông tổ trưởng tổ phó mấy bà bán thịt lợn, ai cũng biết cái mặt mày. Nói mà không ngượng cái mồm.
- Hừ - Thanh không thèm đôi co với bọn đấy nữa, phui mông ngồi lướt facebook tiếp.

Tội mỗi hai đứa nhỏ với một đứa lớn không hiểu mấy cứ nhìn nhau mãi. Bảo Anh nhìn thấy chị AN thì mặt mày hớn hở, chạy nhanh về phía chị nhảy phóc lên người An làm cho sực ngã vì mất đà:

- AAAAAA Chị An, em nhớ chị quá à ....moaaaaaa

- Rồi, chị cũng nhớ ìn nè.

- Hi hi, em biết mà. Mai em đi Hà Nội cùng với chị đấy...haha

- Ô, thế á – An cười tươi rói, vậy là Bảo của cô có bạn rồi. An đánh ánh mắt sang nhìn Nam thì cũng thấy cậu đang nhìn mình cười. Trong đầu Nam đang có một suy nghĩ hết sức đen tối “thế là sau này không lo em chồng nàng dâu rồi”

- À, con bé cứ đòi đi cùng, với cả nó cũng nhớ ông bà nội nên tôi cho đi theo luôn. Đằng nào Bảo Bảo có bạn cũng sẽ đỡ tủi hơn, có gì có thể gửi hai đứa nó cho ông bà thôi.

Nam vừa dứt lời thì

- EO Ôi, quan tâm nhau chưa kìa .....

- Là mày lo cho Bảo hay lo cái AN nó không có thời gian đi chơi cùng mình vậy

- Gớm, chưa bao giờ thấy ông Nam tâm lý thế này đâu nha. Có vấn đề .....haha

- Vấn đề gì ạ. Anh Nam bảo anh ý thích chị An mà – Một câu nói của cô bé lớp 3 đã làm ngừng mọi hoạt động của những người xung quanh. Từ Thanh, Giang đến Nhật, ai nấy bỏ hết việc riêng của mình xuống, lao vào xung quanh Bảo Anh hỏi dồn dập

- Thật á, nó nói bao giờ?

- Thật mà

- Mặt nó lúc đấy thế nào?

- Phụ huynh có biết không ìn?

- Cái thằng đấy nói thích con nào trước đây chưa?

Bao nhiêu câu hỏi vồn vã vang lên, làm Bảo Anh chóng hết cả mặt

- Stop, let me say, ok (để tôi nói) .

- “Gật”

- Hôm trước ý.....

- NGUYỄN BẢO ANH – Một giọng nói không trầm không cao vang lên, kéo theo độ sát thương không hề nhẹ.

- .....Dạ.....- Mặt bé ìn ngay tức thì ỉu xiu đi.

Băng Giang đang hứng bỗng bị dội gáo nước lạnh

- Xì, cái thằng. Mày cứ nói đi, chị bảo kê.

- Mai khỏi đi chơi đấy nhá ìn.

- Hừ.không thèm chơi với anh nữa, em chơi với chị An. Xấu xa – Bảo Anh lườm nguýt ông anh xấu xa của mình. Lão ý toàn mang mấy cái cô không thể bỏ để dọa cô thôi.

- Ô, sao mặt chị đỏ thế chị An?

- Không sao đâu – Khánh An lấy hai tay ôm mặt mình. Vì đâu chỉ có mặt đâu, tai cô cũng đỏ lựng lên này giờ rồi.

- Do trời nóng đấy ìn xính à ....haha – Không biết bạn Nhật muốn lừa Bảo Anh hay là đá xoáy Khánh An nữa chỉ biết là cậu ý đã nhận được ngay hai cái lườm đến cháy cả quần áo ngay sau đó từ hai nhân vật chính.

Còn cô bé Bảo Anh cứ chăm chú nhìn mặt An mãi, hết gãi đầu rồi nhủ mày

- Ô, có nóng đâu nhì.....A lại hết đỏ rồi kìa, vi diệu ghê. Mặt chị An hết đỏ rồi kìa mấy anh chị ơi, giống con tắc kè ghê.....- Mặt cô bé sáng rực lên

- AHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHA.....

Thật sự bây giờ An muốn tìm cái lỗ nào chui xuống cho đỡ nhục. Sự kiêu hãnh, bản chất lạnh lùng của cô giờ bị suy giảm tới nhường này rồi sao? Đến

một đứa con nít ranh kém gần chục tuổi mà cũng làm cô muốn lột lỗ thề này thì. .

***

- Mấy người rớt cuộc đến đây làm gì thế - An bắt lực nhìn mấy cái con người rảnh rang không có việc gì làm đang nằm bò la liệt khắp cái vườn nhà cô.
- Chơi – Từ già đến trẻ từ trai đến gái đồng thanh đáp mà cũng chẳng cả thiết nhìn mặt cô luôn.

Thanh Thanh đang nghịch điện thoại bỗng ngồi bật dậy, như nhớ ra chuyện gì quan trọng lắm :

- Ê, bọn mày chuẩn bị gì chưa ?
- Chuẩn bị gì ? – Nhật ngo ngác như một thằng nhà gác.
- “bóp” lại hỏi ngu, chuẩn bị mai đi chơi chứ chuẩn bị gì nữa.
- Giỏi ôi, tưởng cái mẹ gì. Tối về xếp mấy bộ quần áo vứt vào là vali là được rồi. ....
- “Chuẩn” – Phát ngôn của bạn Nhật đã được chục like của đồng bào xung quanh.
- Thế không mua gì đi ăn à ?

Câu nói vừa rồi của Thanh vừa phang ra đã nhận ngay cái cốc đầu của Giang lớp trưởng đáng kính

- Con lạy mẹ. Minh đi Hà Nội, là Thành phố Hà Nội đấy con ạ. Chứ có phải đi cái vùng sâu cùng xa gì đâu mà chuẩn bị đồ ăn. Mua trước làm gì, rách việc, đến đấy thiếu gì thì mua.

Thanh Thanh gật gù

- Ồ cũng đúng ta.

Cô là vậy đấy, nhiều lúc thông minh xuất chúng, nhiều lúc mà so sánh với con bò thì lại sợ xúc phạm họ hàng mấy loài bốn chân. Vì thế mà suốt ngày ăn đánh là phải thôi.

Ngồi lướt hết Facebook, instagram, ... Thanh chán nản, vứt điện thoại sang một bên, nằm ngửa mình hướng mắt lên trời. Một sự vật, à không phải nói là một thứ gì đó đang đập ngay vào con mắt của cô làm nó sáng bừng lên, mồm cũng vì thế mà cũng linh hoạt theo:

- Ê ê chúng mày. Có biết tao đang nhìn thấy cái gì không ?
- Gì ? – Giang đang mải chơi game cùng với An cũng phải quay qua ngó con bạn. CỒ nhìn theo hướng Thanh Thanh đang chăm chú - Ồ, biết rồi đấy. Lại có ý định gì hả ?
- “tách” đúng là chỉ mỗi em yêu hiểu chị. An thân yêu à – CỒ đứng phắt dậy, giọng ngọt sớt luôn, tiến lại gần bạn An rồi nhẹ nhàng ôm cổ bạn
- Được không? Cái đó đó ? Nha – Cô hất mặt lên cái cây cao cao kia.

An cười khò. Không biết là nó ra năn nỉ mình hay ép buộc mình phải đồng ý nữa, cái hành động nó đang làm là gì đây?

- Lấy được thì lấy. Hoi chua đấy, cây này phải chín mới ngọt nhưng tầm này cũng ăn được rồi
- Tuyệt . Xoài thân yêu ơi đợi chị. ...hí hí.

CHẳng là bạn Thanh nhìn thấy mấy chùm xoài xanh lừng lừng trên cây ở trước mặt mình. Do em nó quá bự, quá hấp dẫn lại thêm cô đang không có gì làm, đã kích thích mọi dây thần kinh trong cô. Nói chung là thói quậy phá bắt đầu trỗi dậy rồi.

Nói là làm, nhanh như cắt, Thanh đã lột sạch hai đôi tất với đôi giày của mình ra, còn bày đặt vurun vai khởi động các kiểu nữa. Mấy cái trò Thanh Thanh bày ra chưa bao giờ là chán nên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, cả hai thằng giống đực lẫn hai đứa nhỏ nữa

- Oa, chị Thanh hái xoài sao, hái cho em nữa nha
- Ok.

- Đấy, mày cứ thế này thì bố tổ đứa nào bảo mày là con gái hả con. Con gái con đứa suốt ngày trèo nhay, què cẳng một lần vẫn chưa chừa à, cây này cao phết đấy, leo được không – Nhật nhủu mày nhìn con bạn mình
- Mày đang đánh giá thấp lão nương này đấy, đẹp sang một bên, chị mày hái, ở dưới mà hứng, roi quả nào tao đập mày quả đấy.

Tính bạn Thanh thích leo trèo từ nhỏ mà. Mấy cái cây xung quanh nhà chưa có cây nào là bạn ý chưa leo. Nghịch đến nỗi bố mẹ bạn ý đã phải rào hết

lại, tránh cái trường hợp bỏ nhà lên cây ngồi. Căn bản là cũng hay bị bố mẹ mắng, mà tính nó thì chẳng chịu ngồi yên mà nghe chửi, lần nào bỏ nhà đi cũng sang nhà mấy đứa bạn thì cũng mặt dày. Thế là cái suy nghĩ lên cây trốn của nó không biết nảy ra từ bao giờ. Mà nó trốn cũng giỏi lắm cơ, hết cây này đến cây khác nên bố mẹ cô mới phải làm cái biện pháp mạnh đấy. Có lần nó rú đám kia đi trộm ổi nhà hàng xóm, mà cây đấy cũng cao lắm, nó lại thuộc dạng lùn lùn xinh xinh, lúc đấy mới lớp 6 lớp 7 gì thôi. Cây đấy sai quả thì thôi rồi, bình thường người khác là bắt bọn con trai trèo cây, bọn con gái ở dưới hứng với canh chó. Nhưng nhóm cô thì ngược hoàn toàn, hai thằng đực kia toàn bị bắt ở dưới thôi, mà toàn mỗi mình mỗi cái Thanh trèo ý, kĩ năng của nó thì khỏi chê rồi. Do lần này ổi nhiều quá, mà cây cũng to nữa nên Thanh lệnh cả hai thằng kia cùng cô trèo, cho cái Giang ở dưới hứng quả. Cả bọn hí ha hí hửng, bê gần hai túi to rồi nhưng vẫn sung nên muốn tiếp tục công việc cao cả của mình. Do trên cây lâu quá nên cô bị mấy con muỗi chích, còn có cả sâu dóm nữa, nó đốt mẩn hết chân cô lên, ngứa quá nên nói có hơi to. Có lẽ vì thế đã kích động đến chủ nhà, chó sủa ầm lên.

Con Giang ở dưới hô ầm lên “Chó, lộn lộn, có người tội mày ới, chuẩn. ... chuẩn nhanh. ....”. Hai thằng kia nghe thấy vậy vội leo xuống, vì bọn nó trèo thấp mà. Riêng cái Thanh ở trên cao, nghe vậy cũng hơi hốt vì trước giờ hiếm khi bị phát hiện lắm. Cô vội găm nốt quả ổi trên tay chờ hai thằng kia trèo xuống rồi cũng chuẩn theo. Ai ngờ hình như lại thêm em sâu dóm nữa bò vào trong áo cô làm nó nhột quá trời, tay cứ phải luôn vào gạt ra. Kết quả là trượt tay và em nó tiếp đất một cú hết sức ngoại mục với độ cao cũng chẳng phải vừa. Vụ đấy bạn Thanh nhà ta bị què giò, bố bộp mấy tháng trời mới khỏi. Quả đấy thậm thật, mất đồ ăn, bị ông chủ nhà chửi bực mặt ra mới đưa đi viện, lại cả bố mẹ cũng chửi nên sau đó cô mới bớt bớt cái khoản leo trèo mình lại. Mà là bớt chứ không bỏ nha.

Trở lại với đám quý này. Thanh Thanh đang ở dưới tính toán xem leo như nào cho nó nhanh với cả hái được nhiều

- Ê An, tao vật trụ cả cây được không mày?

- Vật được cứ vật đi, đằng nào chả vật ý, nhà còn mấy cây nữa yên tâm đi.

- Ok, lão nương ta không khách sáo nữa. Anh em chuẩn bị rõ với bột chấm đi, hái cái triển luôn. Leo đây.

Vừa dứt lời, Thanh đã nhảy phốc lên cái cây xoài đấy. Cô bám vào một cành, lại leo một bước. Phải nói là leo một cách chuyên nghiệp luôn, thoát cái đã lên đến đỉnh ngọn cây làm mấy đứa nhỏ ở dưới cứ phải nói là há hốc mồm.

- Ngậm mồm vào đi, chảy hết nước dãi rồi kìa – Nam được đà, trọc An.

Cô quay sang lườm nguyệt thẳng bạn mình. Trước giờ cũng thấy người ta trèo cây nhiều rồi nhưng lần này mới gặp cao thủ thật sự.

Thanh Thanh trên cây riu rít

- Ôi trên này có mấy quả to lắm bọn mày ới. Lấy rô chưa, vớt xuống này

- Đây đây – Băng Giang chạy từ trong nhà ra, cầm theo cái cái rô to đùng.

- Đờ này – Và rồi bạn Thanh ở trên cây dần dần ném từng quả xuống, bọn ở dưới hứng mỗi cả tay.

Nam với Nhật cũng ngứa chân ngứa tay nên cũng trèo lên cùng. Cũng may cái cây nó to không thì trại khi lại thêm mấy con thương binh nhập hội mất thôi.

Một rô, hai rô dần dần được lấp đầy nhưng có vẻ cây vẫn còn nhiều lắm, chính xác hơn là bọn kia vẫn còn có hứng lắm

- Thôi thôi anh em ới, ăn thế thôi để mấy em nó lớn, lần sau bê tiếp, xuống chén đê – Giang ở dưới này giờ gọt mỗi cả tay, cuối cùng cũng phải lên tiếng

- Chị mày tạm tha cho mấy cung, lần sau chị bê tiếp, hahahaha – Thanh đọc thoại một mình.

- Xuống cẩn thận đấy – An đứng bên dưới hô lên

- Rồi.....ok....tránh ra tao nhảy mày.

Ba đứa lần lượt trèo xuống, phui quần áo rồi vây xung quanh mấy đĩa xoài cái Giang gọt nãy giờ.

- Cái tay, đi rửa đê – An đập một phát vào tay Nam.

- Ha ha ngu – Thanh với Nhật đồng thanh nói, định nhóp thì

- Ngu gì, cả hai người nữa, đi rửa tay rồi ăn

- Ôi giờ, trước giờ có rửa bao giờ đâu mà. Vẫn sống sờ sờ thấy. Hi ăn nha – Thanh định làm phát nữa thì

- Đây là ngày xưa, ở đây còn có trẻ con, không tùy tiện được.

Hai rô xoài bị cả bọn đánh bay trong phút chốc. Ai nấy ăn đến toét mồm luôn. Xoài nhà bạn An ngon quá mà. Đến lúc về cái Thanh nó vẫn còn thiết tha cây xoài, Khánh An phải bảo sẽ phần cây này cho cả bọn thì nó mới chịu về.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46

Thân gửi tới các độc giả của đề gió cuốn đi

Xin chào, tôi là Hy Cao, tác giả của truyện “Đề gió cuốn đi”. Cho tới thời điểm này, truyện của tôi đã đăng được gần một năm và đạt gần mười ba nghìn lượt đọc trên . Đây là một con số không quá lớn nhưng nó lại rất quan trọng đối với tôi bởi lẽ nó sẽ đánh dấu một điểm nhấn trong tuổi thanh xuân của tôi.

Tôi biết rằng , có những bạn theo dõi truyện của tôi ngay từ những ngày đầu tiên và có những bạn gần đây mới đọc truyện của tôi. Nhưng có sự thật là những lời nhận xét, những lời góp ý của các bạn tôi đều chụp lại và coi đó là những bài học sâu sắc nhất của mình. Có lẽ cũng chính vì thế mà bản thân tôi cảm thấy có lỗi với những độc giả của mình vì chính sự chậm chễ của mình trong việc đăng truyện.

Thời gian gần đây và có lẽ cũng là thời gian tới, tôi sẽ rất bận rộn để chuẩn bị cho hai kì thi quan trọng nhất đời mình. Vì không muốn thất hứa nữa và cũng không muốn xin lỗi tới mọi người nữa nên hôm nay tôi mới quyết định nói lên những suy nghĩ của mình.

Trước khi đăng “đề gió cuốn đi” tôi đã suy nghĩ rất nhiều và cũng từng nghĩ đến truyện này nhưng lại cũng rất nhanh gạt đi bởi ý nghĩ “sẽ không sao đâu”. Nhưng có lẽ do khi đó tôi còn quá trẻ con, quá nông nổi nên không nghĩ sâu xa nên mới gây ra những sự chậm chễ này.

Đọc những tin nhắn giục đăng truyện của các bạn với tần số ngày càng nhiều, tôi thật sự cảm thấy rất bối rối và có lỗi. Nhưng vì công việc và thời gian không cho phép nên tôi không thể ngồi máy tính cả chiều để viết một chap truyện mới để đăng lên diễn đàn được. Thậm chí đã có lúc tôi từng suy nghĩ tới việc xóa truyện này khỏi diễn đàn, coi như chưa từng đăng, chưa từng viết cho nhẹ người.

Nhưng tôi không làm được các bạn à, “đề gió cuốn đi” là một đứa con tinh thần đầu tiên của tôi, tôi đã bỏ ra rất nhiều sức lực để tạo nên nó, nhưng chính nó lại không được hoàn hảo do người mẹ này không suy nghĩ một cách thấu đáo.

Tôi nghĩ rằng mình không thể cứ mãi thất hứa như vậy nữa nên sẽ nói thật với mọi người. Sắp tới tôi sẽ phải đối mặt với hai kì thi vô cùng quan trọng, và vì muốn tập chung cho việc học nên có thể tôi sẽ không đăng thêm chap mới cho “đề gió cuốn đi” trong vòng hai tháng tới. Xin lỗi vì việc đột xuất này nhưng vẫn rất mong mọi người thông cảm.

Tôi vẫn sẽ lên facebook và theo dõi lượt đọc của truyện mình, nên có việc gì hay có những lời nói câu hỏi gì, mọi người có thể trực tiếp inbox trang cá nhân của mình với tên là Minh Hy Cao (s:// .facebook.com/minhy.cao.10) và tôi sẽ trả lời tất cả.

Tôi biết sẽ ít nhiều nhận những lời trách móc của các bạn nhưng thật sự, thật sự mong mọi người thông cảm cho hoàn cảnh của mình. Và thật tình, tôi mong các bạn ngừng theo dõi “đề gió cuốn đi”.

Nhưng nếu ai vẫn theo dõi đứa con này của tôi, tôi sẽ thấy rất vui. các bạn có thể gửi tin nhắn cho mình hay trực tiếp viết những lời bình luận ngay cuối truyện, tôi sẽ gom góp lại và có một màn comeback hoành tráng nhất có thể. Tôi nói là sẽ làm được, Hy Cao chắc chắn sẽ quay trở lại cùng Khánh An, Nhật Nam, Băng Giang, Thanh Thanh, Quang Nhật với những màu sắc đẹp đẽ hơn, hoàn chỉnh hơn.

Xin nhận mọi lời phản hồi của các bạn.

Cảm ơn và xin lỗi !!

Bạn đang đọc truyện *Đề Gió Cuốn Đi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Chap 46

Trước ngày đi 8 tiếng

Để chuẩn bị cho chuyến đi chơi ngày mai nên An đã dời lịch làm thêm cho chị Miên từ tối hôm trước. Vậy là tối nay cô có hẳn một tối rảnh rỗi để thu xếp đồ đạc của cả hai chị em rồi.

Nói thẳng thừng ra thì An không hứng thú với chuyến đi này lắm, Hà Nội mà, nơi cô đã từng muốn quên đi để tìm một cuộc sống mới, nơi đã đeo bám tuổi 17 của cô một cách thật nặng nề và đáng sợ. Lần này mà gặp lại họ, có lẽ chính bản thân An cũng không biết đối mặt thế nào nữa. Có những chuyện

con người thực sự muốn quên đi, muốn cất giữ ở nơi nào đó mãi mãi vì chỉ cần một giây thôi, nó có thể lại khiến trái tim chưa lành của ta tan nát thêm lần nữa.

“Tĩnh tĩnh” . Điện thoại An vang lên báo hiệu có tin nhắn. Cô vút đồng quần áo của mình sang một bên rồi mò đến đầu giường cầm điện thoại lên xem thử. Là tin nhắn của lớp trưởng, “Ae lên face bàn việc nước đề”. An lắc đầu cười, kiểu này lại một tin nhắn cả lớp đây. Thế là cô quăng hết quần áo sang một bên, nằm kên lên giường lướt facebook tí đã.

Vừa mới mở ra đã thấy ngay dòng status trong nhóm lớp của Băng Giang Nguyễn “ 500 ae đâu, tập hợp đề”.

Rất nhanh sau đó, hàng chục rồi hàng trăm comment từ 26 thành viên của lớp đổ xô vào, làm An đọc mà phát choáng cả lên. Nào là “bạn mày mua gì chưa?”, “có cần mang đồ ăn vặt không nhé?”, “chuyến này tao đi chắc lên mấy cân mất, tao thề phải ăn hết mấy món ăn vặt ở Hà Nội rồi mới về kekeke”.....

An nằm đọc mà phì cười, cái lũ này mười bảy mười tám tuổi cái nổi gì chứ, mãi chơi còn hơn cả mấy đứa con nít nhà cô.

Khánh An định vào “xăm” với lớp thì cửa phòng cô mở tung ra, tiếp sau đó là một con pikachu phóng vèo vào trong, hai tay cầm bao nhiêu là đồ chơi, hí hửng hỏi:

- Chị hai, Bảo Anh thích cái nào ? – Cậu bé con con đang trong bộ quần áo ngủ pikachu chị Miên mua cho hôm trước, hai mắt sáng bừng ỏ về hào hứng, ngừng ngừng hỏi chị gái mình.

An bật cười. Gì đây, cái này có phải nói là “dại gái” không ta, bây giờ còn quan tâm tới cả con gái nhà người ta rồi cơ đấy. Khuôn mặt An bỗng nguy hiểm hẳn lên, cô cười một cách bí hiểm

- Sao thế này, tự dưng lại qua hỏi chị hai bạn Bảo Anh thích gì là sao đây? Có cần chị gọi điện cho anh Nam nhờ anh đưa máy cho bé In để hai đứa nói chuyện cho dễ không keke?

- Chị này, cứ trêu em hoài, em hỏi nghiêm túc đấy.

Đang uống cốc nước mà An suýt sặc trước cái cụm từ “nghiêm túc” vừa thốt ra từ phía bé Bảo. Cô cũng cố trở nên nghiêm túc

- Ừ hừm, theo chị ý thì bé Anh chỉ thích một món đồ thôi.

- Đồ gì hả chị An – Mắt sáng bừng lên.

- Là Khánh Bảo đó.....hahaha – Cô nói xong rồi chuồn lẹ ra khỏi phòng luôn. Đến lúc Bảo Bảo thông được lời nói đó mới vội đuổi theo chị hai “CHị này.....à, ai cho chị trêu em, mai em mách anh Nam.....à, đứng lại...”

Thế là hai chị em nhà đẩy rượt nhau cả tối rồi mới kéo nhau đi xếp thêm đồ đạc. Chuyến này đi mỗi bốn ngày nhưng cũng là một vấn đề đấy, vì có cả trẻ em mà. Đồ dùng quần áo của hai người chỉ vèn vện trong một cái vali to, nhưng mà lại phát sinh thêm một cái vali nhỏ đựng đồ chơi của bạn Bảo. Nên mới nói, đến một cái bạn này lắm cơ.

Soạn xong xuôi, sắp xếp ổn thỏa cũng gần mười rưỡi, An vội giục Bảo đi ngủ, mai phải đi sớm mà. Cậu bé cũng nghe lời, vội đi vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ liền. Đến khi nằm trên giường rồi, mắt bé vẫn thao láo nhìn chị hai:

- Chị ơi em háo hức quá, không ngủ nổi.

An cốc yêu vào đầu em nó một cái, khề lờm

- Vớ vẩn, không ngủ là mai chị không cho đi đâu. Với cả Bảo mà không ngủ nhé, mai hai cái mắt nó thâm sì như mắt con gấu trúc ý, bạn Bảo Anh thấy thế không chơi cùng Bảo đâu.

- Thật á ? – Cậu bé tỏ ra lo lắng

An lại nín cười:

- Chị lừa Bảo làm gì, vậy nên ngoan ngoãn ngủ đi nha, mai chị hai gọi dậy, nha.

- Vâng ạ, mà mai anh Nam vào đón mình hả chị.

- Ừ, mai bạn Bảo Anh vào đi cùng mình ra sân bay đấy.

- CHị lại trêu em rồi. – Cậu bé thẹn thùng giấu mặt trong chăn.

Lần này thì An không nhin nổi nữa rồi, bật cười thành tiếng luôn.

- Haha, thôi được rồi ngủ đi cu cậu, chị về phòng đây. Đến phát sợ với trẻ con bây giờ. Bảo mới lớp ba mà đã có bạn gái rồi trong khi chị vẫn ế chồng kên lên đây, hazzii, thiệt là đau lòng quá đi – An đắp lại chăn cho em, chỉnh lại điều hòa rồi về phòng, nhưng vẫn không quên trêu em nó phát nữa.

Ra đến cửa phòng, Bảo ngẩng đầu dậy, nói vọng ra

- Anh Nam cũng được lắm đó chị..hí hí – rồi trốn trong chăn đi ngủ luôn.

Khánh An bất động luôn tại cửa phòng Bảo. Hai má đỏ ửng lên. Đến lúc tỉnh lại, cô mới vội ôm mặt chạy về phòng. Ta nói cái này có phải “gây ông đập lưng ông không nhỉ”, ban nãy trên nó cho lắm vào, giờ nó mới nói một câu thôi là cảm như hén luôn. Đúng là cực nhục quá mà.

An trở về phòng, định đi ngủ luôn nhưng thấy cánh cửa ban công chưa đóng liền thuận chân ra đóng vào. Nhưng khi ra tới đó, cô đã bị cái mát lạnh của cơn gió ở Sài Gòn vào buổi tối lôi kéo. An đứng ngoài đó, hưởng thụ cái thoáng mát, trong lành đấy. Khu phố cô ở vốn rất yên tĩnh, đặc biệt là về buổi đêm. Nơi cô sống không thể nhìn thấy về xa hoa, phồn vinh đô thị của thành phố vào buổi tối nhưng lại rất yên bình, rất tĩnh lặng. An thích cái vẻ tĩnh lặng ấy, cô sớm đã không còn thích thú với sự náo nhiệt ồn ào của đám đông từ rất lâu rồi. Có lẽ cô hợp với vẻ yên bình, nhẹ nhàng hơn, đó cũng là lí do cô quyết định trở lại nơi này để sống tiếp.

Chà, hương thơm của hoa oải hương trong không khí làm An thấy thoải mái quá. Máy căn nhà xung quanh nơi cô ở đều tắt đèn hết rồi. Ra ngoài làm gì thế không biết, để bây giờ bản thân cô còn không thể cưỡng lại để trở vào trong nữa rồi.

“So as long I’ll I love you...” Tiếng chuông điện thoại quen thuộc của cô bỗng vang lên ở phía giường. An nhú mày, nhìn đồng hồ. “Giờ còn ai gọi điện nữa vậy trời?” Cô thờ dài rồi lười biếng vào giường lấy điện thoại.

Nhìn màn hình thấy dòng chữ “Nhật Nam”, khóe miệng cô bất giác lại nở nụ cười. “Đúng là hâm mà, giờ còn gọi”. Thế là cô cầm điện thoại ra ngoài ban công nghe.

An: Nghe.

Nam: Ngủ chưa?

An:... – An nghĩ trong đầu “lố bịch”.

Nam : “cười nhẹ”, đứng ngoài đó.....lạnh.

An nhú mày lần nữa, cô vẫn chưa hiểu lời cậu ta cho lắm. Mắt cô đảo xung quanh phía ngoài như đang tìm kiếm một cái gì đó. Rồi bất chợt, ánh mắt đó dừng ở một chiếc oto màu trắng mà ban nãy cô đã từng nhìn qua và phớt lờ nó.

Nụ cười lại nở trên môi An, cô bỗng thấy tim mình chợt rung động lạ thường.

An: Làm sao cậu biết lạnh hay không? Đang mát vậy mà – Ánh mắt cô vẫn dõi về hướng đó.

Có lẽ Nam đã nhìn ra An đã phát hiện ra mình rồi. Cậu mở cửa xe và đi ra ngoài.

Đôi mắt ấy vẫn dõi lên tầng hai của ngôi nhà quen thuộc. Khung cảnh bây giờ thật lặng mịch. Hai ánh mắt vẫn dõi theo nhau không rời. Chàng trai trong bộ quần áo thể thao khỏe khoắn đứng dựa mình vào chiếc oto, tay cầm điện thoại, mắt nhìn lên phía tầng hai của căn nhà trước đó.

Nam: Giờ thì thấy lạnh rồi ☐

An: “cười” Làm gì ở đây?

Nam: Bảo nhớ cậu.....tin không?

An:.....Chưa đủ 18 tuổi, đi xe không sợ bị bắt à – Có vẻ An đang cố lảng tránh đi câu hỏi vừa rồi của Nam.

Nam: “cười mỉm” Chỉ sợ An bắt thôi.

An: ..... – Cạn lời thật rồi.

Thấy cô bạn không nói gì, Nam lại cố nín cười lần nữa:

Nam: Đi mua đồ cho lớp, tiện đường qua đây chơi.

An: Đứng đấy lâu chưa?

Nam: Ừm...cũng đủ để nhìn thấy ai đó khổ sở vì mấy con muỗi..haha

An: .... Được lắm. Giờ rảnh rồi tới mức đi rình con gái nhà người ta cơ, lại còn vào ban đêm nữa. BIẾN THÁI – Khánh An cũng không vừa.

Nam : Ừm...hình như trước giờ “bị” biến thái với mỗi cậu thôi ☐ .

An : - _ - (Hóa đá) .....ừ hừm.....Vớ....vớ vẩn, xấu xa.

Nam: Hahaha, thôi muộn rồi, đi ngủ sớm đi. Không lại mất công nuôi mấy em muỗi ngoài đây được căng bụng đây... haha.

An: Ừm, cảm ơn. Cậu cũng nên về sớm đi, không khéo mấy vị phụ huynh đang mòn mỏi ngắm con về tặng cho mấy cái “roi” để mai đi chơi đây...

Nam: Bái phục.

An: Haha, không dám không dám.

Nam: Thôi về đây, ở đây nhiều muỗi quá. Mai tôi vào đón nhé, nhớ mà dậy cho sớm vào đây. Mà cũng không cần báo thức đâu, mai tôi khác alo gọi cậu dậy.

An: Không dám đâu ạ. Thôi về đi, chân tôi sắp sưng tấy hết lên rồi... hi hi.

Nam: ok bye, ngủ ngon.

An: Ngủ ngon, đi cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Đế Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Chap 47:

6h30 tại sân trường “SunShine”

Tuy còn rất sớm nhưng hầu hết các thành viên của lớp 11A1 đã tập chung ở xe để chuẩn bị lên đường ra sân bay. Nhìn ai cũng vali, ba lô lủng lẳng mà phát ồm cả lên. Mấy bạn nữ có cơ hội được diện mấy bộ cánh thoải mái, thoát khỏi hình tượng “bà chằn” làm mấy bạn nam ám ảnh hằng ngày. Nói là vậy chứ vẫn còn một số thành phần vẫn trung thành với quần bò áo phông năng động, mà điển hình không ai khác là bạn Thanh nhà ta. Hôm nay Thanh rất “chất”, áo phông đồ in hình “zombie”, quần xanh mài rách, đi giày converse đen, đeo kính các thứ... nói chung là rất “si tai”. Băng Giang thì nhẹ nhàng trong bộ váy màu xanh nhạt, làm chị Thanh nhà ta nhìn thấy mà muốn rút cả hàm. Căn bản là cũng lâu lắm rồi không thấy bà ý nữ tính thế mà.

Chẳng biết có hẹn hò gì nhau trước không mà bạn Nhật hôm nay diện “si tai sân bay” giống Thanh ghê gớm. Cũng quần xanh áo đỏ, cũng converse, ... làm mấy bạn ở lớp tưởng bọn này diện đồ đôi, yêu nhau các kiểu. Vậy là một cuộc chửi nhau lại được nổi lên.

- Ai cho mày mặc giống tao hả thằng điên kia – Thanh gân cổ chửi
- Này, xin lỗi nhé, có mà bạn mặc giống tôi ý, tôi lên ý tưởng từ hôm trước rồi nhá.
- Hơ, vậy thì cũng xin lỗi bạn nhé, con này dự là mặc thế này từ tuần trước rồi cơ, xí.
- Thế cơ, lên ý tưởng từ hôm trước nhưng mua đồ từ hai tuần trước rồi nhé.
- Tao đây mua từ cái lúc biết vụ đi chơi nhá. ....
- Blalakalalalal.....

Hai bạn trẻ lại đứng vào một góc chửi nhau um xùm lên. Lúc đầu còn có mấy bạn hiếu kì đứng xem bọn này đấu võ mồm, nhưng rồi lại nhanh chóng quay ra buôn dưa tùm tùm chuyện bảy phương trời với nhau, vì căn bản cái chuyện này xảy ra thường xuyên quá rồi mà, nghe suốt rồi cũng chán thôi.

Chỉ tội mỗi cô Hạ, nhìn hai đứa với ánh mắt bất lực, giờ mà vào can tụi nó khéo khi lại thêm dầu vào lửa chứ chẳng chơi.

Cuối cùng cô cũng phải dùng biện pháp khác để can lại:

- Lớp trưởng cho các bạn xếp hàng để điểm danh giúp cô nhé.
- Dạ vâng ạ, MỌI NGƯỜI ĐỨNG TẬP CHUNG VÀO ĐÂY NÀO – Giang nói lớn.

“Đại tì” mà, nói thì ai dám không nghe, tụi trai gái già trẻ nhanh chóng tập chung xếp hàng ngay ngắn.

- Còn thiếu ai không nhì? – Cô Hạ hỏi

- Dạ thiếu bạn An với Nam cô ơi – Thắng lấm mồm lại nhanh nhẩu phát biểu.

- Hình như tụi nó đi mua đồ cho lớp hay sao ý cô, nãy em gọi thì thằng Nam bảo thế - Nhật đang tranh thủ “sẻo phở” với mấy bạn nữ nhưng có chuyện vẫn phải hóng ngay.

- Ủ, hôm qua cô có nhờ bạn ý mua ít đồ ăn cho lớp sợ các em đói. Mà mấy đứa ăn sáng hết chưa ?

- CHƯA CÔ OI.....EM ĐANG ĐÓI QUÁ NÈ.....

Cái lớp này nó buồn cười thế đấy, cứ được cái vụ gì hot là hùa vào được ngay.

- Em hào hứng quá tối qua còn không ngủ được luôn ý cô.....- Mai bấu ôm cái cặp phụ kiện mà coi để thương vô cùng.

- Ô, tối qua tao ngủ cứ bị ngon ý, sáng còn suýt dậy muộn cơ.....hí hí.....

- HAHHAHAHAHa.....

- v.v.v.v..v.v

Có lẽ vẫn bức vụ thằng Nhật lúc nãy nên Thanh có vẻ chẳng mấy hứng thú với mấy câu tán phét của tụi kia. Mặt cô nhăn như khi, cứ nhìn đồng hồ rồi càu nhàu

- Hai cái đứa chết bầm kia làm cái gì mà lâu thế không biết.....hử.

- Ui sời kệ tụi nó đi mày. Ra đây chụp ảnh với tao nè – Nhật đang cố gạ Thanh nhưng có lẽ ...

- Chụp chụp cái gì, bà lại đập cho mày phát nữa giờ, biến ngay.

- Thôi mà cho em xin lỗi mặc dù em đờ tìm ra cái lỗi nào...(Thanh trừng mắt). Mà có phải mỗi tao với mày mặc thế đâu, còn đây đứa mặc giống mà, kia nhìn thằng Vinh con Tuyết kia kìa, tụi nó cũng mặc giống nhau đấy thôi,.....Thôi cho tao xin lỗi mà.

- ..... – Thanh mềm rồi nhưng vẫn phải tỏ ra thật sang, thật chảnh để làm giá.

Đúng lúc đó, xe của nhà Nam đi vào trường. Vừa mới dừng được mấy giây, hai cô cậu nhỏ nhà ta đã lao như bay ra ngoài, mặt hào hứng vô cùng:

- AAAAAAAAAAAAAA.....Cháu chào cô ạ, em chào các anh chị.... – Hai bé đồng thanh ngoan ngoãn khoanh tay đứng chào mọi người.

Tự dưng đâu xuất hiện hai cục bột rõ dễ thương làm không khí cứ bị vui lên hẳn. Mấy bạn nữ thì thôi rồi, lao vào như vớ được vàng, đứa hôn, đứa cầu, đứa véo hai đứa nhỏ, nhìn mà thấy khổ thân ghê cơ. In với Bảo cũng hợp tác lắm, vẫn đứng ngoan cho mấy anh chị “hành hạ”.

Mấy bạn nam thì ra giúp Nam với Nhật bê đồ bỏ lên xe. Nói chung là hai đứa nhỏ kia đã làm lu mờ đi cái hình ảnh đẹp trai xinh gái của Nam với An thường ngày. Mà ví dụ điển hình luôn là hai đứa nó bị bơ đẹp từ lúc vào trường đến giờ, may mà Nam còn hét hò mấy thằng con trai ra bê đồ hộ chứ không thì còn bị trở thành không khí cũng nên.

Mà nhìn hai bạn nhà ta hôm nay cũng “bảnh” lắm nhé. An vẫn giản dị với quần bò áo sơ mi kẻ caro xanh đen kết hợp với giày thể thao. Nam thì diện nguyên một cây thể thao đen chất lừ. Hai đứa đi chung với nhau đúng là cứ bị đẹp đôi luôn.

Giang với Thanh kéo nhau ra chỗ Nam với An đang đứng, hai đứa bắt đầu lên giọng:

- Bọn mày làm cái gì mà lâu thế hả, có biết mấy chị đây chờ bao nhiêu lâu rồi không ?

Không ai bảo ai, cả Nam và An đều quay sang nhìn Nhật lườm. Cái thái độ khó ở này thì chắc chắn là do thằng Nhật gây ra rồi. Tự dưng bị nhìn, Nhật giật thót cả mình nhìn đi chỗ khác.

An thờ dài lắc đầu “mới sáng ra đã chửi nhau rồi”.

- Có muốn đi muộn đâu, do ai đó ngủ dậy muộn quá thôi – Nam cười cười, nói bóng gió.

- Gì, ai dậy muộn cơ. Chẳng phải là do ai kia mãi tút tát nhan sắc nên mới bị trễ giờ hả ... - An mà, đau có vừa đâu.

Giang đứng giữa vội lên tiếng

- Đấy đấy, lại chuẩn bị cãi nhau nữa đấy. Mà bọn mày thật là, lớn đầu to xác hết cả rồi mà như trẻ con ý, động tí là cãi nhau được. Thật khổ cái thân già tôi quá mà.

Bốn đứa còn lại đồng loạt nhìn Giang với ánh mắt không thể “khinh thường” hơn.

- Dạo này mày khỏe không Nam, cả An nữa?

- Khỏe , khỏe lắm, mày dạo này thế nào.
- Già rồi hay sao ý, dạo này cứ thấy hơi bị chối tai.
- Ủ, tao cũng thấy thế ý,.....blalala

Mấy đứa cứ thế mà xàm với nhau, mục đích là chơi khăm và bỡ ngỡ cái Giang. Nhưng chưa kịp diễn hết bài đã bị nó đuổi đánh chạy khắp trường..

*****

Sân bay Tân Sơn Nhất 7h15 phút sáng.

- Lớp trưởng giúp cô điểm danh lại lớp một lần nữa nhé.
- Vâng ạ. Các bạn ngồi cùng bàn với nhau chú ý nhìn bạn bên cạnh mình xem có vắng ai không nhé.
- Không vắng ai đâu cô ơi,.....Đủ hết rồi cô ạ.

“Chúng tôi xin thông báo, chuyến bay số 13XX từ Thành Phố Hồ Chí Minh ra Hà Nội sắp cất cánh, kính mong quý khách hàng chuẩn bị và di chuyển đến cửa bay ....Chúng tôi xin nhắc lại...”

Nghe được thông báo, hai mấy con người của lớp cứ nhón nháo hết cả lên:

- Cô ơi, cô ơi.....
- Được rồi, bình tĩnh nào. Các em hãy xem lại hành lý, vé máy bay và giấy tờ cần thiết xem đủ chưa ?
- Đủ rồi cô ơi
- Ok, xếp hàng đi hân hoan nhé, không lạc nhau thì rác việc lắm. ....Ok kút gâu.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Chap 48

8h30 tại sân bay quốc tế Nội Bài.

“OAOAOAOAOAOA ĐẾN NƠI RỒI, HÀ NỘI Ơi chào mĩ”

Lũ học sinh lớp 11A1 nhón nháo cả lên khi đã lấy xong được hành lý. Tụi nó hò hét quây banh cái sân bay làm cho những người đi đường phải nhìn với ánh mắt kì lạ. Nhưng may thay lại chẳng ai trong số chúng để ý cả, vì đơn giản 26 con người ấy chỉ đang sống đúng với lứa tuổi của mình thôi mà.

- Thôi nào mấy đứa, đứng xếp hàng vào đây, không nghịch nữa,.....nào, lớp trưởng.....ơ mấy cái đứa này.....- Cô Hạ cũng đến phải bắt lực với chúng.

Sau một hồi dẹp loạn, cả đám mới di chuyển ra được khi B để đội xe đến trở mình ra khách sạn. Nhìn mặt đứa nào cũng hí hửng phải biết, vì bọn nó đã rất hóng chờ chuyến đi này mà.

- Thời tiết hôm nay đẹp ha chúng mày – Một bạn nữ đáng yêu nhìn lên bầu trời Hà Nội với vẻ mặt đầy tận hưởng.
- Tao xem dự báo rồi, không mưa mà cũng không quá nắng trong mấy ngày tới, nói chung là ông trời ủng hộ chúng ta
- Lại tầm bậy rồi, tao mới xem cái thời tiết hôm qua, nó bảo tối có mưa phùn đấy mày ơi. ....- Thắng xàm phán một câu làm mấy bạn gái tư tưởng đang trên mây rơi bịch phát xuống đất.

Tại một góc khác, đám Giang Nam đang đứng xàm chuyện với nhau, mà chính xác hơn là đứng xem nam chính nữa chính nhà ta làm chuyện “con bò”.

- Đi đường mệt không? Uống nước đi này – Nam hôm nay nhẹ nhàng lắm, nhẹ nhàng dã man luôn.

Nhưng phải nhường tay, tay An thì lấy chai nước ừ ờ cho qua nhưng mắt cứ liếc bên này lại nhìn bên kia tìm thằng em trai của mình. Hình như lúc này nó đã chạy theo tiếng gọi của con tim cầm tay bé In đi chỗ nào với cái đứa nào trong lớp rồi hay sao ý, tìm mãi chẳng thấy hai đứa đâu. Nam thấy An cứ liếc dọc liếc ngang, cứ tưởng cô nàng này đang “tia” trai đẹp ở sân bay như mấy đứa con gái lớp mình, bỗng nghiêm giọng nói:

- Không có trai đẹp đâu, ngắm tôi đây này. Ngay trước mặt là một đại mỹ nam thì không ngắm, cứ ngòm ngòm linh tinh

Phát ngôn vừa rồi làm An suýt sặc, cái độ tự luyện của con người này có phải sắp đạt đến level max không? Sắp thành bệnh đến nơi rồi cũng nên.

An quay sang nhìn Nam với ánh mắt khinh người

- Xuống đi ông ời, ảo tưởng quá rồi đấy – Nói xong cô lại nhìn tiếp.

Cậu bạn được quả què phải biết, gãi gãi đầu hỏi lại

- Thế đang nhìn gì, thấy người quen à

- Không. – Vẫn nhìn

- Thất lạc đồ?

- Không

- Thế tìm nhà về sinh à?

- Không

Ba cái không của nàng đã làm chàng hơi bức, nhưng vẫn điềm tĩnh lắm

- Thế tìm gì?

- Khánh Bảo – An đáp tỉnh bơ luôn, làm ai kia đơ một lúc

Ừ nhỉ, sao cậu không nghĩ ra nghĩ. Mà đến cậu cũng quên luôn sự tồn tại của con em mình chứ chẳng chơi. Nhưng rồi lại chợt nhớ ra:

- Không phải lo đâu, có cái Trang đi cùng hai đứa nó mà. Với cả Bảo Anh nó còn thuộc cái sân bay này hơn cả cái đường Thành Phố. Yên tâm đi không sao đâu, kệ chúng nó, lau mồ hôi đi này

- À ừ, cảm ơn.

Hai đứa nó ngang nhiên làm cái chuyện “con bò” ấy giữa thanh thiên bạch nhật mà không thèm để ý ngay bên cạnh còn ba đứa “ép áy” lâu năm đang nhìn với ánh mắt rất chi là muốn độn thổ. Mặt đứa nào cũng méo xệch cả đi, chân mày gật gật. Biết là thằng Nam nó đôi tính đôi nết từ khi biết “yêu” rồi, nhưng thế này có phải quá mức không? Yêu nhau là phải làm cho mấy đứa bên cạnh ăn bánh gato đến ngộ độc thế này mới chịu được à.

Nhưng không, cái đám lầy lội này đâu dễ dàng bỏ qua như vậy. Bọn nó lại chứng tỏ lại dù là không khí nhưng lại rất quan trọng với con người.

- Ui Nhật, mày đi đường có mệt lắm không, uống nước đi này. Hình như mày ngồi chỗ điều hòa lạnh quá à, sao da tay lại nổi gà nổi vịt lên thế này.... – Thanh nhập vai rất sâu.

- Ừ, cảm ơn mày nhé, thế Thanh có mệt không, sao lại toát mồ hôi nhiều thế này? Để tao lau nước chanh loét trên trán mày hộ nhé, đứng yên nào, ui ui, khiếp ướt hết cái giấy xi mũi của tao lúc này rồi này..... – Ai chứ, Nhật chưa bao giờ hết phũ và hết duyên với Thanh.

- HHAhahahahahahahah. .... - Hôm nay bạn Giang trưởng làm diễn viên quần chúng nên cười như được mùa. Hai cái đứa kia thì mặt đen kịt lại, biết là hai đứa lầy lội kia đang troll mình đây mà. Thôi kệ, quan tâm làm gì, mình cứ “happy” đã.

- Xe đến rồi các em ời, tập chung vào đây rồi di chuyển nào.....Tập chung mấy đứa ời – Cô Hạ gọi lớn.

***

- Uầy có mỗi gần ba chục người, cái xe thế này có phải “sang” quá không cô ?

Tụi này thắc mắc không thừa đâu, cái xe nó tụi thiệt chứ, 30 gi chứ, 60 thằng vẫn nhét được vào cái xe này. Thôi kệ, mình có điều kiện mà, có mất tiền đâu phải sợ, cứ đi thôi.

Ổn định chỗ ngồi, xe bắt đầu xuất phát lên đường. Khách sạn họ đến cũng cách đây chục cây thôi. Cô Hạ với tư cách là trưởng đoàn đã sẵn sàng với trang thiết bị loa đài do nhà xe cung cấp, đứng lên phát biểu một cách trịnh trọng:

- Tui là tui mệt với mấy người quá đấy nhá. Thế đi đường có mệt không?

- KHÔNG A A ,.....A...A.....(stop)

- Tường mệt thì cho về khách sạn nghỉ ngơi nhưng thôi, sinh lực dồi dào thế này thì trưa khỏi ăn cơm mình đi xếp hàng luôn chứ nhẽ.

- Ủi Ủi, Thôi cô oi. ....Em mệt quá trời nè.....Ui mồ hôi em chảy ướt cả áo rồi cô này.....

Cái bọn, chỉ thế là nhanh thôi.

- Ha Ha, được rồi, trật tự nghe lịch trình 4 ngày tới này. Bây giờ cũng ta sẽ di chuyển đến khách sạn Royal, nghỉ ngơi ăn trưa tại đây. Chiều nay chúng ta sẽ đến Ba Đình để Viếng Lăng Bác xong dời qua khu Quốc Tử Giám để dâng hương báo công rồi trở về ăn tối. Buổi tối các em được tự do hoạt động nhưng chú ý giữ liên lạc với nhau nhé. Cái này các em chắc đã có sổ của nhau hết rồi nhẽ, thế cô dặn mang cái sạc dự phòng với cục pin đầy điện đi có mang chưa (rồi thừa sắp). Tốt, Ok vậy đã, tối chế phổ biến tiếp.

Khách sạn Royal.

Xe vừa dừng trước cổng, 26 con người lớp 11A1 đã phải há hốc mồm. Tuy tại nó đều thuộc con nhà khá giả cả nhưng thật sự nơi này có quá hoành tráng và sang trọng không ? . Trong đầu đứa nào cũng đã thầm nghĩ phải chụp từng ngõ ngách cái khách sạn này về khoe với bọn lớp khác cho tụi nó tức chết thì thôi. Toàn những ý tưởng sáng lạng cả.

Sau khi lòi hết hành lí đồ đạc xuống xe, cả lớp đã tập chung đầy đủ tại đại sảnh để làm một việc cho cùng quan trọng đó là chia phòng.

Cô Hạ rất chất chơi, cầm một cái loa trên tay nói như thật, mặc dù giọng cô cũng không nhỏ chút nào:

- Alo alo đồng bào nghe tôi nói rõ không ? (DẠ RỒ). Vì để cho dễ quản lí cô đã nhờ nhà trường đặt phòng mấy đứa cùng tầng cùng khu luôn cho tiện. Các em sẽ ở tầng 5 của tòa nhà, lớp có 26 đứa nên cô đã thuê bảy phòng, mỗi phòng bốn người vậy nên sẽ thừa ra hai bạn ở một phòng. 12 bạn nam sẽ tự chia nhau ok nhẽ, cô tin tụi mày đấy, đừng có mà gạt đứa này bỏ đứa nọ.

- Ok cô cái này đơn giản, bọn em tính sẵn từ đầu rồi cô ạ - Thẳng lại cái tạt táy máy

- Thế cơ, nhờ tui không cho mấy cậu ở chung thì sao ?

- Quá dễ, đời nào cô lại cho bọn em ở cùng với mấy đứa con gái, chúng mày nhò (HAHAHAHHAHA)

- Rồi rồi, tôi thua, đầu đứng thành phòng của mấy người xem nào....Rồi, đây ba bạn trưởng phòng lên nhận chia khóa. Còn mấy bạn nữ thì sao, muốn tự xếp hay cô xếp đây?

Thanh Thanh nãy giờ nhắm nhắm tính tính, nhân cơ hội được phát biểu liền nhanh mồm:

- Cô oi hay thế này, lớp mình 14 nữ thì cho 1 phòng bốn người còn hai phòng ba người đi cô. Thì để em cái Giang với An một phòng, mấy đứa kia tự chia cho nó dễ cô ạ. Không thì lại thiệt hai cái đứa phải ở riêng quá.

Cô Hạ gật gù:

- Thế cũng được, tùy bọn mày thôi mà chứ cô sao cũng được, nhưng mà cán bộ lớp phải giải đều các phòng đấy nhá.

Minh Trang thấy có gì không ổn ở đây, nghĩ ngợi một lúc mới ra, vội nói

- Ê xí xí. Cô oi thế hai đứa nhỏ này thì sao ạ ? – CÔ vừa nói vừa chỉ vào Bảo Anh và Khánh Bảo

- Hai đứa này phải ở với anh chị của chúng thôi chứ sao nữa, hỏi thừa quá bà nội oi – Đắng cặn được cơ hội đá đều Minh Trang. Hai đứa này ở trong lớp cũng không vừa đâu, cãi nhau chí chóe suốt ngày, cơ mà vẫn chưa bằng couple Thanh Nhật nhà mình đâu, tụi nó nguyện sống chết với nhau cả đời mà.

Nhưng lạ đời thế nào, bé ĩn nghe cô Hạ nói xong đã gầy này lên:

- Không đâu, cháu không ở với anh Nam đâu, ở với anh ý chán chết à. Suốt ngày ảnh cầm đầu vào quyền sách thôi. Cháu muốn ở với chị Giang chị Thanh, chị An với bạn Bảo cơ.

Nhật Nam bị chính em gái mình phũ phàng, móc lời luôn. Cậu đi tới véo mũi em gái mình:

- Giỏi nhì, giờ bỏ cả anh mình theo trai cơ. Giờ đừng một câu anh Nam hai câu anh Nam nữa nhẽ.

- Xí, em không cần đâu nhẽ. Em có chị An bảo vệ rồi. ....lêu lêu.

Cô bé nói xong, chạy tót ra núp sau lưng chị An. Có vẻ con bé sợ anh mình bực lên lại véo cho mấy phát thì đi tong quả má bánh đúc dễ thương của mình.

Chỉ khổ cô Hạ thôi, đến sống dở chết dở, khóc không thành tiếng với cái lũ này. Đợt trước xin ý kiến tụi nó bảo cho thêm mấy phụ huynh đi cùng để

quản lý mà cứ rầy đành đập lên, nào là bọn em lớn rồi cần gì người đi cùng, nào là đi như thế không thoải mái... bla bla... Mà cái lũ này lên tiếng thì thôi rồi, đến cô cao tay thế nào cũng phải khuất phục. Thế là bao nhiêu việc từ nhỏ đến to cô lo hết, may mà bạn Nam với Giang còn giúp chứ không cô sợ mình không sống nổi qua tuổi 35 thì chết. Giờ lại đầu bay ra hai đứa con nít cute ngầu kún này, làm cô có linh cảm khéo khi phải trông tụi nó để cho đám học trò của mình đi chơi cũng nên, nghĩ mà cũng thấy mệt rồi

- Rồi rồi, bé ĩn với Bảo thế nào cũng được nhưng hai anh chị của bé nhớ chú ý trông nom em mình nhé, lẹ thì rách việc lắm

Thắng lăm mồm từ đâu lại nhảy vào làm câu góp vui:

- Cô yên tâm đi cô, tụi nó đang tập đề sau này còn thay nhau bế con chứ, các mày nhớ.....

- HAHAHHAHA.....

Hai đứa nào đẩy gãi đầu, không dám ngẩng mặt lên. Bạn Thắng thì bị cô lườm cô suýt cháy cả tóc, cơ mà đám học sinh lại được trợn cười như vỡ chợ. Nào ai biết được chữ ngờ? nhờ đầu sau này tụi nó cười nhau rồi lại hợp tác sinh mấy đứa trẻ con con, khéo khi lúc đấy bạn Thắng lại được làm bố nuôi thì chết.

- Thôi, quay lại việc chính này. Giờ nhận phòng, lên sắp xếp đồ đạc rồi nghỉ ngơi hay đi tham quan khách sạn thì tùy mấy đứa. Nhưng cô nói trước nhé, đúng 11h45 tất cả phải có mặt tại nhà ăn ở tầng một để ăn cơm. Đứa nào tới trễ là tôi cho nhện đấy nhá.

- Trời, cô cứ nói thế, đời nào cô lại lỡ làm thế với chúng em. Cả cái Sài Thành này ai mà không biết cô Hạ thương lớp mình nhất, nhẽ bọn mày nhẽ. –
Mấy bạn con trai lại nổi hứng trên cô

- Sài Thành đã là gì, em còn nghe nói là nhất cái Vịnh Bắc Bộ luôn ý cô ạ. Mà không, khéo khi sắp thành cả cái Vũ Trụ này luôn rồi ý.

Mặt đứa nào cũng tỏ ra rất nghiêm trọng. CÔ Hạ được tăng lên thì sượng lắm, cười không thấy Tổ Quốc đâu luôn, chỉ bắt lác đầu với cái đám học trò này.

Băng Giang thấy thương cô quá, đành phải lên tiếng

- Nãy giờ dai dẳng cũng gần nửa tiếng rồi đấy mấy ông, thế giờ có định lên phòng không đây?

- Tao nghe bọn mày nói mà còn thấy mệt hộ luôn đấy, truyện gì đâu mà nhạt hơn cả nước ốc – Thanh cảm cái quạt phẩy phẩy, chơ chơ cái mồm nói

- Đúng. Nhạt như Thanh – Nhật rất tỉnh và đẹp trai

- Này thằng kia, thời tiết không nắng không mưa nên mày lại bị dờ ương ương giống nó rồi hả. CÔ bị ngứa mồm không, chị đây đi mượn cái chà tolet của khách sạn chà hộ cho.

- .....- Vì bình yên của thế giới này, lần này Nhật quyết định nhìn cái bà chằn này, chứ không cái quạt trên tay nó sẽ là vũ khí sát thương bậc nhất làm tổn hại đến nhan sắc ngàn vàng của cậu cũng nên. Cái con này ghê lắm, mọi thứ gần nó có thể trở thành vũ khí bất cứ lúc nào, thậm chí nó còn sẵn sàng cởi giày để chà đạp người ta ý chứ. Nói chung không đùa được với bọn con gái đâu, nhất là cái con lấm mồm này.

- Rồi nhé, lớp trưởng cầm chìa khóa phát nốt cho các bạn giúp cô. Nhớ ở tầng mấy chưa đấy (dạ rồi), phòng gần nhau nên không sợ chán đâu nhưng mà tối đừng có mà tụ tập hết ở một phòng để ngủ đấy nhé (vâng ạ). Nhớ cô rặn gì chưa (dạ rồi). Ok, giờ lên phòng đi, tôi mệt các anh các chị quá.

- Ô mà cô, cô ở phòng nào?

- Tui ở tầng khác, cho các anh chị thoải mái, được chưa.

- Dạ.....saranghe.....wua ai ni.....i love you teacher.....

Lời nhắn của tác giả: Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của mình nhé. Ai chưa add facebook của mình thì add luôn để cập nhật chap mới nhanh nhất nhé. Rất mong được đọc những phản hồi của các bạn về truyện của mình. Love all

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Chap 49

“Cạch”. Giang, An, Thanh cùng hai đứa trẻ cùng bước vào căn phòng của họ. Chà đúng là khách sạn năm sao có khác, tiện nghi tới mức không thể tiện

nghe hơn. Tổng thể lại thì căn phòng khá rộng, có hai cái giường to chà bá, tivi, điều hòa,.....đều rất xịn, trong phòng có cả bộ bàn ghế sofa màu kem rất trang nhã nữa. Cũng không phải là chưa từng ở những nơi như này nên tụi nó cũng không ngạc nhiên lắm, vào nhìn dọc nhìn ngang một lượt, gật đầu gật đít mấy phút cho có thời. Chả bù cho hai đứa nhỏ, cứ ở hết chỗ này, lại ở đến chỗ khác, chưa gì đã lao đầu vào cái tivi siêu khủng để xem hoạt hình rồi.

Hai đứa kia vừa vào đã quăng hết đồ đạc sang một bên, mặc kệ đòi nằm kênh ra giường, có lẽ là do hơi mệt mỏi. An thì không, cô có cái thú vui hơi dị người một tí, vừa vào phòng đã lao vào xem phòng tắm thế nào.

- Trời đụ, đến cái toilet nó cũng xịn hai mảy ẹ. Phòng tắm to phết đấy – An nói vọng ra

- Thật á thật á, có bồn tắm không mảy – Câu nói của nhỏ đã đánh thức sự tò mò của hai con sáu lười đang lười biếng ngoài kia.

Hai đứa kéo nhau vào xem. Nhìn một lượt, đến Thanh còn phải gật gù

- To thế này khéo tắm chung cũng được đấy nhờ - Thanh nói rồi nở nụ cười nguy hiểm chết người nhìn hai đứa kia.

Đáp lại nụ cười “chết người” đấy, Giang với An tặng nhỏ hai phát đập vào đầu.

- Chỉ thế là nhanh, tao có nên đi xin cô ở phòng khác không đấy – Giang bắt lực trở ra giường nằm. An cũng cười xòa, lắc đầu đi sau.

Tụi nó được căn phòng khá ổn, phong thủy nói chung là tốt. Đứng ra ban công là có thể ngắm nhìn một phần thành phố rồi.

Ba đứa nằm ườn ra giường, nhìn đồng hồ đặc mà thấy ồm nên cũng đẹp luôn.

- Phòng cũng được ha bọn mảy, ở bốn người có vẻ còn rộng chán – Giang hai chân gác lên đùi hai đứa kia, vừa gặm táo vừa bắt đầu mở cuộc chém gió.

Thanh máu hơn, cầm hai tay hai quả, gặm nhồm nhồm

- Ui dòi, tao còn lạ gì bọn lớp mình, thảo nào tối nay bọn nó lại tụ tập hết ở một phòng nằm lãn lãn bò toàn ra ngủ cho mà xem. Cơ mà kệ thôi, trường thuê cho thì mình hưởng, tội gì phải không. . .hồ hô. Tao là tao kết nhất cái nhà tắm đây hahahaha.

- Ừm, tao cũng thấy thế. Mà còn gần hai tiếng nữa mới đến giờ ăn lặn, chả nhẽ lại nằm ườn ở đây chờ đói à?, nghĩ trò gì làm cho bót rảnh đi chúng mảy – Giang quay qua nhìn hai đứa.

Từ lúc nào An đã xuống giường mở vali của Bảo Anh và Khánh Bảo lấy ra hai bộ quần áo thoải mái cho bọn nó thay. Không biết bé In thế nào nhưng bạn Bảo hôm nay điệu lắm, cứ nhất quyết phải mặc bộ bò chị An mua cho cơ, mà bộ đấy mặc trời này nóng chết được ý nhưng bạn ý bảo đi chơi nên phải mặc như này cho đẹp trai. An đến chết cười với em nó.

Giúp hai đứa thay xong, cô cũng lấy một bộ thoải mái để thay ra, chứ cứ mặc cái quần bò thế này có mà chết ngót.

- Ừ đấy, tao cũng phải thay quần áo cái đã, nóng quá – Giang thấy An đi từ nhà tắm ra với bộ quần áo mới cũng chịu ra lục cái vali của mình để lấy đồ thay.

- Lấy hộ tao một bộ luôn nhá Giang hăm – Thanh vẫn đang cầm điện thoại lướt web và ăn táo. Nhỏ vừa dứt lời đã bị Giang trường xô ra một tràng:

- Tao là người hầu của mảy à hay mẹ mảy. Có tay có chân không ra mà lấy. Đứng dậy đi, suốt ngày cầm mặt vào cái điện thoại rồi cái mắt mảy lại như con gấu trúc hôm bữa ý.

Mặt chị Thanh xì hần đi, đành bỏ lại em để yêu thân yêu để vào nhà tắm làm hai đứa trẻ cười như được mùa.

Ba đứa thay xong chả có việc gì làm thế là lại lòi nhau ngồi xem hoạt hình tom and jerry với hai đứa nhóc. Tụi nhỏ thì cười sặc sụa, chỉ chỉ trỏ trỏ bảo con này ngu, con kia dốt trong khi đó ba người kia mặt mảy cứ đen kịt lại, không chút cảm xúc nhìn chăm chăm cái màn hình tivi.

Lạ thật, có mỗi cái cảnh con mèo đuổi con chuột suốt cả tập phim có gì mà tụi nhóc kia nó cười dữ dội thế nhỉ. Nhớ lại hồi ngày xưa, tầm tuổi hai đứa này, mấy cái thể loại phim “nhiều muối” này bọn nó xem được mấy tập, toàn là rù nhau đi treu chó, trộm ôi, trộm roi chứ có đâu êm đẹp nhẹ nhàng thế này. Giờ ngồi nhìn tụi trẻ xem phim thì phải công nhận cái câu “trẻ con giờ không có tuổi thơ” là đúng thật.

Chả nhẽ giờ mình lại mặt dày bảo bọn nó đừng xem mấy cái vô bổ này nữa, ra mà trộm ngô treu hàng xóm như anh chị mảy ngày xưa ý. Sợ lúc đấy chưa phun xong hết câu đã bị bố mẹ dọn dẹp đồ tổng ra khỏi nhà vì làm ô uế đầu óc trẻ con cũng nên.

Khánh An thì đã quen lắm với cảnh này rồi, thằng em trai của cô cứ lúc nào rảnh là lại hoạt hình hoạt hình, nó xem đi xem lại mấy chục lần rồi mà không thấy chán luôn. Bẵng Giang thì cũng là tín đồ của doraemon nhưng mấy cái “trần tre” này cô cũng không hứng thú lắm, chỉ là xem cùng tụi nhỏ cho bận thôi.

Riêng cái Thanh, mặt nó hết nhăn lại méo, nói chung là biểu cảm khuôn mặt phong phú lắm. Với cái con chỉ có phim Hàn Xềng, các anh oppa, cuồng soái ca ngôn tình như nó, xem mấy thể loại này đúng là một sự không tôn trọng với tâm hồn “trong sáng” của nó. Mới xem được có hai tập, có đã than:

- Thế ki thời đại nào rồi mà mấy đứa còn xem mấy cái thể loại ba xàm này hà em. Mịa có mỗi cảnh con mèo đuổi chuột thôi mà nó chơi cho cả tập phim

rồi mà cũng xem. Bây giờ phải xem phim hàng động, bom tấn đánh nhau hay phim Hàn Quốc ý, không thì ít nhất cũng là anime chứ cái này.....ui ui ui, không xem, không xem nữa.

Nàng nói xong quay ra vùi mặt vào gối luôn. Hai đứa trẻ nghe được thế, công kích kịch liệt:

- Chị thì biết gì, cái phim này hơn tám chục tuổi rồi đấy. Em chỉ là đang kế thừa và giữ gìn cái tài nguyên hiếm hoi còn sót lại của trẻ con thôi nhá – Bé Ấn đưa ra một lí luận hết sức sắc bén

- Đứng đứng đứng, chà nhẽ giờ chị bắt bọn em bỏ học, đi làm trong cái tuổi con nít này à.

- ĐÚNG, ý này hay đấy , chị tán thành. Thành thạo cứ cúp tiết học đi đây đi đó cho nó thoáng khí, chứ chị thấy bọn mày giờ như tù binh sống trong cái nhà tù thu hẹp ý, lúc nào cũng thấy học, mất tuổi thơ. Cứ nghỉ đi – Thanh bỗng ngồi bật dậy, hào hứng giảng đạo lí cho hai đứa em, nhưng rồi cô chợt nhận ra có hai ánh mắt đầy sát khí đang nhìn mình từ phía sau.

- VỐ VẤN – Giang với An đồng thanh hét thẳng mặt Thanh, làm cô nổi hết tóc mai sau gáy

- Ha ha, chị đùa đấy, mấy đứa cứ xem đi, ha ha, cứ xem đi.....- Rồi quay qua cười xòa với hai con bạn.

- Aaaaaaaaaaaaaa, chán quá.....sao chưa được nửa ngày đã thấy chán thế này – Thanh ôm cái gối lăn hết bên này giường sang bên kia giường, than vãn đủ điều.

- Còn nghỉ ngơi được thì cô mà nghỉ đi, lịch mấy ngày tới đây lắm đấy, lúc đó tha hồ mà than con ạ – Giang rất từ tốn đáp trả lời của Thanh.

Thanh ôm gối ngồi thẳng dậy:

- Nhưng tao chán....Ê hay sang rủ hai thằng kia đi tham quan khách sạn đi, nãy nhìn bản đồ tao thấy nhiều cái hay lắm.

Đúng lúc đó, cửa phòng cô vang lên tiếng gõ cửa:

“Cốc cốc cốc, hú, bọn mày ơi, mở cửa”

An và Giang đang nghịch điện thoại cũng phải dừng lại quay ra nhìn cánh cửa. Cái giọng chua chua chất chất này đích thực của thằng Nhật lắm mồm rồi. Giang chợt cười, quay qua nhìn bạn Thanh đầy âu yếm, trêu:

- Kia, vừa nhắc anh nhà, anh nhà đã qua rủ đi chơi kia. Ra mở cửa đi em

- Ừ, chị đây không thèm mở đấy

- Thôi được rồi, để tôi ra mở cho – Trong những cuộc chiến mồm này, tốt nhất là nên hòa giải càng sớm càng tốt, tránh tình trạng cô làm bệ đỡ cho hai đứa kia chửi nhau, thế là cô thành người phải nghe nhiều nhất luôn.

“Cạch”

- Helu An – Cửa vừa mở, thằng Nhật đã thò ngay cái đầu vào, nở nụ cười khinh khùng làm hoa tàn lá ố.

- Ừm, vào đi – Cô đứng sang một bên cho nó vào nhưng rồi lại chợt nhận ra đằng sau thằng đấy còn một người nữa, một người mà nãy giờ cứ quần quanh trong đầu cô. Tự dưng lại được gặp, cô bỗng thấy vui vui, đôi môi bất chợt nở nụ cười nhẹ.

- Tôi mang đồ sang cho Bảo Anh – Cậu vừa nói vừa giơ túi đồ cầm trên tay lên trước mặt An, không quên tặng một nụ cười tỏa nắng.

Nụ cười ấy đã làm ai đó điều đứng mất mấy giây, suýt chút nữa ở luôn ngoài đấy hóng mát. May mà ai kia kịp thời lùi trở lại, cô mới đóng được cánh cửa phòng và trở vào trước sự cố nín cười của người nào đó.

Thanh Thanh lúc nãy rất “hận đời”, giờ lại trở mặt rất nhanh, làm như chưa từng có cuộc than thở xảy ra

- Sao, mấy người sang đây làm gì, có biết là nam nữ thụ thụ bất thân không hả. Sao suốt ngày cứ sang phòng con gái thế.

Nhật nghe xong tí ngã nhào. Cái giọng điệu gì đây, tối qua nó xem nhiều phim cổ trang quá nên bị bà tổng quản nhập rồi à

- Mịa con này hôm nay lại ám đầu lần thứ en nờ rồi à. Thế cái con nào suốt ngày vào phòng bọn tao xem phim, nghịch máy tính rồi ngủ như thật ý nhè. Hôm nay bày đặt sang chánh làm giá, đẹp mẹ đi, mày không hợp với cái kiểu kun ngẫu đó đâu con.

- HAHAAHHHAHAHAHAHAHA – Cả bọn cười ồm lên.

Thanh đâu dễ dàng bỏ cuộc như vậy:

- Tao thế nào thì kệ tao, đâu có liên quan gì đến tông tị họ hàng gốc gác nhà mày. Mà hình như ngày xưa còn có thằng mặt dày nào đó đến rủ con gái nhà người ta còi chuồng tắm mưa hay sao ý, ôi tự dưng đau đầu quá, không nhớ là ai được, ôi ôi.....

Quang Nhật đơ luôn, nhăn mặt nhăn mày nhìn con bạn dờ. Hôm nay mới giữ tháng, chắc chưa đến kì của nó đâu, cậu quay sang hỏi Giang trưởng:

- Nó đang đói hả mày, hay lại chán chường cái gì rồi.

Đúng là chơi với nhau từ cái thời cời chuồng tắm mưa có khác, nhìn thoáng cái đã biết lí do vì sao con kia nó dờ người rồi. Trong số bốn người họ, khổ nhất phải kể đến thằng Nhật, nó hay phải chịu mấy con hăm hăm ương ương dờ dờ như thời tiết của cái Thanh lấm, mà ví dụ như vụ vừa rồi này. Cũng may ngoại trừ bị điên giống nhau nhưng cả bốn đứa, à không giờ thì là năm đứa đều có sức chịu đựng khá tốt, nhất là lúc nào cần nhịn là bọn nó nhịn tới bến luôn, mà lúc xả ra thì lại chẳng khác nào cái ống thoát nước.

Giang quay qua nhìn Nhật, cười xinh một cái, tỏ ý “mày bắt đầu khôn rồi đấy”. Cô lảng sang chuyện khác luôn:

- Thế sang đây làm gì?

- Đâu, là thằng Nam bảo mang ít đồ sang cho Ёn, tao đi cùng cho vui ý mà. Mà nó.....ơ

Nghe nói chưa dứt lời, quay sang tìm kiếm thằng Nam thì thấy hai người nào đó đang cười cười nói nói gì với nhau. Nó biết là thằng Nam đang rặn rò An các thứ đấy nhưng máu trâu người trong người nó chưa bao giờ tắt, thế là những lời mỉa mai trêu đùa lại nổi lên lần nữa:

- Đấy, tôi biết ngay mà. Cái gì mà mang đồ sang cho Ёn cứ, hóa ra chỉ là lời ngụy biện cho cái sự mê gái háo sắc của nó thôi. Từ ngày nó có bồ có cặp, nó có còn coi cái thân già tôi ra cái gì nữa đâu. Bao nhiêu năm tháng trời, tôi nuôi nấng nó, dạy nó cách tán gái, cưa trai, mà giờ đây nó giám có người yêu trước cả thầy nó, đã thế lại còn làm trò con bò trước mặt bao nhiêu con người thế này. Tao, tao thấy vọng về mày Nam à.....

- CHỈ IM ĐI – Không ai bảo ai, cả mấy người còn lại bỏ hết việc mình đang làm, hết thẳng mặt cái thằng vừa phát ngôn ra mấy câu vớ vẩn đấy. Sau này nó mà đi trông xe hay đánh giày thì Việt Nam đứng là mất đi một thiên tài diễn xuất thật, nhập tâm đã mần.

- Xùy, đểch nói chuyện với chúng mày nữa. Sao, đi chơi không, giờ định ngồi tự kỉ ở đây đến lúc ăn cơm à?

Nghe tới chơi có khác, phản ứng nhanh nhất phải nói tới hai đứa trẻ con, tụi nó tắt tivi còn nhanh hơn cả thằng Nhật chém gió, chạy vụt ra ôm chân anh Nhật:

- CỐ, cho em đi với.

- Hai đứa ở nhà trông phòng – Nhật cười nhăn răng trêu hai đứa, tay xoa xoa đầu.

- Ồ.....quá đáng – chạy sang anh Nam – Anh Nam ơi cho em đi chơi với.

Nam không nói gì, chỉ cười nhẹ. Hai đứa tất nhiên hiểu hàm ý, ngoan ngoãn đứng ra cửa chờ.

Như nhớ ra gì đó, Thanh quay ra hỏi chúng bạn:

- Thế mấy ngày tới hai đứa kia tính sao? Chẳng nhẽ lòi tụi nó đi chung, thế làm sao mà chơi được.

- Tao đang định bảo chiều mai về nhà nội thằng Nam rồi gửi hai đứa ở đấy luôn đây, tụi mày thấy thế nào? – Giang đưa lên ý kiến.

- Ừm được đấy, về thăm nội luôn, lâu lắm rồi tao không gặp nội – Nhật gật gù đồng tình

Nam thì không nói gì, vì có lẽ cậu cũng đã lường trước vụ này rồi. Riêng An thì có vẻ hơi do dự:

- Tôi sợ Bảo không chịu đâu, dù gì nó cũng nên đi cùng chị nó, với cả.....tôi cũng không yên tâm lắm.

Lo lắng là cũng đúng thôi, cô như một người cha cũng là người mẹ của thằng bé, liệu thằng bé có chịu tách khỏi chị nó, đã vậy còn ở với người mình không quen nữa chứ.

Giang thấy vậy thì cười :

- Không sao đâu, nội thằng Nam quý trẻ con lắm, cũng rất hài hước nữa, đảm bảo thằng bé gặp rồi sẽ không chịu đi vì cái tài năng nấu nướng của nội đâu. Bọn này trước còn vậy nữa là, hết hè mà bố mẹ không lòi về thì cũng cảm rở riết ở đấy thôi □ hahaa.

Nam bỗng đặt tay lên lưng An, xoa xoa:

- Không sao đâu thật mà, tôi nhờ nội rồi và cũng đồng ý rồi. Với cả ở đấy cũng có nhiều người trôm nom mà, bà bảo là sẽ chăm tụi nhỏ cho. Cũng có bé Ёn ở cùng nữa nên chắc thằng bé sẽ không sợ đâu.

- Đúng đúng, tao sợ thằng bé không chịu về Sài Gòn với chị nó nữa thôi.....hahahaa – Cả mấy đứa cười om sòm lên

Nghe các bạn mình nói vậy, Khánh An cũng an tâm hơn phần nào, trước hết là do bạn, sau là vì là Nam nói nên cô thấy tin tưởng hơn. Nhưng lo thì vẫn có lo đôi chút, cô sợ nếu chẳng may thằng bé ra đường lại gặp lại cô di chú bác của nó ở Hà Nội, thằng bé sẽ phải đối mặt thế nào trong khi đến chị nó

cũng không biết câu trả lời là gì. Đôi mắt cô chợt nhìn ra phía hai đứa trẻ đang nô đùa phía ngoài sân, con tim bỗng nhói lên đau rát.

Nam thấy AN có vẻ không ổn lắm nên cậu chủ động đứng lên kêu gọi đồng bào đi chơi:

- Thôi không bàn nữa, đi chơi đi, đi An – Nói xong cậu còn cầm tay An bước ra ngoài, để lại mấy đứa đang sau nhìn với con mắt ghê sợ “nghĩa bóng”, còn bấu nhôi nhẵn mày cau có nữa chứ.

- Hai cái đứa này thật là, có cần thái quá thế không? Hai đứa em nó còn đứng đây mà. Hừ, thấy ghét. Đi tụi bây, thằng Nhật đóng cửa cho tao.

Bạn đang đọc truyện *Để Gió Cuốn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.